

Paul Brunton
MISTERUL MORTII

Paul Brunton
MISTERUL MORȚII

ISBN 9739539702

PARTEA 1
CAPITOLUL I

**ȘTIINȚA MATERIALISTĂ, RELIGIA ȘI ȘTIINȚA
PSIHICĂ**

Între știință, care studiază materia și admite numai existența ei, și religie este o luptă continuă. Între materie și spirit, între eroare și adevăr, între aparență și realitate, între întuneric și lumină lupta este aprigă.

ÎNCEPUTUL. Știința actuală materialistă, care grație lui Dumnezeu a făcut progrese, care nu se pot nega, afirmă cu tărie prin savanții ei, ca și cum ei ar fi fost prezenți la începutul lumii, că: „La început era inconștientul, era haosul, era mișcarea de atomi, era energia, era forța inconștientă, oarbă, surdă și mută, care concretizându-se a dat toată materia din univers, a dat tot ce vedem cu ochii liberi sau cu diferitele instrumente optice”. Deși știința nu poate dovedi ceea ce afirmă, pentru că până astăzi ea n-a reușit să concretizeze vreo forță în materie și fără dovadă prin experiență afirmarea ei nu este științifică, totuși lumea crede în această știință, care numai prin simplă și nesăbuită afirmare expulzează Divinitatea din Univers și nimicește credința în Dumnezeu Creator.

Religia spune: «La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul».

Noua știință psihică, numită și spiritualistă, fiindcă studiază sufletul în timpul vieții și după moartea omului, susține că la început era în adevăr forța, dar nu forța

inconștientă, oarbă, surdă și mută, ci Forța Conștientă Supremă, Dumnezeu, care vedea și vede, auzea și aude, vorbea și vorbește.

NAȘTEREA UNIVERSULUI. Știința materialistă afirmă: „Universul s-a făcut de la sine și este guvernat de legi mecanice: Eterul din spațiu (eter pe care știința îl admite, dar nu l-a dovedit), s-a condensat, formând la început nori de eter sub formă de vârtejuri. Prin accelerarea mișcării s-a făcut o nebuloasă, care a devenit sferică. Condensându-se continuu, atomii au căpătat o atât de mare cantitate de energie, încât la un moment dat au început s-o radieze sub formă de lumină, căldură și alte forțe electromagnetice. Astfel s-a născut soarele. Prin radieră, căldura a scăzut și atomii au dat naștere, prin combinație, diversilor corpi simpli din soare. Planetele s-au detașat din soare prin forța centrifugă. După cum s-a format sistemul nostru solar, tot astfel s-au făcut și toate stelele, care sunt sori, având și ei planete. Un soare, prin radieră continuă se stinge, după un număr mai mic sau mai mare de veacuri.

În univers deci - zice știința - sunt 2 faze: 1) Condensarea energiei dă materia, 2) Disocierea materiei dă energia. (Gustave le Bon: *L'évolution des forces*).

Religia afirmă absolut contrariul: «Universul a fost făcut de Dumnezeu prin Cuvânt; nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.»

Știința psihică, de acord cu religia, susține că, după cum în lumea noastră, în mic, totul este făcut de om, tot așa în mare și în infinit, Universul a fost creat de Dumnezeu Atotputernic. Cum ar fi putut întâmplarea să constrângă materia dezordonată să se aranjeze într-o ordine așa de perfectă?

VIAȚA. Știința modernă materialistă zice: „Viața s-a

născut din o recombinație de energii din univers; în alți termeni energia din univers a intrat în relații noi cu elementele chimice existente atunci” (H. F. Osborn: *Origine et évolution de la vie*). Pentru alți savanți viața este o energie mecanică mai mult sau mai puțin identică sau echivalentă energiilor fizice sau chimice, cum ar fi căldura, electricitatea, lumina, afinitatea sau coeziunea. În sfârșit, alți materialişti afirmă că viața este o energie de o formă necunoscută.

Știința nu vrea să afirme curat că nu cunoaște obârșia vieții, fiindcă ea n-a reușit încă și nu va reuși niciodată să creeze viață, ci, spre a arăta că știe ceva, se servește de cuvinte, înșirate fără rost, spre a-și acoperi ignoranța totală în această chestiune.

„Viața, proprietate particulară a materiei organizate, - adaugă știința, - a produs o infinitate de forme și funcțiuni noi, care nu existaseră înainte de nașterea ei în univers. Știința nu a stabilit încă, dacă formele născute de viață sunt datorite întâmplării, sau sunt supuse unor legi” (Osborn). Această știință afirmă: „Primele ființe apărute au fost bacteriile; ele au apărut acum câteva zeci de milioane de ani, când pământul era acoperit de roci goale și terenuri primitive. Odată cu bacteriile au apărut, în apele dulci și sărate, algele unicelulare. După bacterii au apărut protozoarele unicelulare de genul amoebelor, apoi infuzoarele, foraminiferele, radiolarele. După algele unicelulare au apărut algele clorofliene, care, cu ajutorul luminii solare, separau, după cum separă și azi, carbonul din acidul carbonic din aer și îl înmagazinau, transformându-l în hidrați de carbon, contribuind astfel la construcția solului. Protozoarele, prin transformări în zeci și sute de mii de ani, au dat naștere succesiv nevertebratelor și anume: celenteratelor, spongierilor, echinodermelor, viermilor, moluștelor, artropodelor și protocordatelor. Nu se știe - zice știința - din care spețe au provenit, prin transformare, primele vertebrate, adică

peștii. Cei mai mulți susțin că peștii au provenit din protocardate. Din pești au luat naștere, prin evoluție și prin schimbare de locuință, batracienii. Din batracieni s-au născut reptilele; iar reptilele s-au diferențiat în două ramuri: păsările și mamiferele. Din maimuța mamiferă s-a născut omul, mamifer și el". (Osborn).

Religia spune: „Viețuitoarele toate au fost create de Dumnezeu”, iar Dumnezeu însuși spune celor ce au urechi ca să ia aminte: „Eu am făcut pe om” (Isaia 45 - 12).

Știința psihică de asemenea susține, că viețuitoarele au fost create de Dumnezeu. Viața nu este o formă de energie mecanică. Viața psihică diferă complet de toate formele de energie inconștiente, fizice sau chimice. Viața stă în Eu, în spirit, care este o forță conștientă, care mișcă instinctiv sau voluntar materia, prin care se manifestă și poate mișca sau modela, în anumite limite, materia exterioară și independentă de corpul său. Viața și energia rezidă în spirit, nu în materie, care este inconștientă și inertă, oricât ar fi de organizată: „Mens agitat molem”. Când forța conștientă, când viața se desparte de materie și nu mai lucrează asupra materiei corpului prin care se manifestă, ea nu încetează totuși să existe, deși nu mai este vizibilă și observabilă. Știința psihică respinge aberația științei materialiste, care pretinde că conștientul omenesc s-a născut din întâmplare și în mod inconștient, din inconștientul universal.

Dacă nevertebratele s-au născut din protozoare, cum se face că se mai găsesc și astăzi protozoare? Numai unele s-au transformat, iar altele nu? Sau protozoarele care exista astăzi nasc spontan în timpul nostru? În acest caz, cum de nu surprinde știința nașterea lor? Cum se face că se mai găsesc încă astăzi, după atâtea milioane de ani - după știință - bacterii care ar fi trebuit să fi evoluat, să se fi transformat? Nasc și ele spontan în timpul nostru? Cum se face că unele brahiopode și celenterate s-au menținut fără nicio schimbare timp de 10.000.000 de ani - după

știință? Ele n-au evoluat deloc în așa de lung timp? Walcott a arătat că: brahiopode actuale de toate ordinele și chiar din foarte multe alte nevertebrate - puse alături de formele marine fosile, nu se deosebesc între ele. Acestea n-au evoluat de loc? De ce? Crustaceul burghesia bella din Cambrian e la fel cu apus incasanus de astăzi. Artropodul fosil malaria spinifera poate fi comparat cu limulus polyphemus de astăzi. Brahiopodul fosil lingulata din Cambrian este ademenia speței lingula anatina de astăzi.

Cum a putut forța oarbă sau întâmplarea să nască ochi la animale? Cum s-a putut ca forța surdă să dea naștere urechii pentru a auzi? Cum se poate ca animalele fără ochi, sau fără urechi, să se transforme prin evoluție în alte animale cu ochi sau urechi, grație forței oarbe și surde, care nu urmărește niciun scop și care nu știe nimic de necesitatea animalelor de a avea aceste organe? Selecția naturală și adaptarea la mediu, inconștiente, pot ele da naștere la organe noi necesare animalelor?

Darwin însuși a spus cu modestie că ipoteza sa - transformismul - urma să fie confirmată prin fapte și să se găsească speciile fosile intermediare, între speciile actuale. Urmașii lui însă au crezut că această teorie este un adevăr științific demonstrat și au făcut din ea o dogmă a creațiunii, dogmă închipuită și absolut falsă. Cât va fi pământul, știința nu va putea dovedi ca neadevărat cuvântul divin, care ne spune că: „Dumnezeu a făcut viețuitoarele, care mișună în apă, pe pământ și în aer, pe fiecare după soiurile lor” (Geneza 1). Toate clasele de animale și toate soiurile lor sunt aceleași de la începutul lumii. Este fără rost orice părere omenească. Dumnezeu însuși zice: „Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele” (Ieremia 27 - 5).

„Este adevărat că Dumnezeu a pus sfârșit unor făpturi cum sunt reptilele gigante, din perioada secundară. Dar „sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea”. (Geneza 6 - 13). De ce nu vor oamenii să înțeleagă că Acel

ce a făcut ochiul, vede? Cel ce a făcut urechea, aude? Cel ce a făcut pe om ca personalitate are și EL Însuși personalitate?

Știința materialistă ne spune că materia corpului omenesc este compusă din mai mult de 90% apă, iar restul este compus din carbon, oxigen, hidrogen, azot, calciu, fosfor, sulf, magneziu, iod, sodiu, potasiu etc. Cum poate mintea omenească să admită că din combinarea unor corpuri materiale inerte și inconștiente, ar putea naște conștiința, voința și personalitatea Eului? Se poate admite aceasta? Materialiștii afirmă că natura n-are niciun scop, nu urmărește nicio finalitate: nici binele, nici răul, dar tot ei susțin că în om este sădit instinctul de conservare. Pentru ce natura inconștientă a făcut cadou omului acest instinct de conservare, dacă ea nu urmărește niciun scop?

Albert de Lapparent, fost secretar perpetuu al Academiei franceze, unul din savanții care a studiat științele în legătură cu geologia și paleontologia zicea: „Dacă ar trebui să rezum în patruzeci de linii cunoștințele cele mai autentice ale geologiei, aş copia textul din „Geneza”, adică istoria creațiunii lumii așa cum este scrisă în Biblie”.

Trebuie să recunoaștem însă, că nu toți savanții sunt materialişti. Chimistul Liebig a scris: „Este de mirat că se mai pot găsi oameni, care să vie să ne spună că toate minunile naturii sunt niște simple efecte ale întâmplării, sunt niște consecințe forțate ale naturii. Aceste zadarnice ipoteze și aceste aberații ale spiritului, care uneori se ascund sub numele de știință pozitivă, sunt respinse de adevărata știință. Naturaliștii nu pot să le dea crezământ și astăzi ca și în timpul; lui Réaumur, Linné, Cuvier și a atâtor alți oameni de geniu, ei atribuie operele creațiunii unui Creatori”.

Armand Gautier afirma: „Este o știință pe dos aceea care îndrăznește să asigure că numai materia există și că

numai legile ei guvernează lumea”.

„Cât timp nu se va putea proba că materia sau forțele fizice pot să raționeze, suntem obligați să considerăm orice legătură inteligentă și inteligibilă între fenomene, ca o probă directă a existenței unui Dumnezeu care cugetă” susținea L. Agassiz.

„Un adevărat cercetător al naturii nu poate nicăieri pătrunde în cunoștința tainelor creațiunii, fără să priceapă degetul lui Dumnezeu”, a scris chimistul R. Boyle.

Geologul Lyel scria: „Ori în ce direcție ne-am îndrepta cercetările noastre, pretutindeni descoperim cele mai clare dovezi despre o Inteligență Creatoare, sau despre prevederile, puterea și înțelepciunea Ei”.

„În jurul nostru avem o mulțime de probe strălucite de o acțiune inteligentă, de un plan binevoitor, și dacă vreodată îndoieli metafizice ne depărtează pentru câțva timp de aceste idei, ele revin cu o forță irezistibilă. Ele ne arată că toate lucrurile vii depind de un Creator și de un Stăpân Etern” a susținut Fizicianul Lord Kelvin.

Pasteur la rândul său zicea: „Când studiezi mult, revii la „credința țăranului breton”.

A ne îndoii de Dumnezeu, este a nega evidența, este a nega măreția universului - opera și poema Sa - care este înaintea noastră. Orice om cu judecată înțelege că este „o Cauză determinantă” a universului. Această „Cauză determinantă” este Dumnezeu. El a determinat universul; El l-a creat. Și Dumnezeu s-a manifestat oamenilor prin Cuvânt și prin Cuvântul întrupat; și Cuvântul este scris” în Scriptura Vechiului și Noului Testament.

SUFLETUL. Astăzi știința materialistă afirmă: „Omul nu-i decât materie; suflet nu există. Spiritul nostru este produs de materia cerebrală cenușie, prin mișcarea atomică și vibrațiile care se produc în celule. Senzațiile, percepțiile, ideile, dorințele, imaginația, raționamentele,

emoțiile, amintirile, atenția, conștiința, voința, în sfârșit toate fenomenele psihice sunt produse ale materiei cerebrale”.

După această știință, toate procesele psihice se reduc la procese fizice. Este de admis ca mișcarea unor atomi de materie inertă și inconștientă să producă spiritul? Dar spiritul nostru este stăpân pe idei; el le dirijează și le schimbă în ce sens vrea. Spiritul nostru este creator, el creează spontan judecăți sintetice, cum sunt de pildă, principiile matematice. Eul nostru este în interiorul nostru o nouă realitate și este însușirea noastră fundamentală. Cugetarea este numai o funcțiune a Eului nostru, Eu a cărui origine este în Dumnezeu.

Marele fiziologist francez Claude Bernard¹ în secolul trecut – spunea: „Materia, oricare ar fi ea, este lipsită de spontaneitate, și nu naște nimic; ea nu face decât să exprime, prin proprietățile sale, ideea Aceluia care a creat mașina care funcționează. Materia organizată a creierului, care manifestă fenomene de sensibilitate și inteligență proprii ființei vii, nu are mai multă cunoștință de cugetarea și de fenomenele pe care le manifestă, decât materia brută. După cum un ceasornic nu are cunoștință de mișcările pe care le manifestă sau de ora pe care o arată; după cum literele de imprimare și hârtia nu are cunoștință de ideile înscrise pe ea, tot astfel a spune că creierul secretă ideea, este a admite că ceasornicul secretă ora sau

1 Claude Bernard (n. 12 iulie 1813 - d. 10 februarie 1878) a fost medic și fiziolog francez. Este considerat părintele fiziologiei și fondatorul medicinei experimentale. Unul dintre marii investigatori științifici în domeniul medicinei, este cunoscut pentru cercetările sale privind mecanismele digestiei, în special pentru descoperirea funcției glicogenice a ficatului, a acțiunii sucului pancreatic și a mecanismului vasomotor. În lucrarea sa fundamentală, "Introducerea în studiul medicinei experimentale", apărută în 1865, a pus bazele metodei experimentale în cercetarea științifică în general, și medicală în special. Ea presupunea efectuarea de observații și experiențe pe animale pentru studiul unor boli, al cauzelor lor și a remediilor posibile.

ideea de timp. Viața și cugetarea repauzează pe o împreunare de fenomene chimice, dar acestea nu sunt decât condițiuni și nu cauze”.

Astăzi fiziologia a părăsit ideile lui Claude Bernard și admite că spiritul este produsul materiei, este o proprietate funcțională a materiei cerebrale, că în sfârșit nu e nimic afară de materie.

Nu numai medicii din trecut, dar și filosofi din antichitate, ca și cei din timpurile apropiate de noi, admiteau existența spiritului ca entitate, independentă de corp.

Dar în urmă au venit enciclopediștii cu Condillac, Helvetius și d’Heibach, care au negat existența sufletului și au preconizat un materialism absolut, reducând pe om la senzația pură și arătându-i ca scop fericirea materială, cu triste rezultate, – stabilind crezul în materie ca origine, în plăcere și egoism ca regulă de viață și în neant ca sfârșit. Și lumea a crezut în ei, sub motiv că sunt savanți.

Filosofii Thomas Reid, în Scoția și Emanuel Kant în Germania, au reacționat contra doctrinei materialiste. În Franța vocile elocvente ale lui Jouffroy, Cousin, Villemain, au demonstrat existența și imaterialitatea sufletului în mod evident, astfel că victoria a rămas de partea lor, pe terenul filosofic, dar a fost în zadar.

Știința materialistă a făcut cu persistență studiul corpului omenesc și negăsind nicăieri sufletul, care nu poate fi văzut de ochii noștri materiali, a afirmat că în noi ceea ce cugetă nu este o entitate numită suflet, spirit, ci materia cerebrală, care singură poate să simtă și să perceapă.

Studiul sufletului în timpul vieții. Știința psihică a stabilit neîndoios existența spiritului independent de corp.

Telepatia dovedește în noi, prezența unui centru

dinamo-psihic, spiritul, capabil să emită unde psihice în eter care să fie primite de alt centru dinamo-psihic, sintonizat cu cel dintâi. Cercetările profesorului Cazamalli de la Universitatea din Milano au dovedit că undele psihice emise de spiritul omenesc sunt scurte și analoage cu undele pe care le folosim în radiotelegrafic. Telepatia e transmiterea gândurilor de la o persoană la alta, la mari distanțe, prin vibrațiunile în eter ale spiritului nostru. O mamă aude prin spațiu, la mare depărtare, chemările fiului ei nenorocit, prin faptul vibrațiunilor tari ale sufletului acestuia. Telepatia e telegrafia fără fir a sufletelor.

Ziarul englez „Dailly Expres” din septembrie 1907, a citat mai multe ședințe de transmițeri de idei, date în fața Regelui Eduard al VII-lea și a altor personaje ale curții sale, de domnul și doamna Zancig. Regele a făcut cunoscut rezultatele. S-a constatat că comunicarea de idei există în mod constant și normal între soț și soție. Dacă, de exemplu, soțul citea o scrisoare, soția lui la oarecare distanță, fiind cu ochii bandajați, percepea în același timp conținutul acelei scrisori. Tot ce spunea bărbatul, parvenea imediat femeii, care repeta ce spusese bărbatul – sau ce i se spusese lui.

Doi foști agregati ai colegiului din Cambridge, Eduard Gurney și Frederic W.H. Myers, au publicat o carte, în care este studiată pe larg telepatia. Ei citează numeroase observații de telepatie, foarte judicios controlate. Vom cita două din ele:

Observația I. „Lady G... și sora sa petrecuseră seara cu mama lor, care era sănătoasă și nu prezenta nimic care ar fi putut da loc la îngrijorare. În mijlocul nopții, sora d-nei G... se deșteaptă speriată și zise soțului ei: „Trebuie să merg imediat să văd pe mama; spune să puie caii, sunt sigură că mama e bolnavă”. „Soțul după ce încercase în zadar să convingă pe soția sa că nu era decât o idee,

ordonă să fie înhămați caii la trăsură. Ajungând aproape de casa mamei sale, la punctul de intersecție a două drumuri, sora Doamnei G... văzu trăsura acesteia din urmă. Fiecare din cele două surori întrebă pe cealaltă pentru ce se găsea acolo, și fiecare din ele dădu același răspuns: „Nu puteam dormi, fiind sigură că mama este bolnavă, și am venit s-o vad”. Ajunse în fața casei, văzură la ușă pe bona care servea pe mama lor și aflară că mama lor căzuse subit bolnavă, gata să moară, și ea exprimase dorința să vadă pe fetele ei”.

Observația II. „La 21 **ianuarie** 1893, eram chemată prin telegramă lângă mătușa mea, în etate de 82 de ani și bolnavă de câteva zile. La sosirea mea, găsii pe mătușa mea în agonie și nemaivorbind; mă instalai la căpătâiul ei pentru a nu o mai părăsi. Pe la zece ore seara, vegheam, stând lângă patul ei, când o auzii chemând cu voce tare: „Lucie! Lucie! Lucie!” Mă sculai repede și văzui că mătușa-mea își pierduse cunoștința și gemea; zece minute mai târziu își dete sufletul. Lucie era o altă nepoată și fina mătușii mele, care nu venea destul de des s-o vadă, fapt de care mătușa mea se plânsese sorei de gardă. A doua zi spusei verei mele Lucie: „Trebuie să fi fost surprinsă la primirea telegramei, care anunța moartea mătușii noastre”. „Nicidecum. Mă așteptam. Închipuiește-ți că noaptea pe la zece ore, atunci când dormeam profund, am fost deșteptată brusc, fiind chemată de mătușa mea Lucie! Lucie! Lucie! restul nopții n-am dormit”.

După cum vapoarele, în primejdie de naufragiu, pe mări și oceane, anunță pericolul în care se găsesc, vapoarelor apropiate prin telegrafia fără fir, precizând longitudinea și latitudinea la care se găsesc și cerând grabnic ajutor, tot astfel două suflete, strâns legate prin iubire, își anunță prin telepatie durerile lor disperate. Agentul normal de relațiune între suflete este telepatie.

Marele astronom francez C. Flammarion, scrie: „Acțiunea unei ființe asupra alteia la distanță, este un fapt științific, tot așa de sigur ca existența orașului Paris, a lui Napoleon, a oxigenului, sau a stelei Sirius”.

Undele psihice sunt vibrații ale sufletului. Dar ce este sufletul? Sufletul este un fluid de o substanță necunoscută; o particulă provenind din Dumnezeu. Acest suflet are un corp eteric (fluidic) identic cu corpul material, dar vaporos și transparent, ca și aerul și deci invizibil. Atomii sau moleculele de eter ai corpului eteric – sunt diferențiați astfel că la materializarea experimentală, sau spontană, după moarte, după cum vom vedea, sau la nașterea și creșterea naturală și normală a copilului, unii asimilează substanțele calcaroase și dau oasele, alții dau mușchii, alții tendoanele, alții creierul și măduva spinării cu nervii și organele simțurilor, alții seroasele articulațiilor, alții inima, pulmonii, ficatul, rinichii, aparatul digestiv etc.

În suflet și corpul său eteric rezidă viața și el supraviețuiește după moarte, fiind nemuritor. Sufletul sau Spiritul acționează materia prin intermediul corpului eteric.

A nega spiritul pentru că el nu mai funcționează în corp când materia, care servește la manifestările lui, este distrusă sau bolnavă, este tot așa cum s-ar nega existența vaporilor, dacă n-ar fi vizibili, când după un accident în căldare sau în cilindre, toată mașina se oprește.

Nerecunoașterea de oameni a spiritului, ca entitate independentă de corpul material, se datorează faptului că spiritul și corpul său eteric nu e vizibil simțurilor noastre grosolane, care nu iau cunoștință decât de materia bine condensată.

Dar în emoții, sufletul este cei care reacționează. În o violentă durere morală, spiritul suferă. Fluidele care îi compun se tulbura, vibrează tare, producând zguduirii în sistemul nervos, care pot să atingă materia cerebrală, în

așa măsură, încât să dea convulsii, spasme și chiar tulburări psihice trecătoare sau durabile. Prin intermediul corpului eteric, care lucrează asupra nervilor, sunt conduse în toate țesuturile corpului fluidele sufletului și energia lui.

Știința psihică a ajuns să exteriorizeze și să studieze sufletul și facultățile lui din omul în viață, întocmai cum știința materialistă a ajuns să izoleze hidrogenul dintr-un acid oarecare, ca apoi să-i cunoască proprietățile.

Cheia cu care se exteriorizează sufletul și după exteriorizare i se cercetează facultățile, o dă studiul diferitelor faze și forme ale somnului, „fratele morții”.

1. CE ESTE SOMNUL NORMAL? Este exteriorizarea sufletului, afară din corp. În somn, sufletul lasă corpul său material să se odihnească, iar el își ia libertatea temporală și relativă, exteriorizându-se afară din corp, dar rămânând totuși legat de el printr-o legătură fluidică.

În somn, când are loc visul, sufletul vede imagini, vede forme, aude ce-i vorbesc viii și morții și întreține convorbiri cu ei. Visul este rezultatul impresiilor percepute de suflet în timpul depărtării sale de corp. Când exteriorizarea spiritului este incompletă, atunci ideile de peste zi și amintirile trecutului se amestecă cu impresiile sufletului incomplet degajat într-o dezordine aparentă. Când, din contră, sufletul se exteriorizează suficient, visurile devin de o luciditate remarcabilă; iar când exteriorizarea e întinsă, el poate lua contact cu lumea spirituală. În această stare de activitate independentă, sufletul poate vedea la distanță, poate pătrunde **unele** lucruri necunoscute. Când zburăm în vis, este senzația reală, **adevărată**, pe care o percepe spiritul în peregrinările sale. **Cu cât sufletul** se depărtează mai mult de corp, cu atât mai slabă este legătura care îi unește, și

cu atât amintirea e mai vagă și chiar nulă, la deșteptare.

Pentru ce când dormim, în vis, mergem, râdem, suferim, vedem, auzim convorbiri cu diferite persoane? Pentru ce, în vis vedem și **convorbim** cu morții, care ni se par vii? Pentru că sufletul nostru, detașat de materie, s-a revăzut alte suflete, care s-au prezentat lui cu aceeași formă a lor, cu același timbru de voce, pentru a ne face să înțelegem că cu toată părăsirea corpului lor, ele trăiesc încă.

În somn, spiritul își continuă activitatea; uneori el rezolvă probleme studiate în zadar și părăsite ca insolubile; concepe singur, sau poate primește de la alte inteligențe invizibile, inspirația unor opere uneori geniale: poeme, simfonii, poezii, pe care le aude și apoi le transcrie la deșteptare. Voltaire, **La Fontaine**, Coleridge, S. Bach, Tartini, au declarat că grație unor asemenea vise în timpul somnului, au compus părți din operele lor. Voltaire a afirmat că a conceput un cântec complet din Henriada, în vis. **La Fontaine** a conceput, în vis, fabula celor 2 porumbei. S. Bach și Tartini au auzit, în vis, sonatele sau compozițiile pe care nu puteau să le termine după voința lor în timp de veghe. Tot în vis, spiritul lui Agassiz a descoperit aranjamentul scheletic al osemintelor dispartate ale unei fosile, pe care încercase în mai multe rânduri fără succes, să le ajusteze în timpul zilei, în stare normală.

În sfârșit, în vis sufletul poate, mai mult sau mai puțin clar, lua cunoștință de viitor anunțat de inteligențele invizibile superioare. În adevăr sunt vise prevăzătoare, imagini și viziuni raportându-se la evenimente viitoare, a căror exactitate este verificată ulterior. Ducea de Hamilton a visat, cu cincisprezece zile înainte, moartea contelui L... cu detalii de ordin intim, care au avut loc cu ocazia aceluși eveniment. Fiul magistratului din Hausser, M. Reed, fiu care avea zece ani, visase de două ori că tatăl său fusese ucis de un accident de automobil, și cu toate că tatăl fusese încunoștințat de visul copilului său, de copil

însuși, și cu toate rugăciunile soției sale, Reed n-a voit să renunțe la preumblarea proiectată și a fost ucis de automobil, în condițiunile visate de fiul său.

Trimisul special al ziarului „Matin” din Paris, domnul Scarfoglio, telegrafia din Messina unde avusese loc un cutremur catastrofal la 5 ianuarie 1909, ziarului „Matin”: „Astăzi au fost scoase vii, de sub ruine, încă câteva persoane. Trebuie semnalat un caz foarte curios, care s-a produs astăzi de dimineață. Un tânăr marinăr de pe cuirasatul „Regina Elena” era logodit cu o fată îngropată sub dărâmăturile unei case. Obținând de la comandantul său autorizarea să lucreze cu câțiva camarazi la salvarea logodnicei sale și a altor persoane îngropate sub aceleași dărâmături, marinărul a căutat-o sub dărâmături patru zile, fără niciun rezultat. Astăzi în prada disperării și doborât de osteneală, marinărul a adormit. Deodată, a visat pe logodnica sa, care îi zise: „Sunt vie, vino! scapă-mă!”. Imediat s-a deșteptat și a rugat pe camarazii săi să reia săpăturile și căutările lor pentru ultima oară. Sforțările lor au fost miraculos încoronate de succes, căci după câteva ore el a regăsit pe logodnica sa și a scos-o vie de sub ruine. Tânăra fată, care era într-o stare comatoasă, abia ieșită de sub ruine, a reluat cunoștința și a strâns în brațe pe marinăr, cu drag. Ea a declarat că un somn profund o izbise după catastrofă și visase că ea vorbea cu logodnicul ei, câteva ore, înainte de salvare.

„Iată un singular și emoționant caz de telepatie. Fata, cu lacrimile în ochi, a mulțumit tuturor salvatorilor ei și a dat asigurări că în curând se va căsători cu logodnicul și salvatorul său”.

În acest raport telegrafic al corespondentului de ziar sunt relatate afirmările marinărului și ale tinerei fete, care nu spuseseră decât adevărul visurilor lor. În acest caz însă nu este telepatie, cum declară ziaristul, ci întâlnirea reală a acelor suflete exteriorizate, căci amândoi s-au văzut și au convorbit în vis.

În timpul somnului normal, facultățile sufletului, descoperite și studiate până acum sunt:

1. Spiritul în vis își continuă activitatea. Cardan afirmă că și-a conceput unul din volumele sale în vis. Maignan, de asemenea a declarat că teoreme importante au fost găsite de el în vis.

2. Ia cunoștințe de fapte petrecute în depărtare, dar de care de multe ori nu-și dă seama. Extrem de rar, totuși se poate constata că visul dezvăluie o realitate, și că ceea ce a văzut sufletul este exact. Iată o dovadă:

Doctor Gibet, medic primar la Havre, a scris la 1886 (Phantasms, II, pag. 701):

„Scena s-a petrecut în primăvara anului 1849. Un bătrân de 84 ani numit Borel, unchi al mamei mele, locuind la Petit-Sacconex, aproape de Geneva, a venit la noi într-o sâmbătă, la dejun. Noi locuiam la Monnaie, sat situat lângă Geneva, vreo patru kilometri depărtare de locuința bătrânului. El era foarte sănătos. Peste două zile după aceea, în noaptea de Duminică spre Luni, la două ore după miezul nopții, mama mea se deșteaptă din somn țipând: „Unchiul a murit, eu îl văd jos cu brațele întinse”. Tatăl meu s-a silit s-o liniștească.

„Luni tatăl meu mi-a istorisit visul mamei și noi am râs amândoi, zicându-i că, dacă unchiul era mort, cineva ar fi venit să ne înștiințeze. În noaptea de luni spre marți, la aceeași oră, mama mea se deșteaptă iarăși din somn strigând: „Unchiul e mort”. Aceeași scenă în noapte de marți spre miercuri.

„Miercuri tatăl meu, care era judecător de pace, mă roagă să-l însoțesc la Petit-Sacconex, pentru ca să încredințăm pe mama că visul ei, deși s-a repetat de trei ori, totuși nu este decât un vis. D-abia am sosit la locuința unchiului și ni s-a spus că bătrânul nu s-a văzut de trei zile. Căsuța lui era închisă din toate părțile. Tatăl meu a spart un oblon și noi am văzut pe bătrân lungit jos în bucătărie.

Am intrat în casă și voiam să ridic cadavrul, când tatăl meu a văzut că craniul era sfărâmat. Bătrânul fusese omorât. La urmă ucigașul a fost prins, judecat și pedepsit cu moartea, după ce mărturisise tot. El omorâse pe bătrân duminică ziua între 12 și 1. Mama mea a văzut cadavrul în vis cu 12 sau 13 ore în urma omorului”.

3. Tot în somn poate intra în contact cu sufletele exteriorizate ale persoanelor vii. Dovadă cazul de la Messina.

4. Poate lua cunoștință de evenimente ce vor avea loc în viitor, cum a fost cazul fiului magistratului Reed, relatat mai sus.

5. Poate vedea și convorbi cu personalitățile postume, sau mai bine zis cu personalitățile spirituale, dovadă cazul următor citat de doctorul Hogdson:

„Doamna X către sfârșitul unei sarcini, la începutul anului 1896, a visat ce urmează: Într-o noapte tatăl ei mort, i-a apărut în vis. El ținea un calendar și cu degetul îi arăta data de 22 martie. Doamna X a crezut că data indicată de tatăl său, mort, era aceea a nașterii copilului și veselă a înștiințat familia. Dar nașterea a avut loc la 12 martie. Tânăra doamnă a fost luată în răs, cu privire la visul ei. Urmările nașterii au fost normale; dar la 20 martie a făcut o angină, care s-a complicat cu meningită și la 22 martie a murit”.

Alt caz. „Doamna Angela Beccalio, văduva Bianchi, din Varese, în etate de 85 ani, perfect echilibrată, a visat la 6 februarie 1930, că soțul ei, decedat de mai mulți ani, i-a apărut în vis și i-a spus că el pleacă în America, dar că o să vie s-o caute peste 18 zile. „Ceea ce înseamnă, zise ea fiului ei, că peste 18 zile voi fi în lumea cealaltă”. Cu toate afectuoasele protestări ale fiului ei, bătrâna a luat dispoziții pentru restul zilelor ce avea de trăit, cu siguranța că va părăsi pământul.

„La 17 februarie 1930 a căzut bolnavă. Doctorul A.

Moiraghi a dat toate asigurările de însănătoșire bolnavei care afirmase că ea va muri peste o săptămână. Ea totuși continua preparativele ei în vederea plecării. La 23 februarie 1930 a început agonia și la 24 februarie, exact 18 zile după visul profetic, doamna Angela Beccalio expira. Au certificat exactitatea faptelor în „Luce e Ombra” doctorul de Grandi Silvio, doctorul Angelo Moiraghi, Eligio Minali, Erina Romani Bianchi”.

Cum explică știința materialistă somnul? Explicațiile sunt multiple. O veche teorie, zisă teoria circulatorie, atribuia somnul variațiilor periodice în circulația sângelui în creier. Unii, cum era Halles, Cabanis credeau în congestie, în hiperemia creierului. Alții, printre care Durham, Claude Bernard, Mosso, susțineau contrariul, că somnul este datorat anemiei cerebrale.

Teoria chimică admitea că somnul este datorat micșorării oxigenului din sânge. Această teorie o susțineau Humboldt, Purkinje, Pettenkofer.

Teoria toxică atribuia somnul unor toxine, unor leucomaine dezvoltate de țesuturi, în timpul veghii.

Teoria histologică admitea că somnul e datorat întreruperii contactului dintre prelungirile cilindroaxiale ale celulelor nervoase din creier.

Psihologii aveau alte păreri asupra somnului. Mathias Duval zicea că somnul este încetarea reparatoare a funcțiunilor de relațiune. Paul Broussais susținea că somnul e încetarea funcțiunilor intelectuale și afective. Pryor admitea dispariția activității cerebrale superioare.

În sfârșit azi se admite de știința materialistă că somnul este datorat excitării unui centru cerebral special al somnului, care se găsește în creier.

Afirmația științei psihice, că somnul este ruptura de colaborare între suflet și creier, datorită exteriorizării sufletului din corp, va fi dovedită științificește în cele ce urmează.

2. SOMNAMBULISMUL este o altă stare de somn natural, dar nu normal, care dovedește exteriorizarea spiritului. În somnambulism, spiritul exteriorizat dar neapărat legat prin legătura **fluidică** de materia corpului, atrage după sine în voiajul său și corpul. Această exteriorizare a sufletului se dovedește ușor la somnambuli care se urcă pa case, și care n-ar putea să se urce cu atâta agilitate, nici în timpul de veghe, ba chiar ar cădea jos, ceea ce nu se întâmplă niciodată la somnambuli, în timpul nopții și cu ochii închiși.

Somnambulismul natural are 3 mari caractere:

1. Mersul, acțiunea și chiar vorbirea în timpul somnului. cu ochii închiși și în timp de noapte. 2. Pierderea amintirii la deșteptare, de ceea ce s-a petrecut în timpul somnambulismului. 3. Reamintirea în timpul accesului de somnambulism a acțiunilor din timpul celorlalte accese de somnambulism.

Observația I raportată de „Enciclopedie” la articolul „Somnambulism”:

„Un preot se scula în fiecare noapte, mergea la biroul său, compunea predici și se culca din nou. Câțiva din prietenii săi doritori să știe dacă în adevăr dormea, l-au urmărit și, într-o noapte pe când el scria, au pus un carton mare între ochii preotului și hârtie. Preotul nu s-a întrerupt deloc, a continuat redacția predicii sale, și îndată ce a terminat-o, s-a culcat din nou. Autorul articolului adaugă: „Când el sfârșea o pagină, o citea tare de la un capăt la altul. Dacă nu-i plăcea ceva, atunci scria deasupra corecțiile cu multă **justețe**.”

Somnambulul vede deci fără organele ochilor care sunt închiși, chiar când între ochii lui și obiectul privit se interpune un carton.

Observația II: Doctorul în medicină Debay, materialist, raportează cazul următor;

„Într-o noapte de vară, la lumina lunii, am zărit mergând pe acoperișul unei case foarte înalte, o formă omenească; am văzut-o agățându-se, alungindu-se apoi apucându-se cu mâinile de unghiurile ascuțite ale acoperișului și așezându-se în vârful coamei acoperișului. Pentru a vedea mai bine, am luat un binoclu, și am distins foarte net o femeie tânără, ținând un copilăș de sân în brațe. Ea a stat aproape o jumătate de oră acolo, apoi a coborât cu o agilitate surprinzătoare și a dispărut.

A doua zi, la aceeași oră, aceeași urcare, aceeași atitudine, aceeași dibăcie în a merge pe casă. Dimineața m-am dus să spun proprietarului casei ce văzusem. El m-a ascultat speriat, și mi-a declarat că fiica sa era somnambulă, dar că el nu știa nimic de plimbările ei nocturne. I-am recomandat să ia măsuri, ca să prevină un accident teribil. Noaptea următoare am văzut iar pe tânăra femeie executând aceeași urcare pe acoperișul casei, ca și în nopțile precedente; din nou m-am dus să anunț pe tatăl somnambulei. L-am găsit trist și gânditor.

Mi-a spus că după ce fiica sa se culcase, el închisese de două ori cu cheia ușa apartamentului ei și avusese grijă să pună un lacăt și afară. „Vai mi-a spus el, sărmana copilă negăsind o altă ieșire, a deschis fereastra și ca de obicei s-a ridicat pe acoperișul casei. La înapoiere, după un sfert de oră, a dat cu pumnul în cerceveaua ferestrei, pe care vântul o închisese, și-a făcut o ușoară rană și s-a deșteptat, dând un țipăt. Printr-un noroc neauzit, copilul scăpat din mâinile ei a căzut pe fotoliul pe care ea-l pusese sub fereastră, ca să-i servească de treaptă”.

Doctorul Debay adaugă că boala acestei tinere mame, provenise din încarcerarea soțului ei, condamnat politic. „O mare oboseală urma deșteptării ei, scrie el: dimineața ea era obosită, tristă, abătută, suferea de dureri de cap și atribuia toate acestea, dureroasei separări de soțul ei”.

Observația III. Profesorul Soave, profesor de filosofie și științe naturale la Universitatea din Padua, a publicat următorul caz de somnambulism:

„Un farmacist din Pavia, savant chimist, care a făcut mai multe descoperiri științifice, se scula în toate nopțile, în timpul somnului, și se ducea la laboratorul său, pentru a-și relua lucrările neterminate. Aprindea furnalele, punealaambicurile în funcțiune etc., și urmărea experiențele sale cu o prudență și o agilitate, pe care nu le-ar fi avut în timpul veghii - în timpul normal; mânuia substanțele cele mai periculoase, otrăvurile cele mai violente, fără să i se întâmple nici cel mai mic accident. Când timpul îi lipsea în cursul zilei, pentru a prepara rețetele pe care i le cereau medicii, el le lua din cutia unde erau închise, le scotea, le puneala unele peste altele și proceda la prepararea lor cu toată grija și precauțiunile dorite. Cântărea cu o precizie foarte mare dozele cele mai mici ale substanțelor, din care erau compuse ordonanțele; le tritura, le amesteca, le puneala în sticle sau în pachete, după natura remediilor, le lipea etichetele, apoi le aranja în ordine la locul destinat, gata să le dea la cerere. Totul terminat, se culca din nou”. Profesorul Soave - ține să se știe - că somnambulul avea tot timpul ochii închiși și pentru el, lectura și prepararea medicamentelor rămân inexplicabile.

Observația IV. De partea sa, doctorul Esquiroraportează că un farmacist se scula în toate nopțile și prepara poțiuni, ale căror formule le găsea pe masă. Pentru a constata dacă judecata și raționamentul existau la acest somnambul, sau dacă nu erau decât mișcări automate, un medic a pus pe contoarul farmaciei nota următoare:

Sublimat coroziv... 10 grame

Apă distilată 120 grame

De băut dintr-odată.

Farmacistul sculându-se, în timpul somnului, s-a dat

jos ca de obicei, în laboratorul său; a luat ordonanța, ai citit-o în mai multe rânduri, a părut foarte mirat și a început monologul următor, pe care Doctorul Esquirol, ascuns în laborator; îl de**scrie cuvânt cu cuvânt**: „E imposibil ca doctorul să nu se fi înșelat, redactând formula sa; 10 centigrame ar fi deja mult; este aici scris foarte vizibil 10 grame. Este mai mult decât trebuie pentru a otrăvi 20 persoane. Doctorul, cred că s-a înșelat - refuz să prepar această poțiune”. Somnambulul a luat apoi diverse comenzi, care erau pe masă, le**a preparat, le**-a etichetat și le-a aranjat în ordine pentru a doua zi și s-a culcat din nou.

@Vederea somnambulilor, cu ochii închiși.

Doctorul Dehay o explică în felul următor: „Ochiul nu e strict singurul organ, prin care se operează vederea și prin care se transmite creierului perfecțiunea obiectelor”. El crede că „vederea se poate face prin vârful nasului, epigastru sau extremitatea degetelor”. Atunci orbii de ce nu văd prin aceste organe în timpul normal de veghe? El crede că „există poate ramificații ale nervului optic ducându-se la aceste organe și că, prin aceste terminații nervoase, acest organe pot vedea în întuneric”. Nimeni însă n-a găsit până azi aceste ramificații ale nervului optic în aceste organe. „Stimulusul exterior ar lucra - zice el - asupra anastomozelor necunoscute și vibrațiile pe care ele le-ar determina în creier, ar fi de ajuns pentru a produce percepția.

Somnambulismul oferă caractere, care sunt neexplic**abile**, dacă nu se admite existența și exteriorizarea sufletului.

Cazurile de somnambulism sunt stări psihice ale acelorora, al căror suflet se exteriorizează cu ușurință; spiritul lor intră în acțiune pe cont propriu, vede cu ochii spiritului, vorbește și lucrează în același fel. Neapărat că în acest caz în diferența de vis, când sufletul se deplasează

singur, sufletul în voiajul său, antrenează și corpul.

Dar dovadă că numai spiritul e în acțiune, este că la deșteptare, somnambulul nu știe nimic din ce-a făcut în timpul somnului somnambolic, și cu toate acestea el a lucrat, a mers, a vorbit, a judecat, a văzut. Dacă se vorbește unui somnambul ei răspunde, poate întreține convorbiri; tot pericolul constă în a-l aduce brusc în stare de veghe, în stare normală, cu alte cuvinte a-i reintroduce instantaneu, sufletul în loc de a-l lăsa să reintre încet, în mod natural.

Cazurile de somnambulism natural fiind foarte rare nu s-a putut stabili gradul de exteriorizare al spiritului și motivele pentru care el antrenează și corpul în peregrinările lui. Este probabil ca în somnambulism legătura fluidică dintre spiritul exteriorizat și corpul material, trebuie să fie foarte consistentă.

Este de remarcat totuși că sufletul reintrat în corp nu își amintește nimic din voiajurile sale. Atunci se înțelege de ce în somnul normal profund nu avem niciun vis, deși spiritul a fost exteriorizat. În treacăt trebuie atras atenția că pe această uitare se bazează reîncarnațiștii să explice neamintirea vieții spirituale anterioare; iar pe uitarea primilor 4 - 5 ani ai copilăriei ei sprijină uitarea vieții materiale pământești anterioare.

Această credință a reîncarnării este absolut falsă. Este o închipuire omenească, este produsul imaginației celor ce nu cunosc Adevărul, sau celor depărtați de Adevăr. Este scris: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată”. (Evrei 9 - 27). „Tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în spirit” (1 Petru 4 - 6). Dumnezeu zice că împărăteasa de miazăzi (Împărăteasa de Saba) se va prezenta la judecată ca împărăteasa de Saba, iar Ninivitenii, care se pocăiseră în urma prorociei lui Ioan și

locuitorii din Sodoma și Gomora, de asemeni se vor prezenta la judecată ca atari (Matei 12 - 41, 42; 10 - 15). Deci nu s-au mai reîncarnat și nu se vor mai reîncarna.

Dacă este scris că Ilie va reveni pe pământ, se știe că el ca și Enoch n-a trecut prin moarte pe pământ, el a fost fluidificat și luat sus. El va trece prin moarte când va veni pe pământ, puțin înainte de sfârșitul lumii, după cum arată Apocalipsul cap. XI. Cine nu crede se va convinge atunci, căci va trăi și ca spirit va avea cunoștință de acest fapt.

Krishna, Buda, Hermes Trismegistul și ceilalți reformatori religioși, care au difuzat credința reîncarnării, erau oameni, ca oricare altul din noi, și credința lor în reîncarnare n-are absolut nicio valoare.

Unul este adevărul, „Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu”, adică Scriptura Vechiului și Noului Testament.

Exteriorizarea sufletului din corp și studiul facultăților sale se poate face și mai bine prin somnul artificial, provocat prin hipnotism sau magnetism.

„Subiecții cu care se studiază somnul artificial, trec prin diferite faze, care sunt departe de a se succede totdeauna așa regulat, după cum descriu autorii” scrie, doctorul Paul Gibier. Totuși, zice același autor, aceste faze sau stări se desfășoară cam în ordinea următoare:

- a) Hipnotismul propriu-zis.
- b) Starea cataleptică.
- c) Starea somnambulică.
- d) Starea letargică.
- e) Starea de somnambulism lucid.
- f) Starea extatică.

3. HIPNOTISMUL PROPRIU-ZIS. Nu voi descrie procedeele prin care se poate provoca această stare de somn artificial, căci nu interesează decât observațiile științifice, ce se pot face în această stare.

Hipnotizatul devine un simplu, automat inconștient în mâna hipnotizatorului, devine sclavul operatorului, iar spiritul său crede tot ce i se afirmă.

Dacă i se dă să bea un pahar de apă hipnotizatului și hipnotizatorul îi sugestionează că a băut 14 pahare cu bere, devine brusc beat, realmente, prezentând tulburări motorii ale vorbirii și tulburări motorii în mers. Dacă i se spune că este în bal, începe să salute, să surâdă, să se comporte ca într-o sală de bal.

Operatorul poate sugera hipnotizatului acțiuni criminale sau orice alte acțiuni, care pot fi executate la mai multe zile, mai multe săptămâni, după poruncă. Liégeois profesor de drept la facultatea din Nancy, care a studiat această latură a hipnotismului împreună cu profesorul Bernheim, colegul său, medic, a văzut indivizi foști hipnotizați, mergând la ziua și ora hotărâtă de ei la biroul de poliție sau procurorul Republicii și, acolo, acuzându-se singuri de crime imaginare, cu termenii și detaliile ce le fuseseră sugerate.

Iată ce scrie doctorul Bernheim din Nancy, în una din cărțile sale: „Colegul meu Liégeois, profesor la Facultatea de drept din Nancy, a studiat în particular, pentru oamenii de drept și magistrați, într-un memoriu, care a avut un mare răsunet, raporturile sugestiei cu dreptul civil și criminal.

El a făcut un mare număr de experiențe, proprii să stabilească posibilitatea de a sugera crime, pe care subiecții le fac fără să știe mobilul, care a condus mâinile lor. Iată de exemplu una din aceste observațiuni: Trebuie să mă acuz, scrie Liégeois, de a fi încercat săucid pe prietenul meu P... fost magistrat, în prezența comisarului central din Nancy. Luasem un revolver și câteva cartușe. Pentru a nu da ideea unui joc pur și simplu, persoanei cu care experimentam și pe care am luat-o la întâmplare dintre hipnotizații care se găseau în ziua aceea la doctorul

Liébeault, încarcă unul din focurile revolverului și îl descarcă în grădină; intrai apoi, arătând asistenților un carton, pe care glonțul îl perforase.

În mai puțin de un sfert de minut, sugerez d-nei G... ideea de a ucide pe dl. P... cu un glonț de revolver. Cu o inconștiență absolută și o perfectă docilitate, d-na G... înaintează și trage un foc de revolver. Întrebată imediat de comisarul central ea mărturisește crima ei, cu o întreagă indiferență. Ea a ucis pe dl. P... pentru că nu-i plăcea. Poate să fie arestată; ea știe ce o așteaptă; dacă va fi condamnată la moarte prin ghilotină, ea pleca în lumea cealaltă, ca și victima ei pe care o vede întinsă la pământ, scăldată în sânge. Este întrebată, dacă nu sunt eu cel care i-am sugerat ideea crimei pe care a făcut-o; ea afirmă că nu, a făcut-o din voința ei spontană și singură ea este vinovată”.

Iată cum hipnotizatul este automatul inconștient al hipnotizatorului.

„Domnișoara A... e adormită prin hipnotism. Profesorul Doctor Richet îi spune: „Când te vei deștepta, vei lua această carte, care este pe masă, îi vei citi titlul și o vei duce în biblioteca mea”. A... este deșteptată, își freacă ochii, privește în jurul ei cu un aer mirat, își pune pălăria pentru a pleca, apoi aruncă o privire pe masă, vede cartea, citește titlul. „Ah! Dumneavoastră citiți pe Montaigne, o să duc cartea la locul ei”, și ea o pune în bibliotecă. Profesorul o întreabă: „pentru ce ai făcut asta”? Întrebarea o miră și răspunde: „Nu puteam să privesc această carte”.

Iată un act, zice Richet, executat fără motiv cunoscut de ea, rezultatul direct al sugestiei.

Voința hipnotizatorului se impune spiritului exteriorizat al hipnotizatului. Una din dovezile exteriorizării o face insensibilitatea completă a hipnotizatului.

Când hipnotizatorul spune hipnotizatului, că e frig

mare, hipnotizatul începe să tremure și să clănțane din dinți. Când i se spune din contră că e cald tare, începe să se dezbrace și chiar să asude. Dacă i se spune că e pe bicicletă, începe să dea din picioare ca și cum ar pedala efectiv pe bicicletă.

Profesorul Richet relatează cazul următor:

„Iată că ești bătrână” – am sugerat unei tinere femei hipnotizate și imediat mersul, sentimentele exprimate sunt acelea ale unei bătrâne.

Se poate transforma o hipnotizată în țărancă, în actriță, în general. Iată cum e relatat de Richet cazul, când hipnotizatei i se sugerează că este general: „Dă-mi un binoclu, zise ea. Unde este comandantul regimentului? Acolo sunt Grumiri, î văd cum urcă dealul. Comandam, ia o companie și atacă pe acei oameni. Să se ia și o baterie de campanie. Sunt bravi Zuavii, uite-i cum urcă de bine. Unde mi-e calul „unde mi-e sabia? (Ea face gestul de a-și atașa sabia la centură). Să înaintăm! Ah! Sunt rănită”.

Tot Richet afirmă că, într-o zi hipnotizând un prieten, i-a sugerat ideea că este capră și imediat s-a urcat pe canapea și voia să se urce apoi pe bibliotecă; iar altă dată, hipnotizând pe unul din prietenii săi, i-a zis „iată-te schimbat în papagal, sărmanul meu băiat”. După un moment de ezitare, acesta răspunde: „trebuie să mănânc sămânța de cânepă care este în colivia mea?”

În hipnotism se poate demonstra perfect transmiterea gândirii. Doctorul Gibier scrie: „iată o probă, pe care am încercat-o de mai multe ori și care consta în a zice subiectului adormit: „Te vei deștepta când vei simți că vreau eu să te deștepți”, și mă apucam să redijez observația ședinței, pe care o avusesem cu persoana hipno-magnetizată, mă adăposteam îndărătul unei grămezi de cărți, ca subiectul, care vedea cu toate că avea un bandou pe ochi să nu-mi vadă fața. La un moment dat gândeam sau scriam pe hârtie, „vreau să te deștepți,

deșteaptă-te” își redeșteptarea nu întârzia mai mult de 46 până la 60 secunde. Alte ori când deșteptarea avusese loc, reîncepeam să scriu și voiam în gând ca hipnoza să se reproducă. Când această experiență reușea, reușea numai pe jumătate, căci auzeam subiectul zicând imediat: „Pentru ce căutați să mă adormiți din nou”? Și atunci subiectul se scula, se mișca și întrebuinta un mijloc, învățat de mine, pentru a rezista somnului magnetic, în cazul când cineva ar fi voit să-l adoarmă contra voinței lui”.

Gândirea este o vibrație a fluidului sufletului, care să transmită prin intermediul corpului său eteric, materiei elementare primitive, eterul cosmic din aer, care la rândul său impresionează prin vibrațiile sale corpul eteric exteriorizat al hipnotizatului și reproduce în spiritul său, vibrația emisă de hipnotizator, dând naștere ideii transmise.

Savantul matematician E. Jouffret pătrunsese cu mintea sa genială aceste vibrații și scrisese: „Cele mai secrete cugetări ale noastre, prin mișcările pe care le

29

produc în moleculele creierului nostru, sunt resimțite de Universul întreg, care le conservă”.

Aceste vibrații transmise prin unde psihice sunt astăzi demonstrate științific de Cazzamali de la Universitatea din Milan, de „Institutul Kaiser Wilhelm” din Berlin și de fizicianul elvețian R. Müller (Cronica științifică, „Universul” din 2 Mai 1933).

Și atunci se înțelege ușor cum Dumnezeu, Care este Spirit, ia cunoștință de cele mai intime gânduri ale noastre.

Că spiritul omului lucrează asupra materiei corpului, se dovedește prin articolul domnului Victor Meunier, fost redactor științific al ziarului „Le Rappel”, care în numărul din 23 iulie 1886, al acelui ziar, a publicat următoarea

„Convorbire științifică”:

„D-l doctor Liébeault ne trimite procesul-verbal al unei foarte curioase experiențe de sugestie hipnotică, făcută în ziua de 9 a acestei luni, la tfancy.

„Ea are drept autor pe Focachon, farmacistul din Gharmes (Meurthe și Moselle), deja cunoscut de cititorii noștri, și ca martori, pe lângă preasavantul și foarte onoratul corespondent citat (Dr. Liébeault) pe Liégeois, profesor la facultatea de drept din Nancy, Fevre, fost notar, și doctorul Bruiard, care au urmărit-o de la început până la sfârșit și se fac cheazășii și garanții ei.

„Cititorii își amintesc că pentru a se ști, dacă pretinsa minune a stigmatizării (faceri de răni, sau vânătăi pe piele, prin intermediul numai al voinței) nu depinde cumva de fenomenul hipnotic, Focachon a experimentat cu o domnișoară Eliza... ca subiect, experiență care i-a permis să producă arsuri și vezicație prin simplă sugestiv, ceea ce a fost constatat de profesorii Beaunis și Bernheim de la facultatea de medicină din Nancy și Liégeois de la facultatea de drept, doctorii Bruiard și Liébeault și în sfârșit de D. Laurent, arhitect statuar, și Simon. „Le Rappel” a raportat aceste experiențe anul trecut.

„Ori, după ce au obținut vezicație, fără substanță vezicantă, Focachon a fost curios să vadă dacă efectul, invers o să-i reușească, adică, dacă tot prin sugestie n-ar împiedica o substanță vezicantă să-și producă efectul. De această experiență este vorba în acest articol.

„Experiența a reușit. Dintr-o bucată de pânză vezicatoare Albespeyres s-au făcut trei părți. Două au fost aplicate pe cele două brațe ale Elizei; pentru una din vezicatoare s-a sugerat trei că este o materie inertă: pentru cealaltă nu s-a făcut nicio sugestie, pentru ca vezicatoarea să-și producă efectele obișnuite. Al treilea fragment din vezicatoare a fost aplicat pe un bolnav, care avea nevoie de vezicație, pentru controlul eficacității vezicatoarei. Prin aceste dispozițiuni se vede că toți

termenii de comparație și mijloacele de control relative la calitatea vezicatoarei, cum și rolul sugestiei pentru a modifica calitatea vezicatoarei, au fost luate.

„Așa s-a procedat. D-ra Eliza fiind adormită, un prim pătrat din vezicatoare de 5 centimetri pe latură a fost pus pe fața anterioară a antebrațului ei stâng, la reunirea terțului superior cu treimea medie; al doilea pătrat din vezicatoare, numai de 2 centimetri pe latură, a fost pus pe locul corespunzător al antebrațului drept. În același timp ultima porțiune din vezicatoare a fost aplicată de doctorul Brulard, la spitalul civil, pe partea anterioară și superioară a pieptului unui ftizie.

„Revenim la Eliza. Abia îi sunt aplicate vezicatoarele și Focachon, cu energie, face Elizei, în stare hipnotică, această declarație; „Vezicatoarea aplicată pe antebrațul stâng (vezicatoare de 5 centimetri pe latură) nu va product» niciun efect”. De la începutul experienței - zece ore și 25 minute dimineața - și până seara tânăra n-a fost lăsată singură o secundă. La 8 seara, reveniți și reuniți lângă ea, martorii mai sus citați, după ce s-au asigurat prin starea pansamentului că nu fusese deranjat, l-au luat și au constatat următoarele; *

„Antebrațul stâng, adică acela unde a fost aplicată cea mai mare vezicatoare și al cărui efect sugestia trebuia să-l anuleze; „Pielea este intactă. Revulzivul n-a avut efect. Sugestia a reușit pe deplin. Numai - citim în procesul-verbal, - era roșeață în jurul unei înțepături de ac, neobservat în momentul pansamentului, și având loc într-un punct al pielii, care era ocupat de marginea externă a vezicatoarei.

Antebrațul drept, acela unde se pusese cea mai mică vezicatoare, care nu fusese obiectul unei sugestii: vezicu<toarea determinase o roșeață mare e epidermului, cu mici vezicule, și Eliza acuza o senzație dureroasă. Atât de iminentă părea vezicația, încât, martorii hotărâră să

prelungescă experiența și rugară pe dl. Focachon să pună cele două vozicatoare la loc. Patruzeci și cinci minute mai târziu: erau la dreapta două bășici - flictene - bine marcate, din care una fiind înțepată de noi, lăsa să se scurgă scrozitate. A doua zi dimineată, dl. Lichault primea de la dl. Focachon, înapoiat în Charmes, o carte poștală, prin care comunica, că vezicatoarea mică producea o scurgere abundentă, însoțită de o mare inflamație. Cât despre vezicatoarea pusă de doctorul Brulard pe bolnavul de la spitalul civil produsese în opt ore, o bulă mare.

„Prin urmare, când semnatarii procesului-verbal conchid astfel: ... Din ceea ce precede rezulta pentru noi, vă prin sugestie în stare hipnotică se pot neutraliza efecteleunei vozicatoare canth? indiepo”, concluzia lor este absolut inatacabilă, căci ea nu este decât formula faptului ce le-a fost dat să observe*”.

Se vede din cee-l articol că sugestia, că ideea. că spiritul poate anula efectul unui medicament, care lucrează asupra pielii în mod normal și că tot spiritul poate produce echimoze (vânătași), arsuri, răniri ale pielii mai mult sau mai puțin întinse, care s-au denumit cu numele de stigmatizație.

Pentru a se lămuri cititorii asupra acestui subiect voi cita în rezumat un caz actual de stigmatizație, publicat în „Presse Medicale” Nr. 42 din 24 mai 1930.

„O tânără fată, născută în 1898, suferă între 1918 și 1925 de diverse boli: paralizii, ulcere, orbire, apendicită etc. Toate aceste boli se termină prin vindecări extraordinar de rapide, însoțite de împrejurări, care fac să se bănuiască un „miracol”, lată că în 1926 domnișoara Neumann are dese extaze, în cursul cărora mâinile sale, picioarele și o latură a coapsei sale prezintă regulat, de joi scara până vineri după amiază, stigmatе sângeroase. Hemoragia este abundentă, durerea pare considerabilă, spectatorii cred că asistă la suferințele lui Hristos. De

atunci primii martori ai misterului văd mărimdu-se continuu numărul lor cu un val de specialiști de tot felul: ziariști, magistrați, psihologi și mai ales medici. Un teolog. Monsenior Geiger, din Bamberg (Bavaria) în „Munch nvr Kathol Kirchen Zeitung” din 5 ianuarie 1930, notează că valul vizitatorilor a devenit enorm.

„Detaliul stigmatizațiilor trei Tereza Neumann, din Konnersreuth, sediul lor, durata lor, datele lor, metodele de control și de verificare, care au fost întrebuințate în observarea fenomenului, au luat un mare caracter de precizie, într-o carte voluminoasă, care nu este semnată de altfel nici de un medic, nici de un teolog, ci de un protestant a cărui conștiință face autoritate; autorul Fritz Gerlich (Die Stigmatisierte There. se neumann von Konnersreuth, Ed. Joseph Koscl și Fr. Puslet, München 1929) se bucură de o reputație științifică recunoscută și cartea sa, zice el: „este rezultatul muncii celei mai arzătoare și mai asidue”. Din cartea sa, cineva își poate da seama de minuțiozitatea mărturiei sale, de apariția spontană a stigmatelor, de dimensiunea rănilor, de instantaneitatea închiderii lor. cum și de apariția rănilor fără traumatism (fără vreo lovire); se scurge din răni sânge normal, foarte curat, care curge picătură cu picătură și uneori țâșnește, murdărind de sânge mâinile, pământul, rufăria, fără infecție a rănilor; orice pansament, balsam sau spălare este deopotrivă ineficace și dureroasă

„Alte fenomene se adaugă la cele de stigmatizație. unul din ele este postul. De la Crăciunul 1926 Tereza Neumann declară că n-ar fi mâncat nimic; iar din septembrie 1927, că n-a băut nimic, nici chiar apă; totuși n-a murit, nici n-a slăbit, deși a sângerat de nenumărate ori. Ipoteza fraudei este greu de împăcat cu condițiunile de control, oficial și public; este după cum se vede un fapt incompatibil cu legile fiziologice. Urina a fost culeasă în cantități neînsemnate, iar evacuările intestinale constau dintr-un mucus intermitent și rar. Ceea ce este neobișnuit

ca fenomene psihologice este că d-na Neumann emite în timpul stigmatizației cuvinte care se referă la drama Calvarului, pronunțate într-o limbă pe care stigmatizata n-a putut și n-a avut de unde s-o învețe. Astfel când ea citează cuvintele pe care le aude și care sunt atribuite de ea martorilor suferințelor lui Hristos pe cruce, sunt cuvinte arameene, câteodată conforme cu textele Scripturii, câteodată inedite. Profesorul Bauer, de la Universitatea din Halle, spune formal * „Este incontestabil că este vorba dea de

3 - Misterul morții 3”.

vărata limbă arameeană, din timpul lui Iisus Hristos”. Alți filologi, savantul iezuit LEIBEN. doctorul KIEFER au exprimat aceeași părere. Profesorul WUTZ prepară o întreagă carte asupra acestui subiect.

Mai mulți medici au asistat la această reproducere a gesturilor, a suferințelor, a atitudinilor, a hemoragiilor. D-rul UINEK declară că n-a văzut nimic mai impresionant”.

Iată o domnișoară care declară că martorii suferințelor Divinului Iisus îi produc stigmatizațiile în fiecare Vineri; transmite în limba arameeană cuvintele pronunțate de Mântuitor în timpul suferințelor pe cruce.

Dacă sugestia hipnotizatorului poate produce stigmatizări hipnotizatului, ca echimoze și arsuri, se poate pricepe cum sugestia martorilor suferințelor Mântuitorului pe cruce produce stigmatizări domnișoarei NEUMANN, în extaz? Nimic nu pledează contra unei sănătoase judecăți, în a admite ca exacte afirmările tinerei din Konnersruth. Din contra totul este în concordanță cu ideile și concluziile, la care vom ajunge în volumul de față. De altfel și Saint François d'Assise a avut aceleași stigmatizări în aceleași locuri doi ani (1224, septembrie - 1226, octombrie 4, data morții sale).

Acum se poate înțelege ce putere, ce forță extraordinară reprezintă credința, nu numai în vindecarea

bolilor, dar în toate acțiunile noastre. „Omul întrebuințează în general numai o mică parte din forțele care sunt în el. Acțiunea credinței a fost prea de multe ori constatată pentru a putea fi negată astăzi”, scrie însuși savantul materialist Gustave le Bon.

Faptele expuse până aici permit a stabili următoarele caractere ale hipnotismului; **a)** Insensibilitatea pielii (prin exteriorizarea sensibilității); **b)** Uitarea a tot ce a avut loc în timpul hipnotizării. după deșteptare; **c)** Spiritul hipnotizatului devine un simplu reflex psihic al operatorului. Hipnotizatul vede, aude, simte și face ceea ce îi sugerează hipnotizatorul; **d)** Identificarea totală a personalității cu personalitatea sugerată, fie ea umană sau animală.

e) Producerea de stigmatizări pe piele, sau anularea efectelor unor medicamente, care obișnuit au acțiune asupra pielii, prin sugestia operatorului; **f)** Factorul principal al hipnozei este sugestia operatorului, datorată forței sale psihice.

Toate aceste fenomene sunt datorate ușoarei exteriorizări a spiritului și corpului său eteric.

„Când ne găsim în întuneric complet, lângă o persoană hipnotizată, la care exteriorizarea forței animice este mai mare, se poate vedea această forță flotând pe veșmintele individului, din care emană și mai ales la nivelul regiunii epigastrice sau a marilor trunchiuri arteriale de la gât, sub formă de materie vapoasă și luminoasă – scrie doctorul Câibier.

În această stare de ușoară exteriorizare spiritul se lasă terorizat și înșelat de cel care a provocat exteriorizarea. Faptul că spiritul chiar integrat poate îndeplini mai târziu, când este în stare normală, peste câteva ore sau peste câteva zile un act, de. a cărei sugestie nu are nicio idee, dovedește că spiritul hipnotizatului este un simplu reflex psihic al ideii emise de operator,

dovedește, că ideea impregnată în spirit, prin nervii senzitivi ai urechii sale psihice, se transformă reflex în motricitate, la timpul și ora ordonate, fără ca actul să mai fie, în prealabil, supus vreunui examen mintal sau vreunui raționament; dovedesc apoi puritatea sărmanului suflet omenesc.

4. STAREA CATALEPTICA SAU CATALEPSIA este caracterizată prin suspendarea manifestărilor intelectuale voluntare și mai ales prin contractarea mușchilor. Sunt cataleptici, care ore întregi iau atitudinile cele mai incomode, asemenea unor statui, fără să pară a resimți cea mai mică oboseală. Este o imobilizare și o inerție, care auaga pe subiecți. Astfel au fost: a) fetița lui Tissot, care, izbită de faptul că un obiect dorit îi scăpase, a rămas imobilizată o oră. În catalepsie, cu mâna întinsă spre acel obiect; b) militarul lui Henri François, care într-o ceartă a luat o sticlă să lovească și a rămas nemișcat cu brațul în aer; c) în fine, cităm pe magistratul de Fehr, care, insultat în mijlocul rechizitorului său, a rămas mut, cu gura deschisă, cu ochii deschiși și amenințători și cu pumnul imobilizat către cel care îl insultase.

or.

Aceste crize de catalepsie pot surveni» deci, pe neașteptate și în timp normal.

În afară de această stare cataleptică - extraordinar de rară, - care survine în plină sănătate, este o stare cataleptică care se poate manifesta la hipnotizat, prin voința hipnotizatorului. Un exemplu: un hipnotizat este pus cu vârful capului pe un scaun, iar cu călcâiele picioarelor pe un alt scaun, așa încât restul corpului întreg rămâne în aer. Operatorul spune atunci hipnotizatului: „Mușchii ți se întăresc, corpul ți se îndreaptă așa că face o bară dreaptă, oalele și încheieturile se întăresc și ele în așa fel că pe corpul tău vei putea permite cu ușurință să se așeze două (altă dată trei] persoane, fără să simți nimic. Și, în adevăr,

corpul devine inert, ca o bară dreaptă, și două persoane se pot așeza, fără ca să se observe cea mai mică îndoire a corpului catalepticului.

În 1875 profesorul doctor Charcot și doctorii Boumeville, Regnard și Paul Richer, elevii săi, au studiat stările psihice numite catalepsie și hipnotism pe isterice. Iată pe scurt rezultatul la care au ajuns:

1. „Bolnava pusă înaintea focarului unei lămpi sau în fața unui arc voltaic este rugată să fixeze ochii pe această lumină vie și după un timp mai mult sau mai puțin lung, care poate varia de la câteva secunde până la câteva minute, ea intră în stare cataleptică, caracterizată prin simptomele următoare „Ochiul este fix, tare deschis, corpul într-o insensibilitate completă și membrele conservă atitudinea pe care vrei să le-o dai. Orice comunicare cu lumea exterioară este interceptată, ca nu vede și nu aude nimic. Fizionomia reproduce fidel expresia gestului. Dacă se dă corpului o atitudine tragică, îndată figura ia o expresie aspră; dacă, din contra, se apropie amândouă mâinile de gură așa ca pentru a trimite o sărutare, subiectul ia imediat o atitudine surâzătoare. Această stare cataleptică durează atât, cât retina e influențată de razele luminoase.

2. „Dacă se suprimă brusc focarul de lumină, fie stingându-l, fie interpunând un ecran între subiect și lampă, fie închizând pleoapele subiectului, se constată imediat o schimbare în starea hipnotizatei. Catalepsia încetează, și dacă hipnotizata e în picioare, cade jos, într-o stare de somnolență particulară, (pe care Charcot a numit-o letargie și care nu e altceva decât un adevărat somnambulism). Înțepeneala membrelor a dispărut, ochii sunt închiși. În afară de insensibilitate, care continuă a fi întreagă, niciunul din caracterele catalepsiei nu mai există. Dacă experimentatorul îi cheamă, subiectul se dirijează către el. Subiectul poate fi pus să citească, să scrie, să coasă cu ochii închiși. În această stare subiectul răspunde

cu mai multă precizie decât în timpul ordinar, la întrebările care îi sunt puse; inteligența pare mai vie decât în viața obișnuită. Această stare hiptonică, care a urmat catalepsiei, încetează imediat ce se suflă pe fruntea hipnotizatului.

„Se poate după voință, să treci bolnava din stare letargică în stare cataleptică; pentru aceasta este de ajuns, să-i deschizi pleoapele ca lumina să impresioneze retina. Pentru a obține aceste schimbări trebuie ca lumina sau întunericul să fie produse brusc, fără de care subiectul rămâne în faza în care se găsea”.

Cititorul va pricepe acum și adevărul cazului de catalcosie din Scriptură (1 Regi 13 - 4 - 6).

„Când a auzit împăratul cuvântul pe care-l strigase omul lui Dumnezeu împotriva altarului din Betel, a întins mâna de pe altar, zicând: „Prinde-ți-l!” Și mâna pe care o întinsese Ieroboam împotriva lui, s-a uscat (înțejxmit) și n-a putut s-o întoarcă înapoi.

„Atunci împăratul a luat cuvântul și a zis omului lui Dumnezeu: „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău și ceve-i să-mi pot trage mâna înapoi. Omul lui Dumnezeu s-a rugat Domnului și împăratul a putut să-și tragă înapoi mâna, care s-a făcut sănătoasă ea mai înainte”.

Dumnezeu a trecut pe Ieroboam în catalepsie, fără să-l fi trecut în transă.

Un frumos caz de producere prin voința omenească a catalepsiei este relatat de Jacolliot în experiențele ce le-a făcut cu fachirul Covintlasami.

„Putea să fie cam zece ceasuri de dimineață. Lumina și căldura începeau să joace pe apa Gangelui. La stânga noastră era o grădină destul de întinsă, în mijlocul căreia un argat scotea alene apă dintr-un puț, vărsând-o într-o teică de bambu, pe care o ducea într-o sală de baie. Covindasami întinse mâinile spre puț și numaidecât bietul servitor începu să tragă, cu furie de frânghie, care nu mai

voia să alunece pe scripete.

„De îndată ce, din vreo pricină oarecare, un Indian e împiedicat de la lucrul său, cauza o atribuie vreunui duh rău și începe numaidecât să cânte tot șirul de descântece magice, pe care le-a învățat de la vrăjitori. Omul nostru nu dădu greș și făcu și el tot așa; de abia începu însă să îngâne câteva cuvinte pe tonul acela ascuțit și fonf, pe nas; cu care tot răsăritul și mai cu seamă extremul răsărit ne sparg urechile, sub cuvânt că e muzică. Și atât vorbele, cât și glasul i se opriră în gât, fără să-i fie cu putință, cu toate strâmbăturile lui caraghioase, să rostească o singură vorba. După câteva minute fachirul își plecă mâinile în jos și priveliștea aceasta curioasă încetă, argatul își recapătă glasul și funia începu să meargă.

Jacolliot ne arată aceste fenomene de cataleptic - contractarea mușchilor ambelor membre superioare și apoi contractarea mușchilor care prezidează la articularea cuvintelor cu glas tare - au fost produse de fachir prin întinderea mâinilor, clar fachirul făcuse alte experiențe înainte și era în ușoară transă, adică în ușoară exteriorizare a spiritului său.

În posesiunea acestor cunoștințe este ușor de înțeles taina adâncă și Adevărul absolut al versetelor 8 și 9 cap. 9 din Faptele Apostolilor: „Soni s-a sculat de la pământ și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mâini și l-au dus la Damasc. Trei zile n-a mai văzut, n-a mâncat și n-a băut nimic”. Cititorul să nu se lase rătăcii. Orbirea lui Saul de Verbul întrupat a avut un scop divin: Creștinarea lui Saul și transformarea lui în apostol al lui Hristos.

Caracterele stării cataleptice sunt, deci:

a) Insensibilitatea pielii (Consecutivă exteriorizării sensibilității); b) Suspendarea manifestărilor intelectuale și voluntare:

c) Ochii deschiși, ficși și imobili; d) Inerția corpului

într-o atitudine voită de operator, însoțită de o expresie a figurii corespunzătoare atitudinii

Este bine să se remarce că și în somnul normal, în unele visuri, mușchii dau impresia că nu vor să execute mișcările ce dorim.

5. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL, DE SOMN PROVOCAT, DENUMITA STAREA SOMNAMBULICA pare a se confunda cu starea de somn artificial, denumită starea letargică. Ele par a diferi foarte puțin între ele, atât din punct de vedere al profundității somnului, cât și din punct de vedere al exteriorizării spiritului. Facultățile spiritului în aceste stări de exteriorizare pot fi exprimate prin următoarele caracterizări:

a) Insensibilitatea pielii; b) Amintirea în somnul hipnotic nu numai a celor petrecute în alte somnuri hipnotice, ci încă a tot ce s-a petrecut în stare de veghere, precum și în somnul obișnuit bunăoară visele sale, ba chiar amintirea celor petrecute în traiul obișnuit este mult mai exactă; c) Neamintirea întregii activități a spiritului din această stare, la deșteptarea din somnul hipnotic; d) o mai clară vedere, deși cu ochii închiși. Subiecții puși în aceste stări citesc, scriu, cos, trec firul prin urechea acului; e) Inteligența pare mai vie decât în viața obișnuită.

6. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL, provocat prin ceea ce s-a numit MAGNETISM, STAREA ZISA DE SOMNAMBULISM LUCID este caracterizată printr-o mai mare insensibilitate a pielii.

Adormitul artificial prin hipnotism poate fi înțepat, ciupit, ars, el nu se deșteaptă și nu dă niciun semn de suferință. Amoniacul concentrat, dus prin respirație, de cel adormit, în căile aeriene, în bronhii și pulmoni, nu determină nici cea mai mică schimbare și ceea ce în stare normală ar putea produce moartea, rămâne fără efect în acest fel de somnambulism. Funcțiunea auzului e suspendată. Niciun zgomot nu poate fi auzit de cel

adormit; vocea, căderea sau agitarea corpurilor sonore nu comunică niciun sunet nervilor acustici; loviturile de pistol la orificiul conductului auditiv fac să se creadă în lipsa simțului auzului.

În schimb magnetizorul are o mare influență asupra celui adormit. Cele mai slabe modulații ale vocii magnetizorului, șoaptele lui sunt auzite de la distanțe, de la care nimeni nu le-ar putea auzi și n-ar putea nici măcar să vadă mișcarea buzelor.

Numeroase experiențe au fost făcute de baronul du Potet în 1820 la spitalul Hotel-Dieu din Paris. El le relatează astfel:

„Știți (vorbește elevilor) că somnambulismul artificial a fost observat și studiat de mine și că un mare număr de medici increduli, atrași de noutatea spectacolului, au fost martori și au cerut să se asigure prin ei înșiși de adevărul celor ce le spuneam. I-am lăsat să facă ce au vrut, căci pentru fenomene extraordinare nu trebuie să crezi decât ce constăți cu simțurile tale. Prezența a numeroase persoane n-a împiedicat producerea somnambulismului artificial și odată această stare produsă, asistenții au încercat totul pentru a constata nesensibilitatea magnetizațiilor. La început i-au atins cu pene pe buze și aripile nasului; apoi i-au ciupit de piele, așa încât le-au făcut echimoze, apoi le-au introdus fum în fosele nazale; au pus picioarele unui somnambul într-o baie de muștar tare sinupizală, a cărei apă era la un foarte înalt grad de temperatură. Niciunul din aceste mijloace n-a determinat nici cea mai mică sensibilitate, nici cea mai mică suferință. Pulsul nu arăta nicio schimbare. La deșteptare însă toate durerile, care trebuiau să fie urmarea acestor experiențe, au fost viu simțite și adormiții s-au indignat de tratamentul la care au fost supuși”.

Iată un proces-verbal semnat de doctorul Roboam:

„Subsemnatul certifică că la 8 ianuarie 1821, la

rugămintea domnului Recamier, am pus în somn magnetic pe numita Le Roy (Lise), culcată la patul nr. 22 al sălii Sainte-Agnes; el o amenințase cu aplicarea unei moxa, dacă se va lăsa adormită. Contra voinței bolnavei, eu, Roboam, am făcut-o să treacă în somn magnetic, în timpul căruia dl. Gilbert a ars agaric la deschiderea foselor nazale ale magnetizatei și acest fum dezagreabil n-a produs nimic remarcabil; în urmă dl. Recamier a aplicat el însuși pe regiunea epigastrică deasupra ombilicului, o moxa, care a produs o escară (arsură) de 15/9 cm. și în timpul aplicării, cea adormită n-a dat semne de nicio durere nici prin țipete, nici prin mișcări, nici prin variații de puls; a rămas într-o stare de insensibilitate perfectă. Ieșită din somn, a început să se plângă de dureri.

Erau prezenți la această ședință domnii Gilbert, Crequil etc

„Semnat: Robeam, doctor în medicină”.

Doctorul Esquirol a permis să se facă experiențe analoage și la spitalul Salpetriera din Paris. Asupra mai multor adormite magnetic s-a încercat influența amoniacului concentrat în respirație. S-a repetat de mai multe ori această experiență și observatorii n-au putut surprinde umbra unei manifestații de jenă sau greutate în respirație; un doctor mai incredul decât ceilalți a vrut să se asigure prin el însuși, dacă vasul conținea în adevăr amoniac și, apropiindu-se spre a-l mirosi, era să plătească cu viața această imprudentă curiozitate. Faptele au fost confirmate de Husson, Boichetoau, Delens și o mulțime de alți medici. Procesele-verbale ale acestor experiențe au fost depuse la dl. Dubois, notar din Paris, iar copia a fost publicată.

Celelalte caractere ale somnambulismului magnetic sau ale transei sunt următoarele:

a) Simte mai bine decât în stare normală, care este partea din corpul său, care este bolnavă; adormitul, prin

acest procedeu, vede partea afectată din corpul său și uneori spune singur remediul convenabil pentru vindecarea sa:

b) într-un grad mai înalt vede anatomia sa și puterea lui se întinde până a citi în cugetarea aceloră, care sunt puși în raport cu el. Un alt semn caracteristic al acestui somnambulism este uitarea la deșteptare a tot ce s-a petrecut; c) Acești somnambuli prezintă încă ceea ce s-a numit transpunerea simțurilor: văd fără ochi (fiind închiși), miros fără simțul olfactiv și aud fără ca urechea să audă.

Rostan în articolul „Magnetism” din dicționarul științelor medicale scrie:

Experiența I. „Iată o experiență pe care am repetat-o de mai multe ori și am făcut-o în prezența domnului Ferus. Am pus un ceasornic la ceafa unei adormite la o distanță de 6 - 7 cm, și am întrebat ce vede. - „Văd ceva ce strălucește, dar îmi face rău”. Fizionomia ei exprima durere. „Privește bine”. „Nu pot spune ce este - așteaptă: o un ceasornic”.

— Ce oră arată?

— O. nu; e prea greu.

— Fii atentă.

— Așteaptă, o să încerc, o să spun ora, dar nu voi putea vedea minutele. E opt fără zece minute”. Ceea ce era exact. Am întors de mai multe ori acele ceasornicului și i-am prezentat ceasornicul, fără să-l fi privit eu. Somnambula nu s-a înșelat niciodată.

Doctorul Despines, medic șef al stabilimentului din Aix, scrie despre o asemenea somnambulă: „Nu numai bolnava noastră auzea prin palma mâinii, dar am auzit-o citind, fără ajutorul ochilor, numai cu extremitatea degetelor, pe care ea le agita cu repeziciune, deasupra paginii, pe care voia s-o citească, fără să o atingă, citind astfel o pagină întreagă dintr-un roman la modă.

Experiența II făcută de doctorul Gibier și pe care el o

descrie astfel:

Subiectul era o femeie tânără de 20 ani. I-am pus, după adormire, câte un tampon de vată, pe fiecare ochi. pe care le-am menținut peste ochi, prin legătura unei feși, care era înnodată la ceafă. Prima dată când am încercat această experiență, am rămas mirat de succesul ei. Am luat din bibliotecă, prima carte care mi-a căzut sub mână, am deschis-o la întâmplare deasupra capului adormitei, fără să știu eu însumi titlul cărții și am ținut textul la doi centimetri de părul tinerei femei hinhomagnetizată. Am comandat acesteia să citească prima linie a paginii, care se găsea la stânga ei și după un moment de așteptare, ea zise: „da. da, văd. așteptați”. Apei canăintâă: „Identitatea readuce încă la unitate, căci dacă sufletul...” „Ea se opri și zise apoi: „Nu mai pot, e destul, mă obosește. Nu insistai; Întorsei cartea, (era o carte de filosofie) și prima linie, mai puțin două cuvinte, fusese perfect văzută și citită de invizibilul exteriorizat al adormitei mele cu ochii bandajați.

Dacă se scria cu cretă pe parchet, de o a treia persoană, și aduceam pe adormită din o cameră vecină, cu ochii bandajați, cum am spus, ea citea fără să se înșele niciodată, cuvântul scris, îndată ce punea picioarele deasupra cuvintelor și totdeauna ea făcea câte o reflex! une. care era justă, de exemplu: „Ce rău este scris... este d-andoaseiea” și ea se întorcea ca să poată citi; sau: ... ei. este numele cutăruia cu o linie dedesubt!

Experiența III. Doctorul Charpitinon. din Orléans, a scris cele ce urmează în urma experiențelor sale:

Într-o seară, aveam la noi două somnambule și într-o casă vecină se dădea un bal. Abia orchestra începuse și una spuse că aude sunetul instrumentelor. Îndată, a doua somnambulă auzi și ea și amândouă înțelesesă că era un bal.

— Vreți să-l vedeți? le întrebai.

— Desigur, ziseră ele.

Și imediat, fetele începură să râdă și să vorbească de atitudinea dansatorilor și costumele dansatoarelor.

— Uite, domnișoarele cu rochiile bleu, cum dansează de rău, și tatăl lor care balansează pe mireasă. Ah! doamna aceea se plânge că paharul ei de apă nu este destul de zaharat și cere zahăr. Și tânărul acela cu haina roșie! În viața noastră n-am văzut spectacol mai agreabil și mai curios.

Două persoane prezente, îndoindu-se de adevărul viziunii lor. s-au dus în sala balului și au fost mirate văzând domnișoarele cu rochiile bleu, pe tânărul cu haina roșie și pe dansatorul miresei, pe care somnambulele îl numiseră”.

Nu este. aceasta o probă de exteriorizare a spiritului, care se deplasează în sala de bal?!

O altă «stă, continuă doctorul Charpignon, una din somnambulele noastre, dori, într? unul din somnambulisme sale, să meargă la Blois, să vadă pe sora ei. Ea cunoștea drumul și II urmă mental.

— Iată strigă ea, unde merge Domnul Jonanneau?

— Unde ești acum?

Sunt la Meung și întâlnesc pe Domnul Jonanncau îmbrăcat de gală, mergând fără îndoială să ia masa de seară, în „vreun castel”.

„Cum dl. Jonanneau locuia cu adevărat în Meung,» se scrise imediat pentru a se vedea dacă în adevăr era în plimbare la locul hotărât, la ora indicată. Răspunsul a confirmat întocmai ce spusese d-ra Cetina. Corpul trei era în Orléans, și ca vedea în Meung pe dl. Jonanneau, cu ochii închiși. Cine vedea? Spiritul exteriorizat care voiaja, dar era încă în legătură fluidică cu corpul”.

Experiența IV. Doctorul în medicină Maxvell și avocat general pe lângă Curtea de Apel din Bordeaux, care a făcut multe experiențe în domeniul psihic și a scris cartea „Les phénomènes psychiques”, scrie la pagina 192 a acestei cărți:

Am adormit pe d-na Agullana, în scopul de a face pe dl. D... să vadă efectele somnului profund. Am prelungit pasele mele făcute longitudinal* de la frunte la epigastru, mai mult de douăzeci și cinci de minute. Întrebam la fiecare 7 sau 8 minute pe d-na Agullana, cum o cheamă. Ea îmi spunea numele. Iată că veni un moment când păru că și-a pierdut personalitatea. Făcui încă câteva pase și spusei și dovedii domnului B... că dacă d-na A... părea că are insensibilitatea pielii, ca totuși percepea înțepăturile la doi, sau trei centimetri departe de piele. Pasele fură continuate aproape un sfert de oră. În acest moment d-na Agullana păru că prezintă următoarele două particularități:

1. Sensibilitatea era localizată la aproape un metru înapoi de ea, și la 60 centimetri deasupra nivelului capului. Ea tresărea când, luând toată precauțiunea ca ea să nu observe, se ciupea aerul la distanța mai sus arătată;

2. Numai persoanele în raport cu ea – în sensul dat acestor cuvinte de de Rochas (numai magnetizorul) putea s-o impresioneze; contactul și ciupirea aerului de alte persoane nu erau percepute.

Apoi fenomenele se dezvoltară; D-na Agullana pretindea că e afară din casă.

Eu îi spun atunci să meargă să vadă ce făcea unul din prietenii mei, dl. B... * bine cunoscut de ea. Erau zece ore și 20 de minute seara: Mediul, adică adormita magnetic, spre marea noastră surpriză, ne spune că vedea pe dl. B. pe jumătate îmbrăcat, plimbându-se cu picioarele goale pe piatră. Acest lucru mi s-a părut că n-are niciun sens. Am avut ocazia să j văd a doua zi. D-l B. se arată foarte mirat de povestirea mea și-mi spuse textual: „Ieri seara nu eram bine; unul din prietenii mei, M.S., care locuiește la mine, m-a consiliat să încerc metoda Kneip și m-a presat cu atâta insistență, că pentru a-i da satisfacție am încercat pentru prima oară ieri seara, să mă plimb cu picioarele goale pe

piatra rece; eram, în adevăr, pe jumătate dezbrăcat, când am făcut această încercare. Era 10 ore și 20 de minute și m-am plimbat câțva timp pe primele trepte ale scării, care este de piatră”.

Experiența V. D-l de Lisle, experimentator în psihism, avea în casa sa ca locatar cu titlul caritabil – scrie doctorul Joire în cartea sa „Les phenomfenes psychiques” la pagina 280 – un fost învățător de școală, atunci funcționar la lucrările Arsenalului din Toulon, numit Lorgeril. Acest domn Lorgeril, a avut într-o zi ideea să ceară în căsătorie o persoană care locuia în orașul Hyeres, la aproape 20 kilometri de Toulon, și a cerut permisiunea să meargă acolo spre a stabili condițiunile căsătoriei, dacă va fi posibil.

De Lisle, după plecarea lui Lorgeril, a avut ideea originală să cunoască prin bona sa, tânăra Tereza, adormind-o, ce făcea Lorgeril în cursul voiajului și rezultatul demersurilor lui matrimoniale. A adormit-o deci pe Tereza.

Trebuie spus că dl. De Lisle cunoștea orașul Hyeres, dar nu cunoștea strada și casa logodnicei lui Lorgeril, iar Tereza nu cunoștea nici orașul, nici drumul de urmat până la Hyeres.

Odată adormită, așa că putea să vadă, dl de Lisle îi zice: „Vreau să te duci la Hyeres”.

Ea răspunse: „Dar, domnule, cum să fac, nu știu drumul.

— Vreau să te duci, caută-l. L-ai găsit?

— Da, domnule.

— Ei bine, mergi.

— Merg, dar e departe, și n-am ajuns.

— Ai ajuns?

— Da, domnule, ajung. Văd un loc unde sunt mulți palmieri.

— Ei bine, acum caută casa unde este Lorgeril.

— Ah, domnule, nu știu unde este casa.

— Caut-o!

— Da, uite strada; trebuie să urc o stradă în pantă.

— Ai ajuns?

— Da, sunt la poarta casei, dar nu îndrăznesc să intru.

— Vreau să intri; intră I

— Ei, dar sunt o mulțime de scări înainte de a ajunge în cameră.

— Ai ajuns?

— Da.

— Ei bine, acum sună, să-ți deschidă.

În acel moment, ea era aproape de sobă, și face o mișcare ca și cum ar fi voit să bată, dar mâna ci se oprește ca la un centimetru de marginea sobei, fără să o atingă.

— Ai intrat?

— Da, văd foarte bine pe Lorgeril și persoana în chestiune; ei sunt împreună, dar nu prea au aerul că se înțeleg și cred că nunta n-o să se facă.

În acel moment, De Lisle, fără să vorbească adormitei, formula în gând această întrebare indiscretă: „o să se culce la noapte acolo?”

O, nu domnule, este sigur că nu, răspunde ea imediat.

— Ce vezi în cameră?

— Se scoală de la masă, au terminat de mâncat.

— Ce au mâncat?

— Nu știu. S-a strâns de la masă.

— Asta nu face nimic, trebuie să mai fi rămas ceva în farfurii.

— Ah, da, au mâncat un cotlet de vitei și o salată de portocale. Văd încă pe etajeră trei portocale pe care Lorgeril le-a cumpărat ca să le aducă mâine la Toulon, să le dea celor trei copii ai dumneavoastră. Lorgeril va pleca

mâine și va ajunge aici la 4 ore seara.

— Asta nu e posibil, zise de Lisle, fiindcă el lucrează în port și trebuie să fie mâine dimineată prezent.

— Nu domnule, vă asigur, vine mâine la 4 ceasuri.

A doua zi, întocmai cum prezisese hipnotizata, Lorgeril a venit la 4 ore la Toulon. De Lisle care-l aștepta, îl primi cu următoarele cuvinte: „Ei bine, Lorgeril. afacerile tale amoroase n-au mers bine. E păcat; altfel te-a primit bine, cu cotlete de vitei și salată de portocale. Lorgeril deschise ochii mari, mirați: Domnule... cum... rum?

În sfârșit. De Lisle, puse vârf mirării lui Lorgeril zicându-i: Haide, Lorgeril, scoate și dă-mi cele 3 portocale, ce ai adus pentru copii. Lorgeril aruncă pe nisipul aleii grădinii cele trei portocale și fugi în camera sa speriat „Domnule de Lisle, dumneata lucrezi cu... dracul!”

Experiența VI. Tot doctorul Paul Joire, profesor la institutul psiho-fiziologic din Paris, descrie fenomenele de luciditate observate de Leopold Dauvil în periențele sale de hipnotism, publicate de Dauvil în „Echo du Merveilleux” în 1908.

Printre pumeroșil subiect! în număr de 42, mal mult sau mal puțin buni, pe care îi hipnotizasem, alesesem patru, cu care am experimentat la serata dată de consulul Engliterci, în octombrie 1884, unde era reunită toată societatea distinsă din Saint Denis, și dacă această carte va cădea sub ochii câtorva creoli, prezenți la acea reuniune, ei vor constata că am raportai faptele în toată simplitatea lor adevărată.

Subiecții cu care am experimentat erau: Domnii Cosse și Drau, scriitori! Domnișoara Loubelle și dl. Radigue ofițer* de marină de o inteligență și știință întinse. Deci suntem la Lady Saint-Jotin, în mijlocul a mai mult de 100 spectatori printre care dl. Beaucastel, medic șef și tot personalul său medical.

Adorm pe Cosd.

— Ați putea, întrebă doamna Saint-John, să rugați pe domnul, să meargă departe la Londra, Berlin, Paris, să vadă ceva și să ne descrie.

— Să încercăm, doamnă.

Cosse fiind adormit și așezat într-un fotoliu, o doamnă îl întrebă, dacă cunoaște orașul Bordeaux.

— Nu.

— Puteți să vă duceți în Bordeaux?

— Da.

Medicul șef continuă atunci întrebările, pentru ră cu lăsam subiectul complet independent.

— Camarade, îi zise el. debarcăm în gara Bordeaux, o vezi?

— Da. E o gară nouă, frumoasă.

— În adevăr, este gara Saint-JeamO vezi bine?

— Perfect.

— Urmăm cheiurile.

— Le urmez, văd un pod splendid.

— Iată-ne pe cursul intendenței.

— Da II văd.

Cerui să conduc eu pe adormit.

— Vezi, ce te-a rugat să privești, domnul medic șef?

— Foarte bine.

— Ei bine, spune ce vezi acum.

Cu ochii deschiși, (Leopold Dauvll hipnotiza printr-un procedeu special), cu corpul imobil, Cosse părea că privește la dreapta și la stânga, ca în vid.

— Văd, zise el, case frumoase; la stânga o cafenea mare, mese de marmoră, multă lume șezând la mese, consumatori, fără îndoială și muzicanți. Oh! ce frumoase lămpi, ce lumină strălucitoare.

— Și la dreapta, înapoia ta ce vezi?

— Da, e teatrul cel mare.

Subiectul făcu o descripție exactă: peristilul, scara cea mare cu 6 sau 8 trepte, candelabrul cu becuri de gaz.

— Toate acestea nu mă surprind, zise un tânăr medic, subiectul adormit citește în creierul magnetizatorului.

— Cum citea adineauri în al meu, răspunse medicul șef, și toate astea nu vă surprind?... pe mine mă minunează, totuși.

— Dar, zise un farmacist, dl. cornuel, am putea să avem o probă de independența spiritului subiectului adormit. Nu spune el că teatrul din Bordeaux este iluminat?

— Da, zise Cosse tot adormit, da, în acest moment, multe persoane urcă scările.

— Ei bine: continuă farmacistul, spune ce se joacă astă scară și convingerea noastră va fi făcută.

S-a petrecut atunci un fapt ciudat; subiectul se sculă brusc de pe fotoliul lui, traversă salonul, făcu mișcări ca și cum ar fi urcat o scară, ridicând o gambă după alta și se îndoi spre un tablou.

— Ce privești? îl întrebai eu.

— Afișul.

— Ce afiș?

— Afișul care este în acest cadru, sub grilajul ăsta.

— Atunci spune ce vezi.

— Un afiș galben... Așteptați.

— Și, la 3.000 de leghe de teatrul din Bordeaux, acest tânăr citi în mijlocul tăcerii profunde a spectatorilor:

„Marele teatru din Bordeaux. Astă seară sâmbătă 20 octombrie 1884, prima reprezentație „Aida”, muzica de Verdi”.

„Desigur aceasta nu era imprimat în creierul asistenților. Dar unde miraculosul se dovedi, a fost după 25 de zile, la sosirea vaporului din Franța, când toată lumea

alerga la poștă, unde unul din medici, care era din Bordeaux, deschise „Le journal de la Gironde”, pe care îl primea și ne arată că la data seratei consulului englez, se juca la teatrul din Bordeaux, „Aida”, muzica de Verdi”.

Vă prezint acum un al doilea subiect al meu, pe d-ra Louise Lou belle, tânără și frumoasă, de 19 ani atunci, care se magnetiza singură prin sistemul Braid, cu inelul său, – și care a binevoit să acorde o ședință la șeful jandarmeriei, Colonelul Moriali, în Saint-Denis, insula Reunion.

D-ra Louise, fiind în stare de somn, cu ochii tare deschiși, o doamnă, doamna Lidin, soția unui comisar general, întrebă surâzând dacă grațioasa domnișoară putea să meargă acasă la ea, la Albi, spre a-i da noutăți despre tatăl ei.

D-ra Loubelle, astăzi soția unui General, nu părăsise niciodată țarmurile insulei sale depărtate.

— Bucuros răspunse ea, și după puțin se văzu la Albi, pe o mare piață, pe care o descrise foarte exact, deși ziua era pe sfârșite, adăuga ea; ajunse înaintea casei desemnate, păru că se oprește și observă această locuință a cărei arhitectură o descrise, apoi făcu ca și cum ar fi urcat două trepte și trase orizontal un buton de sonerie; acest gest surprinse pe doamna Lidin care nu se gândise la această particularitate atât de însemnată.

— Pentru ce mâna adormitei nu apăsase pe buton, sau de ce nu bătuse la ușă?!

Ușa se deschise înaintea invizibilei vizitatoare, care spuse:

— Iată o servitoare în etate cam de 50 ani, cu un fular galben cu puncte, pe capul său; părul ei este cărunt, Intru, continuă ea: ușă la stânga, ușă la dreapta, mic coridor, scară în fund. Ușa din dreapta se deschide, văd un domn cu părul alb șezând înaintea unei mici sobe de faianță albă.

— Sore dvs., doamnă, nu poate fi decât sora

dumneavoastră, fiindcă prea vă seamănă, este lângă tatăl dumneavoastră. Este blondă și frumoasă ca și dumneavoastră. - „Destul, destul!” strigă doamna Lidin care avea lacrimi în ochi. Mulțumesc. Cred. Este tatăl și sora mea cu bătrâna noastră Brigita. Sunt mulțumită, dar nu vreau ca să aflu mai mult.

Un comandant de batalion, din întâmplare tot din Albi, ca și doamna Lidin, și până atunci incredul, voi să mai întrebe ceva pe d-ra Loubelle, - care fusese deșteptată și care binevoi a fi adormită din nou.

Ea întrebă pe Maiorul Heral: Ce doriți?

4 - Misterul morțU 49

— Să faci cu mine înconjurul pieței din Albi, domnișoară, și să-mi spui ce vezi așa de particular.

— Mărturisesc că nu văd clar; ba da, uite un om, care poartă foc la capătul unei prăjine și care aprinde lămpile.

Acest fapt cere să fie explicat, căci este caracteristic. În acel moment, în insula Reunion, era 10 ore și 20 minute scara: or longitudinea sa la răsărit de Albi fiind de 25° 50\ dă o diferență de 3 ore și 53*; adică era 10 ore și 20 minute la Saint-Denis, nu era decât 6 ore și 27 minute aproximativ la Albi, moment în care în luna septembrie, trebuiau să se aprindă becurile de gaz.

Citez alte două exemple:

Ixniis Cadiou, directorul Uzinei de la Grand-Palud, aproape de Landerneau, departamentul Finistere. dispărând la sfârșitul lui decembrie 1913, n-au putut fi găsite nici urm; de locul dispariției sale, cu toate cercetările minuțioase făcute.

— Sondaje făcute în râul Elorn, nu dăduseră niciun rezultat.

O doamnă cu vedere psihică, locuind în orașul Nancy, doamna Camille Hoffman, fiind consultată declară. În stare de somn magnetic, că vecie cadavrul ascuns sub unsirii fie pământ, la marginea pădurii vecine cu uzina.

— Fratele victimei, după aceste indicații descoperi corpul «într-o - situație identică aceleia pe can; doamna Huffman o descrisese. Toate ziarele franceze, între altele „Le Matin” din 3 februarie 1913, au relatat cu detalii această afacere Cadiou, pe care toată Franța a urmărit-o cu un interes pasionat”.

Cu aceste cunoștințe cititorul va putea pricepe cazul din Scriptură (2 Regi cap. 6 - 8 - 13):

Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și într-un sfat. pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare ioc”.

Dar omul lui Dumnezeu (Elisei Profetul) a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lâng. u locul acela, căci acolo sunt ascunși Sirienii”.

Și împăratul lui 1.sr; c'1 a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul x* care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu.

— Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima.

— A chemat pe slujitorii săi și le-a zis: „Nu voiți să-mi spuneți care dui voi este pentru împăratul lui Israel?”

Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, Domnul meu; dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune „împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostesti în odaia ta de culcare”.

VEDEREA SPIRITELOR. Cititorii, încredințându-se de exteriorizarea spiritului, din corpul material, de exteriorizarea parțială a personalității psihice, vor înțelege ușor că în această stare, personalitatea psihică exteriorizată va putea vedea și lua contact cu personalitățile psihice plecate dintre cei pământenii, ceea ce și are loc în mod neîndoios.

Citez câteva experiențe din Cahagnet, Arcanes, tomul 2, pagina 94 și următoarele:

1. Domnul B, hipnotizator, dorește o ședință de

apariție; îndată ce Adela fu în stare de somnambulism, evocăm pe B... Ernest Paul, fratele domnului B. Mama acestui domn este prezentă la această ședință. Adela spune: „Iată» I*!

— Spune-ne semnalmentele lui.

— Are părul castaniu-deschis, fruntea frumoasă și descoperită, ochii negri, gura mijlocie; are mustăți mai deschise ca părul, tenul blond, palid și delicat, bărbia rotundă; boala l-a cam slăbit. Are un aer calm; trebuie să fi suferit de inimă și de piept; era câteodată meditativ, se absorbea în idei negre; era îndrăgostit, ceea ce-i cauza o parte din necazurile sale; era foarte sensibil.

— Ce etate îți parc să aibă?

— Aproape 25 ani.

— De cine a fost primii?

— De bunicul său.

— Unde a fost înmormântat?

— La cimitirul „Père Lachaise.

— A rămas în același mormânt?

— Nu, a fost pus apoi împreună cu bunicul său.

Domnul B. este mirat de această experiență. Fiul spunea mamei sale prin Adela, să nu mai plângă, căci el este mai fericit decât ca și că a vizitat-o de mai multe ori pe când dormea, pentru a o consola. El a apărut și fratelui său, pe când acesta dormea”.

Cititorii se vor mira desigur și se vor întreba, cum se face că cel evocat apare imediat? Orice gând al nostru îi impresionează imediat prin eterul cosmic și răsună în ei, și ei se mișcă cu o viteză cu mult mai mare ca a luminii.

2. „Într-o altă ședință tot cu Adela în transă, adormită magnetic, a experimentat abatele Almignana, care evocase pe fratele său.

Abatele Almignana nepăpând să fie convins de amănuntele ce-i dăduse Adela asupra apariției fratelui său,

veni și-mi confirmă îndoielile sale în această privință, crezând că Adela ar fi putut fi sugestionată de abate însuși, fără voia lui. În acel moment, fiind ședință și Adela în somn profund, abatele îmi propusese să evoc pe sora femeii sale de serviciu, care se numea Antoaneta Carré, decedată de câțiva ani și de care abatele nu avea nicio cunoștință.

Evocai această persoană.

Adela râse: „Văd o feipeie de talie mijlocie, cu părul castaniu-deschis, în etate de 45 ani, nu prea frumoasă, cu ochii verzi, nasul mare, tenul puțin galben, gâtul mare; îi lipsesc dinții din față, iar dinți care au rămas sunt negricios!; poartă un corsaj de o culoare închisă și o fustă scurtă cu dungi, șorț în jurul corpului, are o basma cu pătrățele pusă în jurul gâtului; mâinile ci au lucrat mult, căci lucra la câmp; avea un frate care a murit după ca, dar nu este în același loc cu ea, căci nu era prea astâmpărat. Această femeie îmi face impresia că ar fi fost foarte bună”.

Abatele Almignana își însemnase detaliile date de Adela și mi-a răspuns în scris prin cuvintele următoare:

După ce am citit de patru ori Mariei-Françoise-Rosalie Carré semnalmentele de mai sus, aceasta a declarat că erau așa de exacte încât recunoștea pe sora-sa, în Antoaneta Carré, care apăruse somnambulei; cât despre frântele său, declară că a murit după sora-sa așa cum a spus Adela. Maria mai adaugă o întâmplare care îi atrage atenția; afirmă că a visat în noaptea de 30 spre 31 **ianuarie**, ajunul ședinței, că se găsea lângă mormântul sorei sale și al fratelui său, dar că atenția îi era atrasă mai mult spre mormântul surorii sale, pe care nu o visase de la moartea ei niciodată.

Observ la rândul meu că în descrierea semnalmentelor Antoanetci Carré, n-a putut fi nicio comunicare de gândire, nici de la mine, nici de la abate și nici de la niiheni, care participau la ședință, fiindcă nimeni nu o cunoștea.

Un ultim amănunt: abatele Almignana a venit la mine câteva zile după această ședință și mi-a comunicat că femeia sa de serviciu, văzuse în ajun pe un om din satul ei, căruia îi citise semnalmentele date de Adela, care rămăsese la ea, întrebându-l dacă cunoaște persoana descrisă. Acest om îi răspunsese: „e sora ta care a murit, e figura ei, e imposibil să te poți înșela”.

3. Iată alt caz citat de Pastorul englez Walter Winn în cartea sa, „Ruppert trăiește”.

Domnul Vango închise ochii (se adormea singur) își trecu degetele prin păr și se așeză mai confortabil în scaun; în cinci minute păru că deveni altul, vocea, manierele lui. totul în ci păru transformat. Ceea ce urmează este exact ceea ce mi s-a comunicat. Am scris „ipsisima verba” cu cea mai mare atenție:

— Bună ziua. pronunță el, sunt foarte mulțumit că vă văd. Sunt rugat să-ți spun că mama dumitale. sora dumitale Emma, fratele John, sora Kate și o altă soră mai mică sunt aici de față”. (Rog pe cititor să observe că era imposibil ca domnul Vango să cunoască pe toate aceste persoane).

Efectul asupra mea fu mare, dar nu-l lăsa să pară.

— Vă mulțumesc, răspunsei simplu, ați putea să-mi descrieți aceste persoane?

— Desigur. Pe mama dumitale, cel puțin; ea pare a avea 70 ani. zveltă, brună, fața lungă și subțire, trăsături zbârcite. ochii înfundați, nasul drept, gura mică, oasele celor doi obraji sunt ieșite. Talie mijlocie. Părul cu cărare la mijloc, pe frunte. A fost multă vreme într-o mare state de slăbiciune înainte de a cădea definitiv la pat. Acum e încovoiată; își pune un șal pe umeri. Are o privire inteligentă, vie, dar suferă mult de ochi; către sfârșitul vieții, cred că orbise. Spune că dumneata nu erai lângă ea în momentul morții. Acum însă vede foarte bine. Lângă ea se află un bărbat de aproape 75 ani, rudă de aproape.

Doamna spune foarte lămurit „Mamă”. Ea îmi spune că a păstrat toată prezența de spirit până în ultimul moment. Adaugă că a fost trei ani bolnavă și în sfârșit a trebuit să stea la pat. Este mama dumitale, o recunoști?

— Răspunsei cu convingere: tot. așa ca și cum ar fi în fața mea. Dar nu cumva i-oi fi. văzut dumneata vreo fotografie? adăugai eu.

— Nu, răspunse mediul surâzând. Fu o văd în acest moment pe doamna însăși, care este în picioare lângă ct-ta.

— Cine este domnul de care spuneai că este împreună cu mama?

— Eu cred că trebuie să fie tatăl dumitale, răspunse mediul, dar nu-l văd prea bine spre a-l putea descrie. Este împreună cu mama dumitale. Ajung să înțeleg că el se ocupă cu o lucrare. Aveai o soră Emma?

— Da, dar ce etate îți pare să aibă?

— Cincizeci și cinci sau 60 ani (ea a murit la 57 ani), dar e o altă soră încă, o fetiță mică. Mama d-tulc îmi spune că dumneata n-ai cunoscut-o niciodată dar că ai auzit vorbindu-se de ea. Pe cealaltă soră Kate, cred că, o cunoști. Amândouă aduc pe John. Este fratele dumitale, dorește să-ți xorbească.

O lungă pauză.

D-l Vango are o contorsiune a trăsăturilor feței, ale corpului ca și cum ar suferi o durere vie. O tăcere adâncă. Așteptam aproape fără să respir. Un moment; mediul pronunță: Da, îl văd acum. Este culcat coala singur. Dorește să afli următoarele: „Cer rugăciunile talc Wa!”. El îți zice „Wal”; spune că cu numele acesta te-a chemat întotdeauna. A suferit mult, acum plânge, dar plânge de bucurie fiindcă vă rex e de. El spune mereu „Dumnezeu să binecuvânteze pe Wal. Am făcut rău; iartă-rcă! N-aș putea să progrez, dacă nu mă ierți. Îmi întinde o scrisoare, pe care o scrisese, dar acum o rupe. Spune că e vinovat de o

mare nedreptate. Te roagă să-l ierți și să uiți nedreptatea făcută. El simte că îl ierți. Nu știu ce a fost, dar a suferit mult. Astăzi recunoaște răul ce ți-a făcut. L-ai iertat?

— Desigur, răspunsei cu.

— Ah, cât este de fericit i

(Numai după o gândire serioasă m-am decis să povestesc această ședință personală, ale cărei amănunte sunt cu totul exacte, dar o consider ca o probă absolut sigură a supraviețuirii omenesci, ca să fi înlăturat această relatare. Fratele meu John a murit de moarte violentă. D-l

Vango a descris-o cu exactitate. Fratele meu a făcut multe lucruri rele, mai ales a scris scrisori, care au cauzat discuții între noi. Era un om de o inteligență remarcabilă și-l iubeam mult, dar, vai, se născuse sub o stea rea și de aici de pe pământ a plecat după multe necazuri și într-o stare de profundă oboseală morală. Sper să-l revăd).

Încă o lungă pauză. Apoi dl. Vango deschide ochii și-mi zice:

— Ai primit vreo comunicare?

— Scumpe domnule, răspunsei, mă vezi mirat. Din ceea ce am auzit, îmi este imposibil să mă mai îndoiesc de puterea dumitale miraculoasă și de experiența vieții viitoare.

Cititorii să remarce că mă dusesem să evoc pe Rupert, fiul meu, dar se pare că el nu făcea parte din societate.

4. Conan Doyle, doctor în medicină și celebru scriitor, scrie în cartea sa intitulată „Message vital”:

„Este un mediu profesional căruia i-am trimis multe mame, care aveau nevoie de consolare. Cer totdeauna persoanelor acestea să-mi facă cunoscut rezultatul obținut și am sub ochi în acest moment scrisorile lor de surpriză și de gratitudine.

O d-nă scrie: „Mulțumesc pentru această frumoasă și interesantă experiență. Mediul n-a comis o singură eroare

asupra numelor și tot ce a spus era exact". Doamna care îmi scrie această scrisoare avusese o neînțelegere cu soțul ei, dar mediul reuși fără niciun ajutor, să-l explice și să-l risipească; el menționează exact împrejurările, numi toate persoanele în cauză, arată motivele nesusirii unor scrisori, care provocaseră neînțelegerea.

Cazul următor privește de asemenea un soț și o soție, dar de astă dată este soțul care supraviețuiește. El scrie: „A fost o ședință foarte reușită. Între altele, eu am vorbit în limba daneză soției mele, care era de origine daneză și că mi-a răspuns, în englezește fără nicio ezitare”.

Un alt caz este acela al unui domn care pierduse un foarte scump prieten. „Am avut astăzi cele mai miraculoase rezultate cu M. Nu vă pot descrie bucuria ce am resimțit-o. MH de mulțumiri recunoscătoare pentru ajutorul ce mi-ați dat”.

Altcineva îmi scrie: „Dacă oamenii ar ști, ce chinuri s-ar cruța. În acest caz, femeia fusese pusă în comunicare cu soțul ei și mediul menționase fără nicio eroare cinci rude moarte, care se găseau în compania lui

O mamă îmi scrie: „Fiul meu mi-a reamintit o zi în care el semăna semințe de nap în grădină. Numai el putea să știe aceasta”.

Sunt câteva extrase luate la întâmplare din scrisorile pe care le am în mare număr. Ele vin de la oamenii pierduți printre milioanele de ființe vii, care populează Londra și provincia și ale căror afaceri nu pot fi cunoscute de mediu prin nici un mijloc normal. Trebuie să spun însă că în masa de persoane trimise, câteva au avut un eșec complet, dar telefoanele engleze dau probabil o mult mai mare proporție de apeluri „inutile”.

Este probabil o slăbiciune a mediului în unele zile și alteori mai probabil neprezentarea persoanelor invizibile invocate.

Țin să se știe că extrem de rar sunt persoane dotate

de Dumnezeu, care par a avea chiar în stare normală spiritul incomplet interiorizat, sau mai bine, ușor exteriorizat, fiindcă ele au danii să vadă personalitățile psihice postume, fără să adoarmă.

Doctorul Geley a făcut o anchetă asupra rezultatelor obținute de anumite persoane în consultarea doamnei B., la Paris, care da consultații spirituale, fiind în s-orc normală, în stare de veghe, lată unul din rapoartele făcute doctorului Geley.

Raportul doctorului Moutier.

„Doamna B” ședința de duminică 18 octombrie 1918.

După câteva observații banale, doamna B. îmi spune deodată:

— N-ați pierdut acum patru sau cinci ani pe unul din prietenii dvs?

— Nu.

— Cum? Este un domn mai tânăr ca dumneavoastră, mare, blond, continuu râzând, cu părul dat înapoi și cu o mustață mică.

— Nu-l cunosc deloc.

— Are o manieră tinerească și foarte entuziastă când vorbește; el vă iubește mult.

— Nu știu cine poate să fie.

— Să vedem dacă ce vă voi spune poate să vă ajute să-l recunoașteți! Îmi arată cu amândouă mâinile inima lui.

— Dar nu-l cunosc deloc.

— Uite, își spune prenumele; el scrie: Paul.

Observație: În acel moment am simțit imediat de cine putea fi vorba. Într-adevăr, unul din prietenii mei care se numea Paul a fost ucis cu un glonț în inimă la 24 august 1914; orificiul a fost foarte mic. Este de notat că descrierea lui Paul era perfect exactă, extraordinar de vie și că natura morții sale „prin inimă” mi-a fost precizată, înainte ca prenumele lui „să mă fi făcut brusc să-l

recunosc”.

Din rapoartele sosite doctorului Gelcy rezultă că doamna B. În 80 % din cazuri descrie perfect ființele psihice, fără ca persoanele prezente să se fi gândit la ele. Doamna B. Însăși declară că în unele din ședințe nu știe de ce puterea ei de viziune pentru aceste personalități postume este mai slabă. Nu vede suficient.

Iată în această privință raportul domnului Jean Lefebvre, făcut tot doctorului Geley:

„Sunt direct și indirect cu totul necunoscut d-nei B. După câteva minute, nevăzând pe nimeni în jurul meu, pe când se scuza că nu poate reuși astăzi, deodată strigă:

— Ah! Uite, este cineva, o femeie tânără (descrierea tinerei femei) aproape de 35 ani - moartă de mai puțin de 1 an, după o operație la ficat, ca urmare a nașterii celui deal 5-lea copil al său. N-are decât un singur băiat. Nu este sora d-voastră?

— Nu este sora mea, ci cumnata mea moartă acum 11 luni. Portretul fizic și moral pe care mi l-a făcut d-na

B., cele mai mici amănunte pe care mi le-o dat asupra ei, sunt de o exactitate riguroasă.

Cum spun d-nei B. că n-am soră, ea îmi răspunde: „Da, dar ea este sora dumneavoastră de spirit cât și a fratelui ci-voastră Pierre pe care ar vrea să-l însoare.

— Ea adora pe Josef, bărbatul ei, nu-i așa? Dar cine este Suzana? Ea dorea mult în timpul vieții să se mărite cu fratele dumneavoastră Pietre.

— Spune și acum însă că Pierre nu trebuie să ia pe Suzana pentru motivele arătate etc.

Numele celor doi frați ai mei, numele acestei Suzane, preocupările cumnatei mele din timpul vieții, motivele date acum ca să împiedice căsătoria sunt db o precizie și de o exactitate extraordinară și eram departe de a mă gândi la aceste lucruri.

Pe baza acestor cunoștințe, cititorul va putea pricepe

că și cele scrise în Scriptura Sfântă (1 Samuel 286 - 1 OX sunt un adevăr absolut.

„6. Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin proroci.

7. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: „Căutați-mi o femeie care să efieme morții, ca să mă duc să o întreb”. Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în endor este o femeie, care cheamă morții”.

ti. Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine și a plecat cu doi oameni.

— A ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul, chemând un mort, și scoală-mi pe cine-ți voi spune”.

9. Femeia i-a răspuns: „Știi ce a făcut Sau! cum a nimicit din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghicesc viitorul. Pentru ce, dar, întinzi o cursă vieții mele, ca să mă omori?

10. Saul i-a jurat pe Domnul și a zis: „Viu Domnul, că nu ți se va întâmpla niciun rău pentru aceasta”.

11. Femeia i-a zis: „Pe cine vrei să-ți scol?”. Și el a răspuns: ... Scoală-mi pe Samuel”.

12. Când a văzut femeia pe Samuel a scos un țipăt mare și a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai înșelat? Tu ești Saul”.

13. Împăratul i-a zis: „Nu te teme de nimic, dar ce vezi? Femeia a zis lui Saul: „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ”.

14. El i-a zis: „Cum e la chip?”. Și ea a răspuns: „Este un bătrân, care se scoală și este învelit cu o mantie”. Saul a înțeles că era Samuel și s-a închinat.

15. Samuel a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă? Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtorare: Filistenii îmi fac război și Dumnezeu s-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac”.

16. Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine, când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău?

17. Domnul îți face așa cum îți vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăția din mâinile tale și a dat-o altuia, lui David.

18. N-ai ascultat de glasul Domnului și n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui; de aceea îți face Domnul așa astăzi.

10. Și chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile Filistenilor. Măine, tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor”.

Unii din cititori desigur știu din Scriptură că faptul s-a realizat întocmai.

Cititorii se vor întreba: cum se face că cei plecați dintre noi, cei morți, se prezintă cu fizicul pe care îl aveau în viață? Ei îl reproduc exact prin forța lor spirituală, spre a se face recunoscuți de cei care îi cunoșteau. Se știe că ei au putere asupra materiei. Nu insistăm mai mult acum asupra acestei chestiuni. Mai departe cititorii se vor lămuri mai bine.

Din cele arătate până acum se pot ușor defini facultățile spiritului exteriorizat în somnambulismul lucid:

a) Profunda insensibilitate a pielii.

b) Amintirea celor petrecute în alte cazuri de somn hipnotic, o amintire mult mai întinsă a întregii stări de conștiință normală a vieții obișnuite și chiar a viselor din somnul normal.

c) Neamintirea, la deșteptare, de acțiunea spiritului din somnul hipnotic.

d) Marea exteriorizare și chiar deplasarea spiritului, cu care ocazie poate vedea și descrie scene reale și adevărate, care au loc la distanțe considerabile.

O) Vederea și descrierea ființelor spirituale postume: auzirea cuvintelor ce ele exprimă.

7. STAREA DE SOMN ARTIFICIAL. PROVOCAT MAI ÎNTOTDEAUNA DE INTELIGENȚE INVIZIBILE, NUMITA STAREA DE EXTAZ, este de fapt o adevărată dedublare a persoanei, cu materializarea integrală. Spre a înțelege această storc extrem de rară, voi descrie următoarele observații.

Observația I, culeasă din volumul „Omenirea postumă” a lui Dassier.

„Stilling dă detalii interesante asupra unui om, care trăia în 1740, ducând o viață foarte retrasă, cu obiceiuri stranii și care locuia în vecinătatea Philadelphiei, în Statele Unite. Acest om era socotit că posedă secrete extraordinare și capabil să descopere lucrurile cele mai ascunse. Printre probele cele mai remarcabile, pe care le-a dat, de puterea sa, următoarea este privită de Stilling ca perfect dovedită:

Un căpitan de corabie plecase pentru o călătorie lungă în Europa și în Africa; soția sa, care nu primise de la el știri de multă vreme, fiind foarte neliniștită asupra sorții lui, primi sfatul să se adreseze acestui mare mag; el o rugă să-l scuze câteva minute, spre a se duce să ia informațiile de care că avea nevoie. Trecu într-o cameră vecină și ea rămase așteptând. Cum absența lui se prelungea, ea deveni nerăbdătoare și crezu că el o uitase; se apropie încet de ușă, privi prin dezvhizătură și fu mirată văzându-l culcat pe o sofa, fără mișcare, ca și cum ar fi murit. Crezu că nu trebuie să-l scoale și așteptă întoarcerea lui.

El îi spuse apoi, când reveni, că soțul ei fusese în imposibilitate să scrie, pentru motivele pe care i le arătă cu amănunte; că soțul era în acel moment într-o cafenea din Londra și că în curând se va înapoia acasă.

Înapoierea soțului a avut loc așa cum fusese anunțată și soția întrebându-l de motivele tăcerii sale, el repetă precis motivele date de mag. Soția voi să verifice și restul indicațiilor sale. Spre mirarea ei, soțul declară după ce

văzuse pe mag, că l-a văzut într-o zi într-o cafenea din Londra, unde acest om îi spusese că soția era neliniștită de soarta lui; că el îi spusese motivele pentru care t. u putuse să-i scrie și adăugase, că a doua zi se va îmbarca pentru America. Apoi căpitanul îl pierduse din vedere pe a» est străin, care se confundase: n mulțime.

Observând în 11 este dată de „l. TZistire generale de I. Eglisc”, scrisă de Baronul Henri on.

„În dimineața de 21 septembrie 1774, Alfons, după ce oficiusc leturghia, se aruncă în fotoliul său, abătut și taciturn și fără să facă cea mai mică mișcare, fără să articuleze vreun cuvânt de rugăciune, nici să spună vreo vorbă cuiva, rămase în această stare toată ziua și toată noaptea următoare; În acest timp n-a luat nicio hrană și nu a cerut nimic. Servitorii care văzuseră starea lui, stăteau la ușa camerei, dar nu îndrăzneau să intre.

La 22 septembrie dimineața, aceștia observară că nu-și schimbase atitudinea și nu mai știau ce să creadă; ei se temeau să nu fie altceva decât un extaz prelungit. Cu toate astea, peste câteva ore Liguori agită clopoțelul, pentru a anunța că vrea să celebreze Sfânta Leturghie.

La acest semn nu numai fratele laic însărcinat să-l servească la altar, ci toate persoanele casei și altele străine, alergară în grabă. Prelatul întrebă cu un aer de mirare, pentru ce atâta lume? I se răspunse că sunt 2 zile de când n-a vorbit și n-a dat niciun semn de viață. „Este adevărat, răspunse ci, dar nu știți că am fost să asist pe Papa, care a murit?

O persoană care auzise acest răspuns se duse în aceeași zi să comunice sfintei Agata; ea se duse imediat la Arienzo, la locuința lui Alfons. Se crezu că nu era decât un vis, dar peste puțin se află știrea oficială a morții lui Clement al XIV, care trecuse la o altă viață, la 22 septembrie, precis la ora 7 dimineață. Istoricul Papilor, Novaes, atrage atenția asupra acestei minuni, când»

povestește moartea lui Clement al XIV. Novaes spune că suveranul Pontif încetase din viață la 22 septembrie 1774, la ora 7 dimineața, asistat de generali **augustinilor**, de Dominicani, de Observatini și Conventueli și ceea ce este și mai interesant, asistat miraculos de preafericitul Alfons de Liguori, deși depărtat cu corpul, așa cum rezultă din procesul juridic al zisului preafericit, aprobat de Congregația Sacrală» Riturilor.

Caracterizarea facultăților spiritului în stare de extaz este următoarea:

1. Insensibilitatea și inerția profundă a corpului.

2. Exteriorizarea, deplasarea și materializarea spiritului la mare distanță.

3. Amintirea acțiunii spiritului la deșteptare.

*

* * *

Cu aceasta am terminat studiul facultăților spiritului în timpul vieții. Am terminat studiul „fratelui morții”, al somnului normal, al somnambulismului natural, dar anormal, al somnului artificial provocat printr-o persoană străină (hipnotizator) sau direct și al diferitelor facultăți ale sufletului în aceste diferite stări de somn.

Vom trece acum la demonstrarea științifică a exteriorizării sufletului.

Doctorul în medicină Paul Joi re a făcut următoarele experiențe asupra exteriorizării sensibilității, asupra hipnotizațiilor:

„Subiectul fiind în stare letargică, constat întâi insensibilitatea sa absolută; înțepând cu un ac, adânc, pielea, în diversele părți ale corpului, constat peste tot anestezic completă. Pun în mâinile adormitului un pahar plin cu apă, pe când o persoană acoperă cu mâinile ochii hipnotizatului. Înțep atunci suprafața apei din pahar și imediat adormitul acuză durere, Îl întreb ce simte și-mi răspunde: „Mă înțepați la mâna stângă. Înțep ușor și apoi

mai tare paharul, hipnotizatul nu simte nimic. Înțep din nou apa din pahar, așa ca să nu vadă acțiunea arului intrând în apă; el iar răspunde: „Mă înțepați la mâna stângă.

„În altă ședință, subiectul fiind tot în somnambulism provocat, am luat cu însumi paharul cu apă, în care exteriorizasem sensibilitatea sa și l-am ținut la o mică distanță de subiect, dar fără să aibă niciun contact cu el și totuși a resimțit aceeași înțepătură, la înțepătura apei. Paharul de apă pus apoi pe o masă înaintea adormitului, rezultatele au fost identice.

În aceeași ședință am făcut o nouă experiență: în loc să înțep apa cu acul, am ciupit apa (fără să fac zgomot) cu extremitatea degetului arătător, a degetului mare și a celui mijlociu. Subiectul a acuzat și atunci durere. dar cu diferența că întrebat asupra celor ce simte mi-a răspuns: „mă ciupiți”, iar nu „mă înțepați”, ca înainte. Subiectul acuza aceeași durere dacă făceam la aceeași distanță experiența cu o placă de sticlă, pe care o acopeream cu o bucătică de catifea sau o bucătică de lemn”.

Doctorul Joi re. temându-se căci transmite gândirea sa hipnotizatului și că astfel exteriorizarea sensibilității ar putea fi un efect al sugestiei sale involuntare, pentru ra să se convingă și din acest punct de vedere, a făcut următoarea experiență: Am dispus să se prepare, într-o cameră alăturată, două sticle, una cu apă caldă și alta cu apă rece. Fiecare din cele două sticle au fost legate cu câte o sfoară, permițând experimentatorului să le ridice și să le țină fără să cunoască el însuși, care era sticla caldă și care era sticla rece.

Amândouă sticlele erau aduse astfel într-o cutie și niciuna din persoanele care îi înconjurau pe hipnotizat nu știa care era sticla caldă și care era sticla rece. Am luat atunci fiecare sticlă de sfoara ei, nesimțind deci temperatura lor și le-am apropiat succesiv de hipnotizat.

La aproape treizeci centimetri hipnotizatul declară fără să ezite și fără să greșească că simțea căldură sau frig din sticla apropiată de el, dar fără să fie în contact cu el. Întrucât sticlele pe rând erau la 30 centimetri depărtare de corpul său. Deși la deșteptare, subiectul hipnotizat era neștiutor și inconștient de tot ce se petrecuse în timpul somnului și nici noi nu-i spuneam nimic relativ, totuși el acuza durere consecutiv înțepăturilor din paharul cu apă. din catifea sau de pe placa de lemn, în locurile corespunzătoare din corp.

„Ajung - zice doctorul Joire - la o experiență și mai curioasă: subiectul fiind adormit și pus ca de obicei în somnambulism are toată suprafața sa cutanată anestezială (profund insensibilă). Atunci îi pun în față o altă persoană în stare normală, deci deșteaptă, față în față cu subiectul adormit, dar la distanță unul de altul și complet separați, adică fără niciun punct de contact.

Atunci, prin sugestie fac să treacă sensibilitatea hipnotizatului în persoana pusă în fața lui. Am înțepat membrele persoanei normale deșteptate; subiectul adormit simțea înțepăturile ce făceam în membrele celui deșteptat, în membrele sale corespunzătoare; adică, clacă înțepam membru! drept al persoanei în stare normală, adormitul simțea durerile în membrul său stâng, cucu. fiind față în față, membrul său stâng corespundea, membrului drept al persoanei normale. Dară în loc să înțep ciupeam, hipnotizatul făcea foarte bine deosebirea între cele două senzații și zicea: „mă ciupiți” în loc de „mă înțepați”, cum zisese mai înainte.

Interiorizarea sufletului cu corpul eteric s-a dovedit prin experiențele Colonelului de Rorhas. Experiențele sale se pot rezuma în modul următor:

A. Exteriorizarea sensibilității. „Să luăm un subiect B. prezentând în stare de veghe sensibilitatea cutanată normală și să-l facem să treacă în stare de transă, de

somnambulism provocat. De la începutul acestei hipnoze, vom vedea sensibilitatea dispărând de la suprafața pielii. În acest moment un senzitiv A. va vedea razele care ies din ochi, din urechi, din extremitățile degetelor și aura dezvoltându-se în atmosferă.

Când somnul a devenit destul de profund, senzitivul

A. vede formându-se la 3 - 4 centimetri de pielea subiectului B. un nor ușor, care puțin câte puțin se condensează, devenind strălucitor, așa încât ia aparența unui strat foarte subțire continuu și care la distanța de 3 - 4 centimetri conturează corpul. Dacă înțepăm sau ciupim acest contur, în aer, care se găsește la distanța indicată de corp.

B. are aceleași senzații, ca și cum i-am fi înțepat sau ciupit pielea și el nu simte nimic, dacă lucrăm în altă parte decât pe acest strat.

Da: a se continuă pasele, A. va vedea formându-se într-un mod analog în jurul lui B. O serie de straturi rquidistante și B. nu va simți atingerile, arsurile. Înțepăturile, decât dacă lucrăm asupra acestor straturi, care se succed până la o distanță de mai mulți metri. Sensibilitatea descrește proporțional cu depărtarea straturilor de corp.

După subiecții senzitivi cu vedere psihică, care văd bine straturile, se poate reprezenta fenomenul din figura 1, unde intensitatea sensibilității este indicată prin intensitatea stratului, care pentru ei este o lumină vie.

Aceste straturi reprezintă maxime de sensibilitate, equidistante, care sunt de 7 - 8 centimetri, dar care variază cu starea de sănătate a subiectului și cu profunzimea somnului".

B. Exteriorizarea corpului eteric. „Continuând pasele, după un timp variabil, straturile a căror intensitate se dezvoltă mai ales pe laturile subiectului se coagulează, pentru a zice astfel, într-un fel de fantomă albăstruie

așezată la dreapta sa, la distanța de un metru. Această fantomă ia repede forma și poziția jumătății drepte a corpului și nu mai simte decât acțiunile exersate pe porțiunea de spațiu ocupat de această fantomă. Aceleași pase determină la stânga subiectului B. și aproape la aceeași distanță a unei a doua jumătăți de fantomă, bucurându-se de aceleași proprietăți ca și cea dintâi, dar care este roșielică, în loc de a fi albăstruie.

După noi pasc, senzitivul A. va vedea că cele două jumătăți de fantome sunt puțin alungite de partea operatorului, emițând flăcări mobile și sfârșind prin a se reuni, așa încât formează între operator și subiectul B. O singură fantomă completă, asemănătoare cu forma corpului material, dar albăstruie, în jumătatea dreaptă și roșie la cea stângă. Subiectul A. nu numai că vede acest corp eteric, dar poate să-l și arate și să-i recunoască toate formele cu mâna sa; iar subiectul B. simte toate atingerile sale. Impresia percepută de A. la palpate este aceea a unei senzații de răcoare, comparabilă cu un vânt ușor.

În schimb, subiectul B. și-a pierdut progresiv forțele. El nu mai poate în această stare să-și mai miște niciunul din membre prin voința sa. El e capabil din contra să-și miște corpul eteric, de a-l face să traverseze zidurile și să vadă ce se petrece într-o cameră vecină.

Corpul eteric obținut experimental de de Rochas nu e vizibil de toți spectatorii, ci numai de un senzitiv sau văzător cu vedere psihică. Cu toate astea, fiindcă toată sensibilitatea subiectului în transă este concentrată în corpul său eteric, este posibil să se constate prezența sa, într-un punct al spațiului, ciupindu-l sau înțepându-l. De Rochas ordonă subiectului B. să-și trimită dublul său eteric pe perete, unde de Rochas a aplicat o hârtie mare și înțepând în mai multe puncte hârtia a putut să găsească punctele sensibile ale periferiei corpului eteric. Reunind punctele sensibile, a obținut silueta dublului, care are forma exactă a corpului subiectului B. Acesta este un alt

mod de constatare al corpului eteric diferit de acela al vederii de către cei cu vedere psihică.

De Rochas a constatat că:

Pe măsură ce corpul eteric se exteriorizează, subiectul adormit simte că se videază, se golește.

Corpul eteric se depărtează sau se apropie după voința subiectului adormit.

Corpul eteric este asemenea unei nebuloase, unui nor luminos, care pare a lumina obiectele pe care se așază.

5 - Misterul morții C5

Câteodată tremură slab, ca o flacără de gaz”.

Doctorul Gibier a avut de multe ori ocazia să vadă la subiecții bine dotați degajarea corpului eteric și condensarea sa în plină zi, sub o formă sau alta. El caracterizv. iză aspectul corpului eteric comparându-l cu starea vesiculară, care precede starea lichidă a Razului acid carbonic, când acesta e lichefiat sub presiune, într-un tub de sticlă. Doctorul Câibier mai adaugă că în timpul degajării, se observă o atmosferă rece, o vie impresie de răcoare.

Uneori acest corp eteric emite raze, care pot să impresioneze placa sensibilă și poate fi fotografiat.

De Rochas a fotografiat jumătatea dreaptă, albăstruie a corpului eteric a unei tinere femei cu ajutorul unei poze de un sfert de oră, într-un cabinet complet obscur. Obiectivul era dirijat la un metru la dreapta femeii și fotografia a dat exact ceea ce subiectul zicea că vede în acel loc: partea dreaptă a figurii ei și radierea picioarelor sale. Fotografia dublului eteric exteriorizat s-a mai făcut de Humber, de judecătorul englez Carter și de Glaudinnin.

O placă de porțelan acoperită de negru de fum de de Rochas și pusă în dublul eteric s-a roșit pe o parte din întinderea ei.

Când ieșirea materiei radio-electrice a corpului eteric se face brusc, se produce un vânt capabil să deschidă și să

închidă ușile.

W. Crookes, ilustrul savant englez, a scris: „Toate areste fenomene sunt în general precedate de o răcire a aerului, care ajunge uneori să fie un adevărat vânt bine simțit. Sub influența sa am văzut foi de hârtie zburând și termometrul scăzând cu mai multe grade”.

Armstrong, în Anglia, a făcut experiențe relative la pierderea de greutate pe care o suferă subiectul care își exteriorizează corpul eteric. Cu balanța lui Blackburn a constatat ră atunci, când corpul eteric este exteriorizat. subiectul a pierdut sensibil din greutate; după interiorizarea sau reintrarea înăuntru a corpului eteric subiectul a câștigat în greutate, totuși greutatea sa este mai mică decât înainte de exteriorizare. Această pierdere reprezintă cantitatea de materie emisă în spațiu, în timpul exteriorizării.

Ființa omenească se compune din trei părți distincte: Corpul material, sufletul și corpul eteric.

Corpul material, trupul, făcut din carne și oase, vizibil și palpabil, este o aglomerație de celule variate ca formă, complexitate și perfecțiune, formând un întreg ale cărui părți concură toate unele cu altele, în vederea aceluiași scop: întreținerea și conservarea ființei. Trupul nu este decât expresia materială a sufletului și a corpului eteric; el exprimă exact forma corpului eteric.

Conștiința permanenței sufletului, a spiritului, este ceea ce în filosofie se numește sentimentul identității personale sau sentimentul eului.

Substanța corpului este în continuă schimbare, este fără încetare distrusă și reînnoită. Cu toate aceste schimbări neîncetate, omul normal conservă de la leagăn până la mormânt conștiința identității sale personale, conservă cui său neschimbat; ceea ce nu se schimbă este sufletul cu corpul său eteric.

Corpul material este pătruns peste tot de corpul

eteric. Materia corpului fizic se grupează în jurul atomilor diferențiați ai corpului eteric. Acest corp eteric radiază electricitate din diferitele părți ale ființei vii, prin materia corpului fizic. Observația raportată de *Fără* la Societatea de biologie din Paris, în ședința din 4 ianuarie 1886, o dovedește:

„Doamna U. este o nevropată, care din copilărie a prezentat diverse accidente de natură nervoasă. Pe când era fată observase să părul ei degaja scânteii în întuneric. De atunci acest fenomen a devenit din ce în ce mai evident și permanent, afară de timpurile umede și când bate vântul de sud. Doamna V. mai observă că degetele sale atrag corpurile ușoare. Când veșmintele i se apropie de piele, se produce o crepitație luminoasă. Tensiunea electrică și intensitatea descărcărilor se măresc încă sub influența emoțiilor morale. Unul din primele fapte, care au fost observate, este că crepitația se exagera în urma audii cântărilor de muzică, care aducea o mare excitație generală”.

Această degajare electrică a fost constatată de Puyfontaine, care a repetat experiențele lui Du Bois Raymond și ale lui Buff cu ajutorul unui galvanometru cu fir de argint, care e mai bun conducător decât cuprul. Degajarea de electricitate este mai mult sau mai puțin activă, după starea generală în care se găsește organismul și în special după starea nervoasă.

Această degajare electrofluidică formează adevărate raze materiale în jurul corpului, care a luat numele de „Aura”.

Spiritul este producătorul tuturor fenomenelor psihice și intelectuale. El reprezintă eul, voința, memoria, personalitatea și inteligența. El continuă a trăi după moartea corpului, cu corpul său eteric. În evoluția lui are ca teatru de acțiune succesivă lumea materială terestră și lumea spirituală din spațiu. El este acela care are liberul

arbitru. Responsabilitatea sa depinde de avansarea sa morală și intelectuală.

Corpul eteric sau psihic însoțește și urmează sufletul căruia îi este atașat. Format dintr-o materie de o subtilitate extremă, acest corp psihic invizibil pentru noi în stare normală, există și în timpul vieții terestre. El este intermediarul prin care trec senzațiile fizice percepute de eu și prin acest intermediar, spiritul poate să-și manifeste în exterior starea sa mintală.

Corpul psihic face parte integrantă din suflet, dar corpul eteric nu este sufletul, după cum corpul fizic face parte din om, dar nu el singur este omul. Corpul eteric nu gândește, nu cugetă, nu lucrează singur; el este instrumentul, agentul acțiunii sufletului sau spiritului.

De altfel simpla judecată a unui spirit luminat poate deduce aceasta.

Omul n-are decât să-și vadă natura sa proprie, să s-asculte trăind și să se analizeze el însuși pe sine - zice doctorul Gibier - și atunci va constata următoarele:

El vede întâi un corp făcut din materie împrumutată din materia înconjurătoare. Acest corp împrumutat nu este deci al lui. Într-o zi îl va reda pământului, din care l-a luat și l-a format.

În urmă, el vede că acest corp se mișcă. Această mișcare este o manifestare a energiei, transmisă de suflet prin corpul eteric.

Până acum el a înțeles că este făcut din materie și din energie. Dar cu ce a înțeles el aceste lucruri, cu materia sau cu energia? Sau cu amândouă? Atunci ar însemna că toată materia și toată energia universului sunt inteligente? Văzând însă efectele morții și inerția, nemișcarea unui cadavru, el pricepe că materia nu înțelege și nici nu gândește.

Analizând varietățile de energie și văzând că ele nu servesc decât să întrețină funcțiunile materiei sale

organizate sau să execute ordinele voinței sale conștiente și inteligente, el conchide că a înțeles ce voia să înțeleagă cu ceva, care nu este nici materia sa, nici energia sa și el dă acestui ceva numele de „spirit.

Cunoscând și înțelegând aceasta, el își zice atunci: materia e luată din univers, în special din pământ; energia e luată din spațiu, energia fiind de natură eterică; iar spiritul e luat cu siguranță din Spiritul Suprem al universului, din Dumnezeu.

Și astfel omul, luminat de logica spiritului său. Înțelege că spiritul lucrează asupra materiei prin corpul săli eteric și ajunge să se cunoască și pe el și să recunoască și pe Dumnezeu.

Cine, Doamne! a pus acest gros strat de materie pe ochii muritorilor, pentru ca ei să confunde continuu realitatea cu iluzia și minciuna?

Constituția corpului eteric îi permite să traverseze toate corpurile. Din punctul de vedere al traversării corpurilor, nu suferă nicio comparație cu lumina, care nu traversează decât unele corpuri, sau cu razele X, care nu traversează oasele sau metalele. Corpul psihic traversează toate corpurile materiale. Mai mult încă, sufletul cu corpul său psihic, când voiește, poate să dematerializeze obiectele, să le facă în acest mod să poată și ele traversa materia și apoi după voință să le rematerializeze.

Viteza de deplasare a spiritului este superioară aceleia a razei luminoase și diferă de asemenea de lumină prin faptul că nu e oprit de nimic. Deplasarea sa se face din proprie voință și efort. Organismul corpului eteric fiind foarte rarefiat și rezistența mediului fiind ca și nulă, cea mai fină acțiune fizică îi permite cu cea mai mare ușurință mișcarea în spațiu.

Corpul eteric este imponderabil pentru instrumentele noastre fizice. Dar totuși acest corp eteric este material, pentru că el poate fi văzut în anumite condițiuni, poate fi

atins și chiar poate fi fotografiat.

Religia, și ea în contradicție cu știința materialistă, dar de acord cu știința psihică, afirmă sus și tare existența sufletului. Biserica face chiar servicii religioase, la moartea adeptilor ei, înălțând rugăciuni lui Dumnezeu pentru odihna sufletului celui plecat.

Cuvântul întrupat, Iisus. Lumina lumi*, Lumină din Lumină, mărturisește foarte clar și lămurit: „Spiritul e acela care dă viața, carnea nu e nimic¹. Deci în spirit stă viața, corpul material nu este decât o îmbrăcăminte trecătoare.

Ce este născut din carne este carne și ce este născut din „spirit este spirit”. Diferența între corpul material și spirit este perfect evidentă pentru cel ce are urechi de auzit.

Apostolul Pavel zice și el: „Dacă este un corp material, este și un corp spiritual”.

CAPITOLUL II MOARTEA

Se cunoaște părerea științei materialiste în această chestiune. După moarte: neantul; după moarte: nimic; somn fără vise și fără deșteptare.

Încetarea funcțiilor organelor, care au dat naștere și au întreținut viața și psihismul ei, aduce o dispariție totală a ființei, e eului, a spiritului, a personalității, a memoriei, a conștiinței și a tot ce constituia ființa.

Urmează implicit că nu este nici responsabilitate morală, nu este nici bine, nici rău, nici Ideea de dreptate, nici virtute, nici viciu; omorul, jaful, hoția, dacă nu sunt descoperite de oameni și autorități, sunt admise. Iubirea de Dumnezeu, de părinți, frați, surori, copii, iubirea aproapelui sunt simple stupidități emaneate din materie. Minciuna, răul, ura, nedreptatea sunt permise pentru a trăi bine.

Dar omul simte, chiar dacă e ateu că iubirea de oameni, virtutea, adevărul, sentimentul de dreptate și de

milă sunt postulate divine, sădite în noi transcendental și nu sunt reflexe ale materiei.

Pentru știința psihică moartea este separarea definitivă a spiritului și a corpului său eteric de materie și călătoria sufletului din lumea materială în cea spirituală.

Doctorul în medicină Andreev Jackson Davis, care putea să se pună singur în stare de transă și prin aceasta era în posesiunea unei vederi psihice deosebite, pe care n-o au ceilalți oameni, descrie separarea definitivă a spiritului și a corpului său eteric de materie, în cartea sa: „Moartea și viața după moarte”, în modul următor:

„Și acum o s-o va spun ceea ce am văzut. Descripția acestui fenomen nu este nici imaginație, nici febră cerebrală. Nu știu, dacă este necesar să se știe, că de cincisprezece ani am avut darul de a vedea prin corpul omenesc. Nu este de asemenea inutil să se știe că în acești doisprezece ani din urmă, prin întrebuințarea acestei facultăți, am cules un mare învățământ. M-am găsit la capul multor agonizanți, dar o descripție a ceea ce am văzut într-o zi poate servi pentru toate celelalte cazuri”.

Davis a fost odată la capul patului unei bătrâne, care murea, și, a descris procesul morții, așa cum s-a arătat vederii lui psihice.

Am văzut că organismul de carne nu ar mai putea multă vreme să execute ordinele date de principiul spiritual. Organele corpului păreau* că se opun separării sufletului, care le insufla viață; sistemul muscular lupta să-și conserve capacitatea sa locomotoare; sistemul nervos se lupta să conserve impresia și creierul se silea să fixeze inteligența și conștiința. Corpul și sufletul păreau doi amici, care simțeau ca în scurt timp trebuiau se separe pentru totdeauna.

Aceste dificultăți interioare se traduceau pentru simțurile exterioare într-un fel de chin. Dar sunt recunoscător și fericit că am constatat că acest eveniment

nu era semnul durerii și al nenorocirii, ci că sufletul era în cazul de a părăsi pentru totdeauna veșmântul de carne.

Capul era înconjurat de o atmosferă de o frumoasă lumină albă și în același timp am văzut creierul și cerebelul lărgind părțile lor constitutive, sfărâmând propriile lor funcțiuni galvanice; am observat apoi că aceste organe cerebrale se saturau de fluidul vital și al magnetismului vital, care aparțineau organelor suhaherr. c. Creierul apăru deodată de zece ori mai magnetizat decât când corpul era în bună stare. Acest fenomen precede regulat separația psihică.

Procesul morții începuse. Creierul atrase la el puțin câte puțin fluidul vital al diferitelor părți ale corpului și în timp ce extremitățile se răceau, creierul părea clar și radiant. Am văzut în această dulce atmosferă spirituală, care emana din corpul muribundeii, cum se formau liniile exterioare nedecise ale unui alt cap, cum acesta puțin câte puțin se dezvoltă, cum la sfârșit era radios și compact, așa încât nu mai puteam să văd prin el. Pe când acest cap era format și organizat deasupra capului material, vedeam cum atmosfera luminoasă, care emana din cap, era animată de o mișcare rapidă și pe măsură ce noul cap devenea mai distinct și mai perfect, atmosfera strălucitoare dispărea puțin câte puțin.

Plin de mirare și respect, observam cu atenție misteriosul fenomen, care avea loc sub ochii mei. Mai târziu, am văzut formându-se ceafa, umerii, pieptul și întreg organismul omenesc. Simțeam de asemenea calitățile spirituale ale noului corp.

În timp ce /; e dezvoltă acest corp spiritual, corpul pământesc manifesta multe simptome de durere în fața persoanelor prezente. Aceste senine erau înșelătoare, erau determinate numai de depărtarea fluidului vital din membre în direcția creierului și din creier în noul organism prin radieră.

Acum corpul spiritual se ridica vertical deasupra capului corpului părăsit. Dar, înainte de ruptura definitivă a legăturii, care reunise aceste două corpuri, în timp de așa numeroși ani, om văzut ceva foarte particular: un fluid de lumină, de electricitate vitală într-o vie mișcare, care mergea de la corpul fizic, întins în pat, în picioarele corpului spiritual care era atunci vertical.

Toate acestea 111-nu învățat că ceea ce se numește moarte nu este decât o naștere a sufletului la o nouă viață, pe o, scară mai înaltă a existenței.

Corpul spiritual intrase în posesiunea de organe care în fiecare sens corespundeau acelorale corpului pământesc, dar înnobilate și înfrumusețate. Acest corp spiritual atât semăna biciului cu încât dacă foștii lui prieteni l-a" fi văzut astfel ar fi zis cu siguranță: „Bine, dar tu ai aerul de a fi foarte sănătos. Ce mult te-ai schimbat în bine!”

Această transformare durase două ore jumătate, dar nu este desigur nicio durată precisă pentru moarte. Îndată ce forma de lumină se obișnuise cu elementele care o înconjurau, descinse din locul ei înalt și ieși pe ușa deschisă a camerei, unde fusese atât de mult timp culcată și bolnavă. Cum era vară și ferestrele deschise, am văzut-o cum înainta cu ușurință; ca mergea prin aer întocmai cum noi mergem pe pământ. Ieșită din casă, două spirite amice o întâlniră și împreună dispărură în aer.

Revenit în stare normală, în loc de tână și frumoasă formă pe cerc o văzusem dispărând, vedeam cadavrul neînsuflețit, rece. chrisaâicla de unde fluturele zburase”.

La moarte, trupul vizibil devine inert și inconștient, iar Lui, invizibil, pleacă și continuă a vieții în lumea spirituală.

Știința psihică, grație lui Dumnezeu, a ajuns să demonstreze științific, că moartea nu este neant, că ceea ce se numește moarte este trecerea de la o formă a

existenței la o alta, este o renaștere.

Până când și de ce nu pot înțelege oamenii acest fenomen biologic, această lege a vieții?

— Eul nu face excepție de la legea universală, care afirmă că: „nimic nu pierе în univers, ci numai se transformă”. „Eul” nu devine și nu poate deveni „non Eu”.

Dar de ce are omul două /stări? Una în trup, pe pământ, și alta fără trup material, în ceea ce numim „lumea cealaltă”?

Abatele Morvux, fost director al observatorului astronomic din Bourges, în cartea sa: „La science misterioase des Pharaons”, scrie: Toată lumea cunoaște istoria păcatului strămoșesc, povestită de primele capitole ale „Genezei”: arborele Oprit, tentația, căderea. Ori această tradiție se găsește în stare de deformație la mal toate popoarele vechi.

În India, Brahma, după ce a făcut pe om, l-a pus în țara binelui, unde creștea un arbore, al cărui fruct comunita nemurirea; zeii mici descoperind acest arbore i-au mâncat fructele, spre a nu inuri. Șarpele păzitor al arborelui vieții, a răspândit atunci pe tot pământul veninul său, l-a pervertit și orice ființă vie ar fi pierit, dacă zeul Śiva n-ar fi luat formă omenească și nu ar fi absorbit tot acest venin. Femeia cu șarpele se găsește în monumentele mexicane cele mai vechi. Egiptul este aproape mut asupra faptului istoric, dar reamintim că șarpele a jucat totdeauna un rol important. Arborele vieții este reprezentat pe un mare număr de stele funerare egiptene.

Dar mai ales pe monumentele asiriene și babiloniene, arborele sfânt al vieții»; te cel mai adesea desenat și sculptat. Numeroase citimire ne arată un arbore cu ramurile întinse orizontal, de care țin fructe mari, înaintea cărora stau față în față un bărbat și o femeie, iar îndărătul femeii se găsește șarpele.

O tradiție analoagă se găsește la perși, iranieni, să -,

hieni etc. Comunitatea de origine nu poate fi negată. Suntem în fața unei tradiții generale mai mult sau mai puțin deformată după popoare, regiuni, clime și revenim la aceeași concluzie misterioasă: la baza acestor tradiții este un fapt, unic și comun, care nu poate fi negat.

Acest fapt constituie pentru noi un adevăr absolut, descoperit nouă de Dumnezeu, în Scriptură (Biblie), care este cuvântul lui Dumnezeu.

Interpretarea păcatului strămoșesc este următoarea: Dumnezeu a creat pe om „după chipul și asemănarea Sau: „Suflet viu*” în trup nestricăcios; iar păcatul constă în: Neascultarea Cuvântului, de aceea moartea e plata păcatului. Primii oameni știau că continuă a trăi după moarte și că moartea nu era decât pedeapsa pentru păcatul neascultării cuvântului divin în Eden. Omul, tentat de duhul rău, voind să cunoască totul: binele și răul, viața și moartea, a călcat cuvântul și rupând legătura cu Tatăl, obârșia și izvorul primordial al spiritualității, luminii și vieții, a căzut în materialitate, întuneric spiritual, bestialitate și moarte, neniaicăsindu-și explicația nicide unde vino, nici re caută pe pământ, nici de ce moare și unde se duce când moare.

Păcatul rdamic este triumful, satanei asupra omului, triumful materiei asupra spiritului și al morții asupra vieții. Va rămâne Dumnezeu indiferent? Va tolera El areastă nelegiuire a satanei? Va permite El ca cel creat după chipul și asemănarea sa, înșelat de aparența că moartea pline capăt definitiv vieții, să rămână veșnic rob duhului rău? Nu. Desigur. De aceea Dumnezeu, imediat după tentația și căderea omului, anunță victoria „Fiului Omului” asupra satanei, zicând /satanei: - „Fiindcă tu ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate viețuitoarele. Vrajmășie vot pune între tine și femeie; între tine și sămânța ei (între tine și Hristos). Acesta îți va zdrobi capul și tu Îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza, 3 - 14, 15). „Fiul Omului” care a învins pe satana este dezrobitorul oamenilor de păcate și moarte,

este „Mântuitorul Lumii”. Prin Hristos, toți cei care voiesc, redevin fii ai lui Dumnezeu, nemuritori în slavă. De la învierea Domnului, duhul rău este îngenunchiat, rob al „Fiului Omului”, până la propovăduirea cuvântului mântuirii – Evanghelia – tuturor oamenilor. Atunci satana va fi zdrobit și moartea nu va mai exista.

Și Mântuirea de păcate și de moarte era cunoscută în mod vag de mai toate popoarele vechi.

Perșii așteptau venirea lui Saosiant, care avea să nască dintr-o fecioară și să ajute pe zeul binelui Ahura-ÎXI – azda să biruie pe zeul răului Ahriman, care necăjește omenirea.

Egiptenii credeau că zeul Horus se va pogorî din cer să zdrobească pe Seth, zeul cel rău, cu chip de șarpe, care a adus oamenilor toate nenorocirile.

Indienii aveau credința că un zeu al lor, numit Śiva, se va întrupa, ca să nimicească capul șarpelui Calia, dușmanul neamului omenesc.

La greci ideea venirii Mântuitorului se păstra în legenda lui Prometeu, care, călcând porunca lui Zeus prin furtul focului din cer, pe care l-a adus pe pământ, a fost ținut ca pedeapsă pe o stâncă, unde un vultur îi sfâșia inima. Atunci zeul Hermes a spus lui Prometeu: „Suferința ta se va sfârși când un zeu va „lun asupra lui osânda ta” și atenienii pe timoul apostolului Pavel ridicaseră chiar un templu acestui „zeu necunoscut”, pe care îl așteptau.

— Mântuirea, în mod desăvârșit, a fost descoperită de Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, prorocilor evrei, în Sfânta Scriptură. Vechiul Testament este plin de profeții cu privire la venirea Mântuitorului. Iacob, Moise, David, Isaia, Ieremia, Daniel și ceilalți proroci, toți îl prezic arătând locul unde se va naște (Bethicem); familia din care se va naște (David); timpul în care se va naște (70 de săptămâni de ani – 490 ani) de la rezidirea Ierusalimului.

Prezic apoi că se va naște dintr-o fecioară (Isaia 7 –

11).

— Sf. Fecioară este mama celor ce așteaptă slava prin credința în Mântuitorul.

Că va lăsa suferințele și durerile noastre asupra Lui, Domnul făcând să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor: va lăsa și viața jertfă pentru păcat și va lua asupra Lui povara nelegiuirii multor oameni (Isaia 53).

Că va lăsa Lumina neamurilor și va aduce mântuirea până la marginile pământului (Isaia 49 - 6).

Că va face prin Mesia un nou legământ și că cel vechi va fi înlăturat (Ieremia 31 - 31, 34).

Că stăpânirea Lui va fi veșnică, nu va fi nimicită niciodată, dându-i-se stăpânire, slavă și putere împărătească ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile (Daniel 7 - 14).

Că va învia a treia zi (Osea 6 - 2) și se va înălța la Cer ca să sadă la dreapta lui Dumnezeu (Ps. 109 - 1).

Israel, poporul ales, în așteptarea acestui eveniment extraordinar, dusese faima lui și printre păgâni. Istoricul roman Suetonius scria: „Percrebuerat oriente toto uolens ut constans opinio esse in fatis ut e o tempore Iuda ea profecti rerum potirentur. (Suetonius Vespasianus C. IV): „o veche și constantă opinie - scrie Suetonius - era răspândită în orient, că un om se va ridica din lăcașul ei și va obține domnia universului”.

Tacitus, istoricul roman, scria mai târziu aceleași lucruri aproape cu aceleași cuvinte: „Pluribus persuasio merit antiquis sacerdotibus unum litteris contineri eo ipso tempore fore ut uideretur oriens, prefetice Iudaea rerum potirentur: adicā: „Cea mai mare parte din evrei erau convinși, după o profetie conservată în vechile cărți ale preoților, că în timpul acela (a lui Vespasian, 69 - 79 după Hristos). Orientul va birui și că un oarecare ieșit din Iudaea va stăpâni lumea”.

Iar istoricul evreu Iosif Flavius scria, vorbind de

dărâmarea Ierusalimului (la 70 d.Hr.): „Evreii au fost împinși la revoltă de o profetie care le anunța, că în acea epocă un om s-ar ridica dintre ei și ar supune universul”.

Profetia care a făcut pe poporul iudeu să creadă că Mântuitorul va fi un împărat pământesc, care va supune toate neamurile pământului la picioarele poporului ales ca el să le stăpânească veșnic, este profetia lui Daniel (7 - 13, 14 și 2 - 44):

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al Omului, a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

În vremea acestor împărați (romani) Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea altui popor. Ea va nimici toate împărățiile și ea însăși va dăinui veșnic”.

Dumnezeu, prin profetul Ieremia (13 - 17, 20, 21), zice: „David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș, care* să stea pe scaunul de domnie al lui Israel* și „dacă puteți să rupeți legământul meu cu ziua și legământul meu cu noaptea, așa încât ziua și noaptea să nu mai fie la vremea lor, atunci se va putea rupe și legământul meu cu robul meu David”.

Ori, noi știm că Evreii de pe vremea lui Irod, care era Idumeu, nu au împărat din David, ba încă nu au împărat de loc. Atunci din două una: sau Iisus, întrupat din David, este împăratul veșnic, în cer, cel profetizat prin David, Daniel și Ezechiel și în acest caz Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu, cum și este, sau toată Scriptura cade și cu Scriptura cad deodată religia mozaică și religia creștină,

nemaiaivând niciun sprijin științific”. Din această dilemă nu se poate ieși.

Apoi, cum poate să se acorde cuvântul mai sus citat al profetului Ieremia cu textul profetului Osea (3 - 4), care zice: „Căci fiii lui Israel vor rămâne multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol și fără preot”?

Aceste două texte contradictorii se acondă în modul următor: Hristos din David este împărat veșnic în cer, pe scaunul de domnie al lui Israel, iar pe pământ urmașii lui Israel au rămas fără împărat, fără căpetenie, fără preot și fără jertfă (căci jertfa nu se putea aduce decât în templul unic din Ierusalim). Dacă nu se admite acest acord, întreaga Scriptură cade, ceea ce este imposibil și de neadmis, în ea este nezdruncinat și absolut cuvântul lui Dumnezeu, după cum voi dovedi în alt capitol (10). Iată de ce Duhul Sfânt prin Isaia <29 - 11) spune că Scriptura, în care este descoperirea dumnezeiască, este o carte pecetluită”.

Dar poate va zice cineva că poporul ales n-a mai avut împărat pe scaunul lui David de la ducerea în robia Babilonului. Este adevărat, dar acest lucru fusese anunțat prin prorocul Ezechiel (21 - 13, 27): „Și ce va fi dacă toiagul acesta de cârmuire, care nesocotește totul, va fi nimicit? zice Domnul Dumnezeu: Voi da jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost, voi da jos cununa, o voi da jos până la venirea Aceluia care are drept la ea și Căruia I-o voi încredința”. Căci: via voastră avea ml; Vdițo așa de tari că se putea face din ele toiage de cârmuituri; dar acum nu mai are ramuri tari, bune pentru un toiag de cârmuitor (sceptru de împărat). Aceasta e o cântare de jale și va servi drept cântare de jale” (Ezechiel, 19 - 10, 11.14). „Po viața mea zice Domnul Dumnezeu, Eu însumi voi fi împărat peste voi cu mâna tare și braț întins și vărsându-Mi urgia” (Ezechiel, 20 - 33).

Absolut sigur, Iisus este Mântuitorul lumii. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun a în nume dat oamenilor, în care trebuio să fim mântuiți”. El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele. hunii”. Ca Dumnezeu întrupat. El a arătat oamenilor prin cuvântul Său calea care duce la mântuire și slavă, iar ca Om, prin fapta Sa. Învingând păcatul, suferind lipsurile. batjocura, loviturile și răstignirea pe cruce, a luat prin sângele Său păcatele oamenilor asupra Sa și prin înviere, a devenit Mântuitorul lor din robirea satanei și judecătorul lor.

„El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cel ce se apropie de Dumnezeu, prin El. Dar va ierta El pe păcătosul nepocăit? Va mântui El pe nelegiuți, răufăcători și pe cei ce urăsc pe Dumnezeu și nu se pocăiesc? Este cu neputință ca în împărăția lui Dumnezeu nelegiuirea și păcatul să scape de osândă.

Dumnezeu, este adevărat, „vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”, iartă pe cei nepocăiți, care apoi păzesc cuvântul Lui. „Adevărat, adevărat Vă spun, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veci nu va vedea moartea” dar „Oricine trăiește în păcat, este rob Satanei”.

Să nu se înșele oamenii nici asupra morții jțocotind-o neant, nici asupra ideii de mântuire, nici asupra divinității lui Iisus. Dumnezeu este Duhul; Duhul – din Duhul-întrupat este Hristos și Duhul sălășluind în oameni e Duhul Sfânt.

Cuvintele „Dumnezeului întrupat” spuse de trei ori: „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12- 11, 14- 10, 1611) arată că domnitorul duhurilor rele ar fi fost stăpânitorul lumii acesteia, însă de la răstignirea și învierea Mântuitorului a fost dat jos (dar totuși nu nimic), pentru că a făcut pe oameni să nu asculte de Dumnezeu și să râdă astfel în păcat. Dumnezeu îl descrie astfel pe prințul întunericului, prin Ezechiel (28 - 13, 17):

„Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, crai plin de

înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor cu aripile i nit inse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu. Ai fost fără prihană în căile tale. din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuita în tine. Ai păcătuit. Ți s-a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale. Ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucita ta. De aceea te arunc lei pământ și te voi nimici, heruvim ocrotitor.

A nu crede în spiritele răului este a nu crede în Dumnezeu și în cuvântul Lui. Este a nu avea nicio cunoștință de invizibil. Este adevărat că cei care n-au nicio noțiune de epignoză, cred că „cel rău” sau „cel viclean” nu există. Se înșală. Satana se poate dovedi și pe cale experimentală. Când cineva e stăpânit de el și săvârșește un păcat de câteva ori, trebuie să ducă o adevărată luptă ca să-l învingă. Câtă vreme se lasă în voia lui, nu se naște nicio luptă; îndată însă ce se împotrivește, lupta începe cu această ființă invizibilă, care își desfășoară puterea fără ca măcar omul s-o bănuiască.

Puterea lui asupra noastră vine din necredința noastră și din mirajele materiei și ale nevoilor noastre de materie. „Îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă cuvântul (divin) și-l face neroditor” - zice Mântuitorul în pilda semănătorului. Iar apostolul Pavel adaugă: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor din văzduh” (Efeseni 6 - 11, 12). Numeroși acolți ai domnitorului duhurilor rele, mai inteligenți și mai puternici decât noi și invizibili, lucrează asupra noastră sugerându-ne necredința, căreia îi urmează în mod automat păcatele și robirea noastră chiar dincolo de mormânt.

Când omul era în Eden, umde totul era numai viață, Dumnezeu îi vorbea de moarte, căci i-a zis: „Din pomul

cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Și omul n-a vrut s-asculte și a cunoscut moartea. Astăzi, când omul e supus morții, Dumnezeu îi vorbește de viață veșnică și slavă și iar nu vrea s-asculte. În Eden șarpele i-a zis: „Hotărât că nu vei muri”. Astăzi când Hristos îi spune: „Cine crede în Mine este nemuritor”, ispititorul îi suflă din nou în cap: „Hotărât că nu e viață după moarte și Hristos nu era Dumnezeu, ci numai om”. Hristos îi repetă mereu: „Adevărat, adevărat Vă spun, cine păzește cuvântul Meu, în veci nu va vedea moartea”. Și omul nu vrea s-asculte. Dacă omul nu vrea să creadă, va răspunde de necredința lui. Materialiștii cred în materie ca origine, în plăceri și bogății ca scop și în neant ca sfârșit. Se înșală; vor vedea că supraviețuiesc după moarte „și ce vor folosi să câștige toată lumea, dacă își vor pierde sufletul T.

Să nu ne credem știutori și înțelepți. Căci tocmai ce trebuie să știm, nu vrem să știm. Și nu e de mirare că tocmai preținși știutori sunt necredincioși. Misterul e explicabil: „Te laud, Tată Doamne, că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor (spirituali). Da, Tată, Te laud că așa ai găsit Tu cu caleu.

Necredința a oprit pe Moise și Aron să intre în Canaan.

„Domnul a zblui Moise și Aron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să mă sfințiți înaintea fiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20 - 12).

Hristos era și este Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu însuși, când îl anunța prin proroci, îl numea Dumnezeu. Uneori îl anunța ca om, ca să nu se creadă că, fiind Dumnezeu, va avea cine știe ce formă. Îl anunța venind odată cu Ioan Botezătorul, dar pe Ioan Botezătorul îl anunța foarte misterios. Venirea lui Ioan Botezătorul a

anunțat-o de 2 ori:

1. „Iată trimit înaintea feții Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea, înaintea Ta și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care îl căutați. Mesia legământului pe care îl doriți, iată că vine, zice Domnul Atotputernic”. (Malcahi 3 - 1). Iar prin Isua pe Ioan Botezătorul îl numește tot misterios: „Glasul care strigă în pustie”; dar de asemenea îi arată ca venind în același timp cu Domnul.

2. Un glas strigă: „Pregătiți, în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu Nostru. Atunci se va descoperi Slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va \ca<a, căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 40 - 3, 5).

Mântuitorul a confirmat citatul relativ la Ioan Botezătorul din Maleahi (Matei 11 - 10) și Ioan Botezătorul a confirmat citatul din Isaia, zicând celor ce veniseră să-l întrebe cine este El, zicând: „Du sunt clasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului”, cum a zis prorocul Isaia” (Ioan 1 - 23).

3. „Fiți tari și nu vă temeți: Iată Dumnezeul vostru, El însuși va veni și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie” (Isaia 35 - 4, 5).

Când Ioan Botezătorul, din închisoare, pentru a convinge pe ucenicii săi, i-a trimis să întrebe ei înșăși pe Iisus dacă El este cel așteptat sau să aștepte pe altul, drept

C - Misterul Morții 81

răspuns Iisus le-a arătat semnele din Scriptura, după care îl pot recunoaște, zicând: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: „Orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia” (Matei 11 - 4, 5).

4. Suie-te pe un munte înalt ca să vestești Sionului

vestea cea bună, înalță-ți glasul, cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea mare, înalță-ți glasul, nu te teme și supune cetăților lui Iuda:

Iată Dumnezeuul vostru, iată Domnul Dumnezeu vine cu putere. El își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe și îi va duce la sânul Lui” (Isaia 40-O, II). Iar Mântuitorul zice: „Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10-II).

„Domnul este Păstorul meu”. (David Psalmi 22 - 1).

5. Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă fără păcat care va împărății Numele lui va fi: „DOMNUL, MÂNTUIREA NOASTRĂ” (Ieremia 23.5 și 33 - 15, 16). Aici Cuvântul arată lămurit că Hristos era om și Dumnezeu deplin.

6. „Scaunul Tău de domnie. Dumnezeu, este veșnic. Tu iubești neprihănirea și urăști păcatul. De aceea, Dumnezeu, Dumnezeu Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie, (cu Duhul Sfânt) mai presus decât pe părtașii Tăi” (Psalm 44 - 7, 8).

7. „Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu Tare, Părintele vecinicilor, Domnul păcii*” (Isaia 9 - 6).

8. „El se va înfățișa și va cârmui cu puterea Domnului și cu măreția numelui Domnului Dumnezeului Său.

El va fi proslăvit până la marginile pământului” (Mica 5 - 4).

9. „Iată acesta este Dumnezeul nostru. În care aveam încredere că ne va mântui, acesta este Domnul, în care ne încredeam; acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui” (Isaia 25 - 9).

Că era una eu Tatăl se vede clar, pentru cel ce meditează. din Ezechiel (34 - 8, 10, 11.12, 15.23):

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, pentru că oile mele au ajuns de jaf, din lipsă de păstor; pentru că păstorii

Mei n-au nicio grijă de oile Mele, ci se pasc numai pe ei înșiși și nu pese oile Mele. Iată Mă voi îngriji Eu însumi de oile Mele și le voi cerceta. Eu însumi îmi voi paște oile. Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul.

Voi pune peste ele un singur Păstor, care le va paște și anume pe Robul Meu David. El le va paște, El va fi Păstorul lor, Eu Domnul voi fi Dumnezeuul lor și Robul Meu David va fi Voievod în mijlocul lor. Eu Domnul am vorbit”.

Numai cine reține nașterea Sa din Sf. Fecioară și Duhul Sfânt poate să priceapă pe Dumnezeu-Fiul. „El este pus spre căderea și înălțarea multora”. Cei ce văd în El un om se prăbușesc, cei ce văd în Ți pe Dumnezeu se înalță.

Că era Fiul lui Dumnezeu o dovedesc cuvintele din Scriptură (2 Samuel 7 - 12, 13, 14 și 1 Cronici 17 - 11, 12, 13, 14), adresate lui David:

„Când Ți se vor sfârși zilele și vei fi culcat cu părinții tăi. Eu îți voi ridica un urmaș, după tine, care va ieși din trupul tău și îi voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă (Biserica) și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției Lui.

Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu”.

Aceste cuvinte nu se referă la Solomon, fiindcă Solomon a păcătit, călcând cuvântul scris: „Să n aibă prea multe neveste” (Deut. 17 - 17). Și a avut o mie; „să nu în căsătorie femei din neamuri străine” (Deuter 7 - 3, 4) și a luat nenumărate; „să nu se închine la idoli” și s-a închinat lor - păcate pentru care nu erau jertfe pentru ispășire în vechea Lege; păcătuiase cu voia, „hulise* deci pe Domnul” (Numeri 15 - 30) și nu putea fi fiul lui Dumnezeu. Pentru a lămuri tuturor că nu Solomon este fiul Său, Dumnezeu nu numai că nu i-a întărit pe vecie scaunul de domnie, dar i l-a slăbit grozav, lăsând în stăpânirea urmașilor săi în locul celor 12 seminții numai o seminție în afară de seminția lui Iuda. Dumnezeu a zis lui Solomon: „Fiindcă n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care Ți

le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. Numai nu voi face lucrul acesta în timpul vieții bile, pentru tatăl tău David. Ci din mâna fiului tău o voi rupe. Nu voi rupe însă toată împărăția; voi lăsa o seminție fiului tău, din pricina robului meu David și din pricina Ierusalimului, pe care l-am ales" (1 - Regi 11 - 11, 12, 13).

Este adevărat că Dumnezeu a zis lui David:

„Fiul tău Solomon îmi va zidi casa și curțile, căci l-am alos ca fiu al Meu și îi voi fi Tată și îi voi întări împărăția pe vecie, dacă se va ține ca astăzi de împlinirea poruncilor și rânduielilor Mele”. Dar David a adăugat lui Solomon: „dacă II vei părăsi, te va lepăda și El pe vecie” (1 Cronici 28 - 6, 7, 9).

Din aceasta se vede că înfierea lui Solomon și întărirea pe vecie a împărăției lui erau condiționate de păzirea poruncilor divine. Ori Solomon s-a închinat idolilor, căci „Solomon s-a dus după Astarivia, zeiței Sidonienilor, și după Milcom, idolul Amoniților, și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David. Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemos, idolul Moabului, și pentru Milcom, idolul fiilor lui Amon” (1 Regi 11 - 5, 6, 7). Separarea în două a împărăției și reducerea împărăției lui Iuda la o durată de 392 ani, dovedesc că nu Solomon era fiul lui Dumnezeu.

Și afară de toate acestea se vede lămurit din locul citat (2 Samuel 7 - 12, 13, 14) că „Fiul lui Dumnezeu” unma să iasă din trupul lui David, după sfârșitul zilelor lui David; după ce acesta va fi murit, căci Cuvântul zice: ... Când ți se vor sfârși zilele și vei fi culca* cu părinții tăi. Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău. El va zidi Numelui Meu o casă (Biserica) și voi întări pe vecie scaunul de domnieul împărăției Lui. Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu”.

Că nu templul era adevărata „Casă a Domnului” și că adevăratul templu urma să fie zidit de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, o dovedesc cuvintele din Zaharia, (6 - 12, 13), spuse de Duhul Sfânt prin acest proroc, după înapoierea din robia babiloniană când era în construcție, de Zorobabel și Iosua, al doilea templu (cel dintâi fiind distrus):

Așa vorbește Domnul: „Iată că un om. ni cărui nume este Odrasla (Hristos), va odrăsli din locul Său și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta cununa împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie și va fi preot pe scaunul Lui de domnie și o desăvârșită unire va domni între Ei amândoi” (Între Tatăl și Fiul).

Că Iisus va învia a treia zi, Dumnezeu le spusese prin Osea (6 - 2): „El ne va da iarăși viața (pe Hristos, care este Viața) în două zile. A treia zi ne va scula (ne va învia prin El) și vom fi nemuritori înaintea Lui”. Iar prin David (psalmul 2) zisese: „Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Același lucru i-a spus prin Isaia 53 - 10: „Dar după ce-și va da viața ca jertfă pentru păcat, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propuși în mâinile Lui”.

Dumnezeu și-a acoperit Dumnezeirea cu învelișul omenesc, iar strălucirea de împărat veșnic, cu care se credea că va veni să întunece slava tuturor împăraților lumii, și-a imbrăcat-o în umilință, smerenie și ascultare de rob de cuvântul lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu îl numește și rob zicând: „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte de glasul Robului Său” (Isaia 50 - 10).

Trebuia să se împlinească Scriptura...

Că trebuia să sufere și să se aducă jertfă pentru păcatele oamenilor - o arată cuvintele anunțate prin Isaia:

„Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrazii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări. Dar Dumnezeu M-a

ajutat; de aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine” (Isaia 50-G, 7).

Și apoi:

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat și boalele noastre le-a luat asupra lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa car – ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui-i suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui. dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura de loc. ca un miel pe care îl duci la junghiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului Meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi (răstignit între doi tâlhari) și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar după ce-și va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel fără păcat va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53 - 3 - 11).

Că acum este la Tatăl, șade în dreapta Lui, o arată cuvintele:

„Căpetenia și Stăpânitorul lui (Israel) va ieși din mijlocul lui și va veni la Mine. căci cine ar îndrăzni să se

apropie din capul lui de Mine, zice Domnul" (Icremia 20 - 21) și „Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale". (Psalm 109 - 1).

De la începutul lumii, de la Cain și Ahel, oamenii au adus lui Dumnezeu ca jertfă pentru răscumpărarea păcatelor și vieții lor viața animalelor. Trebuia însă o jertfă desăvârșită, fără păcat adamic, care să le răscumpere pe amândouă. Numai Iisus Fiul lui Dumnezeu, putea s-o facă aceasta. El era viața divină întrupată, era Cuvântul întrupat, „nu născut în păcat și nici zămislit în fă Pădelege". El a zis: „Eu sunt Viața" (Ioan 11 - 25 și 14-G) „Eu sunt învierea și Viața și cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi și oricine trăiește și crede în Mine va fi nemuritor".

EI S-a întrupat acum aproape 2000 de ani, trimis de Cel de Sus, după cum promisese poporului Său. să semene pe pământ cuvântul Tatălui Ceresc, vestea cea mare a nemuririi.

El a venit să împlinească Legea veche.

El a venit să desăvârșească Legea dală Uc Dumnezeu prin fericitul Moise, înlocuind dreptatea: „Moarte pentru moarte, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte".

prin iubire: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă al es teamă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc". EU însuși răstignit pe Cruce, ca mare preot veșnic S-a rugat pentru cei ce îi răstigniseră, zicând: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac.

Dumnezeu a luat trup și a venit ca să poată fi văzut de oameni și să dea un model de viață: ... Am venit să dau o pildă, ca ceea ce am făcut Eu să faceți, și voi".

El a venit să se aducă jertfă, să ia păcatele și moartea noastră asupra lui și să dea viață nemuritoare în slavă celor, care se pocăiesc și apoi păzesc cuvântul Lui: „Adevărat, adevărat vă spun: dacă păzește cineva cuvântul

Meu, în veci nu va vadea moartea.

El a venit să asigure pe toți, că Cuvântul scris este Cuvântul lui Dumnezeu. El a zis: „Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10 - 35).

El a venit să mântuiască lumea: „Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea”.

El a venit să nască din nou pe oameni din Spiritul Divin, spre a-i face biruitori asupra păcatului, înălțându-i astfel la st. vrea glorioasă de fapte divine nemuritoare.

El a venit să facă un nou legământ cu oamenii.

El a venit să asigure pe oameni că sufletul nu moare: „Nu vă temeți de cei ceucid, trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă, căci viața e în spirit”.

El a venit să convingă în mod nezguduit pe oameni de existența lumii spirituale, care este adevărata patrie a omului: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”: „Eu sunt de sus”; „Eu nu sunt din lumea asta*”.

El a venit să dovedească supraviețuirea după moarte. După cum făgăduise în timpul vieții. El s-a arătat viu, a treia zi după moarte. Mariei și apostolilor Lui și de mai multe ori, după aceea, ucenicilor, vorbind și mâncând cu ei punându-i să-l palpeze rănilor din mâini și coastă, spre a le întări credința în El și în cuvintele Lui. Altă dată s-a arătat celui mai mare prigonitor al Lui, lui Saul, care numai după ce L-a văzut viu, după moarte, și a vorbit cu El, s-a convins de Divinitatea Lui și a devenit apostolul și propagatorul cuvintelor Lui în lumea largă și astfel a renăscut în Sfântul Pavel.

El a redeschis oamenilor cerul, închis de la căderea omului. Iisus este „Același ieri, azi și în veci” și cuvintele

Lui: „Voi fi cu voi (prin Duhul Sfânt) până la sfârșitul lumii” sunt un adevăr absolut, de care se vor convinge toți, căci: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece1.

El cât a fost pe pământ a dominat materia și păcatul.

El comanda forțele naturii fizice. Privirea Lui citea gândurile și conștiințele. El vindeca bolnavii și învia morții cu un cuvânt, cu un semn, punând mâinile, sau numai prin prezența Sa. Viața emana din ființa Sa și din ordinul Lui spiritele rele se depărtau din oameni. El comunica după voință cu puterile cerești; pe muntele Tabor, Petre, Iacov și Ioan, ucenicii Săi, speriați. L-au văzut stând ție vorbă cu Moise și Ilie, morți cu secole mai înainte.

Pentru cei ce cred în El moartea nu există. „Cine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată”. Crucea de pe un mormânt este mărturia, că acela* al cărui trup odihnește sub Cruce, este viu, căci prin Cruce a fost distrusă moartea și prin ea ni s-a redat nemurirea.

Repet: Hristos este Dumnezeu, „pentru că prin Ei au fost făcute toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute. Toate au fost făcute prin El și pentru El”. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut. Cel dintâi născut din toată zidirea¹. „El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni **1 - 14, 15, 16.17**).

Niciun om cu judecată, care crede că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai poate aștepta un alt Mesia, fiindcă au trecut de multe veacuri ceic 70 săptămâni de ani (490 ani) de la zidirea din nou a Ierusalimului (Daniel 9 - 24, 25), a trecut imperiul roman (Daniel 2 - 40, 44, 45) și a fost distrus și al doilea templu în timpul căruia trebuia să vie și a venit Mesia (Hagai 29). Și cine ar mai putea recunoaște azi familia lui David, când semințiile s-au amestecat?! Nimeni.

Nu vă îndoțiți. „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cel viu. Am fost mort. și iută sunt viu în vecii vecilor. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul: Care este, Care a fost și Cure va fi. Atotputernicul”. (Apoc. **1 - 17, 18.8**).

PARTEA II

OBSERVAȚII ȘI EXPERIENȚE

CAPITOLUL I

Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se, vorbind sau scriind în fața noastră, complet materializați.

Adevăr absolut. Mântuitorul, prin arătările Sale după moarte, a vrut să dovedească în mod absolut, prin fapte, biruința Sa asupra morții și nemurirea oamenilor, ca dar al mântuirii săvârșită de El prin sângele de pe Cruce.

Sfântul Evanghelist Ioan, care a trăit trei ani 1/2 cu Spiritul Divin, mărturisește în Evanghelia sa: „Marja Magdalena, venind în ziua întâia a săptămânii, dis-de-diminează, la mormânt și văzând că piatra fusese luată, plângea. După aceea s-a întors și a văzut pe Iisus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Iisus”.

„Femeie! – i-a zis Iisus: de ce plângi? Pe cine cauți?”

Ea a crezut că este grădinarul și i-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să L iau”.

Iisus i-a zis: „Marie Ea s-a în-tore și i-a zis în evreiește: „Rabi”, adică: „Învățătorule”.

„Nu mă ținea” i-a zis Iisus: „că încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le, că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru”.

Maria Magdalena s-a dus și a vestit ucenicilor, că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri”.

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta. Să Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul. Iisus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”. După aceste vorbe a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor ce veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce veți

ținea vor fi ținute”.

Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece jiu era cu ei când a venit Iisus. Ceilalți ucenici i-au zis, deci: „Am văzut pe Domnul”. Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. După opt zile ucenicii lui Iisus erau iarăși în casă, și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Iisus. a stătut în mijloc și le-a zis: „Pace vouă!”

Apoi a zis lui Toma: „Adu-V degetul încoace și nită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna ta și pune-o în coasta Mea: și nu fi necredincios, ci credincios”.

Drept răspuns Toma i-a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”.

„Tomo!” i-a zis Iisus: „pentru că M-ai văzut ai crezut, ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!”

După aceea Iisus S-a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat:

„Simon Petru, Toma, zis Geamăn, Natanael din Cana Galileei. fiii lui Zebedeau și alți doi din ucenicii lui Iisus, erau împreună. Simon Petru le-a zis: „Mă duc să prind pește”. „Mergem și noi cu tine” i-au zis ei. Au ieșit și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea.

Dimineața, Iisus stătea pe țărm, dar ucenicii nu știau că este Iisus.

„Copii” le-a zis Iisus: „n-aveți nimic de mâncare? Ei l-au răspuns: „Nu”. El le-a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi”. Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor. Atunci ucenicul pe care-l iubea Iisus a zis lui Petru: „Este Domnul”. Când a auzit Petru că este Domnul și-a pus haina pe el, și s-a încins, căci era dezbrăcat și s-a aruncat în mare. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu peștii, pentru că nu erau departe de țărm, decât ca la două sute

de coți.

Când s-au pogorât pe țărm, au văzut acolo jăratec de cărbuni, pește pus deasupra și pâine. Iisus le-a zis: „Aduceți din peștele pe care l-ați prins acum”.

„Simon Petru s-a suit în corăbioara și a tras mreaja la țărm plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari și, măcar că erau atâția, nu s-a rupt mreaja.

„Veniți de prânziți” * - le-a zis Iisus. Și niciunul din ucenici nu cuteza să-l întrebe „Cine ești”, căci știau că este Domnul

Iisus S-a apropiat, a luat pâinea și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele. Aceasta este a treia oară când se arăta ucenicilor săi, după ce înviase din morți.

După ce au prânzit, Iisus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?”...Da, Doamne, - i-a răspuns Petru: Știi că Te iubesc”. Iisus i-a zis: „Paște mieluseii Mei”.

I-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”. „Da, Doamne, - i-a răspuns Petru: Știi că Te iubesc”. Iisus i-a zis: „Paște oile Mele”.

A treia oară i-a zis Iisus: „Simohe, fiul lui Iona, Mă iubești?”. Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară „Mă iubești” și i-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc”. Iisus i-a zis: „Paște oile Mele”.

Evangelistul Luca, unul din cei 70 ucenici, mărturisește:

În aceeași zi (Duminica învierii) iată doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim; și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau și se întrebau. Iisus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei.

Dar ochii lor erau împiedicați să-l cunoască. El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea, pe care le schimbați între voi, pe drum?” Și ei s-au oprit uitându-se triști.

Drept răspuns unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: „Tu

ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?”

„Ce?” le-a zis El. Și ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izixtvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire; ele s-au dus dis-de-dimineață la mormânt, nu I-au găsit trupul și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de înger, care zicea că El este viu. Unii din coi ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spusese ră femeile, dar pe El nu L-au văzut.

Atunci Iisus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” Și a început de la Moise și de la toți prorocii, și le-a tălmăcit, în toate. Scripturile, ce era cu privire la El.

Când s-au apropiat de satul în care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El și au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut”. Și a intrat să rămână cu ei. Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea și după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o.

Atunci Îi s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”

S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc și zicând: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon. Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum, și cum L-au cunoscut la frângerea

pâinii”.

Sfântul Pavel mărturisește și el următoarele: „Dar Saul suflă încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, că, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim.

Pe drum când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din Cer, în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

„Cine ești tu Doamne” a răspuns el și Domnul a zis: „Eu sunt Iisus pe care-L prigonești*”.

Tremurând și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să fac?” „Scoală-te” – i-a zis Domnul: intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci”.

Acestea sunt adevăruri absolute. Dacă Mântuitorul nu S-ar fi arătat ucenicilor și sfântului Pavel după moarte, creștinismul nu ar fi luat naștere, fiindcă numai astfel ucenicii Săi s-au încredințat în mod absolut, că El era Fiul lui Dumnezeu. Numai astfel Saul, care era un dușman neîmpăcat al credincioșilor lui Iisus, a devenit unul din întemeietorii creștinismului.

Divinitatea lui Iisus se dovedește din aceea că El știa că va învia și spusese ucenicilor săi în timpul vieții, că li se va arăta după înviere.

„Mă vor omorî, dar a treia zi voi învia”.

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că cu trăiesc și voi veți trăi”.

„În ziua aceea, veți cunoaște că eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că eu sunt în voi”.

„Acum sunteți plini de întristare: dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră”.

„Dumnezeul întrupat” hotărâse înainte de a trece

prin moarte, să se arate ucenicilor săi după înviere ca să creadă, în mod absolut, în El. Știa că fără aceste probe, ei vor pierde credința în El și de aceea le-o și anunțase.

El știa că numai prin aceste arătări, după moartea prin răstignire, se va putea împlini prezicerea 55 a:

„Voi veți fi mărturiile mele”.

De la creațiunea omului până la sfârșitul veacului nu a fost și nu va fi sub soare eveniment mai mare ca învierea Domnului.

El se arată și azi aceloră căroră El vrea să le arate harul Său. Iată mărturisirile indianului Sundar Singh, făcute în predicile sale, ținute în limba engleză, în Elveția: în Bicme, în Tavanas, în Geneva, în Berna și în alte orașe din această țară, în **martie** 1922. (Traducere M. Ionescu și Pr. N. Bănăteanu).

„N-am găsit nimic în filosofia hinduistă, ci numai în Iisus Hristos, pe care îl uram altă dată. Am fost orb cu sufletul, dar numai în El eu am găsit aceea ce am căutat atâta timp. Nu voi uita niciodată ziua de 16 **decembrie** 1904, când am ars Biblia și când tatăl meu mi-a spus: „Pentru ce ai făcut tu un lucru atât de urât și eu am răspuns: „Religia creștină este falsă și noi trebuie să o desființăm*” . Astfel am ars Biblia, gândind că mi-am făcut datoria și trei zile în urmă, am văzut puterea lui Hristos cel viu. În acea zi pornisem să mă omor, pentru că nu mai aveam un pic de liniște în sufletul meu. Mă deșteptasem de dimineață și deși iarnă, am făcut o baie rece. Apoi începui a mă ruga, dar nu lui Hristos al creștinilor, căci uram pe creștini. M-am rugat ca un necredincios, căci pierdusem credința în Dumnezeu. Îmi ziceam: „Dacă este Dumnezeu, să-mi arate drumul mântuirii și eu îl voi sluji toată viața mea; dacă nu, mă voi omori” . De la ora 3 la 41/2 dimineața m-am rugat fără încetare. Eram hotărât să mă omort la ora 5 dimineață, la trecerea trenului, punându-mi capul pe șine, astfel că nu mai aveam decât o jumătate de oră. Eram

la ultima mea rugăciune. „Dacă este Dumnezeu, să-mi arate drumul mântuirii.

„Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Camera se umplu de o minunăție, de o măreață lumină și văzui un om strălucitor, stând în picioare înaintea mea.

„Am crezut că este Buda, Krișna sau un altul dintre sfinți, ce adoram și eram gata să în genunchi înaintea lui, când spre adâncă mea uimire, aud aceste cuvinte: „Cât timp încă tu mă vei prigoni? Eu am murit pentru tine, pentru tine Eu mi-am dat viața Mea”.

„Neînțelegând aceasta, nu am putut scoate nici un singur cuvânt. Atunci am văzut rănilor vindecate, semnele rănilor lui Hristos cel viu, acel Hristos pe care eu îl credeam doar un om mare, care trăise în Palestina și murise de foarte mult timp... și am descoperit că El este viu, Hristos în viață, iar nu un Hristos mort și dispărut. Fui gata să-L ador. Am văzut fața Sa strălucind de iubire. Cu toate că cu arsesem Biblia cu două zile mai înainte. El nu era supărat. Am fost cu totul prefăcut sufletește, căci L-am văzut viu pe Hristos, Mântuitorul lumii, și inima mea s-a umplut de liniște și o bucurie ce nu v-o pot arăta. Când m-am sculat. El dispăruse. M-am dus să spun tatălui meu întâmplarea, dar nu m-a crezut: „Alaltăieri tu ai ars Biblia! Cum se poate ca tu să fii acum creștin T. Pentru că am văzut puterea sa, Hristos este viu, trăiește, e în viață.

Părinții mei și prietenii căutară a-mi pune aceeași întrebare. „Am prigonit pe Hristos, zic cu, pentru că nu-L cunoșteam. Acum Îl cunosc; nu vă vorbesc de cineva, pe care nu-L cunosc. Tatăl meu mi-a mai zis: „Dar tu te-ai dus să te sinucizi \u

M-am sinucis; acel Sundar Singh a murit; eu sunt alt om nou.

Este foarte greu în India, pentru un om dintr-o castă înaltă, să se facă creștin. El este numaidecât gonit de acasă și despuiat de tot avutul. Tatăl meu socotea ca o

mare necinste pentru familie, creștinarea mea. Mi-au luat hainele; gol și gonit din casa părintească, pe o noapte friguroasă, am stat sub un arbore până dimineață. Nu cunoșteam suferința, căci fusesem crescut în lux și bogăție.

„Într-o zi, mulți ani mai târziu, tatăl meu mă întrebă: „Cum aş putea să cunosc și eu pe Hristos”? I-am răspuns: „Dacă vrei să știi cine este Iisus, citește Biblia; iar dacă vrei să-L cunoști în persoană, roagă-te. Tatăl meu făcu așa și după câțva timp, am avut bucuria să-l aud zicându-mi; „Am găsit pe Mântuitorul tău; El a devenit și Mântuitorul meu. Și tatăl meu a devenit creștin.

Cuvântul întrupat a zis: „Eu sunt Adevărul” (Ioan 14-G) și „Cine caută găsește” (Matei 7 - 8). Iată un om care caută adevărul și L găsește.

Bernadette din Lourdes în extaz a văzut pe Sfânta Fecioară apărându-i de mai multe ori.

Sfânta Tereza în rugăciuni nesfârșite, la picioarele altarului, a văzut pe Iisus.

Sfântul Anton din Padua a primit în brațele sale, de asemenea, pe copilul divin Iisus.

EXPERIENȚE

Fakirii indieni, adoratori ai zeului Śiva, unul din zeii Treimii Indiene, ceilalți fiind Brahma și Vișnu, prin inițiere în templul lui Śiva, dar mai ales prin rugăciuni, care durează uneori de la un răsărit de soare până la celălalt răsărit de soare, prin hrană numai vegetală, prin posturi, prin evitarea băuturilor alcoolice și neprihănirea trupului, devin ceea ce se numesc medii prodigioase, putând cu mare ușurință să dezechilibreze platoul corpului lor material în profitul corpului spiritual, pe care îl face să se exteriorizeze cu o iuțeală extraordinară, punând astfel forța lor psihică la dispoziția ființelor spirituale.

I. Experiența lui Louis Jacolliot, fost președinte al tribunalului din Sandernagor, vechiul oraș francez de pe

malul Gangelui, care în anul 1867 și-a petrecut o parte din vacanța judecătorească, care începea la sfârșitul lui decembrie, în orașul Benares, orașul sfânt al Brahmanilor. În această Mecă brahmană, el a fost găzduit în casa rajahului Peșva, a cărui cunoștința o făcuse la rajahul din Sandernagor. În timpul șederii sale în acest oraș, el afirmă în cartea sa tradusă în românește cu titlul: „În țara Fakirilor”, de Biblioteca Minerva, că a putut vedea pe fakirul cel mai extraordinar din câți a întâlnit în India.

„Acest fakir - spune Jacolliot, - venise din Trivanderam, aproape de capul Comorin, de la marginea de miazăzi a în dust anului și fusese însărcinat să aducă rămășițele pământești ale unui bogat „Malabar, din casta negustorilor. Peșva, a cărui familie se trăgea din miazăzi și avea ca datină găzduirea în aripile palatului, a hagiilor din Travencor, din Maisur, din Tangiaor și din fosta țară a Mahraților, dăduse poruncă să-l lase să locuiască într-o colibă, chiar pe malul fluviului, unde trebuia timp de 21 zile să facă rugăciuni și seara și dimineața, îl chema „Covindasami.

După ce mă încredințai de bunăvoința lui, trimisei, într-o zi să-l educă în apartamentul meu, cam pe la amiază, în timpul când toți lucrătorii palatului, ca să scape de căldură. Își făceau tabietul. Camera în care îl primii dădea pe o terasă, afară, spre Gange, care era apărată de arșița soarelui pantr-un cort mișcător, făcut din fire de vetiver.

— N-aș putea, îi spusei eu, după ce se stârci pe vine, să-ți pun o întrebare?

— Te ascult.

— Știi tu dacă vreo putere se naște în tine, când îndeplinești aceste fenomene? Ai simțit vreodată făcându-sb vreo schimbare în creierul sau în mușchii tăi?

— Eu nu sunt decât o unealtă.

— Știi ce este magnetismul?

— Nu.

— Nu produci dar fenomene de voință?

— Eu numai cât chem sufletele strămoșilor, ele singure își arată puterea.

Am întrebat o mulțime de fakiri asupra aceluiași lucru și toți mi-au dat aproape același răspuns. N-am să mă fac chez-și de buna lor credință; toți însă pretind că nu sunt decât niște mijlocitori între lumea asta și spiritele nevăzute.

În altă zi de vizită a adoratorului lui Śiva (după ce lakirul îi produsese în vizitele anterioare, fenomene minunate, care contraziceau toate legile fizice cunoscute și care pentru Jacolliot erau complet neexplicabile), îl întâmpin cu următoarele cuvinte:

— Dacă spiritele sunt slobode să vină sau nu, ce mai e nevoie de descântece magice? Dorința de a le vedea ivindu-se, trebuie să fie de-ajuns.

— Fakirul spune rugăciunile și duhurile se arată, dacă vor.

Cu neputință să-i scot o vorbă mai mult.

Într-o altă zi de vizită a fakirului, acesta intră zicând:

— Salut, stăpâne, îmi zice el intrând, mâine fakirul se întoarce în țara strămoșilor lui.

— Urările mele de bine te vor însoți, îi răspunsei, fie ca spiritele rele să-ți fi respectat locuința, în lipsa ta.

— Fie vorba ta ascultată de duhurile care mă ocrotesc și care apără pe părinții fakirului.

— Ai lăsat poate copilași acasă?

— Fakirul nu-i însurat.

— Pentru ce ai fugit de dulcile bucurii ale familiei?

— Śiva ne oprește.²

— Cum?... Dumnezeuul vostru...

— Da, el oprește pe acei, cărora le dă puterea de a vorbi limba ce o înțeleg duhurile, să se îndeletnicească cu

alte griji care i-ar abate de la misiunea ce au primit.

— Așa dar tu crezi că Śiva însuși te-a însărcinat să-i răspândești cultul?

— Da; el m-a însărcinat apoi să atrag la mine pe toți care suferă, pe toți care sunt în nevoie, pe toți câți nu cred în arătările duhurilor, pornite din puterea superioară; să mângâi pe unii, să convertesc pe alții. Familia mea a Universul.

— Înțeleg că ți-l oprit să descoperi formulele magice, descântecele și farmecele pe care le-ai învățat. N-ai putea însă să-mi spui prin ce mijloace, unii din voi pot să cază într-un fel de letargie și să stea luni întregi fără să mănânce?

— Prin mijlocirea duhurilor.

— Mulțumesc, fakire, îi răspunsei auzind această explicație; asta e tot ce voiam să știu.

„Înțelesesem că la toate întrebările mele Covindasami are să răspundă în același chip și prin urmare era de prisos să mai lungim vorba”.

Fakinul. În timp de 8 zile consecutive, în plină zi, la lumina soarelui, produsese o mulțime de fenomene de care vom vorbi ulterior. Voi lăsa pe Jacolliot să descrie fenomenele produse de fakir, în ultima zi de ședere a fakirului în Benares; dar trebuie remarcat că aceste fenomene a căror descripție va urma, fakirul le-a produs noaptea, la lumina lămpii, nu ziua.

La ceasul învoit, își face intrarea lui tăcută în apartamentul meu.

— Fakirul nu-i obosit de cele douăzeci și una de zile de post și rugăciuni? - îl întrebai, salutându-l prietenește.

— Trupul fakirului nu obosește niciodată.

— Cu toate acestea trebuie să simți și tu, ca ceilalți oameni, trebuințele obișnuite ale vieții.

— Trebuințele sunt la porunca fakirului, nu fakirul la porunca trebuințelor.

— Mă miră. Nu mănânci și nu bei când simți nevoia?

— Foamea și setea nu există pentru slujitorii duhurilor.

— Da; știu că sunteți în stare să țineți posturi lungi.

— Trupul e un rob; trebuie să asculte. Acum... sunt la poruncile tale.

Înainte de a intra în casă, lăsase afară pe una din treptele scării fâșia de pânză, lată ca de o palmă, care alcătuia de obicei tot veșmântul lui. Intră cu desăvârșire gol; bețișorul lui cu șapte noduri, era legat de o șuviță lungă de păr.

— Nimic prihănit, îmi zise dânsul, nu trebuie să atingă trupul fakirului, dacă vrea să-și păstreze toată puterea de legătură cu duhurile.

Odaia mea de culcare dădea de-a dreptul pe terasa; hotărâi să întrebuintez amândouă încăperile acestea pentru experiență și închisei cu îngrijire toate ușile care dădeau afară, în celelalte camere. Terasa învelită pe de-a-ntregul de acoperișul ei mișcător și de perdelele de rogojini de vetiver, n-avea nicio comunicație cu celelalte încăperi și nu puteai intra aici decât prin camera mea de culcare. În mijlocul fiecărei odăi o lampă de cocleină, înconjurată de un glob de cristal, se legăna la capătul unui lanț de bronz și răspândea peste tot o lumină dulce, îndestulătoare spre a îngădui citirea celor mai mici litere, chiar în colțurile cele mai depărtate ale odăii.

În orice casă indiană găsești niște cățui mici de bronz, în care se află totdeauna cărbuni, spre a arde din când în când câteva fire de pulbere parfumată, compusă din santal, rădăcini de stânjenei, tămâie și smirnă. Fakirul puse o cățuie în mijlocul terasei, iar alături așeză un vas de aramă, plin cu pulbere mirositoare. După asta se puse turcește, în poziția lui favorită și cu brațele cruce pe piept, începu un lung descântec într-o limbă ciudată, care trebuie să fi aparținând formulelor magice. După ce-și isprăvi

descântecele, rămase neclintit în această poziție, cu mâna stângă pe inimă, iar cu dreapta sprijinit pe bețișorul lui cu 7 noduri.

Imediat s-au produs fenomene, pe care le vom aminti mai târziu.

După aceste fenomene, urmară alte două și mai uimitoare.

Abia trecu un moment și în timp ce fakirul își continua și mai cu zor descântecele, un ner, care avea o nuanță colorată, veni și începu să plutească pe lângă cățuic, pe care, după vrerea fakîrului, o umplusem cu jăratec. Puțin câte puțin norul căpătă o formă cu totul omenească și deslușii foarte bine umbra sau întruchiparea. – nu știu nici eu cum să-i spun – a unui bătrân brahman jertfitor, îngenunchiat lângă cățuie.

Purta pe frunte semnele consacrate lui Vișnu și în jurul trupului o întreită cingătoare, semnul inițiaților din casta preoților. Își împreună mâinile deasupra capului va fi în timpul jertfelor și buzele i se mișcară, ca și cum ar fi rostit rugăciuni.

La un moment dat luă între trei denote puțină pulberi parfumată și o aruncă în cățuie. Doza trebuie să fi fost cam mare, căci numaidecât să produse un fum des, care umplu amândouă camerele. După ce fumul se risipi, văzui vedenia la doi pași departe de mine, întinzându-mi mâna sa descărnată; o luai într-a mea făcându-i o plecăciune și fusei foarte mirat simțind-o, deși tare și osoasă, caldă și vie.

— Ești tu într-adevăr, îi spusei atunci cu voce tare, un fost locuitor de pe pământ?

Nu isprăvisem întrebarea și cuvântul „dn”. apărea și dispărea numaidecât pe pieptul bătrânului brahman, printr-un efect care semăna foarte mult cu acel ce ar produce un cuvânt scris la întuneric cu ajutorul unei bucăți de fosfor.

— N-ai putea să-mi lași ceva ca semn de trecerea ta pe a: e?... continuai eu.

Spiritul își rupse întreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, care îi legau șoldurile, mi le dete și se toni la picioarele mele.

Credeam că ședința se isprăvise și mă gândeam să ridic una din perdelele mișcătoare ale terasei, ca să intre puțin aer înăuntru, deoarece mă înăbușeam de-a binelea, când băgat de seamă că fakirul nici nu se gândea să se urnească din loc. În același timp auzii deodată o ciudată melodie, cântată de un instrument, care mi se părea că e armonica gazdei mele. Lucrul acesta nu-mi prea părea cu putință, deoarece Peșva mi-o ceruse din ajun, așa încât nu se mai găsea acum în camera mea. Sunetele, depărtate mai întâi, se apropiară așa de mult, încât păreau că pornesc din odaia de alături. În curând mi se păru că le aud chiar în camera mea de culcare și zării alunecând de-a lungul zidului, arătarea unui cântăreț de pagodă, care scotea dintr-o armonică niște sunete plângătoare și monotone, așa cum sunt toate cântările religioase din India. După ce făcu ocolul odăii mele și a terasei, pieri. Găsii instrumentul de care se servise chiar în locul unde se mistuise cu o clipă mai înainte. Era într-adevăr armonica rajahulul. Cercetai ușile: toate erau închise și încuiate, iar cheile la mine în buzunar.

Atunci Covindasami se sculă: sudoarea îi curgea pâraie pe tot trupul; nenorocitul era istovit de puteri și cu toate acestea trebuia să pornească la drum peste câteva ceasuri.

— Mulțumesc, Malabarc, îi spusei dându-i numele, care făcea să-i bată inima, deoarece îi aducea aminte de țara lui... Fie ca Acela, în a cărui stăpânire sunt cele trei puteri (Treimea indiană: Brahma, Vișnu, Śiva), să te ocrotească în drumul tău spre frumoasa țară de la miazăzi; fie ca, întorcându-te acasă, să găsești că bucuria și

fericirea au sălășluit în bordeiul tău. Fraza aceasta e de regulă în India, între oameni care au. să se despartă și așa fi jignit pe bietul fakir, întrebuintând termeni mai simpli, care ar fi arătat, după dânsul, o nepăsare din partea mea.

El îmi răspunse pe același ton. ba încă cu și mai multă exagerare și după ce luă, fără măcar să-l privească, fără să se coboare pentru a-mi mulțumi, darul ce-i întindeam, îmi spuse cu melancolie cel din urmă rămas bun și dispăru fără zgomot pe după covorul, care ascundea ușa de ieșire din apartamentul meu.

Chemai numaidecât pe servitor, îl pusei să ridice to? te perdelele și toate rogojinile de pe terasă, spre a lăsa să intre aerul răcoros al dimineții.

N'oantca pălea. Gangele rostogolea valuri de argint; în depărtare, o ușoară dungă roșie arăta că razele soarelui au să lumineze în curând zarea. Observând un punct negru pe fluviu, care părea că se mișcă spre malul din fața Benaresului, îndreptai spre dânsul un ochean de noapte. Era fakirul, care, credincios pământului său, deșteptase un luntraș și trecea Gangele, ca să apuce drumul Trivanderamului. Avea să revadă oceanul acela cu valuri albastre, cocotierii și bordeiul lui, de care vorbea așa de des.

Mă aruncai pentru câteva ceasuri în patul meu spânzurat. Când mă deșteptai, aducându-mi aminte de scenele care se petrecuseră sub ochii mei, mi se părea că fusesem victima unei închipuiri. Cu toate acestea armonica era coala și-mi era peste putință să aflu cine o adusese. Florile stăteau încă presărate pe cimentul terasei. Coroana de nemuritoare era pe un divan; iar cuvintele pe care le scrisesem, când le vedeam ivindu-se în aer, nu dispăruseră din carnetul meu". (Mai departe vom descrie, după Jacolliot, fenomenele produse de fakir, care vor explica prezența florilor și a coroanei de nemuritoare, de care se vorbește aici, fenomene produse în aceeași seară).

Acestea sunt fenomenele produse de fakir, în ultimul ceas de ședere a lui în Benares, în fața lui Lours Jacolliot. Trebuie să adaug că Jacolliot era un ateu și deci materialist integral, întrucât la pagina 16 a citatei cărți el scrie: „Visurile acestei secte (a fakirilor) sunt tot atât de vechi, ca și lumea; toți întemeietorii de religii de la Crișna, în India, până la Apostoli și la Mahomed au pretins, că sunt călăuziți de spirite superioare; nebunia religioasă e moștenită în omenire.

Liber cugetătorii pozitivisti nu vor putea cu niciun chip să spună că materializările integrale produse au fost halucinații, căci Jacolliot afirmă că a pus mâna sa pe mâna brahmanului și a constatat că: mâna brahmanului „deși tare și osoasă, era caldă și vie”. De asemenea nu vor putea zice că Jacolliot a fost hipnotizat și i s-a ordonat să vadă cele dorite de fakir. Întrucât a fost continuu cu conștiința normală, deștept și a luat note în carnet chiar în timpul ședinței; iar a doua zi de dimineață să găseau în camera sa și pe terasa florile, coroana de nemuritoare și armonica, care fusese adusă de cântărețul de pagodă din camera rajahului.

Tot ce descrie Jacolliot au fost realități adevărate, de care materialistii vor trebui să se convingă; ei vor trebui să înțeleagă, dacă au puțină judecată, că dacă Jacolliot a constatat că mâna brahmanului era tare și osoasă, caldă și vie, apoi și apostolul Toma a putut pune mâna pe rănilor cuielei din mâini și pe coasta Mântuitorului.

Atrag atenția cititorului că spiritul se prezintă la început sub formă de nor.

Aceste experiențe au fost făcute și de alții în Europa și America și încă unele mult mai reușite decât ale fakirului.

II. Experiențele lui Lombroso. În opera sa „Hipnotism și Spiritism” Lombroso, celebrul profesor de la Universitatea din Turin, a descris materializarea obținută

cu renumitul mediu italian Eusapia Palladino. El se exprimă astfel:

„Am avut eu însumi o apariție foarte emoționantă. A avut loc la Genova în anul 1882. Eusapia. În acel moment, nu părea să dea mare lucru. Rugând-o la început să facă să se miște în plină lumină o călimară grea, ea îmi răspunde în limbajul ei vulgar: „La ce bun aceste bagatele; sunt capabilă să-ți arăt pe mama ta”. Puțin după aceea în semiobscuritatea unei lămpi cu sticla roșie, văd deta. gându-se dintre perdele o siluetă voalată, așa mică cum era sărmana mea mamă. Ea face înconjurul complet al mesei până la mine. surâzându-mi și spunându-mi cuvinte, pe care ceilalți le aud, dar pe care eu nu le prind din cauza surdității mele. Emoționat tare, o rog să repete și ea zice: „Cezare, îl o mi-o”, ceea ce mărturisesc mă surprinde, căci că avea mai mult obiceiul să zică în limbajul său venețian: „mjo fiol”. Apoi la rueâciunea mea, «a face din nou înconiurul mesei și îmi trimite o sărutare. În acel moment. Eusapia era tare ținută de cei doi vecini ai săi și de altfel talia ei întrecea cu cel puțin 10 centimetri talia mamei. Mama mi-a apărut din nou. mai puțin distinct, trimitedu-mi sărutări și vorbindu-mi în alte 8 ședințe în 1006 și 1007 la Milano și Torino.

A nega cineva buna credință a lu' Lombroso. om de știință, este rea voință.

III. Experiențele lui Georges Larsen. Într-o scrisoare adresată jurnalului suedez „Eko” în 1901, Larsen descrie apariva soției sale Ana, decedată la 24 martie 1899. Fenomenul a avut loc la Berlin, în 1901, în prezența prințesei Caragea, a contesei de Moltke și a altor persoane.

Un proces-veriial s-a făcut în scris și a fost semnat de toți asistenții.

Larsen se exprimă astfel: „Perdelele se desfăcută, descoperind un spectacol miraculos. Văzurăm o femeie

elansată, îmbrăcată ca o mireasă, cu un lung voal alb căzând de la cap la picioare, dar ce voal! Părea țesut din înze aeriene luminoase. Cum îi recunoșteam fata!

Acum doisprezece ani duceam la altar această femeie, vie atunci! Cât era de frumoasă cu voalul pe părul său negru și steaua strălucitoare deasupra capului. Auzii în jurul meu exclamații de mirare. Ochii îmi rămaseră fixați asupra figurii iubite, până ce perdelele se închiseră din nou.

Un moment după aceea ea reapăru, așa cum era în casa noastră, se apropie mai mult de mine și se ținu cu brațele întinse și ridicate. Părul său negru făcea cel mai frumos cadru în jurul feței sale; avea acum brațele goale; corpul zvelt era drapat într-o rochie lungă de un alb ca zăpada. Ea mă privea cu ochii ei negri luminoși; eu vedeam expresia ci afectuoasă, atitudinea ei. Era soția „mea vie, dar apariția întreagă avea o frumusețe și o armonie aleasă, un ansamblu idealizat, pe care nu-l are nicio ființă de pe pământ. Murmurai numele ei. Sentimentul unei fericiri de neexprimat îi aveam atunci. Ea alunecă tăcută în cabinet, ale cărui perdele se închiseră Camera era bine luminată. Asistenții erau calmi și serioși; mediul a fost vizibil pe scaunul lui tot timpul apariției. (După cererea lui Larsen, o bucățică de voal i-a fost lăsată ca semn de amintire).

Acest voal - zice el - a fost țesut cu aceeași materie, pe care spiritul o întrebuințează pentru a se face vizibil și care își are originea în radiațiile corpului-omenesc.

IV. Experiență. Descrierea materializării următoare se poate păși detaliată în „The Spiritual Magazine” din 1861 sau în broșura „Spiritualism în America”, Londra 1861.

„Materializarea aceleiași figuri a continuat în timp de 5 ani. de la 1861 la 1866, în timpul cărora dl. Livermore a avut.188 ședințe cu mediul Kate Vox și ale cărei detalii au fost înregistrate de Livermore într-un jurnal. Ele au avut

loc într-o completă obscuritate. Livermore era cel mai adesea singur cu mediul» ale cărei /două mâini le ținea el în timpul întregii ședințe. Mediul era tot timpul în stare normală, martor conștient de tot ce se petrecea.

Materializarea vizibilă a figurii Estelei (fosta sa soție, moartă) a fost progresivă; numai la a 4.1-a ședință a putut s-o recunoască printr-o lumină intensă, de sursă misterioasă, depinzând de materializarea însăși și în genere sub direcția unei alte figuri, care își dădea numele de franklin și care însoțea pe Estela și o ajuta în manifestarea sa", (Rog pe cititor să rețină lumina intensă revărsată de spirit odată cu materializarea).

De atunci apariția Estelei a devenit din ce în ce mai perfectă și a putut să suporte chiar lumina unei lămpi aduse de Livermore. Figura totuși n-a putut vorbi d: cât câteva cuvinte, dar toată latură intelectuală a manifestăției a îmbrăcat o formă, care a lăsat urme neșterse.

În schimb Estela a scrisde nenumărate ori, ea însăși; toate scrierile au fost în număr de o sută, pe căiți de vizită mari, pe care le aducea și le marca dl. Livermore, ținând mâinile lui Kate Fox și văzând perfect mâna și toată figura Estelei, care scria.

...Scrierea acestor comunicări este o perfectă reproducere a scrierii d-nei Livermore când era vie".

Într-o scrisoare a domnului Livermore către dl. B. Coleman din Londra, a cărei cunoștință o făcuse în America, citim:

Am obținut scrisori datate. Prima de acest gen, de vineri.1 mai 1861, era scrisă foarte îngrijit și foarte corect și identitatea scrierii soției mele a putut fi stabilită în mod categoric, prin comparații minuțioase; stilul și scrierea Estelei sunt pentru mine probe pozitive ale identității autorului, chiar dacă se lasă de o parte celelalte probe pe care le-am obținut".

Mai târziu, într-o altă scrisoare. Livermore adaugă: ...

Identitatea sa a fost stabilită așa, ca să nu se lase nicio îndoială: întâi prin apariția sa, al doilea prin scrierea sa și al treilea prin individualitatea sa mintală, fără să vorbesc de celelalte numeroase probe, care ar fi decisive în cazurile ordinare, dar de care n-am ținut cont, decât ca probe în sprijin”.

Specimene de scriere a Estetei în timpul vieții și de scriere după moarte au fost publicate în Spiritual Magazine din 1861. Scrierea este o probă absolută și decisivă a identității ființei, care se materializează, căci e un fel de fotografie* a personalității. Pe lângă această probă materială și intelectuală, găsim încă una, în mai multe comunicări scrise de Estela în limba franceză, limbă complet necunoscută de mediu. Iată în această privință mărturia decisivă a lui Livermore:

„O carte de vizită, pe care o adusesem eu însumi, a fost luată din mâna mea și după câteva secunde, ea mi-a fost dată de Estela. Am citit un mesaj admirabil scris în limba franceză. Soția mea cunoștea perfect limba franceză, pe când d-ra Fox, mediul, nu avea idee de această limbă”.

Mărturia lui Livermore a fost întărită de mărturia lui Coleman, pentru unele din ele.

În experiențele făcute de Livermore cu același mediu. s-a materializat și doctorul Franklin, care dirija materializarea Estelci. Iată cum o relatează Livermore: „Ședința nr. 179. În salonul meu. Îmi procurasem o lanternă surdă, prevăzută cu o valvă, care putea, la o distanță de 10 picioare, să proiecteze pe zid o suprafață luminată de două picioare diametru.

Am pus această lanternă aprinsă pe masă și am luat amândouă mâinile mediului, într-o mână a mea. Iradiat lanterna fu ridicată în aer și o voce ne spuse s-o urmam. O formă o ținea. Se vedea perfect în toate detaliile fantoma. ale cărei veșminte albe trenau pe parchet. Lanterna fu pusă pe un birou și noi (eu și mediul) ne oprisem înaintea

unei ferestre situată între acest birou și o mare oglindă.

Lanternă fu luată din nou și rămase susjend. Ți în aer la 5 picioare de parchet. Între birou și oglindă Grație luminii, puterăm să vedem forma lui Franklin. șezând în marele meu fotoliu, înaintea ferestrei, pe care o masca o mare perdea. Odată lumina lanternei a râm; * fixată pe fața lui Franklin, timp de 10 minute, lăsându-ne facultatea să-i examinăm în voie și fața și corpul. La început figura părea constituită de adevărată carne vie. părul părea real și ochii strălucitori arătau așa de bine detaliile lor, încât se distingea albul ochilor. Dar observai îndată că toată apariția și ochii se ștergeau înaintea luminii de natură pământescă și înceta să prezinte acea aparență de vitalitate văzută la început și pe care o conservase un timp, destul de lung. În mai multe rânduri, am primit ordinul să mișc valva lanternei, așa ca să varieze intensitatea luminii. Am mișcat valva lanternei în timpul cât lanterna era ținută în aer de Franklin.

La sfârșitul ședinței, găsirăm aceste cuvinte scrise pe o carte de vizită mare:

„— Fiule, doresc ca lumea să tragă profit din toate acestea. În acest scop am venit”.

Livermore știa din alte ședințe, în care mai apăruse materializat doctorul Franklin, că această „formă materializată în ședința nr. 179, pe care am descris-o, era d-rul Franklin.

Prea este veche această descriție de materializare – vor zice unii. Se vor vedea mai departe alte materializări obținute acum câțiva ani.

De ce sunt așa de rare aceste materializări? – se vor întreba alții. Pentru că mediile prin care se pot obține materializările integrale sunt extrem de rare atât în Europa, cât și în America.

Dar de ce sunt așa de rare? Fiindcă trebuie să îndeplinească următoarea condițiune: trebuie să-și

exteriorizeze cu ușurință corpul eteric și să aibă o mare forță psihică disponibilă și pentru aceasta se cere pregătire, exercițiu, o anumită alimentație, de preferință vegetală, evitarea băuturilor alcoolice și pe deasupra un dar de Sus, cum este talentul poeziei, al muzicii, al picturii, ai matematicilor. Nu-l are toată lumea acest dar.

Materializările integrale, se fac numai cu medii extraordinare și pentru un timp de câteva secunde sau câteva minute. Materializările sunt gradate la infinit. Morții condensează formele lor foarte slab, așa că la început sunt văzute numai de mediile cu vedere psihică. Acestea descriu fizionomia celor ce se materializează și descrierea lor o confirmă fotografia la lumina magneziului. fiindcă placa sensibilă e mai impresionabilă decât ochiul omenesc. Într-un grad superior de condensare al persoanei spirituale, materializarea se completează și atunci ea devine vizibilă pentru toți asistenții. În acest caz persoana spirituală materializată se lasă să fie cântărită, atinsă, ca poate da bucățele din țesuturile în care s-a materializat, din părul său»; membrele sale pot lăsa amprente, mulaje în substanțe moi ca parafina, argila muiată, ghips etc.

V. Experiențele academicianului englez Russel Wallace. „Experimentând în propria mea casă, cu persoane din familia mea, am luat o fotografie a spiritului **mamei mele**, fotografie care arăta net deviația buzei acesteia și care constituia proba convingătoare a identității ei”.

Cititorii se vor întreba, cum se face că corpul spiritual păstrează defectele fizice din timpul vieții? Este sigur că urmele rămân, dovadă semnele rănilor Mântuitorului.

Aceste materializări se constituie sub ochii experimenterilor. Se distinge întâi un punct nebulos strălucitor și mobil, care se întinde și se lungește în forma unei coloane; apoi, e un profil de femeie voalată. Cu voalul, persoana spirituală își ascunde în genere părțile

nematerializate. În fine, o încântătoare figură de fată zveltă, delicată, se desenează, se condensează. Ea se plimbă prin adunarea celor ce asistă, salută, strânge mâinile întinse către ea sau ale celor pe care voiește ea să le strângă, vorbește și vorbele se aud departe. După asta, apariția se topește ca un castel de cărți de joc. Un moment se poate vedea uneori încă deasupra pardoselei un punct luminos și totul dispare.

Despre țesuturile în care aparițiile sunt îmbrăcate, ele spun singure că le produc din veșmintele mediului, dematerializate în parte. Într-o ședință o personalitate nostimă care afirma că se numește felia, prin suflare în palma unui asistent, a format un țesut ueni de gaz alb care s-a întins și a acoperit toate persoanele prezente la acea ședință.

Acestea nu sunt basme, sunt experiențe făcute de doctorii în medicină Paul Gibier. fost Director al Institutului Pas eur din New York, în laboratorul său cu asistenți și persoane din anturajul său.

E un exemplu de creare prin voință a forței lor spirituale.

VI. Experiența lui Vassulo. directorul ziarului „Scrobi XIX”, sceptic materialist, cu puternicul mediu psihic Eu* Apia Pulladino, descrisă în ziarul său în 1902:

„Fenomenul durează prea mult timp pentru ca să poată fi chestiune de halucinație parțială sau colectivă. Deasupra capului mediului se arată o mână albă, care salută pe toți asistenții. Pentru a dezvolta fenomenul, să stinge lumina care împiedică materializarea. Imediat simt înapoia mea contactul sigur al unei persoane; două brațe mă înconjoară cu pasiune și tandrețe; două mici mâini fluente, proporționale cu mâna întrevăzută, (mi i-au capul mângâindu-l. O lumină misterioasă mă cuprinde și primesc lungi și numeroase sărutări, auzite de toți din sală. Nu poate fi decât fiul meu decedat, Naldino și îndată ce se

aprinde o lumânare, o siluetă se desenează lângă mine. vizibilă pentru toți și reprezentând exact liniile băiatului meu defunct: această formă rămâne imobilă timp de câteva secunde.

A patra ședință ne arată fenomenul la punctul culminant. Naldino apare din nou. Întâi, o lungă îmbrățișare. În timpul căreia simt o formă fină de băiat lipindu-se de mine. Apoi o mulțime de săru ari. auzite de toți și cuvinte exprimate în dialectul genovez – mediul nu vorbește decât dialectul napolitan – pe certoti le aud și care au un timbru particular, pe care îi cunosc bine

„Pupa mi-o! Papa care amestecate cu expresii de bucurie „o Dio!”

Deodată contactul cu invizibilul și cu toate acestea perfect vizibil, parcă vrea să sfârșească; pare că se evaporă; apoi o nouă îmbrățișare. Primesc trei lungi și pasionate sărutări și vocea îmi zier: „Acestea sunt pentru mama” (Questo e per la mamma).

Ni se spune să aprindem lumina electrică și ca și cum invizibilul ar voi să ne dea o ultimă probă de prezența sa. un fenomen văzut de profesorul Lombroso într-o ședință precedentă, se reînnoiește. Zărim cu toții o formă omenească având asemănarea cu Naldino. Înaintând către mine. deschizând brațele și înconjurându-mă. Una din mâinile sale ține mâna mea dreaptă, pe când cu mâna stângă cu țin mediul, care, după cum văd toți cei din sală, e pe scaunul ei, într-o hipnoză profundă”.

Materializarea lui Naldino n-a fost văzută numai de Vassalo, ci de toți asistenții la ședință; vocea lui n-a fost auzită numai de tatăl lui Naldino, ci de toți cei p-ezenți.

Identitatea, Naldino și-a probat-o prin trăsăturile feței, prin timbrul vocii, prin îmbrățișările care le-a dat numai unei singure persoane: tatălui său.

Cu medii antrenate și având mari puteri psihice, materializările reușesc aproape ca o experiență de

laborator. Totul este a se avea mediul. Vom vedea mai departe de ce e absolută nevoie de mediu.

VII. Experiențele lui Leon Denis. Apostolul spiritualismului serje în cartea sa, intitulată „Dans! Invisible”:

„Am asistat la mai multe materializări în condiții de control absolut. Cea mai remarcabilă a fost aceea a spiritului lui „Rose Debrus, decedată la Valencia la etatea de 12 ani. Tatăl său și mama sa veniseră să mă vadă la Paris și într-o seară am obținut într-o lumină nu prea mare, în strada Courcelles, un fenomen impresionant.

Mediul, bărbat corpulent, de vreo cincizeci de ani. era așezat într-un cabinet format de perdele. Noi eram așezați, dl., d-na Debrus și eu la stânga deschiderii. Apariția trecu prin stofa perdelei și se arată deasupra noastră. Era forma unei fete tinere, zveltă. dansată, care întinse frumosul ei braț gol asupra capetelor noastre, pronunțând aceste cuvinte foarte distinct: „Tata. mamă. R... oza”. Tatăl strigă: „Fata mea, fata mea. este ca o recunosc dintr-o mie”. Apoi apariția se topi. Mediul, pe care îi vedeam printre draperiile cabinetului nu se mișcase”.

Doamna FI. Marryat, face raportul unei ședințe, care a avut loc în apartamentul mediului Eglinton, la Londra, la 5 septembrie 1884, în prezența coloneilor Stewart, și Leon, a domnului și trei Russel-Davirs, a lui Morgan și a ci, în care spiritele au arătat experimentatorilor unul din modurile întrebuintate de ei spre a-și construi un corp din corpul mediului.

Eglinton se arată întâi în plină transă în mijlocul nostru: intră de-a-ndăratele cu ochii închiși, respirația grea. părând că luptă contra forței, care îl împingea către noi. Așezat pe scaun se văzu ieșind din flancul său stâng un fel de aburi, masă noroasă ca fumul. Membrele lui inferioare de la genunchi în jos erau luminate de lumini,

care le parcurgeau în toate sensurile. Un voal alb se întindea deasupra capului mediului și a umerilor săi. Masa vaporosă mergea mărindu-se și opresiunea, înăbușirea mediului, devenea mai intensă, pe când mâini invizibile, trăgând din flancul mediului valuri de un fel de gaze ușoare, le îngrămădea pe jos în straturi suprapuse. Urmam cu o atenție pasionată progresele acestei manifestări. Deodată masa se evaporă și într-o clipă. O persoană spirituală „perfect formată se văzu alături de mediul Eglinton. Nimeni nu putea spune, nici cum, nici de unde venise între noi, dar ea exista și era în realitate.

Nu numai împrumuturi considerabile de materie sunt făcute din corpul mediului, dar în unele cazuri, mediul e supus la o dezagregare foarte mare. În experiențele făcute de Assakof cu d-na Esperance, ca mediu, la Gothenburg, s-a constatat un lucru stupefiant. Corpul mediului, izolat în cabinetul negru, dispăruse pe jumătate. Dezagregate și făcute nevăzute de o putere misterioasă, elementele sale serviseră la materializările spiritelor Jollanda, Ana și Leila.

VIII. Experiențele lui Nielsson. Haraldur Nielsson, profesor al facultății de Teologie din Reykjavík, din Islanda, în cartea sa „Experiențele mele personale în spiritualism experimental”, publicată în 1929, în care el expune rezultatele experiențelor și cercetărilor sale științifice în această chestiune, făcute timp de 17 ani, citează și el materializări ale inteligențelor postume.

Mediul său, Indridi Indridason, fiu de țăran islandez, care venise la Reykjavík, pentru a se face ucenic la tipografie, a fost un mediu cu adevărat extraordinar. Iată experiențele sale:

„Spiritele directe pareau foarte satisfăcute de acest rezultat. Ele credeau cu siguranță că Indridason era un mediu de materializare și Jensen (spiritul unui fost fabricant din Copenhaga), pretindea că va fi capabil să ni se arate în mai puțin de trei luni, - dacă experiențele ar fi

dirijate în acest sens. Dar n-a fost așa. Mediul a căzut subit bolnav și încercările de materializare au trebuit să fie amânate pe mai târziu. În toamna următoare experiențele au fost reluate și au cerut multă răbdare, atât din partea experimentatorilor, cât și din partea inteligențelor invizibile. La Crăciun 1906, am avut în sfârșit un rezultat. Întrebuințam atunci două camere pe care le închiriasem în casa lui Entar H. Kvaran. Noi eram așezați cu mediul într-o cameră destul de spațioasă și alături se găsea o cameră mai mică, pe care spiritele controloare, ne declarau că o întrebuințează pentru ei în același scop. Puțină vreme înainte de Crăciun, această cameră mai mică, începu a se umple de o foarte mare lumină albă și în această lumină apărură o formă, care pretindea a fi Jensen. dezincamat. El se arătă întâi între cele două perdele ale ușii, care separau cele două camere și strigă cu adevăratul accent ce se vorbește în Copenhaga: „Puteți să mă vedeți?”

După anul nou el se arătă în camera unde ședeam noi. cu mediul între noi, ceea ce nu trehu-o uitat; și mediul era bineînțeles în transă profundă. Noul vizitator pur-a un veșmânt alb și foarte fin, care râdea în cute numeroase până la podele și lumina radia din el. Îi văzurăm în mai multe locuri ale camerei. Odată o stat în picioare pe o sofa și îndărătul lui era o lumină roșie, rare părea ca un sove nve. din care radia lumină albă. Nu voi uita niciodată acest spectacol miraculos. Adesea oaspetele nou reușea să se arate în aceeași ședință dv sapfp sau opt ori, în diferite locuri ale camerei De nenumărate ori am văzut distinct mediul și forma materializată în același timp. Dar vizitatorul miraculos nu putea fi vizibil decât câteva secunde. Când încetase de a se arăta vizibil, atingea pe unii din asistenți cu mâna. piciorul sau brațul lui și el ne-a permis totdeauna să-i palpăm corpul efemer. Înainte de a se dematerializa.

Mi-am permis, scrie el, să traduc din limba islandeza în limba daneză un mic pasaj din jurnalul meu relativ la

ședința din 4 februarie 1907, la ora opt seara, as-i cum l-am rescris a doua zi dimineată, între orele 11 și 12 ziua:

Jensen apăru întâi de.3 ori. În poziția pe care el o ocupa așezat pe scaunul mediului, pe spetează. Eu ședeam în primul rând al asistenților și l-am văzut distinct pe amândoi, în special cele două capete ale lor și brațele lui Jensen. În urmă ci s-a arătat într-un colț» încă ușa care unea cele două camere. El era îmbrăcat în veșmântul său alb, cu brațele alungite de zid și vedeam brațele distinct. El s-a arătat în urmă mult mai bine lângă sobă; apoi foarte bine pe sofa. Apoi încă extraordinar de bine lângă fereastră, la celălalt capăt al camerei și imediat lângă vara mea, d-ra Sigridur Björnsson. În fine se arată înapoia scaunului mediului, așa încât de astă dată atingea aproape tavanul. O altă formă apăru după asta în întredeschiderea ușii, numai partea superioară a corpului era vizibilă, dar am văzut foarte distinct voalurile sale albe. Diferiți asistenți au fost apoi atinși. Am mai simțit că un picior gol atingeai genunchiul meu, era puțin rece. Am luat piciorul și i-am palpat degetele și am recunoscut degetul mare și unghia lui. Piciorul s-a ridicat apoi în aer și l-am urmărit cu mâna atâta timp cât poziția mea șezând mi-a permis. Câteva secunde după asta am pus amândouă mâinile mele pe genunchii mei. Atunci un picior s-a materializat deasupra. Piciorul era gol, puțin rece și umed. La sfârșit am simțit mângâindu-mi-se obrazul de o mână și mi s-a părut că amândouă degetele atingeau pomeții mei.

După un ordin al persoanei spirituale, controlor principal, am invitat, la ședința următoare, trei martori care nu aparțineau societății noastre. Unii dintre noi, care constituisem cercul de la începutul său, posedam o cultură academică și am ținut mult ca cei trei observatori să fie persoane de încredere, pe mărturia cărora să ne putem baza cu siguranță. Alegerea noastră a căzut pe Episcop, pe Primarul orașului și pe Consulul britanic din Reykjavík. Primarul a examinat cu tot amănuntul cele două camere și

pe mediu, înainte și după ședință, ca să se convingă că nu e vreo fraudă.

În seara convenită, toți membrii societății au dorit să fie prezenți la ședință. Dar camera nu putea conține mai mult de patruzeci de persoane și mulți au trebuit să stea în picioare în timpul experiențelor. Dar toate aceste patruzeci de persoane, printre care se găseau și cei trei martori invitați, care erau așezați în cele mai bune locuri din primul rând de scaune, au văzut pe Jensen apărând de unsprezece ori în timpul serii. El se arăta într-o lumină strălucitoare. Un tânăr scriitor care locuiește acum în Copenhaga, care a asistat la ședință, mi-a spus de curând: „Ședința în care patruzeci de persoane au văzut materializarea strălucitoare, este pentru mine în veci neuitată. În ciuda scepticismului meu di

8-Misterul morții *13

nainte și după, cred că în fond ceea ce s-a petrecut în scara aceea atestă că e ceva în spiritualism.

Linul din martori, Episcopul Haligrimur Sveinsson, nu mai este din lumea noastră acum. S-a dus dincolo. Dar ceilalți doi trăiesc încă la Reykjavík și pot fi întrebați. Primarul este astăzi unul din cei cinci judecători, care constituie cea mai înaltă jurisdicție a țării. Episcopul de altminteri a organizat multe ședințe la Episcopat și niciodată n-am obținut așa excelente rezultate ca la el. El era complet convins de realitatea fenomenelor și într-o zi mi-a spus: „Numai acum înțeleg multe lucruri din Noul Testament, pe care nu le înțelesesem niciodată bine, altă dată.

Materialist» vor înțelege încă o dată că dacă profesorul Ilnrالدur Nielsson a pus mâna pe piciorul lui Jensen, a putut și sfântul apostol Toma să pună degetele pe semnul cuielor din mâinile Domnului și mâna în Coasta Divină și că tot ce mărturisesc Evangheliile este adevărul pur și absolut.

Fenomenele de materializare sunt cele mai sigure și cele mai imposibile de combătut, demonstrații experimentale de supraviețuirea după moarte și de imortalitatea sufletului. A vedea o ființă defunctă înaintea asistenților cu o formă corporală, a o auzi vorbind, a o vedea mergând, a o vedea scriind și apoi a o vedea dispărând, fie instantaneu, fie gradat, sub ochii observatorilor, este desigur cel mai captivant și cel mai emoționant dintre spectacole. Pentru un incredul așa întrece marginile posibilității. Și cu toate acestea experiențele sunt fără replică și fără posibilitate de tăgadă.

IX Experiență. Următoarea scrisoare a fost adresată de Teinde, comandantul vasului „La Flore”, directorului periodicului francez „Revue Spirite”, care a apărut sub titlul de „Phenomenalite Spirite a New York”:

„Eu sunt continuu la bordul vasului „La Flore” și în radă la New York, de unde am scris la „Bauuer Of Light”. cerându-i adresa unui mediu remarcabil. Acest jurnal mă prezintă domnului Henry Lacroix, ofițer canadian în retragere, 16 Clinton, Piața New York, care, la rândul lui, mă conduse la dl. și doamna Coffray» medium de materializare. Puteam deci, de visu, să-mi dau cont de aceste fenomene supunându-le la o investigație serioasă, a mea, pe care contez mult.

Eram patrusprezece persoane la această ședință, într-o cameră mare, ornată simplu, având ca mobilă scaunul mediului, pe care se așeza în timpul experiențelor, două canapele, o mică masă ceruită, o umbreluță chinezească suspendată oblic prin bățul ei de zidul opus peretelui la care era așezat scaunul mediului. Patru globuri de gaz, erau suspendate de tavan. Am palpat toate lucrurile cu îngrijire și minuțios. Am constatat că persoanele prezente erau serioase, de o vârstă deja matură, cu un aer distins și am rămas convins, după un lung examen, că nicio fraudă n-avea loc, rezervându-mă să supun totul controlului rațiunii.

Lampa din umbreluța chinezească a fost aprinsă și s-au stins becurile cu gaz. Noi ne-am așezat în potcoavă, făcând față scaunului pe care s-a așezat Miss. Coffray. Soțul ei era în mijlocul nostru. Lumina se slăbi în umbreluța, semn de prezența forțelor invizibile, care o reglau ele însele și după aceea apariția unei femei cu talia miră inferioara aceleia a mediului, se prezentă îmbrăcată în alt), ieșind de lângă scaunul pe care sta mediul.

e→ merse până în mijlocul cercului nostru și în fața noastră” i dispăru după ce ne salutase. Lumina care se modifica, era deseori destul de intensă pentru a distinge culoarea ochilor, a feței, a părului, a asistenților și a aparițiilor, cum și albeața dinților lor și continua a ne lumina destul de bine, ca să nu pierdem din vedere nici scaunul unde se găsea mediul, nici mișcările spectatorilor.

O altă apariție, moi mare ca cea dintâi, se dirijă că - r» o doamnă șezând lângă noi. O îmbrățișă și vorbi cu ea: era fiica defunctă a acestei doamne; se îndrepta apoi către mediu și dispăru

Un tânăr se prezentă îmbrăcat în gri, se îndreptă către tatăl său. prezent printre noi, apoi se topi pentru a face loc altora.

Domnul Lucmix a avut materializarea fratelui său. apoi a soției sale, care a vrut să-mi strângă mâna. Am fost foarte emoționat și surprins văzând această față albă, omenească, a cărei mână era rece și umedă. Ea schimbă câteva cuvinte cu soțul ei, apoi zise: „Good Bye” și dispăru.

Una din aceste personalități invizibile ne-a arătat cum se materializa: Am văzut un punct alb, foarte mic, care se mări puțin câte puțin și atinse mărimea unui fular obișnuit; un suflu îl agită, îl ridică în mijloc, ceea ce îl lărgi, dându-i dimensiunea unui voal foarte mare; acest voal se ridică și dedesubt se găsi o femeie, care putu să ne vorbească, ne oferi flori naturale și apoi se dematerializă astfel: veșmintele sale și voalul său căzură jos, în bucăți

detașate net, se reduseră într-un voal larg cât două mâini, care deveni un punct imperceptibil și totul dispăru.

Șase doamne sau domnișoare, patru bărbați, trei copii și un indian, ne-au apărut în această ședință și ne-au oferit flori luate din grădini, după cele spuse de asistenți sau fabricate de aceste ființe ciudate: Florile reale ne-au rămas în mâini. Inspectasem la început pardoseala, scaunul mediului, fiecare mobilă a camerei, ușile, asupra cărora ochii mei se uitau mereu, n-au fost deloc deschise și am vedene bună.

Tânăr și voinic, de loc credul, investigator, am fost convins că ce se petrecea înaintea mea nu era un truc, cu atât mai mult că toți asistenții vedeau ceea ce palparea mea, urechile mele și ochii mei constatau că e realitate. D-l I. Coffray este un bărbat de treizeci de ani; soția sa, care posedă o așa frumoasă facultate, are douăzeci și cinci ani; ci par amândoi plini de sinceritate și fizionomia lor poartă pecetea serioasă a unor oameni, care nu fac numai acest meșteșug”.

X. Experiențele de la Vila Carmen, proprietatea doamnei general Noel, au fost studiate și relatate de inginerul Gabriel Delanne și de profesorul doctor Richet, fost profesor de fiziologie la Facultatea de medicină din Paris. Vila Carmen era în Algeria. Mediul era o tânără fată. domnișoara Marta B., care a fost logodită cu fiul generalului Noel. D-ra Marta B. era de 18 ani și venea familiar la vila Carmen, însoțită de surorile ei» Paulette de 16 ani și Marie de 14 ani.

În primele experiențe, pe lângă d-ra Marta B., intra în cabinet și o dățătoare de cărți, numită Ninon; ca intra în cabinet, ca să ajute cu fluidele ei pe d-ra

Marta, în materializările ce apăreau. Mai târziu Ninon a fost înlocuită printr-o negresă cu numele de Aîșa.

Toate ședințele au avut loc la lumină roșie, provenind dintr-o lanternă cu pereții de sticlă roșie, în care ardea o

lumânare cu o flacără suficientă ca să se distingă persoanele și ora, la un ceas de buzunar.

Delanne scrie: „Persoanele care nu sunt la curent cu aceste experiențe pot crede că se obțin ușor cu un bun mediu, fenomenele de materializare. Realitatea este alta. Ședințele bune sunt din contra, relativ rare, fie din cauza dispoziției mediului, fie din cauza asistenților, care nu aduc totdeauna elementele fluidice identice, mai ales când membrii noi sunt introduși sau numai din cauza oboselii lor corporale și mentale.

Condițiile atmosferice: prea mare căldură, furtunile, ploile persistente etc. par a avea și ele un rol necunoscut, dar sigur. Trebuie deci răbdare în aceste experiențe și trebuie să nu descurajeze pe experimentatori numeroase insuccese uneori.

Numai după o lună de ședere la vila Carmen, a fost o ședință bună la 29 iulie 1905. Abia în această ședință am putut să mă conving de independența formei materializate, care afirma că se numește Bien Boa și de prezența și independența mediului. După o vizită minuțioasă a sălii și a cabinetului, când toți asistenții se așezaseră în jurul mesei, apariția se arată între perdelele cabinetului, în timp de aproape un sfert de oră. Capul apariției era acoperit cu un turban, brațele erau goale, fața albă. Fantoma se mișcă spre stânga, ca să fie văzută d-ra Marta, care în această ședință este singură în cabinet. D-ra Marta stă pe fotoliu, cu mâna stângă sub cap, iar mâna ei dreaptă stând pe rochia neagră. În același timp văd apariția, la stânga mediului, pe jumătate ascunsă de perdea. Apoi spiritul iese afară din perdele. Îi VI figura, nasul este drept, mustața și ochii lui sunt negri. Veșmântul său alb are mișcări ondulate.

Întorcându-se, intră pe jumătate în cabinet și cu mâna lui stângă ia mâna dreaptă a d-rei Marta, o ridică și o lasă să cadă liber pe rochie. Perdelele se închid.

La sfârșitul ședinței, fiind lângă mediu, care își revenea la normal încet, constat că rochia sa e colată pe corp și nu poate să aibă ceva ascuns. Ar fi fost imposibil să ascundă tot ce ar fi trebuit pentru materializare; veșmântul alb, mască, mustăți, barba și în plus mâini artificiale și a doua mască, căci, dacă ea s-ar transforma în fantomă, ar trebui să lase pe scaun această a doua mască și veșminte, în sfârșit ceva care să imite reliefurile corpului ei, figura ei, mâinile și picioarele ei.

Apariția nu era un manechin, pentru că am văzut-o cil toții deplasându-se, pe când mediul era nemișcat. După fiecare ședință sala și cabinetul erau inspectate și controlate riguros, ca și înainte de ședință, așa că este sigur că n-a fost halucinație și nici nimeni n-a intrat, nici n-a ieșit în timpul ședinței din sală.

Joi 3 august 1905, d-ra Marta fiind tot singură în cabinet, același fenomen s-a reprodus. Bien Boa – persoana spirituală materializată – ia mâna mediului și o agită. Văd brațul rotund al mediului îndoindu-se; mâneca deci nu era goală. Fantoma iese din cabinet, săruta pe d-na Noel, pe când mediul se vede în cabinet.

Iată acum un fenomen nou:

După un timp scurt, fantoma îndepărtează perdeaua din stânga (în raport cu noi) își arată capul și partea stângă a corpului său.

Deodată talia sa se micșorează, capul rămâne drept și repede toată partea inferioară a corpului său se topește și capul pare că ajunge pe pământ, unde dispăre subit fără să lase urme. Apoi din nou forma întreagă se arată reconstituită și de cinci ori reîncepe același exercițiu, pe când se vede foarte bine partea dreaptă a corpului mediului, brațul ei și mâna ei. Vertical fantoma se înfundă în parchet. Simularea unui asemenea fenomen îmi pare dificilă. Încât pardoseala este intactă și nu prezintă nicio soluție de continuitate. Apariția lui Bien Bo i-a fost

fotografiată.

De la sosirea profesorului Richet, în luna august, tentativele pentru a fotografia apariția, au fost reluate. Trei aparate au fost dispuse, așa ca imaginile fantomei să fie luate sub unghiuri diferite. Două din aceste aparate, al meu și al profesorului Pichet erau stereoscopice, al treilea aparținând d-nei X era un Kodak 9X12. În unele cazuri am luat 5 clișee simultane, produse de un singur fulger de magneziu, ceea ce elimina ipoteza unei fraude fotografice.

Prima fotografie reușită a avut loc la 26 august 1905, când Bien Boa s-a materializat cu fruntea înconjurată de o placă ce strălucește ca aurul și acoperită în parte de un turban.

Iată descrierea profesorului doctor Charles Richet:

„Fenomenul următor mi s-a părut de o importanță primordială. Experiența a fost făcută în aceleași condiții ca celelalte, cu singura diferență că doamna X nu era prezentă. Fie A, B, C triumphiul reprezentând cabinetul și unde sunt așezate Marta în M și Aișa în N. Fie A și B perdelele cu o deschizătură în O, pe unde poate să iasă și să intre forma Bien Boa.

Bien Boa începe prin a apărea în deschizătura perdelelor, apoi el intră din nou în cabinet. Dar abia Bien Boa a reintrat prin o și imediat văd, fără ca perdelele să se fi deplasat, o lumină albă în X – pe pământ (parchet) în afară de perdele, între masa noastră și perdea. Mă scol pentru a privi peste masă. Văd ca o bulă albă, luminoasă, care pâlpâie pe parchet și ale cărei contururi sunt nedecise. Apoi prin transformarea acestei luminozități alburii înălțându-se drept, foarte repede, ca ieșind dintr-o gaură, apare Bien Boa, nu de prea mare talie îmi pare. El are o draperie și cred că este un caftan cu o centură la talie. El se găsește atunci între masă și perdea (în afară de cabinet), fiind născut, pentru a zice astfel, din pardoseală în afară de perdea, care n-a mișcat deloc. Perdeaua în tot

lungul unghiului B, este bătută în cuie în zid, așa încât un individ viu. pentru a ieși din cabinet pe acolo, n-ar fi avut alt mijloc decât să se târască pe pardoseală și să treacă sub perdea. Dar ieșirea a fost subită și pata luminoasă a precedat apariția lui Bien Boa, în afară de perdele și el s-a înălțat perfect drept, vertical (dezvoltând repede forma sa, într-un mod rectiliniu). Atunci Bien Boa caută să vină, pe cât îmi n-are, printre noi, dar are un mers șchiopătând, ezitant. La un moment se clatină, ca și cum or fi fost să cadă \$ șchiopătând cu o gambă, care pare că nu mai poate să - susțină (cu dau impresia mea). Apoi merge spre deschizătura perdelelor, deodată se turtește, dispare pe pardoseală și în același timp se aude un zgomot de clac. clac. ca zgomotul unui corp care este aruncat pe pământ. Foarte puțin timp după aceasta (două, trei sau patru mint)

nu te), chiar la picioarele generalului în despicătura perdelelor se vede încă bula albă (capul său?) apărând la nivelul pardoselii; apoi un corp se formează care se înalță repede, drept, atince înălțimea unui om, apoi deodată se topește pe pardoseală cu același zgomot de clac, clac al unui corp, care cade pe pardoseală. Generalul a simțit lovitura membrelor, care aruncându-se pe pardoseală, au izbit gamba sa cu oarecare violență.

Îmi pare că această experiență este decisivă, căci formațiunea unei pete luminoase pe pardoseală, care să se schimbe în urma într-o ființă vie, care merge, nu poate fi, se pare, obținută prin niciun truc. A presupune că târându-se pe sub perdele și apoi ridicându-se, Marta, deghizată în Bien Boa. a putut să dea apariția unei pete albe înălțându-se în linie dreaptă, asta îmi pare imposibil”.

XI. Doctorul Gibier, în experiențele sale, descrise în volumul „Materialisations des fantomes”, pentru a elimina posibilitățile de fraudă pentru mediu, a construit pentru acesta o colivie cu cadrul de lemn și sârmă de fier galvanizată, în grosime de un milimetru jumătate, înălțimea coliviei avea 2, 04 m, 0, 94 m adâncime,

lărgimea ușii O, 87 m. Odată ușa închisă cu cheie și cu lacăt separat, era imposibil chiar unui om robust să vasă numai cu ajutorul mâinilor. Perdele mari, impermeabile luminii, erau puse înaintea coliviei mediului, care acopereau complet colivia, căci zice doctorul Gibier, „nu trebuie să pătrundă nicio rază luminoasă în interiorul cabinetului”.

Mediul introdus în interiorul coliviei, unde se găsea un scaun ordinar, ușa coliviei a fost apoi încuiată cu lacătul și pecetluită. Două mărci poștale au fost lipite la O, 40 m. deasupra și dedesubtul lacătului, pe locurile care unesc marginile ușii cu pervazul ușii.

Sala unde stăteau spectatorii era luminată de o lanternă de sticlă albastră, pusă aproape de tavan, pe peretele din spatele spectatorilor. Mediul era doamna Salmon, ale cărei veșminte erau examinate de doamnele spectatoare înainte de ședință. Doctorul Gibier spune că deși doamna Salmon era un bun mediu de materializări, totuși vreo câteva ședințe, în timp de o lună, nicio materializare n-a avut loc.

Gibier descrie astfel una din ședințele reușite, cu mediul închis în colivie:

„Voci diferite se aud, nu în colivie, ci în afară, adică în cabinet, care era mai mare decât colivia. Întâi se aude o voce de fetiță* care ne zice: „buna scara”. Era unul din conducătorii mediului, care spunea că se numește Maudy. Apoi o voce de bas ne salută, tot din cabinet: era vocea lui Ellan, alt conducător. Auzeam cuvintele, fără să vedem pe cei care le pronunțau. Ellan ne ține un mic discurs, insistând asupra precauțiunilor pe care trebuia să le luăm noi, pentru a produce fenomenele de materializare și a da astfel proba „acestui adevăr splendid: supraviețuirea spiritului după moartea corpului”.

După descrierea de materializări parțiale de mâini sau mâini cu brațe cu tot, Gibior urmează astfel:

1. „O formă feminină îmbrăcată în alb. având cel puțin 10 centimetri înălțime mai mare ca a mediului, desparte perdelele cabinetului și iese înaintea perdelelor – apoi dispare, rămânând ceva moartea de jos a corpului pe parchetul pardoselei, apoi dispare totul.

2. O altă formă feminină, de talie mai mică. purtând o coroană și un brâu luminos, iese brusc dintre perdele. Fața ei nu seamănă cu a celei precedente, ea este mai brună, veșmintele au culoare mai închisă, murmură câteva cuvinte, pe care nu le înțelegem și intră în cabinet.

3. După câteva minute, în timpul cărora asistenții cântau cu vocea pe jumătate (ceea ce mărește posibilitatea materializărilor), perdelele se agită; cântecul încetează. Ceva alb se arată între perdele și un bărbat de talie supra-mijlocie apare între perdele. El intră înapoi în cabinet, fără să zică vreun cuvânt.

Maudy ne anunță din cabinet, cu vocea ei de fetiță, că am văzut pe Ellan și adaugă că va încerca și ea să se arate, dacă o putea lua destulă forță din mediu.

4. Perdelele sunt date la o parte și o formă de eonii mic iese și se agită, făcându-ne să auzim o voce de bebe, care ieșea din gura lui însuși. Pronunța: la tta, tata. Forma dispare. Din cabinet ni se spune că am văzut și auzit pe un copil de câteva luni, mort de curând.

5. Elian apare între perdelele cabinetului, înaintează către noi și ne vorbește foarte distinct, cu aceeași voce pe care o auzeam din cabinet înainte; el vine în fața noastră și eu îi cer permisiunea să-i strâng mâna. El îmi întinde mâna lui, mă ridic (o voce din cabinet îmi recomandă să umblu ușor), m-apropii de el, îi iau mâna lui dreaptă în dreapta mea. Îi strâng mâna, el strânge mâna mea. Mâna pe care o strâng este caldută, largă, tare, osoasă, o mână de lucrător. Constat că el este mai înalt ca mine cu o jumătate de cap (mediul este mai mic decât mine cu o jumătate de cap), este îmbrăcat în negru, plastronul alb al cămășii lui

se distinge clar de haina lui neagră. Părul și barba castaniu închis, ochii căprui (ochii mediului sunt albaștri) pare de treizeci și cinci până la patruzeci de ani. El mă salută: „Good byc” și se retrage în cabinet.

6. Câteva momente mai târziu auzii vocea lui Maudy din cabinet – și un cap de fetiță strengărită de aproape 8 ani se arată între perdele, spunându-ne: „Good evening, buga boo!” (Bună seara, moșule); apoi depărtează perdelele și se pune să alerge în spațiul de 1 metru 50 cm. care separă cabinetul de o doamnă prezentă, căreia ea îi ia mâhnite. Ea nu stă decât un moment, apoi să întoarce alergând către cabinet unde dispare.

7. Mai multe apariții se arată apoi, între acestea o femeie, care pretinde că și-a pierdut viața într-un naufragiu recent și care spune că vine cu veșmintele muiate. Mai mulți dintre noi, care o atingeam, avem mâinile pline de apă. Ea se stinge și dispare chiar în mijlocul-nostru într-o apariție; în alta. dispare după ce intră în cabinet. Această formă feminină se exprimă în limba franceză (celelalte toate în limba engleză).

8. O altă formă feminină, care apere la toate sedințele reușite ale d-nei Salmon, zicând că se numește Musiquita și are aerul unei gitanc, cere întotdeauna chitară. Când acest instrument i se dă. ca îl ia și cu unghia arătătorului face să vibreze coardele timp de cincisprezece sau douăzeci de secunde și apoi dispare, luând chitara în cabinet sau depunând-o la intrare.

Sedința durează două ore și deodată vocea lui Maudy se auzi din Interiorul coliviei, spunându-ne că forțele mediului erau Istovite și că materializările trebuiau să înceteze. Îndată ce Maudy încetase de a vorbi, vocea de bas a lui Elian, adresându-mi-se mie, îmi zise: „Veniți de luați în primire mediul, care o să iasă și are trebuință de îngrijirile voastre”. Vrând să aprind mai multă lumină, Ellan îmi zice: „Nu aprindeți înainte de a fi ieșit mediul”.

Înaintai să deschid ușa coliviei, dar văzui perdelele umflându-se ca sub presiunea unui corp voluminos. Apucaî prin perdele masa de came ce se prezenta înaintea mea și fusei surprins văzând că țin în mâini o femeie leșinată. Ridicai perdelele care o acopereau și d-na Salmon - căci ea era - ar fi căzut la pământ dacă n-aș fi ținut-o. O așezai pe un scaun, unde doamnele prezente îi deteră ajutorul lor ca să-și revic.

Fără să pierd un minut, în timp ce unul din ajutoarele mele aprindea luminile mari în sală, palpai colivia și în special ușa, unde nu văzui nimic particular. Cu luminile aprinse examinarăm perdelele și le văzurăm în aceeași stare ca la începutul experienței. Ușa coliviei și flecare fir de sârmă fură inspectate, totul era intact. De asemenea timbrele lipite și pecetea pusă pe lacăt, erau la locurile lor, neatinse, așa cum le lipisem înainte de a fi închis pe mediu; lacătul și broasca închise. Luai cheia din buzunar și deschisei; lacătul și broasca erau închise și cedau cheii, cum era normal. Acest fenomen de ieșire a mediului din colivie, totul fiind intact, l-am văzut de două ori în laboratorul mrtu la câteva zile de interval și a treia oară într-un alt loc diferit

Doamna Salmon fiind bolnavă, nu s-a mai pretat la experiențele cu colivia.

Atunci am construit un cabinet de lemn într-un colț. al camerei unde se făceau experiențele. Acest cabinet este închis de toate laturile, afară de o deschizătură de 1, 88 m. Înălțime, pe O, 51 m. lărgime, făcând față lanternei pusă la cealaltă extremitate a camerei. Ia cinci metri aproape de cabinet. Acesta este căptușit în interior cu o stofă închisă și o mare portieră compusă din două perdele, putând să se deschidă la mijloc, închide deschizătura. În acest mod, întunicul e complet în cabinet. În sala asistenților este o lumină suficientă a vedea bine ora pe cadranul unui ceasornic de buzunar. Lanterna cu lumina din sală este astfel aranjată printr-un dispozitiv, încât că poate fi mărită

sau micșorată de conducătorii (personalitățile spirituale) mediului.

Ședința din 16 decembrie 1898, ora opt și jumătate, seara. Prezente: șapte persoane.

Mediul este astfel legat în cabinet încât orice mișcare a sa se poate constata prin capătul legăturii, care este în apropiere de doctorul Gibier.

La începutul ședinței apar mâini. După câteva minute se aude vocea lui Maudy, care după ce ne face în cuvinte salutările ci obișnuite, spune că ei magnetizează căptușelile și cabinetul, pentru a ușura manifestările.

1. O formă albă nedefinită apare în întredeschiderea perdelelor, pe care le deschide și apoi le închide imediat.

Din nou apoi se aude din cabinet vocea lui Maudy. rugând pe d-na D., care este în centru, să schimbe locul cu ginerele său dl. B. care este la extremitatea dreaptă. Aceasta, îi spune ea. va ușura fenomenele, căci d-voastră sunteți mediu - (ceea ce doctorul Gibier confirmă, adăugând că d-na D. nu este mediu profesional) - și forța dumneavoastră ne va ajuta. Schimbarea se face.

2. După câteva minute un obiect alb se arată în jurul perdelelor, care rămân închise. Acest obiect întâi mare cât un ou, se dezvoltă repede în sensul înălțimii. Seamănă cu partea de jos a unei rochii. În acest moment, perdelele se desfac brusc și o formă de femeie, toată îmbrăcată în alb, iese din cabinet și înaintează către d-nele: Dsi B, care strigă în același timp: «Blanșa. Blanșa». Apariția se aruncă în brațele d-nei D. zicându-i în franțuzește: «Ma tante, ma tante, je suis si heureuse de vous voir» (Tușico, tușico, sunt atât de fericită că te văd) și întorcându-se către d-na B. „et toi aussi, Victoria* (și pe tine la fel. Victoria). Aceste doamne, foarte emoționate, răspund apariției cu vorbe afectuoase, o sărută și sunt sărutate de ea ca și dl. B. (vărul său prin alianță). Autorizat de Blanșa dl. T.S. artist, înaintează și îi ia mâna; el pare tulburat, declarând că are

impresia completă că ține mâna unei persoane vii și că temperatura mâinii este normală.

Apariția a stat aproape două minute cu noi. făcându-ne față tot acest timp. Eu o examinez cu atenție, are cel puțin 10 centimetri mai mult ca mediul. Mediul nu știe două vorbe în franceză. Apariția are un voal alb pe cap, dar fața este descoperită, figura îi este plină și fragedă, pare a avea 20 până la 25 ani și n-are nicio asemănare cu mediul

În sfârșit se dirijează către deschizătura cabinetului, dă la o parte perdelele și îndărătul lor dispare. Ating legătura mediului și văd că nu e nimic schimbat.

3. Puțin după aceasta, apare între perdele o fetiță cam de un metru înaltă, îmbrăcată într-o rochiță deschisă, dar nu albă, care ne vorbește. Recunoaștem pe Maudy; ea vine la doamna D, ca pentru a o săruta și se întoarce repede în cabinet, fără să răspundă invitației mele de a veni să-mi strângă mâna. Ea îmi răspunde: „Nu iubesc decât pe domnii tineri”, îmi spune ea în englezește. „Asta nu este măgulitor” îi răspund eu și râdem împreună din toată inima.

4. Câteva secunde mai târziu apare Musiquita, dă perdelele la o parte și vine spre noi îmbrăcată în corsaj alb și foi de culoare închisă. Ne privește pe toți și zice: „Sunt Musiquita. Cum astă seara nu avem chitara, Musiquita se întoarce și dispare în invizibil.

5. După un destul de lung interval, nenotat, perdelele se dau la o parte și Maudy ni se arată din nou, râzând cu râsul unui copil ștregar. Ea se retrage pentru a lăsa să treacă o formă puțin mai înaltă decât Maudy, care iese afară din cabinet, cântând, cu vocea pe jumătate a unei soprane, o melodie. Această formă nu rămâne decât câteva secunde; ea este foarte nedecisă, îmbrăcată în alb, dar pare nedefinită. Ea dispare înaintea perdelelor, care rămân nemișcate.

6. În timp de 109 secunde - nimic. Apoi o formă iese

din cabinet, mai mare decât toate câte s-au arătat astă seară și este îmbrăcată în veșmânt de culoare închisă. Ea își dă numele de „Eva” și vorbește cu o voce lentă, într-o limbă care ne este necunoscută. Are fața palidă, ochi mari, pierduți; exprimă tristețea și suferința. Ne simțim ușurați când dispare în deschizătura perdelelor.

7. Maudy ist arată fața și ne spune: „Ellan este în Mexic; este acolo cineva care ne interesează de aproape și care este foarte grav bolnav*„. (Doctorul Gibier afirmă că era fata mediului, a d-nei Salmon, care domicilia în Mexic și suferea de septicemie, dar d-na Salmon nu știa încă nimic).

8. După puțin, totuși, perdelele sunt date la o parte și apare Elian: „Bună seara, prietenilor, încântat că vă văd”. Vine în fața noastră; este îmbrăcat tot în negru cu plastronul alb. Părul, sprâncenele, barba sunt castanii închise. Îi răspundem salutului său și îi cer voie să-i strâng mâna; e de acord. Mă scol, îi întind mâna, o ia și îi strâng bine mâna, dar și el îmi întoarce destul de tare strângerea de mână. Mâna este moderat caldă. Domnul T.S. se scoală voind să strângă și el mâna lui Ellan. În acest moment, mâna pe care continui s-o țin alunecă (nu îndrăznesc să zic că se topește) și Ellan în parte dezagregat se dirija către deschizătura cabinetului, se strecoară între perdele și dispare în cabinet.

9. Trec 52 secunde. Apariția între perdele a unei forme feminine, îmbrăcată în alb, care deschide și închide perdelele, rămâne invizibilă zece secunde, se arată din nou și dispare definitiv.

Vocea lui Ellan se aude în cabinet, el ne dă instrucțiuni pentru a asigura o mai bună dispoziție a cabinetului, unde mediul este realmente înăbușit.

10. Trec 6 secunde. Un punct alb se arată pe parchet la piciorul cabinetului. În două sau trei secunde devine ca un ou și se agită. Repede se alungește, devine de un metru

și zece centimetri diametru, apoi 1, 50 m. și în fine ia forma unui T. În sfârșit devine formă albă a unei femei voalate. Două brațe albe ies de sub voal. care aruncă voalul înapoi. Voalul dispăre de la sine însuși și vedem figura unei fete de talie zveltă, elansată, de 1.60 m înălțime aproximativ, care ne spune numele: Lucia. Stă înaintea noastră, rochia e albă, mânecile deasupra coaielor, brațele sunt fine și goale. Părul negru aranjat în undulații mari de fiecare parte a capului. (Mediul are părul blond). Lucia se deplasează către extremitatea stângă a cercului asistenților, către doamna I). Și se apleacă spre ea, îi ia mâinile, le întoarce cu fața palmară în sus și suflă în ele; atunci sub influența magică a acestui suflu, un val de dantelă sau de iulie, se ridică din mâinile d-nei D... se urcă și se întinde deasupra capetelor noastre în timp ce noi auzim suflul tnro. refulat, continuu, cu ușoare întăriri, dând urechii imnresia că vine dintr-o mașină sau dintr-o fonă, durând fără întrerupere treizeci de secunde. Doamna D. ne spune că simte suflul pe mâini și față. Lucia ia acest voal în mâinile ei, îl ridică deasupra capului ei, poziție în care pare că se condensează, apoi îl întinde și ne acoperă complet cu acest nor undulat de țesut ușor. În acest moment, mă scol și mă pun în linie cu fața anterioară a cabinetului, pe când doctorul L. și domnul T.S. ridicându-se și ei în același timp, înaintează și ei către Lucia; în acest moment Lucia atrage brusc la ea toată stofa desfășurată pe genunchii asistenților, se stingi; la picioarele noastre ca un castel de cărți de joc, în momentul când pun mâinile s-o ating și în mijlocul nostru dispăre progresiv, în două secunde cel mult, cum venise. Eu stau înaintea ușii cabinetului și ea n-ar fi putut trece în cabinet fără să mă găsească în drumul ei. În momentul când ultimul punct alb, urmă a acestei forme, se stinge pe parchet, mă aplec să pun mâna pe el, dar nu găsesc nimic.

Vocea lui Maudy ne spune să dezlegăm mediul. Aprindem toate lămpile; toate legăturile care fixau mediul

erau intacte. Mediul se deștepta din transă”.

Doctorul Gibier, care cunoștea din alte materializări pe Maudy, punându-i întrebări asupra morții» ea i-a răspuns că nu era moartă și că numai schimbase condiția de viață.

Ellan declarase, de asemenea, în urma unei întrebări, doctorului Gibier, că dacă mediul (d-na Salmon) ar muri sau ar înceta să fie mediu, misiunea lui și a lui Maudy ar fi terminate și el n-ar mai avea să se ocupe de asemenea experiențe la care participă; alte ocupații de un ordin mai înalt i-ar fi atribuite.

De asemenea, doctorul Gibier a întrebat într-o altă sedință pe Ellan următoarele:

— Tu ai făcut să iasă mediul din colivie?

— Eu și celelalte spirite, care mă ajută în aceste experiențe.

— Cum ai făcut?

— Noi descompunem materia și o recompunem instantaneu.

— Materia mediului ai dematerializat-o și rematerializat-o sau a ușii?

— Oh, natural a ușii. Materia vie nu poate fi dematerializată, pe când ne este ușor să dematerializăm și să reconstituim ușa coliviei.

— Ești sigur că materia vie nu poate fi dematerializată? Eu cunosc cazuri când asemenea fapte s-au produs.

— Aveți fără îndoială dreptate, dar eu nu. știam asta. Noi, dezincamații, suntem fericiți să învățăm de la voi încarnații. (N-am văzut cea mai mică ironie în tonul acestui răspuns).

Altă dată Gibier i-a pus alte întrebări:

„Ellan a fost mult mai puțin rezervat când l-am întrebat, dacă nu era o a doua personalitate sau o

personificare provenind din subconștientul mediului, de unde ar proveni și toate celelalte materializări. El îmi, declară emfatic, că el, ca și celelalte „spirite”, care se manifestă cu ajutorul instrumentului lor (mediumul), sunt personalități distincte, spirite dezîncarnate, a căror misiune este să ne demonstreze existența vieții celeilalte. El adaugă că numai cu ajutorul forțelor materiale, emanând din mediu, ei reușesc să se manifeste pe planul nostru.

Doamna Leonie de Bussac, în cartea sa „Les Materialisations du Château de la Rouselle”, afirmă că a spus într-o ședință spiritului Jean - dezîncarnat, materializat - „Lumea cam are frică de voi pe pământ; se zice că voi sunteți morți”. Jean a răspuns: „Voi sunteți morți”, cu un ton înțepat, dispărând subit.

Într-o altă ședință am întrebat pe spiritul Ivonne (fostă rudă a d-nei Bussac), dacă în noua ei viață are amici. Ea răspunse afirmativ.

— Și cum vă arătați voi afecțiunea voastră?”

— Ne mângâiem, ne sărutăm.

Citez și două observații de materializare acceptate de Biserica Catolică.

Neapărat, observațiile nu sunt decât vag detaliate, totuși le expun pentru cunoștință.

Observația I. „Un gentilom polonez, plecat de câțiva ani dintre cei vii, a fost evocat de sfântul Stanislas, episcop de Cracovia, ca să depună mărturie într-un proces. Spectatorii îi puneau întrebări asupra ce se petrece în eternitate, dar el se mulțumi să răspundă: că nu venise să reveleze secretele vieții celeilalte. Întrebat fiind de episcop dacă i-ar plăcea să rămână pe pământ, el răspunse că: deși nu era încă cu Domnul, prefera să se înapoieze acolo. Faptul este scris în „Breviarul român*” și relatat fără nicio restricție de savanții bolandiști. Este un fapt de materializare cu probă de identitate. Ribet în mistica lui îi

atribuie un caracter de veridicitate și siguranță istorică.

Observația II. Don Baltazar, fiul lui Filip al IV-lea, regele Spaniei, a apărut materializat maicii Maria de Agreda, rugând-o să facă rugăciuni pentru el și promițându-i din partea lui să-i facă revelații. Trei săptămâni de la moarte, el s-a prezentat sub forma lui omenească sfintei și i-a vorbit de minciunile de pe pământ și spunând că îngerul lui păzitor îl iniția în noi lumini:

„Soră Marie – zicea el – Dumnezeu vrea să profite de moartea mea pentru a revela adevărata știință.

În a doua vizită el i-a comunicat următoarele:

„Maică, Prea înaltul vrea să te facă să auzi, prin cuvântul meu de copil, adevărata știință și adevărata prudență. Când trăiam în îmbrăcămintea muritoare, nu cunoșteam această știință divină, pentru că materia corpului și corupția fac să se nască în suflete întunericul. Îndată ce am lepădat corpul muritor, m-am văzut într-o nouă lumină, **r.** e care n-o cunoșteam încă și îngerul meu însuși mă inițiază în multe lucruri, pe care și le voi face cunoscute. Te asigur, maică, că această știință mi-a venit și din cauza erorilor și înșelătoriilor, pe care le cunosc acum; n-aș vrea să revin la viața, pe care am părăsit-o*”.

XII. Experiențele lui Crookes. Cea mai interesantă dintre toate materializările obținute în ultimii optzeci de ani. de când se fac experiențe spre a limpezi și rezolva definitiv misterul morții, a fost obținută în Anglia de celebrul fizician englez Sir William Crookes, renumit om de știință pentru că a descoperit corpul simplu thalium. a făcut cunoscută starea radiantă a materiei, a inventat radiometrul. a experimentat razele catodice și a ușurat studiul razelor X prin crearea tuburilor sale, „tuburile lui Crookes.

Mediul lui Crookes, d-ra Cook, în 1872 avea 16 ani. Din copilărie ea vedea inteligențe invizibile și auzea voci, dar fiindcă numai ea constata aceste fapte, părinții ei n-

aveau nicio încredere în cele ce afirma ca După ce a asistat la câteva ședințe spiritualiste, s-a observat că

9 - Misterul morții 9

tânăra fată era medium și că cu ea s-ar putea obține cele mai sigure manifestări. D-l și d-na Cook, părinții ei, s-au opus la început. Cu toate acestea, în cele din urmă s-au decis să o lase, să se experimenteze cu ea.

Urmărind mersul mediumnității d-șoarei Cook, se asistă la dezvoltarea unei întregi serii de fenomene, care se produceau progresiv, pentru a sfârși la materializarea lui Katie.

Iată prima ședință unde s-a arătat tânăra Katie.

„Până atunci ședințele avuseseră loc în obscuritate. D-l Harrison, experimentatorul, vru să remedieze această stare de lucruri și făcu mai multe încercări la dl. Cook acasă, cu lumini diferite. El obținu o lumină fosforescentă cu ajutorul unei sticle încălzite, căptușită pe dinăuntru cu fosfor, amestecat cu ulei de cuișoare. Grație acestei lămpi speciale se putea vedea bine ce se petrecea în timpul ședinței.

La 22 mai 1872 soții Cook, copiii, mătușa copiilor și bona se reuniră și Katie King se materializă parțial. D-ra Cook nu dormea, după cum rezultă din scrisoarea adresată de ea a doua zi domnului Harrison, experimentatorul:

«Ieri după amiază, Katie King mi-a spus că o să încerce să producă câteva fenomene, dacă vom consimți să facem un cabinet obscur cu ajutorul perdelelor. Fa adăugă că trebuia să-i dau o sticlă cu ulei fosforescent, pentru că ea nu putea să ia fosforul necesar din mine, din cauza puținei dezvoltări a mediumnității mele; ea dorea să lumineze figura ei pentru a se face vizibilă.

Încântată de idee, am făcut pregătirile necesare; totul era gala la ora 8 și jumătate, ieri seara; mama mea, mătușa mea, copiii și bona au luat loc afară din cabinet. M-au lăsat singură în sufragerie. Nu eram mândră, fiindcă

cram cam speriată.

Katie se arată între perdele, buzele ci se agitară; și în sfârșit putu să vorjicască. Ea conversa cu mama timp de câteva minute: toată lumea a putut \rdea mișcarea buzelor ei. Cum cu un o vedeam bine din locul meu, o rugai să se întoarcă către mine. Katie îmi răspunse)... Dine, iată". Atunci văzui că numai partea de sus a corpului vi era formată până la bust, restul apariției era ca un nor vag luminos.

no

Spiritul Katie începu după câteva secunde de așteptare, să aducă câteva foi proaspete de iederă; nu erau asemenea frunze în grădina noastră. Apoi se văzu afară din perdea un braț și o mână ținând sticla luminoasă. O figură se arată cu capul acoperit de o cantitate de voaluri albe. Katie apropie sticla de figura ei și noi o văzurăm toți distinct. Rămase ca 2 minute și dispăru. Figura era ovală, nasul acvilin, ochii vii și gura foarte frumoasă.

Katie spuse mamei s-o privească bine, căci ea știa că mama avea un aer speriat. Din parte-mi eram foarte impresionată când spiritul se apropie de mine. Eram emoționată că ne puteam vorbi sau face vreun gest. Ultima dată când s-a arătat a rămas ca cinci minute și a însărcinat pe mama să vă cheme aici într-o zi din săptămâna asta. Katie King a terminat ședința, rugând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra noastră. Ea și-a manifestat bucuria de a se fi putut arăta ochilor noștri".

Domnul Harrison a răspuns invitației lui Katie la 25 mai; a doua ședință de materializare a avut loc înaintea lui. El a luat note pe care Le-a publicat în jurnalul „The Spiritualist”. Iată extrasul:

„Mărturia domnului Harrison”. O ședință a avut loc la 25 mai la domnul Cook acasă în prezența mea. Mediul, d-ra Cook, era așezată într-un cabinet obscur. Se auzea din când în când foșnind; spiritul Katie ținea un țesut ușor, pe

care ca îl fabricase, cu care ea se silea să recolteze în jurul mediului, fluidele necesare, pentru a se materializa complet. Ea freca deci mediul cu țesutul pe care îl ținea. Conversația următoare cu voce înceatăă avea loc între Katie și medium, în cabinet, fără ca spiritul Katie să fie văzut.

Domnișoara Cook: Lasă-mă Katie, nu-mi place să fii o fricționată așa.

Katie: Nu fi neliniștită, ridică ce ai pe cap și privrște-mă.

I) - ra Cook: Nu vreau, lasă-mă, Katie. Nu-mi place, îmi faci frică.

Katie: Cât ești de... (Katie freca tot timpul).

D-ra Cook: Nu vreau să mă pretez la toate astea, rsumi plac; lasă-mă în pace.

m

Katie: Nu ești decât mediul meu și un mediu e o simplă mașină, de care se servesc spiritele.

D-ra Cook: Dacă nu sunt decât o mașină, nu vreau să fiu speriată. Du-te.

Katie: Nu fi fricoasă.

Se vede din această conversație că apariția nu e dublul mediului, pentru că voința conștientă a mediului este în opoziție absolută cu aceea a fantomei, care este înaintea ei. De altfel d-na d'Esperance, alt mediu delebru, reușise, fără să cadă în tranșă, să producă materializări, ceea ce arată independența individualității sale psihice în timpul manifestărilor.

Harrison a putut să vadă fenomenul dezvoltându-se în alte ședințe. El face mărturisirea următoare: „Figura lui Katie ne-a apărut cu capul în întregime învăluit în alb, pentru că, zicea ea: «să împiedice fluidul să se risipească prea repede». Ea ne declară că numai fața îi era materializată; toată lumea a putut vedea distinct liniile feței sale. S-a arătat în timp de o jumătate de minut, apoi a dispărut. După asta ea îmi spuse: «Willie, privește-mă

surâzând, privește-mă vorbind»; atunci ea strigă: „Cook, mărește lumina”. Cook se griibi să i se supună și fiecare a putut să vadă figura lui Katie King, perfect luminată. Ea avea o figură tânără, frumoasă, fericită, ochii vii, puțin malițioși. Fața ci nu mai era mată și nedeterminată, ca în timpul primei sale apariții la 22 mai, pentru că – zicea Katie: «Știu mai bine cum să fac». În plină lumină, obrajii săi păreau colorați natural. Toți asistenții strigară: „Te vedem perfect acum”. Katie se bucură. Întinzând brațul ei afară din nordele și lovind zidul cu un evantai, pe care îl găsisese la îndemână”.

Ședințele au continuat cu succes. Forțele lui Katie s-au mărit din ce în ce, dar mult timp ea nu a permis decât o lumină slabă, când se materializa. Capul ei era întotdeauna înconjurat de voaluri albe. pentru că nu-l forma în mod complet, ca să întrebuințeze mai puțin fluid și să nu obosească mediul.

După un bun număr de ședințe, Katie reuși să se arate în plină lumină, cu figura descoperită, cu brațele și mâinile goale.

„În acea epocă, miss Cook era aproape totdeauna trează în timpul prezenței lui Katie, dar câteodată d-ra

Cook era adormită de Katie. Mai târziu Katie n-a mai apărut fără ca mediul să fie în transă.

Câteva ședințe au avut loc pentru a obține alte spirite; dar a trebuit mai puțină lumină și aparițiile au fost mai puțin perfecte.

Într-o ședință în 20 ianuarie 1873, la Hackney, Katie, pentru a arăta că mâinile ei nu erau mișcate mecanic, a făcut iute o cusătură la perdeaua care se rupsesse.

În ședința din 2 martie mâinile mediului, d-ra Cook, au fost legate cu o legătură, pe care s-au pus peceti de ceară. Katie King s-a arătat atunci la oarecare distanță înaintea perdelelor, cu mâinile complet libere.

Numai în urma unor lungi experiențe, foarte

imperfecte la început și completându-se succesiv, personalitatea invizibilă a lui Katie a câștigat dezvoltarea, care i-a permis să se manifeste liber, în plină lumină, sub o formă omenească. În afară și înaintea cabinetului obscur, în fața unui cerc de spectatori mirați.

Din acest moment, controale foarte severe au fost organizate și numai după ce se studiasse, cu toată rigoarea posibilă, faptul, domnii Benjamin Coleman, doctorul Gully, doctorul Senton proclamară realitatea acestor manifestări postume. Mai multe fotografii ale lui Katie King au fost luate la lumina magneziului. Ea era complet materializată, în picioare, în sală, în condiții de control foarte severe. De la începutul mediumnității d-rei Cook, dl. ch. Blackburn, din Manchester, i-a făcut o donație importantă, care a asigurat existența ei. El a făcut aceasta pentru progresul științei. Toate ședințele d-șoarei Cook au fost date gratuit după aceasta.

În primăvara anului 1873, mai multe ședințe au avut loc, în scopul de a obține fotografii ale lui Katie King. La 7 mai patru fotografii au fost luate cu succes.

Experiențele fotografice sunt bine descrise în procesul-verbal, care a fost întocmit după o ședință și semnat de persoanele următoare: Amelia Corner, Carolina Corner, M. Luxmorc. G. Tapp și W. Harrison. Iată precauțiile care fuseseră luate la începutul ședinței. Doamna Corner și fiica sa însoțiseră pe d-ra Cook în camera sa, în care o rugaseră să se dezbrace, pentru a examina bine veșmintele sale. Au rugat-o să pună un mare mantou de postav gri în locul rochiei sale, pe care a scos-o; apoi a fost condusă în sala de ședințe; pumnii ei au fost legați solid cu o panglică. Nodurile au fost examinate de asistență și peceti au fost puse pe capetele panglicii. Cabinetul a fost examinat în toate sensurile, apoi d-ra Cook, mediul, s-a așezat. Panglica care o lega a fost trecută într-un inel fixat la parchet, apoi sub perdea și capătul panglicii a fost legat de un scaun, în afară de

cabinet. În felul acesta, dacă mediul ar fi mișcat, s-ar fi putut observa imediat

Ședința a început la ora 6 seara și a durat aproape două ore, cu un interval de o jumătate de oră. Mediul a adormit aproape imediat ce a fost instalat în cabinet și câteva secunde după aceasta Katie a apărut și a înaintat în cameră. Doamna Cook asista împreună cu cei doi copii ai săi la ședință; copiii se amuzau mult să vorbească cu Katie.

Katie era îmbrăcată în alb: în seara aceea, rochia sa era decoltată și mânecile rochiei foarte scurte, așa că se putea admira gâtul său miraculos și frumoasele sale brațe. Turbanul de voal, care îl acoperea totdeauna capul, era ușor dat înapoi și lăsa să se vadă părul ei castaniu. Ochii ei erau mari, albaștri închiși. Ea avea tenul clar și roz. buzele erau colorate. Katie părea absolut vie. Văzând plăcerea noastră de a o contempla, Katie își îndoi puterile spre a avea o ședință bună. Apoi, când a încetat să pozeze înaintea aparatului, ea s-a plimbat vorbind cu toată lumea, criticând p? asistenți și pe fotograf cu aranjamentele lui. Puțin câte puțin a înaintat către noi și Katie s-a rezemat pe umărul domnului Luxmore, în timp ce o fotografie: odată a ținut chiar ca lampa pentru a-și lumina mai bine fața.

Ea a permis domnului Luxmore și d-nei Corner să treacă mâinile lor pe rochia ei, pentru a se asigura că ea nu purta decât un veșmânt. Apoi Katie s-a amuzat să tachineze pe dl. Luxmore, l-a atins cu mâna pe obraz, l-a luat de păr și i-a luat ochelarii să mivească persoanele din cameră. Fotografiile au fost luate la lumina maeneziului; restul timpului luminatul consta într-o lumânare sau o lampă mică.

Un lucru curios s-a petrecut în scara aceea: în momentul când Katie stătea pe loc înaintea cabinetului, așteptând să pozeze, s-a văzut apărând la deschiderea superjoară a perdelelor. un braț de bărbat, gol până la am/m și care agita degetele. Katie ș-a întors, a făcut

reproșuri intrusului, zicând că era foarte rău din partea unui alt spirit să vină să deranjeze totul, când ea poza pentru portretul ei și îi ordonă să se retragă imediat.

Pe la sfârșitul ședinței, Katie declară că forțele ei dispăreau și că se va topi. Puterea ei era așa de slăbită, ca lumina care pătrundea în cabinet unde se retrăsese, păru că o dizolvă. Am văzut-o topindu-se, nemaiavănd corp deloc. Mediul era legat ca la început.

Într-o zi Katie King a fost întrebată, pentru ce nu putea să se arate cu o lumină mare. căci ea nu permitea decât un singur bec de gaz și încă trebuia să fie lumina mică. Ea ne răspunse:

„Nu știu pentru ce, asta mi-e imposibil și dacă vă îndoiiți de cuvintele mele, aprindeți pretutindeni și o să vedeți ce-o să se întâmple.

Persoanele prezente se consultară și deciseră să încerce. Voiam să tranșăm definitiv chestiunea de a ști dacă lumina mare jena materializarea. Katie fu avizată și consimți să încerce. Mai târziu ne-a spus că a suferit. Katie s-a așezat în dreptul peretelui salonului și a întins brațele în cruce, așteptând topirea ei. Am aprins cele trei becuri de gaz. Efectul produs asupra lui Katie a fost extraordinar. Ea n-a rezistat decât o secundă și am văzut-o topindu-se sub ochii noștri, ca o păpușă de ceară la un foc mare. Ochii I se înfundară în orbite, nasul dispăru, fruntea păru că intră în cap, membrele dispărură și corpul întreg nu mai era.

Se înțelege ușor că aceste fenomene, atât de extraordinare, au fost negate de cei ce nu le văzuseră, ca imposibile. Polemici aprinse au început chiar între spiritualiști, din punctul de vedere al duratei apariției și atunci a fost însărcinat William Crookes să studieze problema Katie King. Acest savant. În urma experiențelor făcute cu mediul d-ra Cook, a arătat rezultatele experiențelor sale într-o carte intitulată „Cercetări asupra

spiritualismului modern” și tradusă în limba franceză sub titlul: „Recherches sur les phenomfenes du spiritualisme.

Vom reproduce o mică parte din cartea sa. Aceste experiențe ale lui Wilham Crookes au stabilit precis că corpul eteric reproduce nu numai exteriorul unei persoane, dar și toate părțile interioare ale corpului său.

„Una din fotografiile cele mai interesante – scrie savantul Crookes este aceea unde eu sunt alături de Katie; ea are piciorul ei gol pe un punct particular al pardoselei. Am îmbrăcat în urmă pe d-ra Cook ca pe Katie; ea și cu ne-am pus exact în aceeași poziție și am fost fotografiați de aceleași obiective, așezați absolut ca în cealaltă experiență și luminați de aceeași lumină. Când aceste două desene au fost puse unul peste altul, cele două fotografii ale melc au coincis exact ca talie, dar Katie este mai mare cu o jumătate de cap decât d-șoara Cook și pe lângă ea Katie pare o femeie mai grasă. În multe fotografii, lărgimea feței și grosimea corpului lui Katie diferă esențial de fața și corpul mediului și fotografiile dovedesc mai multe alte puncte de neasemănare.

Aceasta răspunde obiecției, făcută în ședințele de materializare, că aparițiile ce se materializează și se fotografiază sunt datorate dedublării mediului.

„Am văzut atât de bine de curând pe Katie, când era luminată de lumina electrică. Încât am posibilitatea să adaug câteva linii diferențelor pe care le-am stabilit în precedentul articol între Katie și. mediu. Am siguranța absolută, că mKs Cook și Katie sunt două individualități distincte, cel puțin în ce privește corpul lor. Mai multe mici semne care se găsesc pe fața lui Katie. Părul d-ri Cook este atât de brun că pare negru; o buclă din părul lui Katie care a rămas sub ochii moi și pe care Katie mi-a permis să i-o tai, este castaniu auriu.

Într-o scară numărăm pulsațiile lui Katie, pulsul ei bătea regulat 75. pe când pulsul d-ri Cook, câteva

secunde mai târziu, arăta 90, cifra pulsului ei obișnuit. Aplicând urechea mea pe pieptul lui Katie, puteam să aud inima ci bătând în interior și pulsațiile ci erau mai regulate ca acelea ale inimii d-rei Cook, când după ședință, ea îmi permitea aceeași experiență. Examinați în același mod plămânii lui Katie, păreau mai sănătoși decât aceia ai mediului, căci în momentul când făceam experiența, d-ra Cook urma un tratament medical, pentru un guturai tare.

Trec acum la ședința ținută ieri seară la Hackney. Niciodată Katie n-a apărut cu o așa mare perfecțiune.

Timp de aproape două ore, ea s-a plimbat în cameră, conversând familiar cu aceia care erau prezenți. De mai multe ori m-a luat de braț mergând și impresia resimțită de conștiința mea era că eram luat la braț de o femeie vie și că Katie nu era o vizitatoare din lumea cealaltă; această impresie era așa de mare încât fusei tentat să încerc o experiență.

Îi cerul permisiunea de a o lua în brațe, ca să pot verifica interesantele observații pe care un experimentator îndrăzneț le făcuse și le descrisese într-un mod prolix. Dându-mi-se această permisiune, am uzat de ea ca un om bine crescut și am luat-o în brațe. D-l Volckman va fi încântat să afle că eu pot să întăresc afirmația sa că „fantoma”, care de altminteri nu a opus nicio rezistență, era o ființă tot atât de materială, ca și d-ra Cook.

Iată ultima oară când Katie a mai apărut. Printre spectatori eram: Crookes, doamna Florence Marryat, domnul Tapp și fata de serviciu Mary. Ultima ședință a apariției lui Katie King, s-a desfășurat astfel: la ora 7 și 2.1 minute seara, dl. Crookes, trimise pe miss Cook în cabinetul obscur, unde ea se întinse pe șol, cu capul rezemat pe o pernă. Î. a ora 7 și 28 minute Katie vorbi pentru prima oară și la ora 7 și 30 minute, ea se arătă în afara perdelelor și în toată forma ei. Era îmbrăcată în alb, mânecile scurte și Râtul pol. Avea păr mare. șaten deschis,

de culoare aurie, căzând în bucle de ambele părți ele capului și în lungul spatelui până la talie. Ea purta un lung voal alb care nu a fost lăsat în jos pe fața ei. decât odată în timpul ședinței.

Mediul avea o rochie bleu deschisă, de merinos. Aproape întreaga ședință Katie a rămas în picioare înaintea noastră, nordeaua era dată la o narfe și toți puteau să vadă distinct mediul adormit. Mediul nu părăsise prima ei poziție de la începutul ședinței, în timpul căreia lumina răspândea o vie claritate. Katie vorbi de plecarea ci apropiată și primi un buchet, pe care dl. Tapp îl adusese și câțiva crini legați împreună și oferiți de dl. crookes. Katie rmră pe a-i Tapp să dezic pe bncheuil și să pună florile înaintea ei pe pardoseală. Ea se așeză turcește ins și ne rugă să facem în fel. Fa împărți florile și făcu un buchețel, pe care îl legă cu o panglică bleu.

Ea scrise mici scrisori de adio unora din amicii ei, semnându-le: «Annie Owen Morgan», spunând că acesta era adevăratul ei nume în timpul vieții pământești. Ea scrise o mică scrisoare mediului său și alese pentru el un trapdafir, ca semn de adio. Katie luă atunci foarfecele, tăie o bucățică de păr și dete fiecăruia câte o șuviță. Luă cu mâna brațul domnului Crookes, făcu înconjurul camerei și strânse mâna fiecăruia din cei prezenți. Katie se așeză din nou, tăie mai multe bucăți din rochia sa și voalul său, din care făcu cadouri. Văzând așa mari găuri la rochia sa, pe când ședea între dl. Crookes și dl. Tapp, fu întrebată dacă ar putea repara rupturile, cum făcuse în alte ocazii. Ea prezentă atunci partea tăiată la lumină, dete o lovitură deasupra și, la moment, această porto ruptă fu imediat tot așa completă ca mai înainte. Acei care erau lângă ea examinară și întinseră stofa, cu permisiunea ei și afirmară că nu era nici lipsă, nici cusătură, acolo unde înainte văzuseră lipsuri destul de mari.

Ea păru atunci ostenită și spuse trist că trebuia că plece, că forța ei dispărea. Spuse tuturor „adio” fonte

afectuos. Asistenții, îi mulțumiră pentru manifestările miraculoase, ce ea le acordase.

Pe când ea îndrepta către prietenii săi o ultimă privire gravă și gânditoare, lăsa să cadă perdeaua și dispăru. O auzirăm deșteptând mediul, care o rugă, vărsând lacrimi, să mai rămână puțin. Katie răspunse: „Nu not. Misiunea mea e împlinită. Dumnezeu să te binecuvânteze” și auzirăm sărutul ei de adio. Mediul se prezintă apoi în mijlocul nostru complet epuizat și profund consternat.

Se vede cum miss Cook se atașase de amica sa. Katie spusese că de acum nu se va mai putea arăta: că, împlinind timp de 3 ani aceste manifestări fizice, ea dusese o viață penibilă pentru a șterge greșelile ei – că era hotărâtă să se ridice la un trrad superior al vieții spirituale: că numai la lungi intervale ar nutra corespunde prin scris cu mediul ei. dar că mediul ar putea totdeauna s-o vadă când va fi în luciditate magnetică”. (Ultima ședință: 21 mai 1874).

Poate se va întreba cineva de ce este nevoie în aceste materializări de un cabinet obscur, despărțit prin perdele de asistent» din sală, unde lumina trebuie să fie relativ slabă. Trebuie știut că materializarea e condiționată de întuneric. Chiar în mod natural, materializarea începe și se continuă un timp la întuneric. Embrionul uman se materializează în 9 luni în întuneric în sânul mamei. Numai după aceea iese la lumină. Sămânța încolțește la început sub pământ la întuneric, apoi după un timp scurt iese la lumină. Oul este pus sub cloșcă, care îl acoperă cu aripile sole, ținându-l la întuneric un timp determinat. Se vede că este o lege a naturii, ca materia să nască în obscuritate.

Sir Arthur Conan Doyle spune în cartea sa intitulată „Mesage vital*”, că trebuie să fie cineva deranjat la cap, ca să nu creadă în experiențele lui Crookes și să creadă cineva că Crookes ar putea să relateze altceva decât adevărul curat al experiențelor sale.

Este adevărat că durata apariției lui Katie a fost ceva mai lungă decât cele obișnuite, dar desigur aceasta se datorează în mare parte eforturilor lui Katie, voinței ei și experienței pe care o câpătase ea însăși, materializându-se de atâtea ori, în timp de trei ani, și în mare parte și forței psihice a mediului.

Cu toate atacurile la care a fost supus în timp de nenumărați ani savantul Crookes, pe tema acestei experiențe, totuși el a ripostat continuu, afirmând că luase absolut toate măsurile de precauție, că nu a putut avea loc nicio fraudă, nicio înșelătorie, că este absolut convins de realitatea fenomenelor raportate și că n-a spus decât adevărul și numai adevărul curat.

La congresul pentru înaintarea științelor (British Association), ținut la Bristol în 1904 și unde fusese ales președinte, el a repetat:

„Treizeci de ani au trecut de când am publicat procese le-verbale ale ședințelor tinzând să demonstreze că în afară de cunoștințele noastre științifice, există o forță, pusă în acțiune de inteligențe, care diferă de inteligența comună a muritorilor. Nu am nimic de retractat. Mențin constatările mele publicate. Pot chiar să adaug multe altele.

„Revue Scientifique et morale du Spiritisme. din luna Mai 1914, anul mortii sale, publica scrisoarea următoare a savantului Sir W. Crookes:

m

„Răspund întrebării domniei-voastre. Nu văd nicio obiecție să stabilesc poziția mea în privința aceea ce se cheamă fenomene psihice și să afirm din nou. ca acum patruzeci de ani. când am întreprins ancheta mea, că rămân credincios în cele ce am scris și nu am nimic de retractat. După părerea mea aceste fenomene dau încă mai multă forță opiniilor celor mai mulți din colegii mei și amicii de la „Societatea pentru cercetări psihice” care văd

în aceste fapte „proba că o existență de o altă ordine urmează existenței omului și-i că în anumite Împrejurări comunicări pot să existe între lumea noastră și cealaltă.

În 1897, la 29 ianuarie, în discursul ținut înaintea „Societății pentru cercetări psihice”, el zicea: „Mă voi adresa în/ti acelora care, ca și mine, cred că individualitatea omenească continuă a trăi și după moarte. Creierul este un organ, prin intermediul căruia o voință inteligentă distinctă poate lucra asupra materiei. Când ființele spirituale se fac vizibile privirii noastre fizice, scopul pe care și-l propun nu ar fi atins, dacă n-ar apărea sub o formă care să permită să-l recunoaștem. Pentru asta ele iau forma corpului și veșminte cu care noi suntem obișnuiți”.

Doamna Marryat FI., care a asistat la experiențele lui Crookes, a scris: „Am văzut pe Florence Cook pe o balanță construită special de dl. Crookes; ea era înapoia perdelelor când balanța rămânea vizibilă. În aceste condiții mediul, care cântărea 80 livre în starea ci normală, cântărea abia 40 când forma lui Katie era complet materializată”.

Aș fi putut cita și alte experiențe de materializări, dar dacă este cineva, care încă nu s-a convins până acum, este greu să fie convins de acum încolo, cu oricâte alte asemenea experiențe aș cita.

În adevăr. Dumnezeu, în mila și harul său. a dat oamenilor posibilitatea ca, prin experiențe științifice, să se convingă de supraviețuirea după moarte, deși ar fi trebuit să le fie de ajuns Cuvântul Evangheliei. Dumnezeu a dat posibilitatea oamenilor să se convingă de acest adevăr în mod absolut, prin ochiul, prin auzul și prin pipăitul lor. Dumnezeu a permis oamenilor să-și vadă pe foștii morți; să le vadă fața și corpul; să-i vadă cu ochii; mergând, să-i atingă cu degetele lor și să constate astfel că au pentru un moment oase, carne, organe ca în timpul vieții și să-i audă cu urechile lor vorbind.

Cine totuși nu crede că Hristos s-a arătat Mariei, discipolilor săi în timpul celor 40 zile de după moartea Sa și apostolului Pavel și că în 1904 s-a putut arăta indianul Sundar Sing; cine nu crede în adevărul experiențelor citate, făcute de oamenii de știință, lasă să se vadă adevărul tainic al cuvintelor pronunțate de Dumnezeu întrupat în pilda bogatului nemilostiv (Luca 16 - 31), că „nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți”.

În schimb cel ce s-a pătruns de adevărul supraviețuirii va înțelege ușor adevărul relatat de **Evangelie**. al înălțării Mântuitorului pe muntele Măslinilor: Materializat înaintea discipolilor Săi pe acest munte, în plin aer, le-a zis (**Faptele 1 - 8** și 9):

„Și voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim. În toată **Iudeea**, în Samaria și până la marginile pământului.

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ci la El, s-a înălțat în cer și un nor l-a ascuns din ochii lor”.

Adevărul este absolut. Dematerializarea s-a făcut treptat, și pe măsura dematerializării pierzând din greutate, s-a înălțat spre cer. Știința o dovedește.

De asemenea se va pricepe și pătrunde adevărul absolut, scris în trei din Evangheliile Noului Testament și cunoscut în genere sub numele de Schimbarea la față sau Cuvântul de pe muntele Tabor sau Hermon.

Mântuitorul spusese apostolilor Săi: „Unii dintre voi nu vor muri fără să fi văzut pe Fiul Omului din împărăția Sa, fără să fi văzut împărăția lui Dumnezeu venind cu putere”.

Opt zile după ce El pronunțase aceste cuvinte, Petre, Ioan și Iacob au asistat la transfigurarea Lui. El a luat cu El pe muntele Tabor pe cei trei discipoli care au văzut fața Domnului **radiind** ca soarele; veșmintele Lui devenind de o albeață supranaturală și strălucind ca lumina, și pe cei doi morți materializați.

Pe Moise, robul lui Dumnezeu transmițătorul acelui luminos far al omenirii numit Decalog, scris de Dumnezeu pe cele două table de piatră și pe **Ilie**, marele profet, care de secole părăsise pământul.

Moise și Ilie s-au întreținut cu Mântuitorul despre jertfa ce El trebuia să îndeplinească în curând la Ierusalim. La vederea minunii, o atât de mare fericire cuprinde pe discipoli, încât Petre „fără să știe ce spune”, zice: „Doamne, este bine să rămânem aici: dacă Tu vrei. eu voi face trei corturi, unul pentru Tine, altul pentru Moise și unul pentru Ilie.

Cei trei apostoli aud apoi **Vocea** Divină zicând din norul luminos: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați și când în fine singuri din nou cu Domnul, ei coboară de pe munte și Mântuitorul le dă porunca să nu vorbească nimic de această vedenie, până ce El nu va fi înviat din morți, ei nu înțeleg nimic și se întreabă între ei: „ce înseamnă a învia din morți V

Cei luminați vor pricepe acum și adevărul absolut al locului din Scriptură (Numerele 9 - 15): „În ziua când a fost așezat cortul, norul a acoperit cortul întâlnirii; și de seara până dimineața deasupra cortului era ca înfățișarea unui foc. Totdeauna era așa: ziua norul acoperea cortul, iar noaptea avea înfățișarea unui foc. Când se ridica norul de pe cort porneau și copiii lui Israel și unde se oprea norul, se opreau și **tăbăra**u și fiii lui Israel”.

CAPITOLUL II

Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se pe neașteptate în corpul lor eteric, ușor condensat și uneori vorbind

Spiritul poate, în unele cazuri, să acționeze asupra corpului eteric, vaporos și transparent ca acrul și deci invizibil, să-l condenseze și să-l facă momentan vizibil, întocmai cum vaporii de apă rarefiați, care nu se văd, pot fi

văzuți când s-o condensează formând nori. Astfel se produc aparițiile, care, ca toate fenomenele, nu sunt în afară de legile naturii.

Condensarea corpului eteric variază de intensitate. Slab condensat, apariția este vagă și vapoasă; alteori este bine definită. Uneori are toate aparențele materiei tangibile; apariția în fine poate merge până acolo încât să aibă o tangibilitate reală.

Aparițiile vapoase sunt frecvente și în genere astfel se prezintă după moarte, aceste personalități invizibile, persoanelor pe care le-au iubit. Aparițiile tangibile sunt mai rare.

Dacă aceste personalități Invizibile vor să se facă cunoscute, ele reproduc și îmbracă toate semnele exterioare pe care le-au avut în timpul vieții; fac aceasta prin forța lor spirituală care pare foarte mare, deși nu ne este total cunoscută.

Aparițiile tangibile nu au decât aparențele materiei, dar nu și calitățile ei. Ele se formează instantă-l nou și dispar la fel. Cei care văd aceste apariții, nu știu nici de unde, nici cum au venit, nici unde se duc. Nu pot fi nici ținute, nici încarcerate, nici ucise, pentru că nu au corp de carne.

Aceste apariții nu sunt vizibile, indiferent, de toată lumea. Aceste personalități **invizibile** nu se arată decât dacă vor, pot și au voie. Ele pot apărea într-o adunare de mai multe persoane și să nu fie văzute decât de unele, și de altele nu. Aceasta provine din faptul că atare vizibilitate se face cu vederea spirituală, nu cu cea materială; și vederea spirituală nu e dată la toată lumea. Corpul eteric condensat nu are vizibilitatea materiei obișnuite, altfel ar fi văzut de toți asistenții prezenți.

Observații spontanee.

Numărul cazurilor de apariții autentice se citează cu sutele de Flammarion, savantul astronom francez, și de

„Societatea de cercetări psihice" din Anglia, în volumele lor și chiar de unii autori răzleți. Nu voi da decât câteva observații, spre a nu lungi prea mult acest volum.

18 ianuarie 1884.

Observația I. „Când aveam aproape 15 ani, eram în vizită la Doctorul M. G... la Twyford Hants. Acolo am legat prietenie cu vărul gazdei melc, un băiat de 17 ani. Devenisem inseparabil, ne plimbam cu barca împreună, făceam cavalcade împreună și împărtășeam aceleași distracții ca frate și soră. El avea o sănătate delicată; aveam grijă de el, vegheam asupra lui, aia că rar eram departe unul de altul.

„Într-o noapte, M.G. fu chemat pentru a vedea pe vărul său, care căzuse grav bolnav de plămâni. Nu mi se spusese cât de grav era bolnav, nu știam pericolul, în care se găsea și nu mă nelinișteam deloc de el. Noaptea în care a murit „M. G. și sora sa s-au dus la casa mătușii lor, lăsându-mă singură în salon. Era un foc bun în sobă și ca multe fete. Îmi plăcea să stau, să citesc la gura sobei. Neștiind că prietenul meu era în pericol, eram liniștită; îmi părea numai rău că nu putea veni să mă vadă și mă simțeam singură. Citeam liniștită, când ușa se deschise și Bertie, amicul meu. intră. Stă ridicaî brusc pentru a-i trage un scaun aproape de foc. căci părea că-i înfrigurat, și n-avea palton, deși ninge. Îl dojenii că ieșise așa subțire îmbrăcat. În loc să răspundă, el puse mâna pe piept și mișcă capul, ceea după mine însemna că nu îi era frig, dar că suferea de piept și pierduse vocea, ceea ce i se întâmpla câteodată. Îi reproșai din nou imprudența lui.

„Vorbeam încet, când domnul M. G... intră și mă întrebă cui vorbesc. Eu îi răspunsei: „Uite acest plicticos băiat, fără palton și cu un așa tare put urai că nu poate vorbi, dați-i un palton să se ducă acasă.

„Niciodată nu voi uita uimirea și stupoarea întipărite pe fața bunului doctor, căci el știa (ceea ce eu nu știam), că

sărmanul băiat murise de o jumătate de oră, și el venise să-mi anunțe trista noutate. Prima lui impresie fu că cu o aflasem și că asta mă făcuse să-mi pierd mintea. Nu puteam înțelege pentru ce îmi spusese să ies din cameră, vorbindu-mi ca unui copil. Câteva momente schimbarăm cuvinte indiferente, și în urmă îmi spuse că cu avusesem o iluzie optică. El nu negă că văzusem pe Bertie, dar îmi dădea o explicație științifică a acestei viziuni, temându-se să nu mă sperie sau să-mi lase o impresie supărătoare.

„Până azi n-am vorbit nimic de acest eveniment; întâi pentru că e pentru mine o tristă amintire și pentru că m-am temut să nu fiu luată drept un spirit himeric și să nu fiu crezută. Mama mi-a spus că visasem; eu citeam o carte intitulată M. Verdant Green; cartea aceea nu antrenează la somn și îmi amintesc perfect că râdeam din toată inima de oarecare absurditate a eroului, în momentul exact al deschiderii ușii”.

Această observație arată că fata era în plină conștiință că apariția a fost reală; corpul eteric al lui Bertie era destul de condensat pentru 9 i se oferi chiar un scaun; apoi că Bertie a făcut mișcări, arătând pieptul cu mâna și mișcând capul; dispariția a fost bruscă.

Observația II. „Doamna Bishop, născută Bird, voiajoarea și scriitoarea bine cunoscută, afirmă că voiajând în Munții Stâncoși, pe când era d-șoara Bird, nemăritată, făcuse cunoștința unui, indian corcitură, M. Iugent, cunoscut sub numele de „Mountain Jini” și că ea avea asupra lui o influență considerabilă”.

„În ziua când mă despărții de Jini, el era foarte emoționat și excitat. Avusesem cu el o lungă conversație asupra vieții muritoare și asupra nemuririi, conversație pe care o terminasem prin câteva cuvinte din Biblie. El era foarte impresionat și zise: Multe voi mai vedea în această viață, dar te voi vedea când voi muri. Îl dojenii puțin din cauza violenței lui, dar el repetă același lucru cu mai multă

energie, adăugând:

„Nu voi uita niciodată aceste cuvinte pe care mi le-ai spus și jur că te voi revedea când voi muri”. Ne-am separat cu această frază.

„Câtva timp am avut noutăți despre el. Aflasem că se purta rău, pentru că recăzuse în obiceiurile sălbatice și mai târziu aflasem că era foarte bolnav de o rană, pe care o primise într-o bătaie; apoi că era hotărât să se răzbune. Ultima oară când am primit noutăți despre el, eram la Hotel, la Interlaken în Elveția, cu d-ra Clayson și familia Ker. În septembrie 1874, eram întinsă pe patul meu, într-o dimineață pe la ora 6. Eram ocupată să scriu o scrisoare surorii mele, când ridicând ochii, văd pe Montain Jini în picioare înaintea mea. Ochii lui erau fixați asupra mea și când îl privii, el îmi zise cu voce înceată dar foarte distinct: „Am venit cum promisesem. Apoi îmi făcu semn cu mâna și adăugă „Adio”.

„Când d-ra Bessie Ker veni să-mi aducă dejunul, luarăm „notă de eveniment, indicând data și ora. Nuvela morții lui Montain Jini sosi mai târziu și data, dacă se ține cont de longitudine, coincidea cu aceea a apariției sale”.

În realitate studiul autorilor revistei „Halucinations télépathiques” a dovedit că apariția a avut loc cu opt ore după moarte.

Această observație arată că distanța nu este un obstacol, pentru că Jini poate să se arate în Europa, foarte puțin timp după moartea sa în America. În această observație, condensarea e mai puternică ca în cazul precedent, pentru că Jini a putut vorbi și îl auzit, deci condensase bine larimaul 3) mușchii necesari articulației cuvintelor.

Observația III. Următoarea scrisoare a fost primită la 25 aprilie 1921 de Flammarion, care s-a ocupat mult cu studiul acestor apariții pe care le-a descris în volumul „Après la mort.

„Scumpe și domnule maestru.

Permiteți-mi să vă declar, întâi că în tinerețea mea (ea este departe) râdeam din toată inima când din întâmplare împrejurul meu se vorbea de manifestațiile lumii celeilalte: aveam scepticismul – trebuie s-o spun – al imbecilității.

„Tinerețea a trecut, maturitatea a venit și printre persoanele care agitau aceste chestiuni cu un mai râdeam, dar nici nu credeam. Era progres. Ori iată ce mi s-a întâmplat mie însumi”.

„Într-o seară de toamnă, temperatura fiind rece, sedeam aproape de gura sobei, unde ardeau câțiva tăciuni. Înaintea mea soția mea, într-un fotoliu, stătea cu spatele la fereastră care dădea într-o galerie, care deservește camerele primului etaj ale locuinței mele. Nu visam, vă asigur, căci parcurgeam un tratat de „Transformatori electrici”, care nu pretează deloc la visuri. Eram deci cu totul departe de a gândi la fenomene extraterestre, când câinele meu, un lulu pomeranian, culcat înaintea sobei, se sculă și începu să latre privind fereastra, apoi veni și se culcă mârâind lângă scaunul meu.

Privii bine fereastra și văzui silueta unei umbre, cu contururi albe, nedecise, care s-ar fi putut spune că era estompată de Henner, dirijându-se către ușa camerei mele. Nu putui să rețin o exclamație. Această umbră, care era ușor traversată de lumina unui bec de gaz, destul de depărtat, avansa încet; mersul ei indica o ușoară schiopătare și, fără voia mea, strigai: „uite, tata”.

Era într-adevăr conturul corporal și mersul tatălui soției mele, decedat doi ani înainte. Era el. Mă sculai în grabă, ducându-mă către ușă, o deschisei și... nimic.

Nu putea fi halucinație; cartea, pe care o citisem și care era încă în mâna mea, nu preta deloc la așa ceva; apoi soția mea la strigătul meu, se întorsese brusc și văzuse și ca, ca și mine, umbra a cărei amintire îi era scumpă.

Când mă înapoiai în cameră, câinele meu fugise sub pat și continua să mârâie.

De atunci n-am mai văzut nimic.

Binevoii a primi, domnule și scump maestru, omagiul admirației mele.

Ballet-Galifet

12 Montie du Greillon, a Lyon”.

Flammarion, după primirea acestei scrisori, a rugat pe d-na Rougier, colega sa de la „Societatea astronomică a Franței”, cu domiciliul la Lyon, să viziteze pe autorul scrisorii de mai sus, să aducă vorba asupra acestui subiect și să noteze cât o putea mai bine descrierea personală a autorului. D-na Rougier a trimis lui Flammarion o nouă descriere, care seamănă cu cea de mai sus, întărind-o din nou.

În această observație se descrie condensarea mai slabă a corpului eteric. Personalitatea postumă se mișcă, se face recunoscută prin șchiopătarea, pe care o avusese în timpul vieții, dar nu vorbește, nici nu face vreun semn deosebit. Deși așa slab condensat, încât corpul eteric era traversat de lumina becului de gaz, totuși el era perfect vizibil, întrucât a fost văzut de dl. Ballet-Galifet, de soția sa și de câine.

Observația IV. Luată de Flammarion din cartea „Human Personality” de Myers (tomul 2, pagina 27):

„Naratorul spune că sora sa, femeie tânără de 18 ani, murise de holeră la Saint-Louis în 1876. Nouă ani după moarte, era într-o zi ocupat în camera sa, pe la amiază, să scrie ordine, fumând o țigară, când el crezu că vede pe cineva care sta la stânga sa cu un braț rezemat pe masă. Se întoarce imediat de partea aceea și vede pe sora sa; momentan simte o senzație de bucurie, căci el o iubea și o regretase mult. Dar ea dispăru imediat. Se întrebă, dacă visase; dar țigara din gură și tocul din mână, cerneala udă de pe hârtie îi probau că era treaz de-a binelea. Ea îi

părase complet vie, ochii ei privind-l cu un mare calm.

Această viziune îl mișcase așa de tare, că luă imediat trenul pentru a spune aceasta familiei lui. Tatăl său îl luă în râs, tratându-l de halucinat și nu fu ascultat decât cu neîncredere și scepticism.

Dar descriind vedenia așa cum o văzuse, el menționează existența, pe latura dreaptă a feței, a unei zgârieturi, care îi părase proaspătă și recentă. Acest detaliu izbi atât de tare pe mama sa, încât căzu leșinată. Când își veni în cunoștință, le declară că ea făcuse această zgârietură feței sale, ocupându-se cu toaleta ei funebră și că o ascunsese în urmă acoperind-o cu pudră și că nimeni din lume nu știa aceasta. Viziunea fiului său era deci o probă incontestabilă de autenticitatea apariției*”.

În această observație condensarea corpului eteric este de asemenea slabă. Personalitatea postumă stă liniștită cu un braț pe masă, nu face nicio mișcare, nu vorbește și dispare. Semnul de pe obraz, deși făcut după moarte, după declarația mamei, personalitatea invizibilă l-a reprodus, probabil, ca să fie recunoscută de mama ei.

Observația V. Lordul Bronghan și-a scris autobiografia și a publicat extrasul următor în 1862.

„Timpul era rece. Ajuns la Gothenburg, într-un hotel de bună aparență, am cerut o baie de apă caldă și acolo am fost obiectul unei aventuri atât de curioase, încât vreau s-o povestesc de la început.

Avusesem ca prieten de colegiu, la High School, pe numitul G., pe care îl iubeam și îl stimam mult. Vorbeam des de nemurirea sufletului. Într-o zi am avut amândoi nebunia să redactăm un contract scris cu sângele nostru, afirmând, că oricare din noi va muri întâiul să se arate celuilalt, pentru a risipi îndoiala, pe care am fi putut s-o avem asupra continuării vieții după moarte. G. a plecat în India și uitasem aproape că există.

Eram deci, după cum am spus, în baie, bucurându-mă

delicios de căldura care încălzea membrele mele obosite, când, hotărându-mă să ies din baie, aruncaii ochii pe scaunul pe care pusesem hainele mele și mare fu stupefarea mea văzând pe scaun pe prietenul meu G., care mă privea liniștit.

Cum am ieșit din baie nu știu, căci când am luat cunoștință de mine eram întins pe jos pe scânduri. Apariția sau oricare ar fi fost fenomenul, care reprezenta pe amicul meu, dispăruse. Am fost așa de tare impresionat, încât am scris imediat toate detaliile cu data, care era 19 decembrie”.

Lord Brongham adaugă că mai târziu, la înapoierea sa la Edinburgh, a găsit o scrisoare din India, anunțându-se moartea care avusese loc la 19 decembrie.

Autenticitatea și veridicitatea acestei descrieri nu poate fi negată. Lordul nu se rușinează să scrie că a leșinat la vederea apariției. Condensarea corpului eteric al lui G. era slabă, nu vorbea, nu făcea nicio mișcare, numai privea. Și aici se vede repeziciunea transportării din India în Anglia, a personalității postume, pentru ei distanța neexistând.

Observația VI. Sub titlul: „Apariția reală a soției mele după moartea sa” (Chemnitz, 1804), doctorul Woetzel a publicat o carte, care a produs o destul de mare senzație în primii ani ai secolului trecut. Autorul a fost atacat în mai multe scrisori; Nieland mai ales l-a ridiculizat în Enthauesia.

În timpul bolii soției sale, Woetzel o rugase să se arate lui după moarte, dacă va muri; ea i-a promis, dar mai târziu, tot în timpul bolii, la rugăciunea ei, soțul a renunțat la aceasta. Cu toate acestea, câteva săptămâni după moartea ei un vânt a părut că suflă în cameră, deși închisă, lumina a fost aproape stinsă; o fereastră mică în alcov s-a deschis și, în slaba lumină care era, „Woetzel a văzut forma soției sale, oare i-a zis cu o voce dulce: „Carol, sunt

nemuritoare, într-o zi ne vom vedea". Apariția și cuvintele ei s-au reînnoit mai târziu încă o dată. Soția sa s-a arătat în rochie albă sub aspectul pe care îl avea înainte de a muri. Un câine care nu se mișcase întâia oară, a început să zburde și să descrie un cerc, ca împrejurul unei persoane cunoscute".

În a doua carte asupra aceluiași subiect (Leipzig, 1805), doctorul vorbește de invitațiile ce i s-au făcut să dezmință ce scrisese și afirmase, „pentru că altfel mulți savanți ar fi forțați să renunțe la ceea ce până atunci crezuseră a fi opinii adevărate și juste și că superstiția ar găsi în scrierea sa un aliment*„. Dar el a rugat Consiliul Universității din Leipzig să-i permită să depună jurământul judiciar, cu privire la adevărul celor ce scrisese relativ la apariția soției sale. Autorul dezvoltă în cartea sa astfel teoria sa: „Sufletul după moarte este învelit într-un corp eteric, luminos, prin ajutorul căruia poate să se facă vizibil; sufletul poate pune alte veșminte pe deasupra corpului său eteric luminos. Apariția soției sale n-a lucrat asupra ideilor sale, ci numai asupra simțurilor sale exterioare: ochi și urechi.

Observația VII. Apariția postumă care face obiectul acestei observații a putut fi fotografiată, grație unei întâmplări fericite. La 15 decembrie 1915, pastorul englez Charles L. Tweedale dejuna cu soția și cu fiul lor. Deodată d-na Tweedale, care avea darul vederii psihice, strigă că vedea un bărbat stând în picioare la pian. Pastorul ieși imediat din cameră și reveni cu un aparat fotografic, pe care îl aranjă lângă fereastră și îl dirija în direcția în care, după indicațiile date de soția sa. omul stătea încă, deși nu mai era așa net vizibil ca înainte. Luă imediat un clișeu și dezvoltă placa cât mai repede. Placa arăta o imagine care se potrivea exact cu descrierea făcută de soția sa. Pastorul a făcut imediat un raport asupra acestui fapt. S-a dus apoi cu soția sa și cu fiul lor la un judecător, înaintea căruia toți trei au depus jurământ, pentru a confirma procesul-verbal

scris de pastor. Reproducerea fotografiei a fost apoi publicată.

Observația VIII. Renumitul ziarist englez Stead, care a murit pe bordul vasului transatlantic Titanic, în naufragiul vasului, în cartea sa „De unde știu că morții trăiesc”, dă un alt asemenea exemplu. Stead s-a dus într-o zi să vadă pe D. Boursnell, care era un mediu vizual și auditiv, de profesie fotograf. Boursnell a văzut în spatele lui Stead un bătrân bur (Africa de Sud). După cererea lui Stead, fotograful a luat aparatul său; în același timp Stead l-a rugat – știindu-l mediu auditiv

— Să încerce să afle de la bătrânul bur, care era nume), lui. Acesta a reușit. Boursnell i-a spus că spiritul i-a pronunțat: ... Piet Botha”, ca nume. Stead știa că exista un Filip, un Louis și un Christ Botha, dar de un Piet Botha nu auzise niciodată vorbindu-se. Cu toate astea fotograful repetă: „El pretinde că ăsta e numele lui”. Când placa a fost dezvoltată, s-a văzut îndărătul lui Stead o formă înaltă, bine făcută, care semăna cu un bur sau cu un țăran rus. Când generalul Botha, la sfârșitul războiului, a venit la Londra, Stead i-a trimis clișeul fotografic prin domnul Fisher, prim-ministru al statului liber Orange. A doua zi, unul din ceilalți delegați din Africa de Sud sosea la biroul lui Stead, dl. Wessels, care a întrebat pe Stead, de unde luase această fotografie, pe care o trimisese prin Fisher. În același timp el spuse că niciodată acel om nu venise în Anglia și „acest om nu vă cunoștea d-Le Stead”. Stead raportă atunci cum avusese loc fotografia. Dar Wessels nu vru să creadă în minunea spusă de Stead. Stead îl întreabă, la rândul lui, de ce se interesa atât de fotografia aceea. „Pentru că acest om îmi era rudă apropiată. Am fotografia sa agățată pe zid la mine” – răspunse Wessels. „Cu adevărat, a murit î” – a întrebat Stead... A fost primul ofițer bur, care a căzut fa asediul orașului Kimberley” – „Cum se numea T. „Petru Johanes Botha

— Răspunse Wessels; dar noi II numeam familiar

„Piet Botha”. O reproducere a acestei fotografii, astăzi celebră, a fost publicată. Ea este o probă de clarviziune și este confirmată și prin clar-audiție, căci nimeni nu știa atunci în toată Anglia că există un „Piet Botha”.

Mă opresc aici cu acest gen de observații, care ar obosi poate pe cititori. Ele sunt foarte numeroase și cei care ar voi să ia cunoștință și de altele pot citi pe Flammarion. În afară de aceasta, cei care nu se conving din aceste observații, nu se vor putea convinge nici citind o mie de altele asemănătoare.

Este deci de prisos să citez mai multe.

Cititorul însă convins de aceste observații veridice va înțelege ușor acum și adevărul din Evanghelia după Matei (27 - 52, 53): „Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților, care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea lui Iisus, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.

CAPITOLUL III

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA, ARATĂ
NDU-SE ÎN CORPUL LOR ETERIC

BOLNAVILOR, AL CĂROR CORP SPIRITUAL S-A
DETAȘAT ÎN BUNA PARTE DE CORPUL LOR MATERIAL

Cititorii, care din studiul faptelor descrise în capitolele precedente s-au pătruns de posibilitățile de arătare a personalităților invizibile, vor înțelege ușor cum bolnavii, în anumite cazuri, pot vedea aceste ființe spirituale.

Într-adevăr, bolnavii, când sunt în apropiere de sfârșitul lor pământesc, dar totuși își păstrează conștiința, au spiritul și corpul ion eteric în mare parte detașat de corpul material; în această stare, mulți văd personalitățile spirituale, care au continuat să le poarte iubire și care vin să-i primească și să-i conducă.

Voi descrie câteva cazuri. Unii din cititori au, poate, cunoștință de asemenea fapte din auzite.

Observația I. Doctorul Wilson, din New York, care a asistat la ultimele momente ale tenorului James Moore, a scris ce urmează:

„Era ora 4 și lumina zorilor, pe care el o așteptase cu nerăbdare, începea să filtreze prin ferestre. Mă înclinai asupra lui și constatai că fața lui era calmă și privirea limpede. Sărmanul bolnav mă privi și luându-mi mâna în mâna sa, zise: „Ai fost un bun prieten pentru mine, doctore, nu m-ai părăsit. Atunci se petrecu un fapt, pe care nu-l voi uita până în ultima zi a mea, ceva pe care condeiul meu nu-l poate descrie. Nu mă pot exprima altfel, decât spunând că atunci, când părea că conservă toată rațiunea sa, el fu transportat în lumea cealaltă și deși nu pot să-mi explic bine lucrul, sunt absolut convins că pătrunsese în lumea spirituală.

Într-adevăr, ridicând vocea, mai mult decât o făcuse până atunci, strigă: «Iată pe mama! Vii tu să mă vezi, mamă? Nu, nu; voi veni eu la tine. Așteaptă un moment, mamă, sunt aproape liber, vin, așteaptă un moment».

Fața lui avea o expresie de fericire de nespus; modul în care vorbea îmi dădea o impresie, pe care n-o avusesem niciodată; el a văzut pe mama sa și i-a vorbit. Sunt tot așa de convins de acest lucru, cum sunt convins că sunt aici în acest moment.

În acest scop, pentru a-mi fixa amintirile asupra celui mai extraordinar lucru la care asistasem vreodată, am înregistrat cuvânt cu cuvânt ceea ce auzisem. A fost cea mai frumoasă moarte la care am asistat vreodată”. (Ligt, 1903, pag. 418).

Observația II. Comunicată de doctorul E.H. Pratt în „Journal of the S.A.P.R.”, 1918, pag. 623.

„Sora mea Hattie, fu atinsă de difterie pe când se găsea la școală, în Carroll Seminary. Ea a fost imediat transportată acasă, pentru a fi îngrijită în îngrijirilor tatălui nostru, care n-a putut s-o salveze. După câteva zile

de suferințe, frumosul ei suflet își luă zborul către plaja, care se pare așa de întunecoasă și de nepătruns, în imensitatea ei incomensurabilă.

Episodul care s-a produs la patul ei de moarte, a fost așa de miraculos și impresionant, încât, deși nu aveam atunci decât 10 ani, păstrez imprimată în memoria mea scena panoramică a evenimentului, ca și cum s-ar fi petrecut ieri.

Deși gâtul ei era prins de membrane diferite, spiritul ei părea mai net și mai rațional ca totdeauna.

Ea se știa pe punctul de a muri și spunea mamei ultimele ei dispoziții relativ la micile ei proprietăți personale, care trebuiau distribuite amicelor sale cu titlu de amintire; când deodată, ridică ochii în tavan, spre colțul cel mai depărtat al camerei, privi cu atenție ca și cum ar fi ascultat pe cineva vorbind, în urmă făcând un gest de aprobare din cap ea zise: «Da, mamă-mane, vin, vin, așteaptă-mă numai un moment, te rog*». Tatăl meu o întreabă: «Hat ție, tu vezi pe bunica % Ea păru surprinsă de această întrebare și răspunse imediat: „Dar, tată, tu nu o vezi? E colo, m-așteaptă”. Zicând aceasta, arătă spre coiful unde privise. În urmă întorcându-se către mama, termină de dictat dispozițiile ei cu privire la împărțirea micilor ei lucrușoare prietenelor ei. După asta ea se întoarse încă –, și asculte pe mama sa mare, care se vede o invita să vină cât mai repede. Vocea ei era slabă, dar plină de inteligență. Ne privi pe fiecare semnificativ, apoi se întoarse cu ochii către colțul viziunii ei și zise abia inteligibil: «Acum sunt gata mamă mare». Peste puțin se stinse.

Bunica sa murise cu câțiva ani înainte și o mare afecțiune lega pe una de alta. Episodul recunoașterii din partea lui /fattie, a fost așa de realist în toate detaliile sale, că nu-mi pare posibil să-l explic altfel, decât admitând prezența efectivă a mamei mare, într-o formă identică, cu

cea pe care o avusese în viață. Episodul deci a fost autentic, indiscutabil real” (Semnat Doctor E. Pratt).

Observația III. D-n Ligt, 1901, pag...16:

„Eu sunt preot și acum câțiva ani, eram pastor într-un oraș din noua Anglie, unde am rămas în serviciu mai mulți ani. Printre membrii Congregației era o tânără femeie de aproape 10 ani, de o inteligență remarcabilă și de un caracter nobil; s-o numim Alisa.

Atinsă de o febră infecțioasă, care degenerase într-un abces lombar, a murit după mai multe săptămâni de suferință.

În noaptea care a precedat decesul său, ea m-a chemat către ora 2 dimineața. Erau în jurul ei trei doamne, care au părut că dau puțină atenție venirii mele. Luai loc lângă patul bolnavei și o întrebai cum se mai simțea. «Foarte slabă» - îmi răspunse ea. După schimbul acestor cuvinte, se făcu o tăcere care mă încurca. În sfârșit, una din doamne îmi spuse cu voce înceată: «Ahsa a văzut un înger*». Înțelesei atunci că tăcerea doamnelor era datorită temerii și respectului; ele simțeau că se găsesc în pragul lumii spirituale.

N-am răspuns imediat, așteptând să mă asigur dacă bolnava era în delir. În sfârșit, am rupt tăcerea întrebând: - Alisa, ai avut viziunea unui mesager spiritual în Ea răspunse: - Da, în realitate».

— Și când a avut loc această viaiune?» - La miezul nopții». «Unde și cum l-ai văzut?» «Mi s-a părut că am câștigat facultăți vizuale noi și, pe când priveam departe, am văzut ca o luminozitate globală, care se deplasa către mine și în ea am zărit o formă spirituală omenească, care a venit în camera mea». «Cum era îmbrăcată?» «În alb imaculat». «Unde stătea?» «Între pat și pian».

În acel moment d-nle mi-au spus că în timpul viziunii bolnava conversase cu cineva. Am întrebat atunci: «Ce ți-a spus vizitatorul?» Ea a răspuns: «între altele, o să vină să

mă ia peste 24 ore».

Atunci am întrebat-o: «Știi tu ce zi a săptămânii este?» «Vineri», mi-a răspuns ea. (Era într-adevăr, vineri, ora 3 dimineața). Am mai întrebat-o: «Ai putea să-mi spui, ce zi a lunii este?» A spus ce dată a lunii era și a adăugat: – O, părinte, sunt în posesia tuturor facultăților și știu ce spun».

Peste puțin am plecat acasă. Noaptea la ora 12 frumosul suflet al Alisei părăsise corpul, pentru locașul nemuritor”.

Observația IV. Luată de Flammarion din revista engleză „Ligt” din 1915, pagina 502.

„Tommy Brown era un copil de 12 ani. aparținând unei familii sărace și numeroase, bolnav într-un pat de spital. Tatăl său murise cu doi ani mai înainte, într-un pat vecin cu patul său din același spital.

Într-o noapte el zise mamei sale:

— Mamă, uite tata!

— Nu, dragul meu – răspunse mama: nu e nimeni.

— Ba da! Nu-l vezi, tu. lângă Dat? Vorbește-i.

Ea nu vedea nimic și nici infirmiera de serviciu, care era lângă mama copilului.

— Ce face tatăl tău? – întreabă mama.

— El te privește – și dună o secundă zise: acum mă privește pe mine și îmi face semn să mă duc la el, pentru a mă lua cu el.

Vorbind cu vecinii prezenți, mama le spuse că tatăl copilului murise cu doi ani înainte. Copilul auzi și replică Z

— Ba nu, nu e mort, pentru că e acolo și îmi face semn cu mâna. Uite! mă cheamă, mă cheamă.

Tot vorbind așa, copilul a pierdut mai târziu cunoștința și a murit câteva ore după asta”.

Foarte numeroase asemenea observații sunt publicate în revistele de specialitate, după riguros control

al hunei credințe. Eu termin cu aceasta.

Haraldur Nielsson, profesor de Teologie la facultatea din Islanda, despre a cărui carte am scris în alt capitol, scrie la pagina 167 următoarele:

„Una din cele mai frumoase cărți, pe care am citit-o. a fost scrisă de o doamnă englezoaică, cu vedere psihică; cartea poartă titlul: «Ministry of Angels»». Această doamnă, care se numește Joy Snell, a avut vedere psihică din copilăria ei, fără să fi făcut profesiunea de medium. Ea a fost douăzeci de ani infirmieră și a avut astfel ocazia să observe pe muribunzi. Cunosc personal pe această doamnă foarte cultivată. Nu m-am mulțumit să-i citesc cartea, m-am dus s-o văd în 1919 la Londra și am avut o mare bucurie cunoscând-o pe dânsa și pe soțul ei. Dacă ar trebui să arăt două persoane care ar putea fi demne de a fi apostoli ai lui Iisus, pe dânsa aș numi-o și pe pastorul G. Vale Owen. N-am văzut în viața mea mai adevărați discipoli al lui Hristos! N-am fost niciodată în contact cu o viață așa de simplă și așa de capabilă să iubească totul. Amiciția lor este ceea ce viața mi-a oferit mai mareț.

Această doamnă a descris în mica ei carte multe scene de agonie. Ia care a fost martoră și a observat, că bolnavul personal vedea unul sau mai mulți amici de dincolo, veniți să-l primească. Astfel ea citează cum un bătrân muribund a văzut pe fiul său înainte de a muri și a comunicat aceasta soției sale, care ședea la capul patului. Infirmiera spune că și ea a văzut pe frumosul băiat cu frumosul său păr. Ea l-a văzut așteptând pe tatăl său și ea termină descrierea ei prin aceste cuvinte: «Era într-adevăr un spectacol mareț. El făcea moartea, pe care cei mai mulți o consideră ca ceva înspăimântător, ca un mister neînțeles; acest spectacol făcea moartea în ochii mei frumoasă și plină de binecuvântări. Într-adevăr, ea e proba cea mai strălucitoare a bunătății infinite și a necunoscutei iubiri a Tatălui nostru ceresc.

Dacă n-ar fi trebuit să am oarecare atenție pentru soția în lacrimi, aş fi bătut din mâini şi aş fi cântat de bucurie».

CAPITOLUL IV

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN MATERIALIZĂRI PARȚIALE: FAȚA ȘI CAPUL.

MÂINILE SAU PICIOARELE

Experiența I. Într-un capitol precedent am relatat că fakinil Covindasami, în ultima seară de ședere în Benares, înainte de a produce materializarea completă a preotului brahman și a cântărețului de pagodă, produsese alte fenomene și că acele fenomene le voi descrie mai departe. Fenomenele produse de fakir, la care am făcut aluzie, au fost materializări parțiale ale ființelor invizibile și în special materializări ale mâinilor lor.

Reproduc după Jacolliot:

„După asta se puse turcește, în poziția lui favorită și cu brațele cruce pe piept începu un lung descântec, într-o limbă ciudată, care trebuie să fi aparținând formulelor magice.

După ce-și isprăvi descântecetele, rămase neclintit în aceeași poziție, cu mâna stângă pe inimă, iar cu dreapta pe bețișorul lui cu șapte noduri. Din când în când își ducea mâna la frunte și părea că face mișcări spre a-și dezlega mintea (se știe că era lumină destul de mare).

Deodată, nu putui să mă împiedic, tresării. UN NOR UȘOR FOSFORESCENT se formase în mijlocul odăii și din toate părțile acestui nor ieșeau și intrau cu repeziciune niște forme de mâini omenști. După câteva minute, câteva din mâinile acestea ist pierdură înfățișarea lor neguroasă și semănau ca două picături de apă cu adevărate mâini de om, și, lucru ciudat, în timp ce unele păreau că se materializează, altele deveneau și mai luminoase. Unele se făceau așa de opace, încât produceau umbră sub lumina lămpii; altele căpătau o transparență care îngăduia să vezi

lucrurile așezate îndărătul lor. Numărai cam vreo cincisprezece.

Întrebând pe fakir – dacă nu cumva e cu puțință să ating vreuna, nici nu-mi închegasem bine gândul și unu dintre ele, desfăcându-se din mijlocul grupului, veni pe sus și-mi strânse mâna ce-i înfendeam.

Era mânuța moale și jilavă, ca mânușița unei femei tinere.

— Duhul i-aici, deși numai mâna i se vede – îmi zise Covindasami **z** poți să-i vorbești, dacă ai dorință.

— Crezi că are să-mi răspundă?

— Stăpânul Franghi (francez) să încerce.

Întrebai atunci surâzând, dacă duhul căruia îi aparține această mână încântătoare n-ar vrea să-mi lase o amintire. Drept răspuns simții mânușița frământându-se într-a mea; mă uitai și o văzui cum zbura spre un buchet de flori, din care smulse un boboc de trandafir, pe care mi-l aruncă la picioare și dispăru.

Timp de două ceasuri fusei martor la o priveliște de mă trecură nădușelile. Când o mână venea și-mi atinge obrazul sau îmi făcea vânt cu evantaiul: când răspânde prin odaie o ploaie de flori sau scria în aer cu litere de foc cuvinte, ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă slovă.

Câteva din cuvintele acestea mă izbiră așa de tare, încât le scrisei repede cu creionul:

...Am îmbrăcat un corp fluidic.

Și numaidecât apoi mâna scria:

„Vei dobândi fericirea, izbăvind-te de acest trup picritor”.

Și, în tot timpul acesta, adevărate fulgere brăzdau amândouă camerele. Încetul cu încetul însă, mâinile se topiră, norul din care păreau că ies dispăru și el pe măsură ce mâinile păreau că se mistuie. Chiar pe locul unde mâna cea din urmă pieri, găsirăm o coroană din florile acelea

galbene de nemuritoare, cu parfumul pătrunzător, pe care indienii le întrebuințează în toate ceremoniile”.

După aceste fenomene au urmat materializările complete ale preotului brahman și cântărețului de pagodă. descrie.

Nu se poate discuta teza că acestea au fost vedeniile false ale unui hipnotizat. Jacolliot declară că a luat note și era în stare de veghe.

Că aceste mâini aparțineau într-adevăr unor ființe spirituale, care nu puteau să-și materializeze decât o porțiune din corpul lor invizibil, este ușor de văzut prin faptul că Jacolliot le întreabă și de răspund în mod foarte inteligent. Unele din răspunsuri care l-au emoționat mai mult, Jacolliot le-a însemnat chiar atunci în carnet.

În afară de asta, când Jacolliot a cerut o amintire, mâna a zburat la buchetul de pe masa din odaie, a luat un boboc de trandafir și i l-a azvârlit la picioare, pierind în același timp, nemaiaivând forța fluidică să i-l dea în mână.

Experiența II. Marele savant William Crookes, în cartea sa: „Cercetări asupra fenomenelor spiritualismului – Noi experiențe asupra forței psihice*”, la, pagina 161, scrie:

„Voi alege numai câteva din cazurile numeroase, când am văzut aceste mâini în plină lumină. O mică mână de o formă foarte frumoasă, se ridică de pe o masă din sufragerie și îmi dădu o floare, oferindu-mi toată posibilitatea de a mă convinge că această apariție era tot așa de reală ca și mâna mea. Aceasta s-a petrecut la lumină, în propria mea cameră, picioarele și mâinile mediului erau ținute de mine în timpul acela.

Am văzut de mai multe ori, întâi ceva mișcându-se, a} x>i un nor luminos, care părea că se formează în jurul lui și în fine norul condensându-se, luând o formă și schimbându-se în o mână perfect formată. În acel moment, toate persoanele prezente vedeau mâna. Această mână nu

este totdeauna o simplă formă. Câteodată, ea pare perfect animată și foarte grațioasă: degetele se mișcă și carnea pare a fi tot atât de omenească precum aceea a tuturor persoanelor prezente. La pumn sau la braț, ea devine vapoasă și se pierde într-un nor luminos.

Am reținut una din aceste mâini în a mea, hotărât să n-o las să scape. Nicio tentativă, niciun efort n-au fost făcute pentru a ieși din mâna mea; puțin câte puțin, această mână păru că se topește în vapori și astfel s-a degajat din strângerea mea”.

Aceasta este depoziția scrisă a marelui fizician, care a studiat fenomenul ca un adevărat om de știință și care n-a scris decât după ce s-a convins că ceea ce afirma era adevărul științific, curat și necontestat.

Experiența III. Fostul profesor de fiziologic, de la Facultatea de medicină din Paris, Charles Richet, care a voit să fie de douăzeci de ori sigur, atât II izbiseră aceste fenomene, pe care le credea imposibile și care a luat toate măsurile de precauție posibile ca să nu fie înșelat, așa încât în luarea acestor măsuri nici n-ar putea fi vreodată întrecut, după ce a constatat adevărul, după ce a constatat realitatea lor, a scris:

„Este clar că dacă zic o mână perfect distinctă, presupun că am fost capabil să mă gândesc la toate măsurile de fraudă posibile. Un contact vag nu este o mână. Senzația unui bont sau a unei palme nu este de ajuns. O mână perfect distinctă este o mână bine formată, ale cărei degete se văd și se palpează, care este capabilă să ciupească brațul, de a trage de păr sau de barbă, de a simți degetele sale, de a da într-un cuvânt senzația pe care numai mâna o poate da; și apoi mâna trebuie să fie vie, animată, cu totul la fel cu mâna omenească.

Ei bine, această experiență am făcut-o. Și pentru a nu vorbi de experiențele din Roma, unde ea reușise tot așa de bine, în insula Roubaud, de patru ori ea a reușit cu mine.

Odată, între altele, eu țineam cu o mână amândouă mâinile mediului Eusapia; ridic cealaltă mână a mea în aer, foarte sus. atunci mâna materializată îmi ia două degete ale mele, le trage cu forța, și, după ce le-a tras, în, i dă pe dosul mâinii mele o palmă destul de tare, ca toată lumea să audă.

Și, nu numai eu - continuă Charles Richet - am fost atins de o mână distinctă, când eu țineam amândouă mâinile Eusapiei. La 9 iulie, Ochorowicz este atins în spate de o mână distinctă, atunci când el ținea amândouă mâinile Eusapiei.

La 21 iulie. Lodge, ținând ambele mâini ale Eusapiei, este atins distinct de o mână la umăr”.

Aceste relatări se referă la experiențele făcute în 1894 la Careucranne și insula Roubaud, de Charles Richet în timpul vacanței. Asistau: dl. și d-na Sigdwich. dl. și d-na Lodge, M.I. Ochorowicz, F. Myers, baronul de Schrenck Notzing din München și doctorul Segard. medic colonel din Marina franceză.

Experiența IV. În iulie 1907 doctorul Venzano a scris: „Am reușit eu însumi să apuc o mână în timpul unei ședințe la dl. Avellino, în luna iunie 1901. Era o mână mai mult mare, reunind toate caracterele unei mâini masculine, deci, o strânsei tare, cu scopul s-o rețin cât mai mult în mâna mea. După câțva timp, deși nu încetasem s-o strâng, spre a nu o scăpa, mâna se retrase liber din mâna mea, la un moment dat, ca și cum dimensiunile ei ar fi fost subit micșorate.

Experiența V. Loon de Bussac, în cartea sa „Materializările de la Castelul de la Rouseilic”, la pag. 78, scrie: „La lumina brichetului, pe care îl luase ființa spirituală, văzurăm deasupra perdelelor, în afară de puțința de ajungere a mediului și a asistenților, o mână care ținea brichetul. Aceasta mână era perfect formată, s-ar fi crezut în ceară. Am avut timpul s-o observ cu atenție,

dar neapărat durata a fost limitată la resursa brichetului, care căzuse jos ca un lucru inert, din propria sa greutate.

Mâna pierise...”

Experiența VI. Reamintesc din nou materializările parțiale obținute de profesorul de la Universitatea din Islanda. Hnraldur Nicisson:

„Numai partea superioară a corpului era vizibilă, dar am văzut distinct hainele lui albe. Diferiți asistenți fură apoi atinși. Simții că un picior gol atingea genunchiul meu. Era puțin rece, îl luai și palpiți degetele și recunoscui degetul mare și unghia sa. Piciorul se ridică apoi în aer, îl urmării cu mâna mea. atâta timp cât poziția mea țezânH pe scaun, îmi permise. Puțin după asta pusei amândouă mâinile melc pe genunchii mei. Atunci un picior se materializă deasupra. Era gol, puțin rece și umed*”.

Experiența VII. Cititorii își amintesc că, în timpul când Katie King voia să pozeze spre a fi fotografiată de D. Ilarisson, se formase un braț; îl reamintim:

„Un lucru curios se petrecu în seara aceea, în momentul când Katie se odihnea înaintea cabinetului, așteptând să pozeze, se văzu apărând la deschizătura superioară, un mare braț de bărbat, gol până la umăr și care agita degetele. Katie se întoarse, făcu reproșuri intrusului, care venise s-o deranjeze când ca poza pentru fotografia ei și îi ordonă să se retragă*”.

11 - Misterul morții

Experiența VIII. Doctorul Paul Gibier, fost director al Institutului Pasteur din New York, în experiențele de materializări, făcute cu mediul d-na Salmon, a obținut totdeauna la începutul ședințelor numai materializări parțiale. El descrie începutul ședinței raportate, când mediul era în colivie, în modul următor:

„În mai multe rânduri, mâini albe și fine, câteodată mai mari, una diafană, abia vizibilă, însoțind o alta de o aparență mai materială (nesemănând cu a mediului, care

este scurtă și groasă) alunecă de sus din cabinet, până către partea mijlocie.

Un braț și o mână goale și o altă mână se arată în mai multe rânduri, în același timp, la cele două extremități ale cabinetului-colivic, aproape la doi metri depărtare una de alta”.

La începutul ședinței din 10 decembrie 1808, de asemenea descrisă în capitolul I, când mediul era pus legat în cabinetul de lemn, doctorul Gibier a obținut tot materializări parțiale, descrise astfel:

„24 secunde după ce am ocupat locurile noastre, fără să mai fie nevoie să cântăm, tăcerea fiind completă, vedem lumini dând impresia de transparență în întredeschiderea perdelelor, pe când în partea de sus a cabinetului, la stânga sa (dreapta noastră) în afară, la mai mult de doi metri depărtare de cabinet, vedem un mare antebraț și o mână stângă goale, albe ca zăpada și perfect distincte.

În timp de 63 secunde nimic nu se produce. După acest timp, o formă de mână și de antebraț, albă și diafană, alunecă în lungul deschizăturii perdelelor și dispare.

După câteva secunde, o mână diafană apare în deschizătura perdelelor și apoi dispare.

După 76 secunde, un braț, apoi partea de sus a bustului și fața. apărând incomplete, se arată, apoi dispar aproape imediat.

IX. Numeroasele experiențe ale doctorului în medicină Geley, (director al Institutului Metapsihic internațional din Paris), de materializări parțiale, au fost publicate în cartea sa: „L'ectoplasmie et la clairvoyance”.

El spune la pagina 201: ...Am văzut destul de des reprezentări complete ale unui organ: de exemplu, ale unei fețe, ale unei mâini sau ale unui deget.

În cazurile cele mai perfecte organul materializat are toate aparențele și proprietățile biologice ale unui organ viu. Am văzut degete admirabil modelate, cu unghiile lor,

am văzut mâini complete, cu oase și articulații. Am văzut un craniu viu, căruia i-am palpat oasele, sub un abundent păr. Am văzut fețe bine formate, fețe vii, fețe omenești”.

El a observat, cu mediul feminin Eva, ceea ce nu se mai observase până în 1918 și anume: materializările parțiale formându-se dintr-o substanță amorfă, gelatinoasă, de culoare albă, neagră sau gri, care ieșea din mediul Eva și pe care, el, cel dintâi, a numit-o: „cetoplasma”.

Abundența substanței exteriorizate este din cele mai variate, când infimă, când considerabilă. În unele cazuri această substanță acoperă mediul ca o manta. Substanța poate prezenta trei culori diferite: albă, neagră și gri. Culoarea albă este cea mai frecventă. Ea pare moale și elastică, când se etalează; dură, noduroasă sau fibroasă, când formează cordoane. Ea iese din orificiile naturale și din extremitățile corpului mediului, din vârful capului, din sâni, din extremitățile degetelor. Substanța este foarte sensibilă, orice atingere a acestei substanțe răsună dureros în mediu. O lumină bruscă și neașteptată provoacă o zguduire dureroasă în mediu. Uneori însă suportă lumina zilei.

După ce descrie cum se formează din substanța ectoplasmică a mediului materializarea parțială, el scrie! „Apare o mână perfect modelată. Ating această mână. Ea dă o senzație normală. Simt oasele, simt degetele cu unghiile lor. Apoi mâna se retrage, se diminuează, dispăre la capătul cordonului. Cordonul face încă câteva evoluții, se retrage și intră în gura mediului.

„Se poate observa forma vaporosă, de nor, a substanței, pe care o întrebuințează și o extrag ființele invizibile din mediu, pentru a se materializa; ea iese. În acest caz, din suprafața corpului sub o formă invizibilă și impalpabilă, fără îndoială trece prin veșmintele mediului și se condensează la suprafața veșmântului. Atunci se vede

un nor, care se aglomerează într-o pată pe haina neagră. Ia nivelul umărului, al pieptului sau genunchilor. Pata se mărește, se etalează, apoi ia contururile unei mâini sau unei fețe. Dar materializările se pot face și departe de mediu.

Un cap apare deodată la 75 centimetri departe de capul Evei, deasupra ei și la dreapta ei. E un cap de bărbat, de dimensiuni normale, bine format, cu reliefurile sale obișnuite. Vârful craniului și fruntea sunt perfect materializate. Fruntea e largă și înaltă, părul tăiat în perie și abundent, castaniu aproape negru. Dedesubtul arcadelor sprâncenelor, contururile se estompează, nu se vede bine decât fruntea și craniul.

Capul trece înapoia perdelelor, apoi reapare în aceleași condiții, dar fața incomplet materializată este acoperită de o bandă de substanță albă. Trec degetele mele prin păr și palpez oasele craniului. Un moment după asta totul a dispărut.

Organele materializate nu sunt inerte, ci biologic vii. O mână bine constituită, de exemplu, are capacitățile funcționale ale unei mâini normale. Am fost de multe ori cu intenție atins de o mână sau apucat de degete.

Un fenomen tot așa de curios ca apariția, este dispariția lor. Uneori această dispariție este ca și instantanee”.

Voi rezuma numai cinci din prea numeroasele experiențe, făcute de el cu mediul Eva.

„În ședința din 11 ianuarie 1918: în mijlocul masei ectoplasmatică apar două degete, indexul și mijlociul, bine formate, cu unghiile lor. Sunt din punct de vedere anatomic perfecte. Le ating cu precauție, sunt vii, execută mișcări de flexiune și extensiune.

În ședința din 15 ianuarie 1918: văd formându-se trăsăturile unei fețe. E plată și rău formată. Numai fruntea, ochii și nasul pot fi recunoscute. Fața se

deplasează.

În ședința din 12 februarie 1918: un cap de femeie se arată. Materializarea acestui cap este perfectă. Este o față vio, de dimensiuni normale, cu ochii expresivi. Fața este foarte frumoasă și asistenții o contemplă, schimbând părerile lor cu voce înceată

Apăs pe para de cauciuc, lumina apare și o fotografiez.

În ședința din 26 februarie o față apare la perdea, e de mărime naturală, dar dispare imediat și nu pot s-o fotografiez. Apoi apare din nou; vizibilitatea se mărește; o fotografiez.

În ședința din 8 martie 1918: astfel constituită, fața evoluează, se deplasează, dispare și reapare. Văzând că mișcările perdelei nu pot fi produse de mediul Eva, m-am apropiat să văd ce este. Am simțit un corp omenesc, care făcea să se onduleze perdeaua. Era de mărime naturală. I-am simțit bine umărul; mâna mea coborând i-am palpat toracele și am ajuns la nivelul bazinului. În acel moment, o mână dinapoia perdelei, o dă înapoi pe a mea și un moment mai târziu un cap a apărut la perdea; l-am fotografiat imediat prin simpla apăsare pe para de cauciuc.

Mai târziu doctorul Geley a făcut experiențe cu mediul Franck Kluski din Varșovia, bărbat de 50 ani. Experiențele au fost făcute în colaborare intimă cu profesorul Kichet și A. de Gramont.

La pagina 229 doctorul Geley scrie:

„Astăzi se știe precis geneza materializărilor. Se știe că organele și țesuturile materializate se fac pe seama unei substanțe primordiale exteriorizată în mare parte de mediu și în mică parte de asistenți.

Substanța primordială se prezintă sub două aspecte principale: zbustanță solidă și substanță gazoasă. În experiențele noastre cu Eva, am notat că substanța solidă era predominantă și aproape exclusivă. Cu cea mai mare

parte din mediumuri se constată contrariul: substanța primordială se degajă sub aparența de nor sau de vapori și substanța solidă este cu totul excepțională. Cu mediul Franck Kluski totdeauna materializările se făceau prin nori, prin vapori.

Se văd vapori ușori fosforescenți, un fel de nor fâlfâind în jurul mediului, mai ales deasupra capului său. Acest nor se înalță ca un fum. În același timp apar lumini părănd a fi focare de condensare. Aceste lumini erau în general numeroase, subțiri și efemere; dar câteodată erau mai groase, mai durabile și în acest caz ei e dădeau impresia a fi ca regiuni luminoase de organe invizibile, în special păreau extremități de degete sau fragmente de fețe.

În sfârșit, când materializarea se sfârșea, se vedeau mâini sau fețe perfect formate.

Aceste mâini sau aceste fețe erau adesea luminoase prin ele înșile, câteodată erau luminoase și țesuturile materializate.

Ședința din 14 noiembrie 1918 cu Kluski:

Lumini se produc și se măresc repede de intensitate. Ele sunt mai ales abundente aproape de profesorul Richet. Una din aceste lumini este foarte interesantă. Este ca o nebuloasă vag luminoasă, cred într-o față po calc de materializare, căci are dimensiunile și, forma unei fețe. Această formă durează aproape o jumătate de minut. Ea își mărește și își scade vizibilitatea.

În ședința din 17 decembrie: luminile sunt așa cum au fost descrise în ședințele precedente: nebuloase, vapori fosforescenți, puncte luminoase foarte strălucitoare, mari bule luminoase. Am observat perfect că punctele luminoase erau adesea extremitățile degetelor. Un punct foarte luminos a flotat douăzeci secunde la vârful cabinetului negru, a cărui parte superioară o lumina. Apoi acest punct cobori în zigzag până la capul contelui Potocki

care zise imediat: «O mână mi-atinge capul».

La Kluski - scrie doctorul Geley - n-am văzut niciodată ieșind cordoane solide din gura și degetele sale”.

Trebuie să fie înțeles, o dată pentru totdeauna, că dacă discutăm chestiunea fraudei, este mai ales pentru cititori. N-a fost fraudă, nici nu poate să fii fraudă. Asemenea fenomene sunt naturale. Și nu pot fi imitate de niciun prestidigitator.

El spune relativ la experiențele cu Kluski:

„Am putut constata materializarea de membre omenești prin vedere, prin contact și prin mulajul acestor membre.

În ședința din 20 noiembrie: am văzut întâi o mână lungă și fină la capătul unui braț. care s-a format sub ochii mei; această mână a traversat cercul asistenților, a trecut înaintea mediului și s-a du» să atingă pe doamna Geley. Mâna, antebrățul și brațul erau vizibile. Era o mână de bărbat foarte frumoasă. Pumnul era fin. Antebrățul și brațul erau îmbrăcate într-iu țesut de pânză albă. cu cule longitudinale foarte regulate. (Mediul era îmbrăcat în negru). După contactul simțit de doamna Geley, mâna a dispărut.

Contactul mâinilor materializate a fost fenomenul cel mai frecvent al experiențelor noastre cu Kluski.

Ele dădeau impresia de mâini omenești, erau calde, ca temperatura normală a mâinilor vii. Ele atingeau sau mângâiau mâinile, brațele sau capul experimentatorilor.

În ședințele anterioare din 8 noiembrie, din 11, din 13 noiembrie, din 15 noiembrie, experimentatorii, de asemenea, au luat contact cu mâini materializate.

La pagina 238 doctorul Geley scrie:

„Am putut obține o probă obiectivă formală cu garanții absolute de materializări de membre omenești, prin procedeul mulajelor în parafină.

Am luat un vas, care conținea apă caldă și parafină.

Acest vas avea diametrul de 0, 3 l m. Un kilogram de parafină plutea la suprafața apei calde, ceea ce făcea un strat de 10 centimetri grosime.

Am obținut 9 mulaje, din care șapte de mâini, un mulaj de picior, un mulaj de bărbie. Mulajele se făceau la cerere în timpul ședinței. Operația începea, în general, după un timp de douăzeci de minute, în medie, și era foarte rapidă (unul sau două minute, câteodată mai puțin). Această repeziciune ne-a surprins, căci parafina, la temperatura exterioară a aerului, nu se solidifică așa repede. Parc, după cum afirmă mediul, că personalitățile invizibile, care operau, opt după voință să modifice temperatura membrului și să-l răcească considerabil, pentru a grăbi prinderea parafinei la contactul lor.

Operația se făcea în doi sau trei timp1. Mâna care se materializa se scufunda în vas, ieșea și ve. ie, cu degetele impregnate de parafina caldă, să atingă mâinile celor care controlau, apoi iar se scufundau în vas.

În ședința din 15 noiembrie 1920. După un sfert de oră, un zgomot se aude în vasul cu parafină. Profesorul Richet simte pe mâna sa dreapta degete impregnate de parafina caldă: o parte din parafină rămâne pe mâna sa. Măresc lumina roșie și văd imprimată în parafină o mână de copil, mâna dreaptă cu arătătorul întins și celelalte degete flexate. Mâna e complota până la pumn.

În ședința din 27 decembrie 1920. Mâna dreaptă a mediului ținută de profesorul Richet, cea stângă de contele Pot ochi. Înainte de ședință profesorul Richet și cu mine, adăugaserăm un colorant albastru parafinei, care avea în masă o colorație albăstruie. Aceasta o făcusem în cel mai strict secret pentru a putea afirma că mulajele erau făcute de parafina din vas și nu erau cumva mulaje făcute dinainte de Kluski sau orice altă persoană și puse pe masă prin vreun joc oarecare, în ciuda celui mai desăvârșit control.

Durata operației: 1 - 2 minute.

S-au găsit două mulaje admirabile, de mână dreaptă și mână stângă, de dimensiunea mâinilor de copii de cinci până la șapte ani. Aceste mulaje erau în parafină albăstruie. Nuanța era riguros exactă a parafinei din vas

Ședința din 31 decembrie 1920. Se obține un mulaj de picior de copil, admirabil în contururile lui. Mulajul merge până la vârful tarsului. Al doilea mulaj este un mulaj al regiunii inferioare al unei fețe de indult, se distinge buza superioară, buza inferioară, foseta subiacentă și bărbia”.

Noi mulaje au fost obținute de doctorul Geivy cu Kluski la Varșovia, în timpul unui voiaj al lui Geley, în septembrie 1921, în acel oraș. Cele descrise până acum au fost obținute la Paris, în laboratorul Institutului metapsihic internațional.

El a obținut r „mulajul a două mâini reunite”, fața dorsală și fața palmară a uneia și aceleiași mâini; degetele și talpa unui picior; nană; mână de copil cu degetele fixate și arătătorul întins; mână de copil.

Apoi tot doctorul Geley a obținut o nouă serie de mulaje în aprilie-mai 1922 cu mediul Kluski la Varșovia, cu ocazia unei noi călătorii a drului Geley în Varșovia. Toate mulajele au fost fotografiate.

Nu mai lungesc acest volum descriind alte experiențe, fiindcă toate se aseamănă.

Ele sunt absolut sigure, controlate perfect de oameni de știință.

Doctorul Geley a adus la câteva ședințe de materializări parțiale - pe care le-a obținut - pe Itobert Houdin, regele prestidigitatorilor, care, după ce a asistat la mai multe ședințe și a rămas foarte impresionat, a certificat autenticitatea fenomenelor scriind: „Arta mea de prestidigitație este incapabilă să le reproducă”.

Doctorul Geley adaugă încă:

„Experimentatorii și asistenții aveau toți un spirit critic foarte ascuțit, dar metode de judecată diferite, după educația lor profesională și specialitatea lor; erau profesori de medicină și de drept; membri ai Academiei de științe și ai Academiei franceze, medici, scriitori, ingineri, experți de poliție. Toți nu aveau decât grija adevărului. Nu era vorba de niciun interes personal, de nicio credință sau părere filosofică. Grupul nostru cuprindea catolici, materialști, spiritualști, idealști și indiferenți. Toți au rămas convinși, după luarea măsurilor de precauție contra fraudei, că fenomenele erau adevărate și reale*”.

Cu descrierea materializărilor complete de la cap. I și a materializărilor parțiale din acest capitol, care sunt în afară de orice posibilitate de negare a existenței personalităților spirituale, credem că nu poate rămâne nicio îndoială în spiritul cititorilor din acest punct de vedere.

Toate aceste personalități, care s-au materializat complet, au declarat că sunt ființe, care au trăit pe pământ; și mulți din asistenți au recunoscut în aceste materializări pe unii din membri decedați din familia lor.

Dacă totuși în unele spirite poate fi îndoială, n-au decât să repete experiențele care nu cer decât un bun mediu.

Acum cititorii, din cele descrise în acest capitol și în special din experiența lui Jacolliot, în care se spune că unele din mâinile materializate scriau cu litere de foc cuvinte ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă slovă, precum și din capitolul VII, se vor convinge, cred, de adevărul absolut din Scriptură (Daniel 5 - 1, 6 și 24,.10):

„Împăratul Baltazar a făcut un mare ospăț celor a mie de mai mari ai lui și a băut vin în cinstea lor.

Și în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele de aur și de argint, pe care le luase tatăl său Nabucodor. osor din templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai

marii lui, nevestele și țiitoarele lui.

Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră.

În clipa aceea s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris, în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc, - împăratul a văzut această bucată de mână, care a scris.

Atunci împăratul a îngălbenit și gândurile atât l-au tulburat cu i s-au slăbit încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au izbit unul de altul.

Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cititorii în stele, chaldeii și ghicitorii.

Aceștia neputându-i descifra scrisul, a fost chemat profetul Daniel, care i-a zis:

«Te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta și ai băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale; ai lăudat pe Dumnezeii de argint, de aur și de iier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici nu aud, nici nu pricep nimic și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna Căruia este suflarea ta și toate căile tale.

De aceea a trimis El acest cap de mână, care a scris scrierea aceasta.

Iată însă scrierea care a fost scrisă: «Mane» - numărat; «Tekel» - cântărit și «Fares» - împărțit. Și iată tâlcuirea acestor cuvinte: «Mane» înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt; «Tekel» înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor; «Fares» înseamnă că împărăția va fi împărțită și dată Mezilor și Persilor».

Îndată Baltazar a dat poruncă și au îmbrăcat pe Daniel cu purpură, i-au pus un lăntșor de aur la gât și au dat de știre că va avea locul al 3-lea în cârmuirea împărăției.

Dar chiar în noaptea aceea, Baltazar, împăratul

Chaldeilor, a fost omorât”.

CAPITOLUL V

MORȚII 1SI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN SCRISUL LOR PROPRIU ȘI DIRECT, FĂRĂ SĂ FIE VĂZUȚI

Scrierea proprie și directă a personalităților spirituale este o experiență sigură și ușor de controlat, fiindcă ea se poate produce în plină lumină a zilei. Mediul rămâne în starea sa normală, așa încât parcă nu joacă niciun rol. Foi de hârtie și creioane sunt puse în cutii sau în cutii de mese închise cu cheia, sau se pun condeie de ardezie între table de ardezie, pe care le întrebuințează copiii în clasa I primară, legate și pecetluite, și sunt găsite imediat acoperite de mesaje scrise și semnate cu numele persoanelor decedate.

În timpurile moderne, baronul Guldenstubbe a atras cel dintâi atenția publică asupra acestui gen de fapte, în cartea sa: „La realită des Esprits et le phneme de leur ecriture directe”, ediția Leymaric.

Fără concursul nici unei persoane, care lua parte la experiențe, fără niciun fel de fraudă posibilă, mediul însuși fiind în condiții foarte variate, el a obținut numeroase mesaje scrise. Experiențele sale cele mai remarcabile au avut loc la Luvru, la muzeul din Versailles, în biserica St. Denis, în biserica din Wesminster, la Britisch Museum și în mai multe biserici sau monumente ruinate din Franța, Germania și Anglia.

Printre martorii acestor experiențe el citează pe: Delamare, redactor șef la ziarul Patrie; Croisselat, redactor al ziarului L'Univers; Dale Owen Lacordaire, fratele marelui orator; istoricul Bonnechose; prințul Leonide Golitzin: Preotul Monntfort etc.

Baronul pune foii din propriul său carnet în locuri ascunse cu creion. El se retrăgea la câțiva pași, fără să piardă din vedere un singur moment hârtia ascunsă, apoi o retrăgea și găsea scris mesaje foarte lămurite.

Volumul este însoțit de treizeci de facsimile de scriere directă obținute în acest mod și alese printre mai mult de 200 specimene scrise în 20 limbi diferite.

În unele cazuri foile de hârtie erau puse pe mese sau pe parchetul podelei sub ochii experimentatorilor și se vedea creionul ridicându-se, ca și cum ar fi fost ținut de o mână invizibilă și scriind.

Experiența I. În cartea sa: „Recherches sur les phdnomenes du spiritualisme”, pagina 163, W. Crookes citează un exemplu de scriere directă:

„Mă așezasem lângă mediul miss Fox și singurele persoane prezente erau soția mea și una din rudele ei. Țineam amândouă mâinile mediului în una din mâinile melc, iar picioarele ci erau puse pe picioarele mele. O

foaie de hârtie fusese pusă pe masă înaintea noastră și cu mâna mea liberă țineam un creion.

O mâna luminoasă coborî din tavanul salonului și după ce fâlfâi câteva secunde lângă mine, îmi luă creionul din mână, scrise repede pe foaia de hârtie, aruncă creionul, apoi se ridică deasupra capetelor noastre și se pierdu în întuneric.

Această experiență s-a făcut în întuneric; aici se vede mâna materializată care scrie, dar Crookes nu spune ce se scrisese pe hârtie.

AL doilea exemplu - continuă Crookes: poate fi considerat ca un insucces. O nereușită învăț adesea mai mult decât experiența cea mai reușită. Această manifestatie a avut loc la lumină, în camera mea și numai în prezența mediului Home și a câtorva amici intimi. Exprimai dorința de a fi martor la un mesaj scris, așa cum auzisem înainte de la unul din prietenii mei.

Imediat ne fu dată prin masă comunicarea alfabetică următoare: «O să încercăm». Câteva foi de hârtie și un creion fuseseră puse pe o masă: atunci creionul se ridică pe vârful lui, înainta spre hârtie și căzu. Apoi iar se ridică

și căzu din nou. A treia oară se ridică, dar nu reuși. Un mesaj alfabetic prin masă ne spuse: „Am încercat să satisfacem cererea voastră, dar nu putem.

Mai departe vom vedea cum fac ființele spirituale comunicări prin masă.

Experiența II. Iată un fapt obținut în satul Douchy (Nord) și raportat Congresului spiritualist din 1900, din Paris, de doctorul Dusart:

„La 4 martie 1893, mediul Maria D., înconjurată de cinci persoane, arată un scaun gol, neocupat, pe care ca spunea că vede pe Agnes, vara sa, decedată de mai mulți ani, ocupată să scrie pe bucăți de hârtie tăiate în formă de inimă. Un moment mai târziu, toți asistenții văd o mână depunând pe masă un pachet cu 5 foi de hârtie în forma de inimă, pe una din ele osie scrisă o scurtă rugăciune. D-l și d-na N., părinții lui Agnes, recunosc scrisul fetei lor și îi trec lacrimile.

La o altă ședință se vede, în două rânduri, un creion pus pe masă, ridicându-se, scriind singur două linii și reluându-și locul*”.

În prima experiență a fost și o materializare de mî
172

nă și doctorul Dusart nu arată ce rugăciune a fost scrisă. În a doua experiență se spune, că au fost scrise două rânduri, de o mână invizibilă, dar nu se arată ce a fost scris. În aceste cazuri mediile par a nu procura destulă forță personalităților invizibile spre a putea scrie.

Experiența III. Sergent Cox, președintele Soicetății psihologice din Anglia, a obținut cu mediul Slade mai multe mesaje scrise pe ardezie. Iată un extras:

„Mâinile lui Slade stăteau pe masă și tot corpul lui era sub ochii mei, de la picioare până la cap. El luă tabla de ardezie, pe care o inspectasem cu îngrijire, pentru a mă asigura că nu era nici urmă de scriere, și, punând pe ea o bucatică de creion tot de ardezie, o lipi de fața inferioară a

mesei. Imediat auzii un zgomot, ca și cum cineva ar fi scris pe ardezie.

După câteva lovituri, ce se auziră și care indicau că scrisul a fost terminat, ardezia fu pusă pe masă și ciliu următorul mesaj: „Scumpe Sergent, studiezi un subiect care merită toată atenția tai; omul care ajunge să creadă în acest adevăr devine mai bun în cea mai mare parte din cazuri. Acesta este scopul nostru, când revenim pe pământ, împinși de dorința de a face pe oameni mai înțelepți și mai puri”.

Experiența IV. Preotul J. Savage, predicator renumit, citează mărturia unui rabin evreu, prieten al său, sceptic în privința posibilității de a comunica cu lumea cealaltă.

El (rabinul) se dusesese să vadă un medium în Chicago, însoțit de un bilet pe care îl adresa tatălui său, decedat câțiva ani mai înainte în Germania și pe care îl scrisese în limba germană, dar cu litere ebraice, ca să împiedice pe medium, să descopere prin vreun mijloc oarecare, despre ce era scris în acel bilet. El puse biletul între cele două table de ardezie, pe care le legă împreună și le fixa pe o sfoară, care le ținea suspendate deasupra mesei, la care ei erau așezați. În aceste condiții desfășurând tablele de ardezie, după un moment, rabinul găsi răspuns la biletul său, semnat de tatăl său și scris și răspunsul în limba germană, dar cu litere chraice.

Experiența V. Profesorul Nielsson, ale cărui o parte din experiențe le-am citat, în cartea sa, la pagina 38, scrie:

„Într-o seară, pe când personalitățile spirituale care conduceau experiențele noastre, trebuiau să încerce producerea de scriere directă, rugai pe un medic, să mă ajute să supraveghez mediul. Noi țineam amândoi genunchii și brațele mediului și în același timp ne observam unul pe altul. Lăsați medicului sceptic grija să supravegheze masa, pe care se pusese o bucată de hârtie și un creion. Masa era așa de departe de mediu, încât i-ar

fi fost imposibil să o atingă cu brațul, chiar dacă mâinile sale ar fi fost libere. Cu toate aceste măsuri de control, puturăm toți trei și cele aproape 60 persoane, care erau dincolo de masă înapoia unei pânze de sârmă foarte deasă și destul de groasă, care-i separa de masă și de noi, puturăm - zic - să auzim bine creionul scriind pe hârtie. Puțin după aceasta foaia de hârtie zbură prin aer și căzu pe capetele noastre. Lumina fu mărită și mediul sceptic citi, în fața tuturor, ceea ce fusese scris de o mână invizibilă. Era o scrisoare scurtă, dar amicală, care se afirma a fi fost scrisă de o tânără femeie din grupul dezîncarnaților. Această doamnă era prima care descoperise facultățile mediului Indridasson și care cea dintâi, după cum ne spusese ea, îl trecuse în transă. Doctorul sceptic îmi spuse după ședință că el auzise o voce slabă feminină, în același timp când creionul se ridica să scrie, o voce care spusese: «Chiar dacă este întuneric, eu tot văd*».

De multe ori am spus mai târziu prietenului meu, doctorul: «Dacă scrierea directă, pe care am obținut-o în scara aceea a fost produsă grație fraudei sau vreunui truc, tu ești atunci cel care ai fraudat».

De altminteri pot să vă încredințez, că scurta scrisoare mi-a plăcut atât de mult, încât am fotografiat-o și o păstrez.

Profesorul Nielsson, în cartea sa în care sunt tipărite trei conferințe asupra experiențelor sale psihice, conferințe pe care Le-a ținut la Copenhaga, nu arată conținutul scrisorii. Dar se văd bine măsurile luate: deoparte mediul ținut strâns de el și de doctor, mai departe masa și dincolo de masă, la oarecare distanță, sârme de fier, groase, pe un cadru de lemn, care separau pe spectatori de masă și de experimentatori.

Experiența VI, cu fakirul. Jacolliot, în cartea sa, citată, descrie astfel experiența de scriere directă ce i-a

produs fakirul:

„Era ora 10 dimineata. Fakirul se puse numaidecât jos pe lespezi. Adusese cu dânsul un săculeț plin cu nisip foarte mărunț, pe care îl deșertă pe lespezi și-l netezi cu mâna, așa încât se formase o suprafață întinsă, cam de cincisprezece centimetri pătrați. După asta mă rugă să mă așez în fața lui la o masă cu o foaie de hârtie și un creion. Cerându-mi o bucățică de lemn, îi aruncai un bețișor, pe care îl așeză cu îngrijire pe nisip.

— Ascultă - îmi zise el - am să chem duhurile. Când vei vedea lucrul ce-mi dăduși adineauri (bețișorul) ridicându-se în sus, dar rămânând în atingere cu nisipul cu unul din capete, vei putea să tragi pe hârtie semnele ce-ți vor plăcea; le vei vedea reproducându-se pe nisip.

Întinse atunci amândouă mâinile orizontal înaintea lui și începu să murmure formulele tainice ale descântecelor.

După câteva clipe, bețișorul de lemn se ridică tocmai cum spusese fakirul și în aceeași clipă începui și eu să-mi plimb creionul pe foaia de hârtie de dinaintea mea, făcând la întâmplare figurile cele mai ciudate.

Văzui numaidecât bețișorul de lemn copiind întocmai toate mișcările mele și arabescurile capricioase ce le desemnam, se desfășurau numaidecât pe nisip. Când mă opream, creionul improvizat se oprea și el; reîncepeam, mă urma.

Fakirul nu se clintise din loc și nimic nu-l punea în atingere cu bețișorul de lemn, care se mișca singur.

Voind să știu, dacă, din locul unde se afla, nu cumva putea să urmărească mișcările ce le făceam eu cu creionul pe hârtie, ceea ce n-ar fi explicat, totuși, cum putea să transmită aceste semne, fără să fie în atingere cu suprafața nisipului, care le primea - mă sculai de la masă și punându-mă într-o poziție la fel cu a fakirului, mă putui convinge că-i era cu neputință să-și dea socoteală de

mișcările mele.

Controlai atunci semnele făcute de amândouă părțile; asemănarea era desăvârșită.

Fakirul netezi din nou toate părțile nisipului și-mi zise:

— Gândește-te la un cuvânt în limba zeilor (sanskrită).

— Pentru ce numaidecât în limba asta?

— Pentru că duhurile se slujesc mai lesne de graiul acesta nemuritor, necunoscut celor prihăniți.

Indianul întinse atunci mâinile după cum făcuse mai înainte; tocul magic se mișcă singur, se ridică și scrisese:

„Tatăl ceresc».

Erau într-adevăr cuvintele la care mă gândisem.

— Gândește-te la o propoziție întreagă, continuă fakirul.

Și bețișorul singur scrisese pe nisip cuvintele următoare:

Vișnu doarme pe muntele Śiva.

— Duhul care te insuflă mi-ar putea spune versetul 243 din cartea a 4-a a lui Manu? - întrebai pe CovindasamL

Abia isprăvisem de formulat această dorință și bețișorul, neatins de nimeni, începu numaidecât să scrie, literă cu literă, versetul următor (care era într-adevăr cel arătat), ce se desfășură înaintea mea:

— Omul: le cărui fapte au drept țintă virtutea și ale cărui păcate au fost șterse prin fapte evlavioase și prin jertfe, intră în locașul ceresc, scânteietor de lumină și înveșmântat într-o formă spirituală».

Cu aceasta se termină partea întâia a ședințe* clin ziua aceea.

Iată o experiență de scriere directă, făcută ziua la ora 10 dimineața. Să se remarce că Covindasami atribuie

această scriere nu lui, ci duhurilor. De altfel el nu atingea bețișorul.

VII. Doctorul Gibier, ale cărui experiențe le-am citat în parte, a experimentat mult, spre a se convinge de adevărul scrierii directe. În urma experiențelor sale, absolut convingătoare, el a scris cartea „Le spiritisme.

Trebuie să spunem că, în timpul când cartea sa era la tipar, unul din camarazii săi de internat al spitalelor din Paris, a venit și i-a făcut vizită. Lăsăm cuvântul doctorului Gibier:

„Când puneam mâna pentru ultimă oară pe această carte, primii, într-o dimineață, vizita unuia din bunii mei prieteni, doctorul X., unul din vechii colegi de internat al Spitalelor. După complimentele obișnuite, amicul meu X., care părea că mă examinează cu oarecare atenție neliniștită – ceea ce, Între paranteze, mă încurca întrucâtva – îmi spuse, ab abrupte:

— Nu te ocupi de spiritualism?

— O să vorbim imediat – îi răspunsei cu; dar de ce mă întrebi?

Micul următor dialog începu atunci între noi:

El. Pentru că am auzit vorbindu-se și după câte mi s-a spus, aş fi mirat să fie așa, fiindcă îmi pare, că un om de bun simț...

Eu. Mai curând e locul să mă mir eu de cuvintele tale, căci, în sfârșit, știi tu ce este spiritualismul?

El. Cum?... Dar este...

Aici, prietenul meu doctorul X., un savant pe care Facultatea de medicină se va onora să-l numere într-o zi printre cei mai străluciți profesori ai săi, îmi făcu, într-un discurs, proba că el nu cunoștea nici primul cuvânt relativ la chestiune. El avea intenția să-mi demonstreze altceva. De aceea fu foarte surprins când îi răspunsei: „Auzindu-te, n-ar mai fi fost până astăzi decât ignoranți, oameni străini de orice știință, printre persoanele care s-au ocupat de

spiritualism. Află deci că savanții, iluștri printre iluștri, s-au pronunțat într-un mod complet afirmativ în ceea ce privește realitatea „fenomenelor spirituale”. Îi pusei chiar probele sub ochi și, cum el nu este din acei care zic: «Chiar dacă mi s-ar proba, nu aş crede», el rămase mirat.

Totuși - îmi spuse el: în locul tău aş lăsa pe un altul să se compromită și eu nu m-aș ocupa de aceste lucruri. Tu te mărginești să probezi fapte pe care le constăți. Știu, dar buoii prieteni vor zice de tine: «A! da, dl. G., care se ocupă de spiritism...» și te vor face să treci drept un vizionar, un halucinat, știi eu?

Eu. Ei bine. este posibil ca, lucrând așa cum lucrez, să-mi fac cel mai mare rău din punctul de vedere al profesiunii mele; se poate încă să-mi închid drumul tuturor academiilor, mici și mari, dar din moment ce constat un fapt, nimic nu mă va împiedica să-l proclam, căci în speță, asta mi se pare de cea mai mare importanță: E pur și muove. Eu prefer fericirea de a căuta adevărul

12 - Misterul morții onoare! de a face parte dintr-o societate, care ar închide ochii ca să nu vadă. Galvani s-a lăsat să fie oprit de batjocurile proștilor din epoca sa? Nicidecum.

«Eu sunt atacat, scria el, de două feluri de persoane foarte diferite. Și unele și altele râd de mine și mă numesc profesorul de dans al broaștelor. Ei bine!... Cu toate astea, eu cred că am descoperit una din cele mai mari forțe ale naturii».

Să fi avut el intuiția transipiterii forței la distanță prin electricitate, a luminii electrice și a altor lucruri mai colosale, pe care noi nu le cunoaștem încă?!

Pretențiile mele sunt mai puțin înalte; eu n-am descoperit nimic; eu nu fac decât să constat ceea ce o sută de mii de oameni au constatat înaintea mea; ceea ce am văzut eu, un număr de savanți distinși în Franța au văzut și ei. Unul din noi trebuie să riște, alții îl vor urma, mai

curând sau mai târziu, mai ales dacă după afirmația lui William Crookes se poate zice despre fenomenele de care ne ocupăm: «nu că aceasta este posibil, ci aceasta este».

— Adio - îmi spuse X., părăsindu-mă: ai mult curaj”.

Doctorul Gibier și-a tipărit cartea sa și publicarea ei nu l-a împiedicat să devină directorul Institutului Pasteur din New York și acolo să continue în orele libere experiențele sale psihice și să publice alte cărți asupra lor.

Lăsăm din nou cuvântul doctorului Gibier cu privire la experiențele de scriere directă, raportate în cartea citată.

„Am experimentat, înconjurându-ne de toate precauțiile. Desfid orice prestidigitator de a putea produce cu ajutorul artei sale și în condiții identice, egale cu condițiile în care ne-am pus, scrierea pe table de ardezic, așa cum am obținut-o în experiențele noastre. După primele experiențe, pe care le-am avut cu mediul american Slade, deși nu puteam crede cu niciun chip într-un artificiu de prestidigitație, am chemat totuși și l-am consultat pe cel mai abil prestidigitator al teatrului Robert Houdin din Paris, dl. J., care după ce a asistat la o ședință cu d-na J., a scris atestarea următoare:

«Afirm, domnilor savanți, eu prestidigitator, că ședința cu dl. Slade este adevărată, într-adevăr spiritualistă și de neînțeles în afară de o manifestație ocultă. Și din nou afirm.

J. de la Teatrul Houdin **aprilie** 1886»

Am văzut, mai mult de o sută de ori, litere, desene și chiar fraze întregi scriindu-se cu ajutorul unui condei de ardezic, pe ardezii, pe care mediul Slade le ținea și chiar între două ardezii, cu care el nu avea niciun contact; ardezii, care îmi aparțineau și pe care le cumpărasem noi din vreo librărie din Paris și pe care le semnasem cu semnătura mea.

Nu voi cita decât un mic număr de aceste fapte

interesante. Cum - ml se va spune - poți dumneata să admiți; ca o scriere să se formeze spontan pe o ardeză sau alt obiect? Atunci dumneata crezi că Baltazar a văzut cu adevărat și că beția nu avea niciun rol când a văzut acel celebru: Mane-Tekel-Fares, pe care o mână de foc îl scria pe zidul sălii de serbare?!... Voi răspunde la aceste obiecții, nu că admit, ci constat.

Ce cauză atribui eu acestei scrieri? Eu afirm că scrierea directă sau spontană pare a fi independentă de mediu și că ea este inteligentă.

Experiența I a doctorului Gibier. „La 29 aprilie 1886, la ora 11 dimineața, mă duc la Slade (mediu, bărbat de 50 ani, născut în America, care era mediu încă de când era copil, fiindcă la acea vârstă se produceau prin el zgomote, ciocănituri, ceea ce îi atrăgea pedepse la școală, fiind acuzat că face zgomot cu picioarele), cu unul din amicii mei, dl. A. Aduc mai multe ardezii marcate cu creion albastru. Inspectez camera unde trebuia să aibă loc experiența. Examinez masa, mâinile lui Slade și mânecile lui, căptușeala hainei și hainele, cum și pantofii, pe care, la rugămintea mea îi descălță.

La cererea lui Slade, scot din ghiozdanul, care nu m-a părăsit, două din ardeziile mele. fiecare înconjurată cu obișnuitul ei cadru de lemn, ardezii pe care le cumpărasem la Faber și le pun pe masă, separate una de alta. Slade ia un mic condei de ardeză de 10 milimetri lungime și îi pune pe una din tablele de ardeză. Acoperă apoi condeiul cu a doua ardeză, a cărei semnătură este în interior; ia cele două ardezii astfel reunite și le pune vertical pe antebrațul meu stâng. Nu am pierdut din vedere niciuna din mișcările lui și nici ardeziile. În momentul când Slade așeza vertical ardeziile, aud condeiul alunecând în spațiul menajat între cele două suprafețe prin cadrele de lemn ale ardeziilor. Camera este luminată de lumina zilei.

Noi avem, toți trei, mâinile noastre pe masa goală. D-

l A. este la dreapta mea și Slade la stânga mea. Am sub ochi mâinile lui Slade și gambele lui pe care le ține în afară de masă. Văd distinct pe antebrățul meu stâng cele două fețe ale ardeziilor lipite și mâna dreaptă a lui Slade care le ținea.

După douăzeci sau treizeci de secunde eu simt o presiune mare a ardeziilor pe antebrățul meu. Slade spune că simte „curentul” trecând în brațul lui; asta pare că îl face să sufere puțin.

Câteva lovituri surde sunt făcute în ardeziile mele și mâna lui Slade a rămas imobilă. Deodată scrierea pe ardezie se aude distinct; mâna lui Slade este imobilă, niciunul din degetele lui nu mișcă. Ascult ardeziile mele; nu este nicio îndoială, că în interiorul lor se petrece zgomotul, aud perfect zgomotul scrierii și punctuația. La început scrisul a fost făcut încet, apoi mai repede, apoi iar încet.

După un timp destul de lung, trei lovituri seci sunt auzite în ardezii; Slade le retrage. le pune pe masă, eu i le iau din mână fără să presez. Iată-le în mâinile melc. Ardezia pe care găsesc semnătura mea n-are niciun fel de scriere. Cealaltă care stătuse pe mâna mea stângă e acoperită. Semnătura mea pe care am văzut-o în timpul cât a durat experiența, în parte acoperită de cutele hainei mele, este de cealaltă parte a ardeziei acoperită de scris.

Patru fraze separate prin trei linii sunt scrise pe ardezia mea. O a patra liniuță se găsește înaintea semnăturii care termină totul. Două din aceste fraze, cea dintâi și cea de la urmă sunt scrise în englezește și semnate «W. Clark». Din celelalte două, una este scrisă în limba germană și cealaltă în limba franceză.

Prima frază scrisă în englezește suna:

...Many spirits are present and will say a few words to you. I am truly. W. Clark1. - „Mai multe spirite sunt aici prezente și vor să vă vorbească. Cu toată sinceritatea”.

Fraza scrisă în limba germană era următoarea:

„Mein thueuer Herr. Empfangen Sie mein herr meinc herzlichsten Grusse. Jonh Stephens”. - „Scumpul meu domn. Primește cele mai cordiale salutări1.

Fraza scrisă în franțuzește este astfel concepută:

„En cffet, votre idee est tres bonne. Votre bien devoue serviteur L. de M.1. - „într-adevăr, ideea voastră este foarte bună. Prea devotatul vostru servitor.

La începutul ședinței spuseseam că, dacă voi obține rezultate, voi scrie o carte asupra lor. La această idee să se fi voit să se răspundă?!

Ultima frază scrisă în englezește era:

„Doar Sir, we all join in the above. W. Clark. - „Scumpe domn, noi ne asociem toți la ceea ce precede1.

Planșele au fost reproduse prin fotogravură de dl. Arents, specialist distins din Paris, bine cunoscut de savanți.

În concluzie, în această experiență ardeziile mele au fost continuu supravegheate de trei din simțurile mele: vedere, tact și auz”.

Experiența II a lui Gibier. „La 12 mai 1886, la ora 11 dimineața, la Slade; totul se petrece la început ca în experiența precedentă.

Două ardezii Faber Nr. 7, aparținându-mi și marcate cu semnătura mea, sunt puse de mine pe masă. Pun ei t însumi de data asta un mic condei de cinci milimetri lungime, între cele două ardezii. Slade care n-a pus mâna până acum pe tablele de ardezie, pune acum numai extremitatea degetelor mâinii sale drepte deasupra, mâna sa stângă rămâne pe masă, cu mâinile mele și ale unei a treia persoane. Suntem așezați ca în experiența nr. 1, descrisă anterior. Îmi reazem cotul meu stâng pe cele două ardezii și după o secundă simt și aud distinct scriind în interiorul lor. Observ că este întrerupere de scris, de fiecare dată când scot mâna mea din cercul pe care ca îl

formează cu mâinile persoanei, care este la dreapta și cu aceea a lui Slade. După câteva minute, trei sau patru mici lovituri seci sunt făcute sub cotul meu. «Este gata – zice Slade în englezește, care își ia mâna sa dreaptă de pe ardezii. Iau tableie de ardezii, le deschid și găsesc că una din ele, pe care recunosc punctele mele de reper, este acoperită de scriere directă.

Micul condei pe care îl pusesem pe această ardezie, ale cărei frânturi erau nete, poartă la una din extremitățile lui semne de uzură neîndoioase.

— Ce scriitor a folosit acest condei și a scris cele trei fraze (în englezește, franțuzește și în limba germană), pe care le văd pe tăblița de ardezie?! Am pus chiar cu (eu însumi și nu altul) condeiul meu între cele două ardezii. N-am părăsit un singur moment din vedere aceste ardezii și nici mâinile lui Slade; mâna lui stângă era pe mâna mea stângă și mâna lui dreaptă era la treizeci centimetri de vederea mea, numai extremitatea degetelor lui stăteau pe ardezii, pe care le mențineam cu cotul meu.

Niciun mușchi al degetelor lui n-a mișcat; am auzit zgomotul scrierii; zgomotul se petrecea între ardezii; le-am deschis cu însumi; sunt sigur că nu mi le-a schimbat; nimeni nu le-a atins decât eu și extremitatea degetelor lui Slade în contact cu aceea din ardezii, pe ale cărei cele două fețe nicio literă n-a fost scrisă.

În această experiență, pe tabla de ardezie au fost scrise trei fraze: cea dintâi în englezește, a doua în limba franceză și a treia în limba germană.

Fraza scrisă în englezește era:

«Spiritualism inculcates a morality the most pure and elevated, and a state of the affections towards God, in the highest degree holy and spiritual. W. Clark» – «Spiritualismul învață morala cea mai pură și cea mai înaltă și o stare de iubire către Dumnezeu în cel mai înalt grad, sfânt și spiritual».

Fraza scrisă în franțuzește suna:

«Îl n'est plus permis de concevoir le moindre doute. L. de Mond». - «Nu mai este permis să aveți cea mai mică îndoială».

Fraza scrisă în limba germană zicea:

«Ich danke ihnen for ihren lieben besuch. Ich muss jetzt gehen, wir müssen scheiden. John von Dyke». - «Vă mulțumesc pentru amabila voastră vizită, acum eu trebuie să plec, trebuie să ne separăm».

Ce explicație să dăm acestor fapte?!

Acea pe care o spun tablele noastre de ardezic.

Experiența III. La 12 mai 1886, la ora opt și jumătate seara, la Slade, între alte manifestații zise spiritualiste, sub o tăbliță de ardezie, care îmi aparținea și care era pe masă sub brațul meu și pe care Slade n-a atins-o, simții scriind cu micul condei; operația terminată, găsii pe fața inferioară a ardeziei mele, pe care cu 2 minute mai înainte nu era scris nimic, o frază scrisă în englezește, a cărei traducere este următoarea: „Păstrează acestea pentru tine, ca probă a promisiunii, noastre. Vom face mai mult pentru tine în viitor. W. Clark.

Ședința terminată, Slade luă una din tăblițele mele, puse un condei pe una din fețele ei în plină lumină și se pregăti s-o pună sub fața inferioară a mesei, dar mâna lui păru trasă de partea mea de o forță invizibilă - și tăblița de ardezie fu pusă pe capul meu; simții și auzii scriind; un moment după asta, citii aceste două cuvinte - „Good bye” (adio). Observai că cuvântul începea de partea opusă mâinii lui Slade și că condeiul se oprise exact în dreptul sfârșitului cuvântului bye”.

Experiența IV. „La 24 mai 1886. După amiază ședință la Slade. O ardezie identică cu precedentele (pe care o cumpărasem atunci nouă și pe care o marcasem cu semnătura mea, cu creion albastru), este pusă de mine pe masa goală, pe care am examinat-o cu atenție pe deasupra

și pe dedesubt. Un mic condei este pus pe ardezia mea, pe care se citesc semnătura mea și marca

A. W. Faber nr. 7.

Iau ardezia cu mâna stângă, o pun sub colțul mesei lângă care sunt așezat. Mâna mea dreaptă este pe masă ru mâinile lui Slade și acelea ale domnului A., care asistă și el la experiență. Slade este la stânga mea și A. la dreapta mea; după câteva minute de așteptare niciun zgomot nu se aude, pe ardezia pe care o țin; dar în mai multe rânduri, fără vreun contact aparent al vreunei persoane, simt că este împinsă spre mine. Mă aplec și nu văd nimic sub masă. Slade, ale cărui gambe n-au făcut nicio mișcare, are mâinile pe masă. La un moment dat, simt că ardezia este trasă din mâna mea și trebuie s-o țin tare; mă uit sub masă: nimic. Examinez din nou ardezia pe care o ridic de sub masă; condeiul este la locul lui, nicio literă nu este scrisă.

Pun din nou ardezia mea sub masă și de această dată invit pe Slade să o țină și el în același timp cu mine. Fiecare din noi o ține în modul următor: ținem și ardezia și masa; degetele mari le ținem în contact cu masa, iar celelalte degete le ținem sub ardezie. Abia așezați în această poziție, auzim foarte bine condeiul alergând pe ardezie. Mă aplec să examinez degetele lui Slade, care erau libere. Mesajul trebuie să fie lung, căci așteptăm multe minute până ce zgomotul scrierii încetează. Trei mici lovituri seci se aud. Încerc să iau eu însumi ardezia, Slade retrăgându-și mâna lui, dar marcai o rezistență foarte apreciabilă, ceva comparabil cu ceea ce se simte când se ridică un clopot de sticlă, sub care s-a făcut un început de vid cu o pompă pneumatică. Constat că au fost scrise: patru fraze pe ardezia mea. Aceste patru fraze sunt scrise, prima în franțuzește, a doua în grecește, a treia în limba germană și a patra în englezește. Mediul nu știe nicio altă limbă decât englezește.

Fraza întâia în limba franceză era:

«Și ton bras, o Demosthenes, avail egale ton genie, jamais les Grecs n eussent obeis a Topec macédonienne E. Z.» - «Dacă brațul tău, o Demostene. ar fi fost egal cu geniul tău, niciodată Grecii nu s-ar fi supus sabiei macedonene.

Fraza a doua scrisă în grecește, care pare să fi vrut să traducă fraza precedentă, este compusă în mare parte din cuvinte trunchiate sau necitețe.

Fraza scrisă în limba germană suna:

«Mit dor ausgezeichnetsten hochachtung* (Semnătura indescifrabilă). - „Cu considerația cea mai distinsă.

Fraza scrisă în englezește spunea:

«This is a hard task for a spirit to perform at the first visit. W Clark. - «Acesta este un lucru greu de făcut de un spirit, la prima lui vizită».

Experiența V. Această experiență a avut loc în apartamentul meu, în sufragerie, unde Slade intra pentru prima oară la 27 mai, ora 9 seara. Erau prezente cinci persoane în total, două persoane din familia mea, un prieten, Slade și cu.

Luai două din ardeziile mele, curate, nescrise și pusei între ele, un condei, ca de obicei. Trecui aceste ardezii lui Slade, care le luă în mâna lui dreaptă, fără să le desfacă și le rezema pe umărul uncia din persoanele din familia mea. Aveam, toți cei cinci prezenți, mâinile noastre pe masă, formând «cercul». Slade nu avea decât mâna stângă pe masă, fiindcă cu mâna dreaptă ținea tablele de - ardezie. Câteva lovituri date în ardezie fură auzite, apoi se auzi zgomotul condeiului scriind în interiorul ardeziilor. Aceasta a durat ca treizeci de secunde: ardeziile depuse pe masă, imediat citirăm scrisă pe una den ele sentința următoare: „The truth will outshine error” - „Adevărul va eclipsa eroarea”.

Experiența VI. În aceeași ședință, un fapt mai curios decât celelalte s-a produs. Luând una din ardezii, bine spălată pe ambele fețe. Întreb pe Slade, dacă va putea obține un cuvânt pe care îl voi scrie eu, fără ca el să aibă cunoștință de ceea ce am scris.

Slade răspunzându-mi afirmativ, scrisei pe ardezia mea. departe de vederea lui Slade, humele fiului meu Louis: pun un condei pe fața opusă și trecând tăblița de ardezie pe masă, trec ardezia lui Slade, care, fără s-o privească, o pune sub marginea mesei melc, în așa fel încât o lasă vizibilă într-o mică porțiune din întinderea ei: prin urmare, vedeam toți câți eram la ședință mâna dreaptă a lui Slade. Mâna lui stângă, ca și ale noastre, era pe masă. Nu se scurseseră zece secunde și ardezia îmi era dată cu următoarea mențiune scrisă: „Louis is not here” (Louis nu este aici), ceea ce era adevărat: Această frază fusese scrisă pe fața opusă aceleia pe care eu scrisesem cuvântul „Louis”.

Experiența VII. Atrag atenția cititorului asupra acestei experiențe.

HO iunie 188 fi. Am făcut astăzi la ora 5. la Slade, o observație mai curioasă decât celelalte, prin faptul că fenomenul scrierii directe s-a produs în două ardezii care îmi aparțineau și de care Slade nu s-a atins.

Adusesem mai multe ardezii, dintre care două; învelite în hârtie, legate împreună cu o sfoară, pecetluite și prinse între ele cu șuruburi.

Doream să obțin scrierea directă în aceste ardezii și întrebai pe Slade, dacă aceasta ar fi posibil. «Nu știu, îmi răspunse el, o să întreb». Propusei atunci, să avem răspunsul în două ardezii noi, pe care Ic. adusesem în ghiozdanul meu, ceea ce îmi fu acordat de Slade.

Într-o ședință anterioară un vizitator venise la Slade și obținuse scriere directă în două ardezii, pe care Slade le ținea sub picioarele lui. Am cerut lui Slade și obținut

permisia, după ce am pus condeiul tradițional între cele două ardezii, să stau eu pe ardezii. Punându-le, deci, pe scaunul meu, m-am așezat peste ele. Și cu și Slade am pus atunci fiecare amândouă mâinile noastre pe masă. după care am simțit și auzit foarte bine. că se scria pe ardezia cu care eram în contact.

Când se sfârșise de scris, mă sculai și luai eu însumi cele două ardezii și citii următoarele cuvinte, rău scrise de altminteri, dar scrise, și bine vizibile:

«Ardeziile sunt dificile de influențat, vom face ce vom putea».

Slade nu atinse aceste ardezii”.

Experiența VIII. „La 2 iulie 1886, la ora 5 scara, înainte de a face o experiență cu ardeziile mele, Slade. după obiceiul lui, făcu o încercare cu o ardezic adusă de el. Această proprietate, pe care pare că o are. de a provoca fenomenul scrierii directe, cât și celelalte fenomene ale «forței psihice», nu este permanentă la e (din contra este supusă la numeroase variații. Este deja un moment de când mâinile noastre sunt pe masă și nicio manifestare nu s-a produs. Slade pune ardezia lui pe masă; profit din nou de ocazie, pentru a o examina din nou; ardezia este foarte curată, pare să nu fi servit niciodată; în loc însă să fie încadrată în lemn tare (păr sau castan), cadrul ei este de brad. Pe una din fețele ei. acest cadru este marcat A.W. Faber nr. 7 și poartă o pată de cerneală de o formă caracteristică.

Slade reia ardezia sa și pune un mic condei pe fața corespunzătoare mărcilor mai sus arătate. O pune sub colțul mesei, înaintea căreia sunt așezat. Așteptăm scrierea. Slade scoate ardezia de sub masa, întinzând-o către mine în trei rânduri diferite și constat că nimic n-a fost scris. Cu toate acestea, puțin timp după ce a sco s-o pentru a treia oară, ardezia pe care n-o pierd din ochi, Slade afirmă că simte un curent în brațul său.

Îndată aud scriindu-se. Văd înaintea mea mâna lui Slade și două din laturile cadrului ardeziei, laturi care nu sunt complet sub masă și pe care disting marca și pata de cerneală, de care am vorbit. Nimic anormal.

Spun lui Slade: «Dacă ni se scrie în englezește, ai putea să ceri să intercaleze un cuvânt german 7» Cererea mea este transmisă de Slade «invizibilului» pe un ton politicos, dar fără afecțiune. Imediat aud scrierea schimbându-și ritmul și zgomotul unui fel de liniuță se aude.

După aproape două minute, ardezia este scoasă de sub masă; am pus mâna deasupra îndată ce sfârșitul «mesajului» a fost anunțat. Văd, nu fără mirare o frază, scrisă în spirală; fraza este în englezește și în loc de un cuvânt german pe care l-am cerut, fraza conține o expnsie germană în trei cuvinte. În centru se găsește numele scriitorului obișnuit.

Următoarea frază era scrisă în englezește:

«My friends, There is something about your enclosed states that prevents us from using then, but what you have already (mein teuer Herr) received be the proof of our presence and power to write. I am William Clark» – «Amicii mei, este ceva în jurul ardeziilor voastre pecetluite, care ne împiedică să le întrebuițăm. Ceea ce ai obținut până acum (scumpul meu domn), să constituie dovada prezenței noastre și a puterii noastre de a scrie. Eu sunt William Clark»”.

Experiența IX, a doctorului Gibier. „Joi, 2 septembrie 1886, la ora 9 seara, în propriul meu apartament, a avut loc o ședință în care s-au produs două fenomene diferite: 1) Scrierea directă pe ardezii și 2) transportul acelor ardezii fără contact aparent cu mâinile vreunei persoane prezente.

Participau la ședință:

Doctorul C., medic al spitalelor din Paris; Ch.,

redactor al unui mare ziar din Paris; M... inginer electrician; doamna F., Slade și eu. Ne-am reunit în jurul unei mese de joc obișnuită. O lampă mare prevăzută cu abajur era pusă în mijloc; înapoia noastră o lampă la fel își trimitea razele ei luminoase către noi, grafie unui reflector parabolic.

Experiențele au avut loc cu ajutorul a două ardezii, din colecția mea, dar puțin mai mici decât acelea care au nr. 7 W. Faber.

Cercul odată format, auzirăm lovituri surde produse în masă.

Partea 1. Una din ardeziile mele, însoțită de condeiul ci de cinci milimetri lungime, este pusă de Slade sub marginea mesei înaintea domnului C., care poate să constate, ca și noi toți, că nicio urmă de scriere nu se vede pe niciuna din fețele ardeziei. Auzim creionul zgâriind pe ardezie, care retrasă aproape imediat, conține câteva cuvinte în englezește: «Good evening at all - (Bună seara la toți).

Partea 2. În mai multe rânduri scrierea se făcu cu o ardezie; cuvintele erau rău scrise și nu aveau decât o semnificație banală. Într-un caz, zgomotul de condei se auzi foarte bine între cele două ardezii, pe care le examinaseam cu un moment mai înainte și pe care nu constatasem nici urmă de scriere. Aceste ardezii erau ținute de Slade înaintea pieptului domnului C., și fără ca vreun moment să fi pierdut din vedere ardeziile și mâinile lui Slade. Am constatat cu toții, după câteva secunde, că mai mul to cuvinte fuseseră scrise.

Partea 3. Într-un alt caz, una din ardezii a fost ținută de domnul Ch. singur, care era la dreapta lui Slade. Înainte de a o pune sub marginea mesei, domnul Ch. ne arătă și se asigură și el, că ardezia era perfect curată. Mâinile lui Slade se vedeau perfect pe masă, ca și ale noastre. Domnul Ch. abia pusese sub masă ardezia și auzirăm zgomotul

scrierii și după câteva secunde, citirăm câteva cuvinte în englezește.

Partea 4. Ardeziile șterse și făcute curate sunt puse una peste alta. Am văzut toți cele două fețe ale fiecăreia din ele; un condei este pus între cele două ardezii. D-l ch. le ia și, după invitația lui Slade, se așază deasupra, lor.

Punem în același timp și noi și Slade, mâinile pe masă și un zgomot depărtat de condei scriind se aude. D-l ch. retrage el însuși ardeziile. Le desface cu precauțiune; vedem toți mai multe cuvinte scrise tot în englezește, care traduse sunt:

«Sunteți convinși acum?»

Partea 5. După aceste câteva experiențe, făcând aluzie la curentul de aer rece, pe care l-am simțit de multe ori punând mâna mea sub masă, rog pe Slade să facă să se producă fenomenul acesta. Mâna mea este sub masă. Slade pune o ardezie sub fața inferioară a mesei, dar fără să o miște. Simt îndată un curent de aer sau mai e urând o impresie de rece foarte sensibil, ceva analog cu ceea ce resimți când intri vara într-o ghețarie. Aceeași senzație este simțită de doctorul C. și inginerul M.

Partea 6. Cer lui Slade, care este tocmai în fața mea, să-mi treacă mic ardezia pe care o ține el.

Slade pune această ardezie sub marginea mesei, dar lasă sa se vadă o parte din mâna sa; simt un curent ție aer recc; comunic ce simt tuturor; fiecare din noi are ochii asupra mâinilor lui Slade și asupra gambelor sale. pe care el le ține afară din masă; pe când toți cred ardezia în mâna lui Slade, eu o simt ușor trecând în mâna mea, care era pe jumătate angajată sub masă. Slade n-a făcut nicio mișcare; el spune numai că a simțit că i se trăgea ardezia din mâna lui. Declar că cu n-am făcut nimic ca s-o trag la mine. Distanța între mâna mea și a lui Slade era de 90 centimetri.

Același fapt se repetă pentru inginerul M. și doctorul

C.

Partea 7. La ora 10 și jumătate, ședința este terminată, după ce scriitorul invizibil ne-a scris pe ardezie: „Good bye”.

Se va remarca – zice doctorul Gibier – că nu public numele confrăților sau prietenilor care au asistat la aceste experiențe. Dacă însă cumva aș fi atacat, doctorul C., eminent medic al spitalelor din Paris și dl. M. inginer electrician și toți acei care ne-au asistat, n-ar ezita să ateste ceea ce au văzut.

Numai după ce am observat fenomenele scrierii directe de cel puțin cinci sute de ori, m-am decis să public cercetările mele”.

Iată scrisoarea trimisă de unul din asistenți la una din experiențele doctorului Gibier.

Journal des Debuts Paris 21 noiembrie 1886

politique et litteraire

M-i le Docteur Paul Gibier, Paris.

Scumpe Doctore.

„Am asistat ieri seară cu domnii Patinot, André Hallys. și o a patra persoană la experiențele lui Slade, în condiții care depărtază orice idee de înșelătorie.

Pe când țineam ochii fixați asupra picioarelor mediului, am auzit și am simțit, în două rânduri, două lovituri date în piciorul scaunului meu.

D-l Slade a reînnoit cu succes experiența ardeziilor transparente sub masă. Domnii Patinot, Hallys și al patrulea spectator au simțit întâi un fel de suflu rece, apoi ardezia le-a fost adusă ușurel în mână.

D-l Slade a repetat în diferite feluri experiența scrierii între ardezii – Am rămas convinși că fenomenul era real.

— La un moment dat, Slade ținea ardezia sub masă, dar distanțată de masă cu 5 sau 6 centimetri și se auzea

scriind. La un moment dat mediul înaintă ardezia sub ochii mei. În timpul acestei escapade, pe care o evaluez la două sau trei secunde, am văzut condeii singur alergând repede pe ardezie, scriind literele, aproape valoarea a trei sau patru litere. Aproape imediat, trei lovituri erau date și Slade retrăgând ardezia, ne arată cuvintele scrise.

Primiți etc... Harry Alis”.

VIII. Experiențele doctorului în medicină Nichols, medic englez. El a scris în jurnalul „The spiritual Record”, în 1884, următoarele:

„Cunosc pe W. Eglinton de șapte ani, am avut cu el o sută de ședințe și am văzut în prezența sa adevărate minuni. El s-a pretat la toate condițiile de control posibil și a știut să dovedească, acelor care au experimentat cu el, întreaga lui bună credință, realitatea și autenticitatea manifestărilor. Niciodată n-a cerut plată.

La 24 ianuarie 1884, în Old Québec Street 12, ne-am strâns câteva persoane la mediu. După examenul apartamentului ne-am așezat, în lumina plină a unei după amiezi, la o masă spre a obține scriere directă pe ardezii. Eram cinci: domnul Ch. Blackburn, d-na Western, d-ra Kate Cook, Eglinton și eu.

Patru ardezii obișnuite erau pe masă, au fost perfect spălate și șterse cu un șervet. Eglinton a pus o bucată de creion de ardezie pe una din ele și a ținut-o cu una din mâinile lui sub masă, cealaltă mână a lui și mâinile noastre erau pe masă. Auzirăm scriind și trei lovituri deteră semnalul că putem privi, totul fiind sfârșit de scris. Jocy (invizibil) anunțase prezența sa prin scrierea lui bine cunoscută și un spirit prieten al d-nei Western își semnase numele pentru această doamnă.

Eglinton n-ar fi putut să scrie cu mâna, care ținea ardezia, caracterele se găseau pe partea superioară a ardeziei, aceea care atinge fața inferioară a mesei.

Două alte ardezii fură curățate și spălate și puse pe

masă în fața și vederea tuturor; un creion de ardezie, de un sfert din lungimea lui normală, fu pus între cele două ardezii. Noi făceam lanțul, ținându-ne reunite mâinile unuia cu celălalt și atenți să ascultăm și să privim. În câteva secunde, zgomotul creionului scriind repede era auzit distinct, apoi cele trei lovituri.

Luând ardezia superioară, se găsi un mesaj de cincisprezece linii, compus din 126 cuvinte, cu o scriere pe care o cunoșteam și diferită de a tuturor persoanelor prezente. Iat-o:

«Scumpul meu tată.

Nu pot să-ți spun cât sunt de fericită că pot să-ți adresez aceste cuvinte de salutare și afecțiune, după o așa lungă perioadă de tăcere. Tăcere cu toate astea din punct de vedere material, căci totdeauna cu spiritul am fost cu tine și cu scumpa mea mamă.

Ce favoare binecuvântată este această forță, forță venind de la Dumnezeu, care îmi permite să-ți spun această eu însumi. Scumpă, scumpă mamă! Câte ceasuri m-am silit să o consolez în eforturile iubirii melc. fără să reușesc să o eliberez de durerea și de suferințele sale. Transmite-i tandra și constanta mea dragoste, fără a te uita pe tine, dragă tată. Sunt a voastră cu credință binecuvântată. Willie-Era scrisul fiicei mele de 15 ani. care murise mai mult timp în urmă.

Dau - continuă el - reproducerea acestui mesaj cu un specimen din scrisoarea sa din timpul când era cu noi și un facsimil al scrisorii lui Eglinton.

În plină lumină a zilei, noi toți cei 5 auzisem scriind pe această ardezie, care era sub ochii noștri”.

Doctorița Gerda Walther a Scris o dare de seamă în revista „Zeitschrift fur parapsichologic” (Leipzig, pag. 241) asupra experiențelor făcute de Societatea norvegiană de studii psihice cu mediul d-na Linezegh Ignath, de naționalitate maghiară și relatate de toată presa

scandinavă. Faptele, relatate și de ziarul norvegian „Tidens Tegn”, în ziua de 20 noiembrie 1931, sunt următoarele:

Prezenți la experiență: Profesor Jacger și profesor Wereide, de la Universitatea din Oslo; Doctorul Jorgen Bull, chimist expert din Oslo. Acesta din urmă a preparat șase tablete de ceară, pe care trebuia să se scrie de la distanță și fără contact vizibil prin mediul sus-numii Spiritul conducător Nona a scris pe a 5-a tăbliță litera N. iar pe a șasea numele Nona, tăblițele fiind închise într-o cutie.

Voi da exemple de scriere directă, admise ca absolut adevărate de Biserica catolică, după cum se poate constata din „Dicționarul Misticii” de abatele Migne.

Au fost concilii care au asociat manifestațiile personalităților postume la deciziile lor; astfel, doi evlavios! episcopi Chrysantus și Mysonius. Întâmplându-se să moară înainte de conciliu, au fost rugați să aprobe deciziile pecetluite ce au fost depuse în mormântul lor.

După o noapte întreagă petrecută în rugăciune, s-au rupt pecetile și s-au găsit cu semnăturile decedaților episcopi, în josul manuscrisului liniile următoare de scriere directă: «Noi, Chrysanthus și Mysonius. care am consimțit cu toți părinții la întâiul și sfântul Conciliu ecumenic, deși acum desfăcuți de corpul nostru, am subscris totuși, cu propria noastră mână, hotărârea lor». Biserica - adaugă Nicephor, care istorisește faptul după Grigorie din Cezareea - a considerat această manifestație ca un triumf extraordinar și pozitiv contra inamicilor săi”.

Papa sfântul Leon a depus în mormântul sfântului Petru o scrisoare, pe care Papa o adresa lui Flavian, episcop de Constantinopol; apoi el se rugă și posti timp de patru zile. Prințul apostolilor îi zise: «Am citit și am corijat». S-a deschis mormântul și s-a găsit în adevăr scrisoarea corijată*”.

Aceste mărturisiri sunt exacte și sigure, după cum s-a

dovedit prin experiențele citate. Și. acum întreb: De ce nu vor necredincioșii să creadă următorul stih din Exod (31 - 18): „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Siinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu”.

Cititorule, crezi că Dumnezeu nu poate să scrie? Sau crezi că nu știe să scrie?

CAPITOLUL VI

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN ADUCEREA DE OBIECTE.

DEMATERIALIZAREA ȘI REMATERIALIZAREA MATERIEI.

De multe ori, în sala în care se face experiența, personalitățile postume aduc și lasă (în sala de experiențe) chiește, care nu fuseseră înainte și care în niciun caz nu au fost aduse de persoanele vii, în unele cazuri personalitățile postume aduc aceste obiecte atunci când se materializează integral sau incomplet, iar alteori le aduc fără să se arate, fără să fie vizibile. Experiențele și observațiile ce vor urma. vor lămuri aceste fenomene mai bine decât cuvintele.

Experiența I. Cititorul își poate aminti că în experiențele făcute de Jacol Iiot cu fakirul Covindasami, în prima parte a ședinței din ultima seară de ședere a fakirului în Benares, au fost produse mâini materializate sau materializări parțiale ale personalităților postume. Una din aceste personalități a adus un obiect străin, care nu se găsea înainte în sala de experiență și care nu a fost adus nici de fakir, fiindcă, după cum cititorul își amintește, fakirul a intrat în sala de experiență complet gol. Reproducem din nou după Jacol Iiot:

„Încetul cu încetul însă mâinile se topiră; norul din care păreau că ies dispărea și el, pe măsură ce mâinile păreau că se mistuie.”³

Chiar pe locul unde mâna cea din urmă pieri, găsirăm o coroană din florile acelea galbene de nemuritoare cu parfumul jxitrunzător, pe care Indienii le întrebuințează în toate ceremoniile”.

Din descrierea lui Jacolliot, care scrie: „găsirăm”, reiese că acest obiect, această coroană nu existase înainte în camera lui Jacolliot, că el nu avea cunoștință de existența ei în camera lui.

Mai clar se vede faptul. aducerii de obiecte din altă parte, în sala de experiență, în următoarea descriere a lui Jacolliot, de care cu siguranță cititorul își aduce ușor aminte, fiind descrisă la capitolul materializărilor integrale. Când preotul brahman materializat integral s-a apropiat de Jacolliot, acesta i-a zis:

„N-ai putea să-mi lași ceva ca semn de trecerea ta pe aici? – continuai cu.

Duhul își rupse întreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, care îi legau șoldurile, mi le dete și se topi la picioarele mele”.

Fstc adevărat că Jacolliot nu lămurește dacă întreita cingătoare, compusă din trei fire de bumbac, ce brahmanul i-a dat a rezistat sau nu; cu alte cuvinte dacă nu s-a dematerializat și ea odată cu brahmanul.

După aceasta se știe că Jacolliot continuă:

„În același timp auzii deodată o ciudată melodie, cântată pe un instrumei\

t, care mi se părea că este armonica gazdei melc.

Lucrul acesta nu-mi prea părea cu putință, deoarece Peșva mi-o ceruse din ajun, așa încât nu se mai găsea acum în camera mea. Sunetele depărtate mai întâi, se apropiară așa de mult, încât păreau că pornesc din odaia de alături. În curând mi se păru că le aud chiar în camera mea de culcare și zării alunecând de-a lungul zidurilor arătarea unui cântăreț de pagodă, care scotea dintr-o armonică niște sunete plângătoare și monotone, așa cum

sunt toate cântările religioase din India. După Ce făcu ocolul odăii melc și a terasei, pieri. Găsi instrumentul de care se servise, chiar în locul unde se mistuis: - c-o clipă mai înainte”.

Aici descrierea este perfect clară. Jacolliot afirmă: 1) că armonica se auzea cântând înainte de a fi văzut arătarea cântărețului de pagodă; 2) că sunetele erau la început depărtate, apoi se apropiau, așa că păreau că pornesc din camera alăturată; 3) aude sunetele în camera sa și în același timp vede arătarea cântărețului de pagodă; 4) armonica era într-adevăr armonica rajahului, pe care el o dăduse în ajun rajahului Peșva și care nu se mai găsea în camera sa; 5) utile cercetate erau toate închise și încuiate și cheile la el (Jacolliot).

În această experiență, descrierea arată bine cum cântărețul de pagodă ia armonica din apartamentul rajahului Peșva, începe să cânte, traversează ușile închise, cu armonică cu tot și apoi apare cântând în camera lui Jacolliot.

Iată deci perfect dovedită aducerea de cântărețul de pagodă a armonice rajahului, din apartamentul său, în camera lui Jacolliot.

Experiența II. Ea este scrisă de doctorul în medicină Billot, care începe astfel:

„Iau pe Dumnezeu de martor de adevărul conținutului observației, care va urmă:

O doamnă atinsă de câțva timp de cecitate (orbire) incompletă, cerca somnambulilor noștri vreun ajutor pentru a opri progresul orbirii, care urma, în curând, să nu-i mai permită să distingă lumina de întuneric. Când într-o zi de ședință, 17 octombrie 1820, somnambula consultată zise: «O tânără fecioară îmi prezintă o plantă plină de flori... nu o cunosc... nu mi se spune numele... cu toate acestea, ea este folositoare doamnei».

— Unde s-o găsim? - îi zisei - căci nu avem nicio

plantă înflorită la țară, în anotimpul rece, în care suntem. Trebuie să mergem departe de aici pentru a o găsi?

— Nu vă neliniștiți - răspunse somnambula - ni se va procura, dacă trebuie».

Și cum insistam să știm în ce loc tânăra fecioară ne-o va arăta, doamna oarbă, care se găsea în prezența somnambulei, strigă: «Doamne, simt o plantă cu flori pe șorțul meu, mi-a pus-o acum... Vezi, Virginia (așa o chema pe somnambulă), asta este planta ce ți-o arăta adineauri?» - „Da, doamnă, este chiar aceea, răspunse Virginia. Fiecare din noi să laudăm și să binecuvântăm pe Dumnezeu de această favoare».

Examinez atunci planta. Era un arbust aproape ca o plantă medie de thym. Florile labiate, în spice, dădeau un parfum delicios. Îmi păru că era thymul din Creta. De unde venea această plantă? Din (ara ei natală sau din vreo seră caldă? Nu s-a știut. Dar ceea ce știu foarte bine, este că posed o ramură, pe care tânăra fecioară nu mi-a acordat-o decât după lungi insistențe”.

Cum doctorul Billot jură că spune adevărul, trebuie crezut de toți. Aici ființa spirituală, care aduce această plantă, nu este vizibilă.

Experiența III. Dau această observație, fiindcă că este însoțită și de o explicare relativă la producerea fenomenului.

Las cuvântul domnului Vincent, care a studiat și experimentat fenomenul aducerii obiectelor de personalități invizibile.

„De câteva zile magnetizez pe mediu în toate serile. Spiritul, care vrea să producă aportul, mi-a făcut această recomandare: să dispun bine subiectul, pentru că acesta nu estle un mediu cu efecte fizice destul de puternice, pentru ca să-i fie posibil, să obțină cu fluidele sale un asemenea fenomen. Magnetizez deci pe mediu multă vreme.

Îndată ce mediul este adormit, spiritul sosește și se manifestă în modul următor:

Îl întreb ca și cum aş vorbi unui individ încorporat în mediu. El mă aude și cugetarea lui formulează un răspuns, care atinge organele cerebrale ale mediului adormit. Acesta îmi transmite atunci cu voce tare, ca și cum ar fi emisă de propria lui cugetare, fraza pe care a auzit-o. Apoi pun o altă întrebare și întreținerea se continuă astfel, până ce spiritul, simțind mediul obosit, îmi spune să-l deștept.

— Este probabil - îmi spune el - că voi face aducerea mea mâine.

— Și ce ne veți aduce? - întreb eu.

— Am două obiecte în vedere, și unul, și altul sunt în Anglia, la Londra. Unul este o imagine ce eu dădusem surorii mele în secolul trecut. Sunt cuvinte englezești pe dos. Celălalt este un suvenir, pe care mediul l-a dat altă dată unei prietene a ei. Voi aduce unul sau altul, sau poate amândouă aceste obiecte.

— Atunci o să te duci în Anglia?

— Da. Acum trezește mediul. Pe mâine.

A doua zi, la 29 septembrie 1880, magnetizez pe mediu la ora 9 seara. Spiritul sosește și îmi spune c-o să producă fenomenul. După recomandările lui, culc mediul pe sol. Un moment după asta spiritul îmi spune să sting lumina. Pus lângă mediu, aud cele mai mici mișcări ce le face. Eu nu mișc. Aștept.

După două sau trei minute, mediul adormit îmi zice:

— El îmi prezintă ceva, dar nu pot să-l iau.

— Ce-ți prezintă?

— El îi pune lângă mine.

— Mă adresez atunci spiritului: - Ești aici?

Cu o voce slabă, mediul răspunde:

— Da, voi veni mâine și-ți voi da detalii, deșteaptă mediul.

Aprind lampa și găsesc lângă mediu o imagine având aproape aspectul gravurilor pe care tinerele fete le au în cărțile lor pioase: de o parte este un desen reprezentând o roză colorată și înapoi se găsesc aceste cuvinte în englezește:

<For my dear Rika. October 1783».

Într-o tăietură făcută acestei imagini, dedesubtul trandafirului, sunt trecute trei mici panglice albe, camforate. Pe una citesc aceste cuvinte, care au fost brodate: „Eu sunt pâinea vieții»; pe alta aceasta: «God is lovesi pe a treia: «Hristos este viața mea».

Repet că mediul n-a făcut nicio mișcare în timpul „experienței și a fost ca leșinat pe pernele pe care l-am pus și am avut multă greutate să-l trezesc.

A doua zi, mediul a fost foarte obosit. Scara la ora 9 și jumătate magnetizez pe mediu, Spiritul sosește.

— Mediul a fost obosit - zice el - de acest aport. De aceea nu trebuie să prelungești mult somnul lui.

— Poți să-mi spui cum ai făcut ?

— Nu așa de bine, cum aș vrea. Printr-un fel de impregnate dv fluid vital. Noi ne impregnăm de fluidele mediului.

— Aș vrea să tv întreb, cum ai putut să traversezi aceste obiecte prin zid, căci camera în care am făcut experiența nu are sobă și ușa și fereastra erau închise ?

— M-am dus să caut aceste obiecte ziua, cu fluidele pe care le luasem din mediu. Le-am dematerializat în locurile în care se găseau, căci erau în două case diferite; apoi când au fost făcute fluidice prin această operație, le-am adus aici, făcându-le să traverseze zidul cum îi traversez și eu. Le-am făcut apoi materiale cu alte fluide luate din mediul adormit de tine. Imaginea fusese dată altă dată de mine surorii mele Frederica (Rika, prin abreviație), în epoca când noi locuiam la Londra, după ce părăsisem Germania. Cât despre cele trei mici panglici, mediul le-a

dat acum 15 sau 16 ani unei prietene, moarte mai târziu la Londra. Și acum deșteaptă mediul.

„Îl deștept. Este ora 10 și un sfert”.

Experiența IV. Iată, cu privire la acest gen de fenomene, ceea ce a scris savantul Crookes:

„D-ra Fox, mediu, îmi promisese să-mi dea o ședință la mine acasă, într-o seară de primăvară, anul trecut. Pe când o așteptam, o doamnă, rudă cu noi și cei doi băieți ai mei, în vârstă, unul de 14 ani și celălalt de 11 ani se găseau în sufragerie, unde totdeauna aveau loc ședințele. Eu mă găseam singur în bibliotecă, ocupat să scriu. Auzind soneria, deschid d-rci Fox și o conduc în sufragerie; eu puse pălăria și șalul ei pe un scaun. Intru și eu în sufragerie și spun celor doi băieți ai mei să treacă în bibliotecă și să-și învețe lecțiile; trăsei ușa după ei, o închisei cu cheia, și, după obiceiul meu în timpul ședințelor, pusei cheia în buzunarul meu.

Ne așezarăm. D-ra Fox era la dreapta mea și cealaltă doamnă la stânga mea. Primirăm imediat un mesaj alfabetic, spunându-ne. să stingem lampa. O stinserăm, rămânând în întuneric și tot timpul cât ținu întunericul am ținut în una din mâinile mele amândouă mâinile trei Fox. Aproape imediat o comunicare ne fu dată în termenii următori:

— O să producem o manifestație, care vă va da proba puterii noastre. Și aproape imediat după asta auzirăm toți sunetul unui clopoțel, nu staționar, ci care» venea și mergea în toate direcțiile în camera în care eram. rând aproape de zid. când într-un colț depărtat al apartamentului, când atingându-mă la cap. când atingânduri de parchetul camerei. După ce a sunat așa în sufragerie cel puțin 5 minute, acest clopoțel căzu pe masă, aproape de mâinile mele.

Tot timpul cât acest fenomen a avut loc, nimeni nu s-a mișcat și mâinile trei Fox au stat perfect liniștite. Îmi

închipuiam că nu putea să fie clopoțelul meu care sunase, căci îl lăsasem în bibliotecă (puțin înainte de a sosi d-ra Fox, avusesem nevoie de o carte, care se găsea la colțul unei etajere, clopoțelul era pe carte și-l pusesem de o parte, pentru a lua cartea. Aceasta mă îndreptătea să cred că clopoțelul era în bibliotecă). Gazul lumina viu coridorul, în care da ușa sufrageriei, așa că această ușă a sufrageriei nu putea să se deschidă fără să lase să intre lumina în sufragerie, unde ne aflam. Dealiminteri, pentru a o deschide, nu era decât o cheie și eu-o aveam în buzunar.

Aprinsei o lumânare. Era, neîndoios, clopoțelul meu cel care era acum pe masă înaintea mea. Mă dusei imediat în bibliotecă. Dintr-o aruncătură de ochi, văzui că clopoțelul nu mai era acolo, unde ar fi trebuit să se găsească. Întrebai pe fiul meu mai mare: «Știi tu unde este clopoțelul meu? * - „Da. tată - răspunse el - iată-l» și el arată locul unde îl lăsasem. Pronunțând aceste cuvinte, el ridică ochii și continuă: «Nu, nu mai este aici, dar era acum un moment». - «Ce vrei să zici? A venit cineva și l-a luat?» - «Nu - zise < 1 - n-a intrat nimeni, dar eu sunt sigur că era acolo, pentru că atunci, când am intrat în bibliotecă, J. (cel mai mic din băieții mei) s-a pus și l-a sunat așa de tare, că nu puteam să învăț și i-am spus să înceteze».

J. confirmă aceste cîminte și adăugă că după ce a agitat clopoțelul, l-a pus la locul unde îl găsisese”.

ISxjDeriența V. „Al doilea caz pe care o să-l raportez - continuă Crookes - a avut loc la lumină. Într-o duminică seara, în prezența lui Home (mediul bărbat) și numai a câtorva membri ai familiei mele. Soția mea și cu mine petrecusem ziua la țară și adusesem câteva flori, pe care le culesesem. Ajungând acasă, le dădusem unei servitoare, pentru a le pune în apă. După aceasta sosi Z/ome și toți împreună intrară și rămaserăm în sufragerie. După ce ne-am așezat, servitoarea a adus florile, pe care le puse în într-un vas. Eu le pusei în mijlocul mesei, a cărei față de

masă fusese luată. Era prima oară când Home vedea aceste flori.

Io y

După ce am obținut mai multe manifestații, conversația căzu pe câteva fapte, care păreau că nu pot fi explicate, decât admitând că materia putea realmente să treacă, să traverseze o substanță solidă. Asupra acestei conversații mesajul care urmează ne fu dat alfabetic: «Este imposibil materiei să traverseze materia, dar noi o să arătăm ce putem face».

Așteptarăm în tăcere. Îndată o apariție luminoasă fu zărită planând pe buchetul de flori; apoi în vederea tuturor celor prezenți, o ramură de iarbă de China, de 15 degete de lungă, care făcea ornamentul centrului buchetului, se ridică încet din mijlocul celorlalte flori și în urmă coborî pe masă în fuța vasului, între acest vas și Home. Ajunsă pe masă, această ramură de iarbă nu se opri acolo, ci ea trecu drept prin masă și toți o văzurăm bine, cum a traversat complet masa.

Îndată după dispariția ierbii, soția mea care ședea lângă Home, văzu, între ea și Home, o mână care venea de sub masă și care ținea ramura de iarbă, cu care o lovi de două sau trei ori pe umăr, cu un zgomot pe care toată lumea l-a auzit, apoi depuse iarba pe parchet și dispăru. Numai două persoane au văzut mâna, dar toți asistenții au văzut mișcarea ierbii. În timp ce 's* petreceau toate acestea, toată lumea putea vedea mâinile lui Home puse liniștit pe masa în fața lui. Iarba după trecere nu oferea nici cel mai ușor semn de presiune sau de eroziune*”.

Experiența VI. Iată un alt fapt relatai în scris doctorului Gib ei la 31 octombrie 1886 de domnul C. De mele, fost consul francez în Extremul Orient, domiciliat în 1886, 61 R-le Dauphinc din Paris.

„Am văzut în Inrfilele engleze, la Bombay, un indian. care ne-a angajat să tsnem (eram 5 persoane) între degetul

mare și arătător marginea unui vas de aramă lustruit, având 40 centimetri de diametru și montat pe un picior. Eram într-un salon mediocru luminat. După o mulțime de gesturi și de invocări lui Brahma, care au durat cam douăzeci și cinci de minute, am văzut înmărmuriți, că vasul dispăruse în timpul când noi îl vedeam și îl atingeam cu degetele noastre. Degetul mare și arătătorul fiecăruia din noi erau parcă contractate și insensibile la pipăit. Cum s-a petrecut acest fapt? N-am putut să știu nimic, ou însumi am privit masa pe care se pusese vasul și nimic nu m-a făcut să presupun că era vreo deschizătură dedesubt, pe unde ar fi putut să treacă un obiect de această dimensiune și cu toate acestea am supravegheat cele mai mici mișcări ale fakirului.

Din acea perioadă am căutat totdeauna ocazia de a vedea asemenea exemple, dar în zadar”.

Experiența VII. Citez încă următorul caz raportat de Lenn de Bussac în cartea sa „Les materialisations du chateau de la Rousseille”.

Îndoielile primelor zile au dispărut cu totul. Acum pot afirma că viața, care ne așteaptă după moarte nu este o himeră, ci o realitate tot așa de sigură, ca lumina soarelui, care luminează pământul. Am avut noi ședințe memorabile, în propria mea locuință cu un nou mediu și cu o asistență diferită și totuși aceleași personalități postume au apărut cu aceleași caractere de la început.

Personalitatea Jean reapare cu vocea lui joasă și exprimă «bună ziua! prietenească în aceiași termeni. Materializarea este mult mai dezvoltată ca la început, dar este aceeași personalitate; este o veche cunoștință gata să râdă și să se amuze.

E! mă întreabă foarte gentil, ce vreau să-mi aducă.

— O bijuterie, o brățară – zic sceptic, râzând. Dar o să ai probabil greutate să ți-o procuri.

El promite caramelle, lucruri de o importanță mai

relativă. După câțva timp revine și auzim un zgomot de hârtie desfășurată și vedem în fața noastră, fiecare deodată, un bastonaș de caramel, pe care îl gustăm și-l găsim excelent.

Îl întreb, cum și-a procurat caramellele.

— Am un prieten, al cărui tată este cofetar la Perigneux - zice el - și care m-a autorizat să le iau.

Îi mulțumesc sincer, în fața acestei realități necunoscute”.

Aici personalitatea care aduce caramellele este materializată și vorbește cu gura ei proprie.

Experiența VIII. Cele ce urmează sunt scrise de profesorul Haruldur Nicisson (în cartea sa citată, la pag. 34):

„Am obținut de mai multe ori acest fenomen: materie solidă traversând materie solidă (matter trough matter).

Voi da un exemplu. Era într-o scară când puterea mediului era extraordinar de mare. Spiritele conducătoare ale ședinței ne propuseră să încerce experiența următoare: să meargă să caute un obiect într-o casă din oraș și să-l aducă pe masă în sala de ședință prin acoperiș și ziduri. Când mediul căzuse în transă și era fără cunoștință, am ales casa de unde obiectul trebuia să fie adus, pentru ca să excludem ipoteza că mediul ar fi putut avea asupra lui acel obiect. Propuserăm spiritului conducător să aleagă între casa episcopului și casa unui medic, bine cunoscut. Spiritele directoare aleaseră casa medicului, pentru că Indridason (mediul) fusese deseori la episcop. Imediat auzirăm lovituri bătute, cum niciodată nu auzisem înainte și cum n-am mai auzit de atunci.

După ce aceste lovituri au durat un moment, a fost o pauză, în timpul căreia spiritele directoare ne avizară că luaseră obiectul din casa medicului prin acoperiș. După pauză, loviturile bătute reîncepură și după un scurt moment trecut, fu depus pe masa noastră un mare borcan.

În care erau mai multe pasări în alcool. Am telefonat imediat la doctor, pentru a ști, dacă acest borcan era al lui. El răspunse că nu. Mediul, care se deșteptase și rare era în sală, fu adormit din nou și unul din spiritele conducătoare, declară cu o mare insistență, că era exact. El însuși luase borcanul dintr-un dulap cu haine, dulap vopsit galben, din camera doctorului, în care un domn bătrân stătea de vorbă cu alți doi domni. Se comunică aceasta doctorului și după ce acesta făcu cercetări, totul se găsi exact. Socrul doctorului ședea în camera unde se găsea dulapul, de vorbă cu doi străini. Borcanul aparținea nepotului doctorului și dispăruse din dulap.

Spiritele directoare ale ședinței îl luaseră - un» corp solid - îl făcuseră să traverseze acoperișul și-l adusesse pe masa noastră”.

Exponenții IX. Citez încă, pe scurt, una din experiențele făcute la Leipzig la inginerul Paul Ilorra. Ele sunt relatate detaliat în rex ista „Die Uchersinnliche Welt” din iulie 1906.

„Acest inginer a făcut o ședință cu faimosul mediu de aduceri de obiecte, Heinrich Mcitzer din Dresda, care fusese, ca precauțiune, închis într-un sac prevăzut cu mâneci și o deschizătură pentru a introduce capul. Mânecile fixate și pecetluite. Cu acest mediu s-au obținut numeroase «aduceri» de obiecte, printre care două plante întregi, cu vasele în care fuseseră plantate. Ramurile și mugurii erau neatinse, deși una din plante era de o specie extrem de delicată. Ele au fost depuse în mâinile a doi din experientatori”.

X. Experiențele lui Alfred Russel Walaee, marele naturalist, care scrie următoarele:

„Caracteristica cea mai însemnată din mediumnitaica d-șoarei Nichol era aducerea de flori și de fructe în odăi închise. Pentru întâia oară văzusem acest fenomen chiar la mine acasă, într-o epocă când mediumnitatea d-șoarei

Nichol era puțin dezvoltată. Aveam la mine mai mulți amici intimi. Mediul venise să ia un ceai; era în toiul iernii și a șezut la noi vreo patru ceasuri, într-o odaie foarte caldă și luminată cu gaz, înainte de a se începe fenomenele. Faptul de căpetenie este că pe masa goală, într-o mică odaie închisă și întunecoasă (salonul de alături și coridorul erau bine luminate) au apărut omulțime de flori, care nu se aflau acolo cu câteva minute înainte. Erau anemone, lalele, crizanteme, agilei de China și mai multe feluri de ferigi. Toate erau cu desăvârșire proaspete, ca și cum ar fi fost culese atunci într-o seară. Le acoperea o gingașă rouă. Nicio petală nu era ruptă sau vătămată, nici upul din cele mai fine spice ale ferigilor nu era desprins. Eu le-am uscat pe toate și le păstrez dimpreună cu o mărturie de la toți asistenții. cum că ei nu s-au amestecat cu nimic. Innduceren acelor flori. Am crezut și atunci și cred și acum. că era cu totul imposibil ca d-ra Nichol să le și ascuns atâta timp, să le fi păstrat așa de bine și mai cu seamă să le fi acoperit peste tot cu un foarte fin strat de rouă.

Asemenea fenomene s-au întâmplat de atunci încoace de sute de orr, în diferite case și în diferite împrejurări. Câteodată se arătau pe masă mari grămezi de flori sau fructe, pe care le cerea cineva din asistenți. Un amic al meu ceruse floarea-soarelui și o plantă înaltă de șase picioare a căzut pe masă, cu rădăcina întreagă înconjurată de pământ. Una din experiențele cele mai uimitoare a avut loc la Florența, înaintea d-lui Adolfus Trollope, a d-nei Trollope, a trei Blagdou și a colonelului Harvey. Odaia a fost cercetată și verificată de acești domni. Doamna Gappy (fosta d-ră Nichol) a fost dezbrăcată și iarăși îmbrăcată de d-na Trollope; fiecare bucățică a îmbrăcămintei sale a fost cercetată, apoi d-na Gappy și bărbatul ei au fost strâns legați înainte de producerea fenomenului. După vreo zece minute au strigat că simt parfum de flori în odaie. S-a aprins lumânarea și am văzut pe brațele d-nei Gappy și ale

domnului Trollope o mulțime de narcise, care umpleau aerul de parfumul lor”.

Atâtea mărturii cred că au convins pe cititor de adevărul lor. Mărturia doctorului lillot, care jură înaintea lui Dumnezeu, că spune adevărul; mărturiile savanților Crookes, Wallace și a profesorului universitar Nielsson, ca și celelalte, nu pot fi puse la îndoială. Rămâne stabilit și dovedit științificește, că personalitățile Spirituale pot dematerializa un obiect, pot să-l eterizeze, apoi sub această formă să-l facă să traverseze zidurile, materia, cum o traversează și ele și apoi să-l rematerializeze.

Acum cititorul, la lumina acestor experiențe, va putea înțelege adevărul din Sfânta Scriptură (1 Regi 194, 5.8.7):

„El (Profetul Ilie) s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi. a șezut sub un ienupăr și clorea să mo. tră, zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei».

S-a culcat și a adormit sub un ienupăr. Și iată, l-a atins un înger și i-a zis: «Scoală-le și mănâncă».

El s-a uitat și la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă”.

Este un caz de aducere, dar nu de un spirit, ci de un înger.

Cu aceste cunoștințe cititorul va pricepe și cum marele preot Hilchia a găsit „Cartea Legii în Casa Domnului” – fapt scris în Scriptură (2 Regi 22 – 8 și următoarele):

„Atunci marele preot Hilchia a zis lui Safan, lo204 gofâtul: «Am găsit cartea Legii în Casa Domnului» și Hilchia a dat cartea lui Safan și Safan a citit-o”.

Este vorba de cele 5 cărți ale lui Moise: Geneza, Exodul, Leviticul, Numerii și Deuteronomul (Pentateuhul).

DEMATERIALIZAREA MATERIEI. Experiența I. Reamintesc încă experiența doctorului Gibier, deja citată. Se știe că la începutul unei ședințe pusese pe mediul său,

d-na Salmon, într-o colivie; apoi ușa coliviei fusese închisă cu cheia și cu un lacăt pecetluit și, în plus, se știe din descrierea anterioară, că două timbre pecetluite fuseseră lipite în același timp pe pervazul ușii, pe ușă și pe intervalul care le separa.

Cititorul își amintește de asemenea, că la sfârșitul ședinței mediul fusese găsit afară din colivie; ușa închisă, lacătul închis, pecetele și timbrele intacte. Într-o ședință ulterioară personalitatea spirituală Ellan, fiind materializată, a fost întrebată de doctorul Gibier:

— Tu ai făcut să iasă mediul din colivie?

— Eu și celelalte spirite, care mă ajută în aceste manifestări.

— Cum ai făcut?

— Noi descompunem materia și o recompunem instantaneu.

— Materia mediului ai dematerializat-o și rematerblizat-o sau a ușii?

— Oh, natural că a ușii.

Experiența II. Un caz identic este citat de doctorul Paiul Joire în cartea sa „Les phénomènes psychiques”, la pagina 419:

„La sfârșitul anului 1891, Societatea de cercetări psihice a Statelor Unite, prezidată de cucernicul J. Savage, din Boston, a făcut diferite experiențe, din care aceasta trebuie citată.

Darea de seamă a acestei ședințe a fost semnată de membrii prezenți ai zisei societăți, care numără în rândurile ei pe doctorul Heber Newton, M.A. Livermore și un oarecare număr de alte persoane, bine cunoscute în științe și litere. Un alt preot, foarte cunoscut în America, care de asemenea este membru al acestei societăți, era prezent la această ședință. Acesta declară că el crede că e imposibil și ridicol să se explice aceste fapte prin teorii de fraudă și iluzionism.

Mediul era d-na Roberts din New York. Ședința a avut loc în sală (de obicei publică) la Osnet (Massachusetts). Se construise o mare colivie din fire de sârmă, susținută de un cadru de lemn. Această colivie fusese făcută de un abil lucrător, care o construise foarte solidă. În partea dinainte a coliviei era o ușă dispusă să fie închisă cu un lacăt. Această colivie a fost pusă de-a lungul zidului sălii, care este la al doilea etaj și în care nu se poate pătrunde decât printr-o ușă. Înainte ca mediul să fi intrat în colivie, veșmintele mediului fuseseră examinate de o doamnă. Când ora ședinței sosi, vreo 60 persoane erau reunite în sală, membrii societății psihice șezând pe scaunele din față. În asistență se găseau medici, veniți să observe fenomenul în condiții atât de noi (mediul în colivie). Doamna Roberts, o femeie mică și slabă, părea palidă și contrariată, căci condițiile experienței erau neobișnuite.

La ora 8 doamna Roberts a intrat în colivie; imediat comitetul, compus din cuviosul Savage și dintr-un eminent doctor în medicină, au închis ușa coliviei cu un lacăt. S-a pecetluit ușa cu ceară la interstiții și pe ceară s-a pus o pecete specială. Toate astea au fost făcute ca mediul să fie împiedicat material să iasă din colivie. Apoi s-a micșorat lumina și ședința a început.

Mai mult de 30 forme au ieșit din locul unde era mediul și s-au materializat înaintea mediului, în plină vedere a tuturor asistenților. Diversele forme care apăreau, erau când mari, când mici și au fost recunoscute de aceia cărora ele se adresau. Întâi o pată albă și nebuloasă apărea pe podea înaintea coliviei, ea se mărea puțin câte puțin, până ce masa nebuloasă lua forma unei ființe omenești îmbrăcată în alb. Se vedeau mișcările mâinilor, manipulând acest vapor alb și făcându-l gradat consistent. Apoi, deodată, o formă omenească complet dezvoltată se arăta asistenților. Atunci, cu o expresie de bucurie intensă, forma se dirija către cineva dintre asistenți și se auzea

cuvintele „mamă” sau „soră”, murmurate încet, apoi forma se întorcea către colivie și dispărea. Câteva forme de bărbați mari și tari au apărut de asemenea și cu toate acestea mediul era o femeie mică și slabă, ceea ce în acest caz elimină orice probabilitate a teoriei că forma este dublul mediului.

La sfârșitul ședinței d-na Roberts apăru subit înaintea coliviei, înaintând încetișor către asistenții stupefiați. Se făcu lumina mare și membru comitetului examină colivia. Lacătul era perfect închis, pecetea neatinse și cu toate acestea mediul, care fusese închis în colivie de comitet, se găsea afară.

Mediul a ieșit din celivie prin ușa închisă cu lacătul și pecetea intacte, prin dematerializarea ușii – după cum spune personalitatea spirituală Ellan – și în același timp deșteptarea mediului și sugerarea ideii ieșirii lui, de aceleași ființe spirituale, sau poate prin dematerializarea mediului însuși, trecerea lui prin ușa intactă și rematerializarea lui după trecerea prin materia ușii. Căci și aceste posibilități pot exista, după cum vom vedea.

Experiența III. Citez tot din cartea lui Nielsson:

„De trei ori am obținut un fenomen, care pare de necrezut la cea mai mare parte din oameni. Brațul stâng al mediului în timpul ședințelor a fost complet dematerializat. Brațul a dispărut în întregime și a fost imposibil să-l găsim, deși luminasem tare camera și am examinat foarte minuțios pe mediu. În ultima seară șapte persoane au fost însărcinate să controleze acest fenomen. Ele au făcut lumină chiar în jurul mediului, nu numai în cameră, dar mâneca goală atârna ca înainte. Li s-a permis de personalitățile spirituale să-l pipăie de jur-împrejurul umărului, dar nu li s-a dat voie să-l dezbrace. Cei șapte membri ai acestui comitet de cercetări au semnat toți – sub jurământ – un proces-verbal de «confirmare a acestui caz». Știu bine că acest fenomen este excesiv de rar, dar

nu e necunoscut în alte locuri. Știu printr-o corespondență cu un psihist francez, că un asemenea caz a fost observat și în Franța, și a fost fotografiat.

De asemenea Acsakof, experimentator renumit în fenomenele psihice, afirmă, că în una din experiențele sale mediul său a fost în mare parte dematerializat.

Experiența IV. Citez încă faptul raportat tot în scris doctorului Gibier în aceeași scrisoare, citată mai sus, de

C. Domole, fostul consul francez în Extremul Orient. După ce în scrisoare a debutat prin o profesiune de credință materialistă și sceptică, corespondentul continuă astfel:

„În 1872, în luna iulie, în Cambodgia, mă găseam cu un bonz și câteva persoane cunoscute, printre care un misionar catolic, într-o sală ținând de colegiul bonzilor. (Domnul D. nu spune în ce oraș; el totuși în numise în timpul conversației noastre, dar eu l-am uitat). Discutam cu privire la religia noastră și a minunilor sale.

Bonzul susținea că poate face și el minuni și ne propune să facă una.

„... Noi eram șase persoane, care îl înconjuram și îl observam cu atenție, pe când el făcea gesturi de magnetizor, privindu-ne fix unul după altul. Când deodată văzurăm un nor care îl învăluia gradat și în timp de treizeci secunde dispăru din fața noastră. După un moment reîntră pe o ușă din fund, venind către noi cu un aer grav, întrebându-ne, dacă eram convinși de puterea sa”.

Doctorul Gibier scrie: „Intervenția unei inteligențe spirituale poate face corpurile să sufere schimbări moleculare repezi și inexplicabile în starea actuală a științei noastre și chiar să influențeze într-un mod considerabil simțurile oamenilor.

Experiența V. Sub titlul „Un caz de dematerialisation partielle du corps d'un médium”. Acsakof a publicat o carte foarte documentată, spre a dovedi că într-o ședință

dată la 11 decembrie 1893, la Helsingfors, mediul, d-na d'Esperance, pierduse partea inferioară a corpului ei.

În această memorabilă ședință de la 7/elsingfors, d-na d'Esperance, mediu de materializări, a observat cu spaimă, fiind în cercul asistenților și în plină lumină, că, lăsând mâna pe genunchi, nu i-a mai găsit. Scriind despre această întâmplare domnului Acsakof, cu care experimentase mai înainte la Gothenburg - Acsakof s-a dus la Helsingfors imediat, a întrebat martorii asistenți, a cerut fiecăruia o relație scrisă despre ședință, a reconstituit scena și și-a făcut convingerea că dematerializarea părții inferioare a corpului d-nei d'Espemnce a fost Incontestabilă și adevărată”.

Ancheta completă formează un volum de 218 pagini, din care voi da un foarte succint rezumat:

„Martorii puși lângă mediu au afirmat unanim, că mediul nu s-a mișcat și că atenția lor asupra dematerializării părții inferioare a corpului mediului a fost atrasă thiar de d-na d'Esperance însăși, care era impresionată de acest fapt. Ei au constatat, că rochia mediului era goală. Câțiva asistenți s-au asigurat, palpând corpul mediului, că partea de jos a mediului lipsea, deși bustul era vizibil; apoi fără ca mediul să fi făcut vreo mișcare, doamnele vecine an văzut rochia umflându-se și membrele inferioare apărând și... reluând aspectul lor normal.

În timpul ședinței d-na d'Esperance, punând mâinile pe genunchii ei, s-a speriat văzând că membrele inferioare îi lipseau de deasupra genunchilor. Aplecându-se să-și vadă picioarele, era să cadă înainte, ceea ce a speriat-o și mai mult. Ca să se asigure că nu visa. a luat mâna profesorului Selling, ca să-i palpeze corpul.

Iată mărturia acestui profesor, care era și inginer și în a cărei casă s-a ținut ședința din 11 decembrie 1893. Și care, profesând mecanica, este de un spirit metodic și

rece.

Către sfârșitul ședinței, care durase aproape două ore și jumătate, d-na d'Esperance, la stânga căreia eram așezat, mă rugă să palpez corpul său conducându-mi mâna. Ea conduse mâna mea pe deasupra întregului corp și, spre marea mea mirare, fără să fi simțit nicio porțiune din partea inferioară a corpului ei. pe când vedeam și simțeam rochia. Reașezat pe scaunul meu, am văzut pe d-na d'Esperance, în timp de un sfert de oră, șezând pe scaun, clar cu lipsa părții inferioare a corpului ei, așa că rochia ei spânzura în unghi drept pe marginea dinainte a scaunului.

Ca să permit altui asistent să examineze mai bine acest fenomen, am schimbat locul cu o persoană, care era cam în mijlocul cercului: de asemenea am putut să observ revenirea corpului cu atâta precizie ca și persoanele așezate lângă mine, printre care se găsea soția mea, care asigură, că a văzut distinct partea corpului, care lipsea, revenind gradat în stare normală⁴.

Mărturia căpitanului de stat major Toppoiuis:

„După ce mai multe persoane se apropiaseră de d-na d'Esperance pentru a examina corpul ei, mi s-a permis și mie să constat acest fenomen. D-na d'Esperance mi-a luat mâinile și le-a trecut pe corpul dânzei, de la umeri și în lungul celor două laturi scoborând. Deodată, în loc să simt continuarea corpului, întâlnii un gol. În urmă d-na d'Esperance conduse mâinile mele pe membrele inferioare, și nu simții nimic altceva decât rochia. Spațiul între corpul mediului și sediul scaunului era destul de mic. Îmi amintesc că în tot acest timp mediul era într-o mare agitație”.

Doctorul în filosofie Hertzberg, materialist, confirmă realitatea fenomenului prin următoarea declarație scrisă:

„D-na d'Esperance mă chemă lângă ea. Îmi luă

măinile și mi le conduse pe partea inferioară a corpului ei, dar n-am văzut și n-am găsit decât rochia ei. Am văzut distinct partea de sus a corpului ei, precum și mâinile.

D-na Selling a dat următoarea mărturie scrisă și semnată:

„Am observat cu o atenție riguroasă și pot să mărturisesc, că timp de un sfert de oră, cel puțin nu se vedea nimic din gamba ei și rochia atârna în unghi drept până spre pământ.

Fixând toată atenția mea asupra corpului ei, am văzut rochia umplându-se (pentru a zice astfel) puțin câte puțin și contururile apărând din ce în ce, până ce corpul a revenit la starea normală. În tot acest timp vedeam partea superioară a corpului ei în poziție șezând/a piscu n. În acest timp am văzut-o încă luând un pahar, bând și vorbind.

Domnișoara Tavatstjerna, care a fost asistentă la ședință, a dat următoarea mărturie scrisă:

„Am observat - zice ea - că, pe când partea de sus a corpului păstrase contururile lui, nu era tot așa cu partea inferioară a corpului. Mediul fiind așezat cu gamba puțin întinse înainte, putusem să văd clar conturul gambelor sale și genunchii în timpul ședinței; dar acum rochia ei cădea drept înaintea scaunului, ca și cum n-ar fi fost nimic sub rochie. Această stare de lucruri a durat cam cinci minute: după asta am văzut deodată că rochia se umflase din nou, fără să pot spune cum, și am auzit mediul zicând: „Acum merge mai bine. iată gamba mea revenite.

În sfârșit, d-ra Vera Hielt, directoarea unei școli, a mărturisit, între altele, aceste detalii:

„În timpul dematerializării mediului n-am fost, bineînțeles, în stare să observ fenomenul și modul cum s-a produs. Dar pot să spun că mediul n-a făcut nicio mișcare, nici în vreo parte, lateral sau înapoi. Aș fi fost forțată să observ acest lucru, căci nu eram departe de ca decât cu

câteva degete și n-am încetat să privesc fix picioarele ei”.

Comoția morală a cinci d’Esperance a fost așa de mare, constatând acest fenomen, că părul i-a albit și a fost incapabilă de orice muncă mai multe luni. Ea a declarat între altele acestea:

„Am pus mâinile pe ceea ce fusese genunchii mei, dar n-am găsit decât rochia și jupoanele. Cu toate acestea aveam impresia totală a corpului obișnuit și dacă atenția mea n-ar fi fost deșteptată din întâmplare, n-aș fi observat probabil nimic din această particularitate”.

Desigur că aceste fenomene sunt greu de înțeles. Cum se face circulația sângelui într-un organism a cărui jumătate sau un membru lipsește?! Cum se prezintă limita între partea corpului materializată și cea care lipsește!? În cazul lui Nicisson se arată precis că personalitățile spirituale diriguitor ale fenomenului n-au permis dezbrăcarea mediului. În cazul doamnei d’Esperance nu se vorbește nimic despre așa ceva. Prin cântăririle făcute mediilor se știe precis, că materia fizică a mediilor servește la materializarea personalităților spirituale. Nu cunoaștem însă procesul transportului acestei materii în personalitățile spirituale. Constatăm că ele au oase, încheieturi, ochi, nas, inimă, puls, respirație, dinți, păr, unghii etc.; vorbesc, râd, scriu, dar atâta tot.

Această adevărată minune, a transportului de materie din mediu în personalitățile spirituale, rămâne să fie soluționată de savanții psihici ai viitorului.

În sfârșit trebuie să fac cunoscut cititorilor, că vestitul colonel Olcott. cunoscut experimentator psihist. afirmă în cartea sa: „People from The other World” („Oameni din lumea cealaltă”), că un mediu, d-na Crompton, a dispărut din cabinet, cu toate precauțiunile luate.

Iată în rezumat afirmația sa.

Experiența VI. În ședința din 20 ianuarie 1874

spiritul unei copile materializate, Katie Brink, s-a așezat pe genunchii colonelului și l-a sărutat. Colonelul intrând în cabinetul mediului, pe când copila era afară, nu a putut găsi mediul, deși nu avea pe unde să iasă și nici n-ar fi putut ieși. Pentru a-și explica faptul, iată ce a făcut:

A doua zi seara, după ce obținusem asentimentul amical al d-nei Crompton de a se supune investigațiilor mele, i-am scos cerceii, am așezat-o pe scaun în ea -, bînet și am fixat-o pe scaun cu o sfoară, pe care am trecut-o prin găurile urechilor ei și i-am pecetluit capetele sforii pe dosul scaunului ei. Pecetea am pus-o cu ceară roșie, cu sigiliul meu particular. Scaunul l-am fixat de dușumea cu o sfoară și capetele sforii le-am pecetluit tot așa, pe pardoseală”.

După cîtva timp, au apărut mâini în întredeschiderea perdelelor cabinetului și vocea personalității spirituale conducătoare, Daniel Webster, ca și cum ar fi știut de intențiile lui Olcott, i-a dat oarecare instrucțiuni referitoare la investigațiile sale. I-a spus anume, că poate pătrunde în cabinet, să caute pretutindeni cît o vrea, se poate apropia oricât de mult de scaun, cu condiția să nu atingă scaunul. Apoi i-a spus să pună pe balanța, pe care o avea Olcott, în sala de ședință, o cuvertură de orice gen ar fi. Olcott a răspuns că se va conforma indicațiilor lui Webster.

...Promisei că mă voi conforma indicațiilor sale și îndată avui satisfacția de a vedea pe fetița în alb (Katie Brink), persoană spirituală materializată integral, ieșim pe ușa deschisă a cabinetului. Ea înainta, parcurse cercul asistenților, atinse mai mulți asistenți și se apropie în urmă de balanță. Îndată ce ea se urcă pe balanță, îi luai greutatea, care era de 77 livre engleze, și după asta intră în cabinet.

Spiritul ieși din nou din cabinet; atunci eu intrai în cabinet; examinai și cercetai totul cu cea mai mare grijă,

dar nu găsii nici urmă de mediu. Scaunul cm acolo, dar niciun corp așezat nu era pe scaun. Rugai atunci pe fetița să se facă mai ușoară, dacă era posibil și că se urcă din nou pe balanță. Acum avea 59 livre, deși de la început la sfârșit nu era nicio schimbare, nici în veșminte, nici în aparența corporală”.

Sfârșitul ședinței Olcott îi descrie astfel:

„Intrai cu o lampă în interiorul cabinetului și găsii pe mediu așa cum îl lăsasem la începutul ședinței; fiecare sfoară și fiecare sigiliu intact. Mediul ședea cu capul rezemat de perete; carnea sa palidă era rece ca marmura; pupilele erau ridicate sub pleoape; fruntea era acoperită de sudoare. După ce am verificat toate sforile și sigiliile, am tăiat legăturile cu foarfecele. Am dus-o cu scaun cu tot în sală pe d-na Crompton, acolo a stat 18 minute ca și fără viață. Viața a revenit din ce în ce în corpul ei, până ce respirația, pulsul și temperatura ei au redevenit normale. Am pus-o pe balanță, avea 121 livre engleze.

Posedând aceste cunoștințe, putem înțelege ușor tinde adevăruri absolute din Evanghelie, care altfel rămân neînțelese de mintea noastră.

Învierea Mântuitorului la lumina acestor cunoștințe apare astfel: Spiritul Său Divin S-a descătușat definitiv de corpul material la moarte, ca la toți oamenii. Dovada o fac cuvintele Sale: „Tată! în mâinile Tale îmi încredințez Duhul” (Luca 23 - 46). Învierea, propriu-zisă, constă în arătarea Sa a treia zi, după cum mărturisise în timpul vieții, în ziua întâia a săptămânii (duminica) dis de dimineață. Mariei, iar seara apostolilor și în negăsirea corpului Său în mormântul în care fusese pus.

Arătarea Sa a fost materializare, care este dovedită științific. El o anunțase, zicând acelor care veniseră să-l întrebe - după gonirea vânzătorilor din templu: prin ce semn poate dovedi, că are putere să facă aceasta (gonirea): ... Stricați acest Templu și în trei zile îl voi ridica

Dar El le vorbea despre Templul trupului Său”.

Negăsirea corpului Său și învierpa Lui în trup se datorează faptului că „El era și este învierea și Viața. El a spiritualizat și fluidizat trupul Său, care a devenit în întregime Viață și Lumină.

Dumnezeu întrupat, El fluidizase în parte, în două rânduri, trupul Său, în timpul vieții pe pământ:

1. Când a umblat pe mare ca pe uscat, pe marea întărită de un vânt puternic, arătându-Se ucenicilor Săi speriați, care se găseau în corabia învăluită de valuri în mijlocul mării.

2. Când și-a arătat Dumnezeirea lui Petru, Iacov și Ioan, transfigurându-Se pe muntele Tabor, când „Fața

Lui a strălucit ca soarele și hainele I S-au făcut albe ca lumina.

Și fusese scris: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuința morților; nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea*” (Psalm 15 - 10).

Tot cu lumina acestor cunoștințe, științific dovedite, vom înțelege și ne vom explica adevărul izbăvirii din închisoare a apostolilor întâi și apoi a sfântului Petru.

„Au pus mâinile pe apostoli și i-au aruncat în închisoarea obișnuită.

Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței noaptea și i-a scos afară.

Aprozii la venirea lor, mi /i-au găsit în temniță, s-au întors și au spus astfel:

«Lemnița am găsit-o încuiată cu toată grija și pe păzitori stând în picioare la uși 1; dar când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru»”. (Fapte 5 - 18, 20).

Adevărul acestor rânduri este absolut. Dacă ființele spirituale modeste au putut să scoată din coliviile închise și pecetluite, care fuseseră închise pentru experiență pe mediile, d-na Salmon și d-na Roberts, apoi se va pricepe și se va înțelege, că și „un înger al Domnului”, ființă

spirituală superioară și pură, a putut să scoată din închisoare pe apostolii închiși.

Apoi: „După ce l-au prins și l-au băgat în temniță, l-au pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paște, să-l scoată înaintea norodului.

Deci, Petru era păzit în temniță și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni pentru el.

Și iată un «înger al Domnului» a stătut lângă el pe neașteptate și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru. lovindu-l în coastă, și i-a zis: «Scoală-te iute». Lanțurile i-au căzut de pe mâini. Apoi îngerul i-a zis: «<Încinge-te și leagă-ți încălțăminte». Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: «Îmbracă-te cu haina și vino după mine».

Petru a ieșit afară și a mers după el, fără să știe. Dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.

După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate și ea îi s-a deschis singură, au ieșit și au trecut într-o uliță. Îndată îngerul a plecat de lângă el.

Când și-a venit Petru în fire, a zis: «Acum văd cu adevărat, că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat, din mâna lui Irod».

Când s-a făcut ziuă, ostașii au fost într-o mare fierbere, ca să știe, ce s-a făcut Petru”. (Fapte 12 - 4, 5, 11).

Care este taina, care explică cele scrise în „Faptele apostolilor*?

Iată o ființă spirituală superioară, „îngerul Domnului”, materializat în celula lui Petru, care-i spune: „scoală-te iute” și „îmbracă-te”. După dematerializarea lanțurilor jos pe pardoseală și îmbrăcarea lui Petru, ființa spirituală, mergând înainte, dematerializează ușa celulei și apoi poarta de fier a închisorii. Ajuns în uliță, îngerul

Domnului se dematerializează și dispare.

De altfel, însuși apostolul Petru declară, că: „i se părea că are o vedenie”.

Faptul este absolut adevărat și absolut demonstrat științific.

Tot la lumina acestei cunoștințe se poate dezlega și taina levitației extraordinare, citată în Faptele apostolilor (8 - 35, 40):

„Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta (Isaia, cap. 53) și i-a propovăduit pe Iisus.

Pe când ei își urmau drumul, au dat peste o apă și famenul a zis r «Uite apă, ce mă împiedică să fui botezat?»

Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate». Famenul a răspuns: «Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu».

A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi la apă și Filip a botezat pe famen.

Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum. plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până în Cezarcea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile, prin care trecea”.

Iată atâtea probe de Divinitate a Mântuitorului.

În prorocul Ezechiel este scris astfel asupra uneia din levitațiile sale: „M-am uitat și iată că era un chip, care avea o înfățișare de om, de la coapse în jos era foc și de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca niște aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între cer și pământ și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim” (Ezechiel 8 - 2, 3).

Înțelegând cele de mai sus, cred că cititorul va putea pricepe că, dacă Dumnezeu poate dematerializa și transporta pe oameni la așa mari distante, atunci poate, ca Cel Atotputernic, să dematerializeze, să-l fluidifice și să-l ia

sus pe cel care voiește și atunci va înțelege adevărul absolut al celor scrise în 2 Regi (2 - 11, 12):

„Pe când mergeau ci (profeții Ilie și Elisei) vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc, i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de foc. Elisei se uita și striga: «Părinte, Părinte, Carul lui Israel și călărimea Lui» și nu l-a mai văzut”;

Că profeții Vechiului Testament cunoșteau bine lestația, se dovedește din cele scrise în 2 Regi (2 - 15, 16, 17, 18):

„Fiii prorocilor, care erau în fața Ierâhonului, când l-au văzut (pe Elisei), au zis: «Duhul lui Ilie a venit peste Elisei» și i-au ieșit înaintea și s-au închinat până la pământ înaintea lui. Ei i-au zis: «Iată că între slujitorii tăi sunt cincizeci de oameni viteji, care vor să se ducă să caute pe stăpânul tău (pe Ilie). Poate că Duhni Domnului l-a aruncat pe vreun munte sau în vreo vale. El a răspuns: «Nu-i trimiteți». Dar ei au stăruit multă vreme de el. Și el a zis: «Trimiteți-i». Au trimis pe cei.10 de oameni, care au căutat pe Ilie și nu l-au găsit. Când s-au întors la Elisei, care era la Ierihon, el le-a zis: «Nu v-am spus să nu vă duceți?!».

CAPITOLUL VII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCERE DE FENOMENE LUMINOASE

Știința psihică, ocupându-se de studiul sufletului înainte și după moarte, știință care își bazează toate afirmațiile pe observații sigure și experiențe, - voi trece direct la experiențe, din care cititorul își va face idee de fenomenele luminoase.

I. Experiențele făcute de I. Maxwell.

Erau douăsprezece persoane, care asistau la ședință. Cinci sau șase persoane puseră mâinile pe masă și masa ceru să se facă întuneric, iar mediul să fie pus în cabinet, care era format într-un colț al camerei, cu perdele albe.

Mediul fu instalat pe un scaun în cabinet. Masa ceru

(vom vedea mai departe ce înțelege Maxwell prin aceste cuvinte) să ne depărtăm de cabinetul mediului la doi metri și să cântăm. Am cântat cântecul «Frate Jack, dormi tu?<.

După vreo zece sau cincisprezece minute, lumini lăptoase și fosforescente se arătară pe perdelele cabinetului. O mână foarte luminoasă se urcă repede pe fata dinspre noi a perdelelor și apucă un clopoțel, care fusese pus într-un cui, la aproape doi metri și jumătate de înălțime. Această mână a fost văzută de toți asistenții.

Apoi luminile se arătară din nou, mai mari și mai strălucitoare. Una din ele se plimbă prin camera de ședință și se depărta de cabinet cu aproape trei metri. Această lumină părea să fie la 1, 50 m. deasupra podelei, ea putea avea 1 metru înălțime și 25 sau 00 centimetri lățime și părea că fâlfâie în aer.

Această lumină a fost vizibilă mai multe secunde.

În urmă. alte lumini se arătară aproape de cabinet; un i din ele. extrem de strălucitoare, a apărut deasupra cabinetului, aproape de tavan. Această lumină putea să aibă 50 centimetri înălțime și 40 centimetri lățime. Contururile ei au fost mai neted definite, decât acelea ale luminii ce se plimbă prin cameră.

Aceste fenomene erau perfect vizibile pentru toată lumea. Unora dintre noi li s-a părut că văd forme fantomatice. Încetarăm experiențele noastre după aceste fenomene.

Luminile acestea, produse prin acest mediu, au fost cele mai strălucitoare pe care le-am văzut. Lumina lor a fost foarte just comparată de unul d>n prietenii mei de experiență, astronom amator distins, cu lumina nebuloaselor. Acest astronom avea un foarte bun spectroscop, dar n-a putut reuși să analizeze prin spectroscop luminile pe care le-am văzut, pentru că erau prea mobile și prea fugitive.

Cu altă ocazie am văzut la Choisy cu mediul Eusapia

fenomenul următor. Era o lumină destul de mare în cameră, așa încât mâinile Eusapiei erau vizibile. Mâinile mediului, deci, nu numai că erau ținute de vecinii ci asistenți la ședință, dar le și vedeam pe masă. În aceste condiții am văzut pe deasupra capului Eusapiei și la aproape 60 sau 75 centimetri o mână fosforescentă, care s-a agitat în întredeschiderea perdelelor”.

II. Experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami, pe care le-am descris deja și deci cititorii le cunosc. Totuși revin în parte pentru a face pe cititor să remarce fenomenele luminoase, citate de experimentator, și care fără această atragere a atenției ar fi putut să scape din vedere cititorului.

„Timp de două ceasuri fusei martor la o priveliște, de mă trecură nădușelile. Când o mână venea de-mi atingea obrazul sau îmi făcea vânt cu evantaiul; când răspândea prin odaie o ploaie de flori sau scria în cer cu litere de foc cuvinte, ce se topeau de îndată ce era scrisă cea din urmă literă.

Câteva din cuvintele acestea mă izbiră așa de tare, încât le scrisei repede cu creionul:

«Am îmbrăcat un corp fluidic» și

A/ei dobândi fericirea, izbăvind-te de acest trup piontor>.

Și în tot timpul acesta adevărate fulgere brăzdau amândouă camerele¹. (Fulgere).

Iată fenomene luminoase: scriere în aer cu lit-ro de foc și adevărate fulgere ce brăzdau amândouă camerele. produse de persoanele spirituale, care reușeau's* și materializeze numai mâinile.

III. Experiențele marelui savant Crookes: „Manifestările luminoase fiind relativ slabe, cer, în general, ca sala de ședință să nu fie luminată. Totuși trebuie să amintesc cititorilor mei, că în asemenea condiții am luat toate precauțiunile convenabile. Mai mult; aceste lumini

erau de o așa natură, încât mi-a fost imposibil să le imit prin mijloace artificiale.

Sub condițiile celui mai riguros control, am văzut un corp solid, luminos prin el însuși, aproape de mărimea și de forma unui ou de curcă, fâlfâind fără zgomot prin cameră, ridicându-se uneori mai sus decât ar fi putut să se urce oricare din asistenți, rezemându-se în vârful picioarelor, și la urmă coborând ușor pe pardoseală. Acest obiect a fost vizibil mai mult de zece minute și, înainte de a dispărea, a lovit de trei ori masa cu un zgomot asemenea aceluia al unui corp dur și solid.

În acest timp, mediul era întins pe un scaun lung și era cu totul insensibil.

Am văzut puncte luminoase apărând dintr-o parte și din alta și stând pe capul diferitelor persoane. Am avut răspuns la întrebările pe care le făcusem, prin strălucirile de lumină lucitoare, care s-au produs înaintea feței mele și prin numărul de lumini pe care îl fixasem.

Am văzut scânteii de lumină pornind de pe masă în tavan și în urmă căzând pe masă cu un zgomot foarte distinct. Am obținut o comunicare alfabetică prin fulgere luminoase, care, se produceau în aer înaintea mea și în mijlocul cărora îmi plimbam mâna nea. (Fulgere).

Am văzut un nor luminos, fâlfâind deasupra unui tablou. Totdeauna aceste fenomene luminoase s-au produs sub condițiile controlului cel mai riguros. Mi s-a întâmplat de mai multe ori, că un corp solid fosforescent, cristalin, a fost pus în mâna mea de o mână, care nu aparținea nici uneia din persoanele prezente. În plină lumină, am văzut un nor luminos planând pe o tulpină de heliotrop pus pe o masă, lângă noi, rupându-i o ramură și oferind-o unei doamne prezente. În alte împrejurări, am văzut un asemenea nor luminos, condensându-se sub ochii noștri și luând forma unei mâini și transportând mici obiecte. (Nor luminos).

În aceste câteva rânduri, Crookes dovedește lămurit, că aceste lumini sunt produse de ființele spirituale, fiindcă el a pus întrebări acestor persoane, care nu erau vizibile, dar care produceau totuși aceste lumini, și că a avut răspunsuri prin numărul de fulgere strălucitoare, convenit între el și acele personalități. A obținut de asemenea o comunicare alfabetică tot prin mijlocul fulgerelor, care se produceau în aer înaintea feței lui. El dovedește încă prezența personalităților spirituale, producătoare a acestor semnale luminoase, prin norul luminos care a rupt ramura florii heliotrop și a oferit-o unei doamne prezente la ședință.

IV. Experiențele profesorului Nielsson, unul din marii savanți în știința psihică, căci a experimentat timp de 17 ani. El declară următoarele: „La începutul experiențelor n-am fost încântat de rezultat. Eram foarte sceptic și plin de obiecții. După două luni de experiențe, eram sătul. Am părăsit cercul format pentru acest studiu. Nu mai voiam să asist la aceste lucruri idioate. Adevărul era, că cercul nu descoperise un mediu adevărat. Dar după câteva luni a fost în fine găsit un mediu și încă un mediu foarte bine dotat. Prietenul meu, scriitorul Einar H. Kvaran, mi-a vorbit despre acest mediu și am simțit în mine redeșteptându-se curiozitatea. Am cerut să fac din nou parte din cerc. Și imediat, la prima ședință cu noul mediu, am avut ocazia să observ ceva, care mi-a cauzat o mare surpriză. Era o foarte puternică probă de identitate a personalității spirituale ce apăruse.

Din ziua aceea, m-am interesat de studiile psihice mai mult decât de orice din lumea asta. Și știu că o să fie așa până la moarte.

Acest mediu era un tânăr bine dotat, cu numele de Indridi Indridason, fiu de țăran islandez, care venise la Reykjavic, pentru a se face tipograf. El n-auzise înainte nici măcar vorbindu-se de aceste chestiuni. Din întâmplare – dacă este adevărat că poate exista ceva, care să se

numească întâmplare - venise în vizită la familia unde aveau loc încercările de experimentare. El era extrem de sceptic și râdea la început de toate aceste lucruri, până în momentul când căzu în transă și începu să participe la fenomenele cele mai remarcabile. Atunci am constatat că altă inteligență, sau alte inteligențe lucrau în afară de aceea a mediului.

Indridason scria automat în stare de veghe. Întrebarăm. Dacă nu era un mediu de incantație. Mâna răspunse că cu siguranță era un asemenea mediu, dar că mediumnitatea lui nu era încă destul de dezvoltată și că era prudent de a-l pune în transă. Câtva timp mai târziu, aceasta s-a produs într-o ședință, atunci pe când el scria automat. Comunicările, pe care le primeam, erau continuu semnate: stulkan (domnișoara). Mediul, care era un tânăr, căruia îi plăcea să glumească, zise cu un ton batjocoritor: «Cine ești tu? Cum te numești, fată mare? O lovitură îi fu dată peste braț și repede fu scris de mediu: «Tu nu trebuie să-ți bați joc de mine».

— Acum trebuie să cadă în transă.

Întrebarăm, cum trebuia să-l așezăm și ce trebuia să facem noi, fiindcă într-adevăr nu știam ce trebuie de făcut. Mâna mediului scrise, dându-ne lămuriri deștule de clare. Cinci minute după asta, mediul era căzut în transă. Noi ne cam speriarăm. Dar acum, mâna mediului scria mai bine și mai clar, ca și cum inteligența invizibilă, în transa mediului, avea mai multă forță asupra organismului mediului. Aceeași d-ră continua să scrie. Ea ne comunică că nu trebuia să fim neliniștiți, că ea o să protejeze pe mediu și că totul o să meargă bine. Ea nepermise să-i punem întrebări, dar noi o rugăram să deștepte cât mai repede pe mediu. Ea mai scrise câteva fraze și deșteptă la rugămintea noastră pe mediu, după o transă de o jumătate de oră. Tânărul era mirat când se deșteptă și nu putea înțelege, ce se întâmplase. Mai târziu am aflat, cine era această d-ră invizibilă și am putut verifica exactitatea

faptului”.

Astfel a început profesorul Nielsson studiile și experiențele sale psihice.

Cităm acum descrierea sa scurtă din conferința făcută la Copenhaga asupra fenomenelor luminoase:

„Fenomenele luminoase au început prin limbile de flăcări de o culoare albastră-roșietică. Nu vedeam decât una deodată. Dar ele se precipitau una îndărătul alteia și în mai multe locuri ale sălii. Într-o scară am numărat 58 de lumini cu toate. Adesea se auzea în același timp o curioasă detunătură, care era repede urmată de o alta. (Fulgere și tunete).

Mai târziu fenomenele luminoase s-au dezvoltat mai mult și aproape tot zidul, îndărătul mediului, era ca un ocean de foc. După câteva ședințe, am văzut o formă ieșind din lumină. De atunci am început să fim foarte interesați.

Când obțineam fenomene intens luminoase, înainte un mare vânt se producea cel mai adesea. Acest vânt era așa de violent, că părul nostru flutura și foile carnetului de ședință, pe care le țineam deschise pe genunchii noștri, tindeau să zboare. (Vânt puternic).

V. Experiențele doctorului Geley, cu mediul polonez Guzik, cuprinse în cartea sa „L'ectoplasmic et la Clairvoyance”.

Las cuvântul doctorului Gelcy:

„Ședințele făcute la Institutul metapsihic, cu mediul Jean Guzik, au fost ședințe de demonstrație. Aceste ședințe, în număr de 30 în 1922 și de 50 în 1923, ne-au permis să convingem numeroase personalități din elita pariziană și 30 savanți sau scriitori distinși, în cea mai mare parte profund sceptici. Cifra de 30 convingeri noi parc modestă, dar ea reprezintă în realitate o muncă considerabilă.

Iată concluzia raportului sintetic, iscălit, după cum se vede, de remarcabile personalități din Paris, care

asistaseră la aceste sedințe:

«<Afirmam convingerea noastră, că fenomenele obținute cu Jean Guzik nu sunt explicabile nici prin iluzii sau halucinații individuale sau colective, nici prin o scamatorie oarecare.

Iscăliți domnii; Iosoph A. Georges, om de litere; Bayle. licențiat în științe; Dr. Benjamin Bord, fost intern al spitalelor din Paris; Dr. Bour, director al Casei de sănătate Malmaison; Dr. Bombon; Dr. Stephen Chauvet. fost internist, – laureat (medalie de aur) al spitalelor din Paris; Dr. Cunco, profesor la Facultatea de medicină; Capi ta ine Despms, fost elev al școlii politehnice; Camille Flammarion, fondator și primul președinte al Societății astronomice din Franța, director ai observatorului Juvis; Dr. Fon toy non t, fost intern al spitalelor din Paris; Pascal Forthuny. om de litere; Dr. Gustav Gelcy, fost intern al spitalelor din Lyon, laureat Premiul întâi de teză) al Facultății de medicină; Conte A. de Gramont, doctor în știință, membru al Institutului Franței; Paul Ginisty, scriitor, redactor la „Petit Parisien”: Georges, licențiat în științe, inginer E.S.E.; Jacques Haverna, șef al serviciului fotografic și al cifrului la Ministerul de interne; Dr. Hericourt; Hue, director la „D6 peche de Toulouse”; Dr. Humbert, șef al secției de igienă și al Ligii societăților de Cruce roșie; Maior Keller, din statul major al mareșalului Fayolle; Dr. Laemmer; Doctor Lussablicre, șef de laborator la Facultatea de medicină; Profesor Leciaince, membru al Institutului Franței, Inspector general, șef al serviciilor sanitare din Ministerul agriculturii; Sir Oliver Lodge, membru al Societății regale din Anglia; Mestre, profesor la Facultatea de drept; Alichaux, inspector general de poduri și șosele, fost director al drumului de fier; Doctor Mputier, fost intern al spitatelor din Paris; Doctor Osty; Marcel Prevost, membru al Academiei franceze; Profesor Charles Richet. membru al Academiei de medicină și al Institutului Franței; Doctor Rehm, om de litere; Doctor Jeân-Charles

Roux, fost intern al spitalelor din Paris; René Sudre, om de litere; Profesor Santoliquido, reprezentant al Ligii Crucilor roșii pe lângă Societatea Națiunilor; Profesor Vallée, director al laboratorului național de cercetări sanitare.

Doctorul Geley scrie;

„Am spus că Jean Guzik dăduse 80 ședințe la Institutul metapsihic din Paris.

Înainte de aceste ședințe, avusesem ocazia să studiez în mai multe rânduri acest mediu, la Varșovia (50 ședințe). Ședințele din Varșovia aveau loc la amici sau în localul Societății poloneze de studii psihice.

Fenomenele obținute, fie la Varșovia, fie la Institutul metapsihic au fost totdeauna specific aceleași. Au prezentat câteodată diferențe de grad, de intensitate, dar nu de natură. «Mă voi mulțumi – zice el: să public în extenso darea de seamă a uneia din bunele ședințe din Varșovia și aceea a uneia din bunele ședințe de la Institutul metapsihic din Paris. Celelalte le voi relata pe scurt».

Ședința din 14 septembrie 1921, ora 21, la Varșovia, la Prințul Lubomirski.

Camera pusă la dispoziția noastră de prințul Stephan Lubomirski este o sală de 6 metri lungime și 4 lățime. La o extremitate a camerei este o fereastră dublă, ermetic închisă. La dreapta și la stânga, două uși duble, închise cu cheia și zăvorâte.

Nu este dulap în saia. La extremitatea opusă ferestrei, în fundul sălii, era o colivie cu sârmă de fier, în care se putea închide fie mediul, fie obiectele de mișcat prin telekinezie. Această colivie nu avea decât o ușă. În colivie era un scaun greu, tapizat cu piele.

Masa de experiențe este pusă la 1, 50 m. de colivie. Experimentatorii sunt puși în ordinea următoare: mediul Jean Guzik cu spatele la colivie; controlor de stânga, doctor Geley; controlor de dreapta mediului, de Jelski. De la Geley la Jelski, domnii Ossowiecki, Lebicdziński, prințul

Lubomirski, Gravier. Toți asistenții se țin de mână. Cei doi controlori țin fiecare o mână a mediului și imobilizează gambele lui. Obscuritate. Guzik nu face nicio mișcare. Starea sa fizică și morală fiind excelentă, adoarme repede (cinci minute). Foarte repede experimentatorii au impresia unei persoane străine îndărătul mediului. Zgomote de pași sunt auzite împrejurul cercului.

Deodată apar lumini. Ele sunt numeroase și divergente. Văd până la patru deodată, foarte departe unele de altele. Două lumini împerecheate, de dimensiunea unor viermi lucitori, se apropie de Jelski. Foarte repede, vedem o față formându-se aproape de el, luminat de cele două lumini împerecheate. Se aude murmurând în limba poloneză; - Zifim unt». Fenomenul dispăre, dar cele două lumini persistă. Ele vin aproape de mine. Văd atunci, admirabil formată o față omenească. Este fața unui om tânăr. Ochii sunt vH. Un voal acoperă acest cap și ascunde vârful craniului și bărbia. Apariția durează de la 4 până la 5 secunde. Apoi mă simt sărutat pe obraz și pe frunte. Aud cuvinte în limba poloneză, pe care nu le înțeleg.

Entitatea trece îndărătul meu și în mai multe rânduri, mă apasă tare cu amândouă mâinile pe cei doi umeri. Exprim cu voce tare mulțumirea mea. Atunci Entitatea se duce către Jelski. Ea vorbește mult în limba poloneză: - Eu sunt Sigismund, Totul merge bine; contați pe mine: o să iau un scaun, o să-l duc pe masă și o să stau pe el».

Imediat se aude zgomot în colivia pusă îndărătul mediului. Ușa este deschisă cu zgomot. Apoi am impresia că un scaun trece pe deasupra capului meu și este ușor pus pe masă, între mâinile noastre. Imediat, apoi se vede o coloană alburie, vag luminoasă, stând pe scaun

La capătul acestei coloane se disting cele două lumini împerecheate la înălțimea unde ar fi capul unui om așezat pe scaun.

Mediul se deșteaptă. Se aprinde lumina. Scaunul este

pe masă. Este scaunul din colivie.

Acțiunea telekinetică a fost din cele mai remarcabile. Scaunul foarte greu, era la aproape doi metri de mediu. Ușa coliviei era laterală la stânga, de partea mea» prin urmare fenomenul a fost foarte complicat: deschiderea ușii coliviei, scoaterea scaunului, transportul scaunului pe deasupra capetelor noastre, fără să atingă capetele, nici mâinile noastre, în plin întuneric. Este absolut imposibil ca această acțiune telekinetică să fie rezultatul unei acțiuni frauduloase a mediului. Acesta n-a făcut de altfel nicio mișcare și mâna stângă a fost într-a mea și n-am părăsit-o un moment.

Iată, prin comparație, darea de seamă a uneia din ședințele Institutului metapsihic.

Ședința din 26 mai 1923 la ora 20 și 30 minute. Experimentatorii: Profesor Santoliquido, controlor de stânga a mediului; D. Haverna. controlor de dreapta; Dr. Stephen Chauvet, D. Hug, Doamna V., doctor Geley – asistenți. Toate precauțiunile. Ședința comportă două reprize.

(Mediul nu este tocmai sănătos. O bronșită l-a slăbit. A avut accese de febră; este foarte anemiatic. Starea sa morală nu este bună. Se plictisește și îi este dor de țară).

Partea 1. Guzik adoarme greu, aproape după 20 de minute. În această parte a ședinței se produc fenomene zise telekinetice de transportări de obiecte, de o persoană invizibilă, dar ai cărei pași în sală se aud bine.

După o jumătate de oră de repaus al mediului, ședința reîncepe cu aceleași condiții.

Partea a 2-a. După aproape 10 minute, două lumini frumoase apar. Ele se dirig întâi spre profesorul Santoliquido, apoi către dl. Haverna. În momentul când luminile sunt aproape de ei, se aud câteva cuvinte nedistincte și controlorii localizează șoptitul, chiar la nivelul luminilor. Apoi luminile revin spre profesorul

Santoliquido, care vede deodată, fiind luminat de lumini, o față de femeie.

13 - Misterul aneștil 225

Din comparația între ședința din Varșovia și ședința din Paris, reiese constatarea evidentă că fenomenele sunt de aceeași esență”.

Doctorul Gelcy adaugă apoi: „Voi considera succesiv:

1. Fenomenele luminoase, materializările vizibile și fenomenul vocii directe;

2. Deplasări de obiecte, fără contact

3. Atingeri; întipărituri și scrierea directă”.

Noi, în acest capitol vom da pe scurt numai câteva ședințe de producere a fenomenelor luminoase și dovada, că ele sunt produse de ființele spirituale.

„Iată schema obișnuită a manifestațiilor luminoase - continuă doctorul Geley:

Luminile se formează în genere înapoia mediului sau aproape de el. Luminile apar brusc (puncte luminoase de mărimea și luminescența viermilor lucitori) și dispar tot așa.

Luminile sunt în general împerecheate două câte două. Aceste lumini se deplasează repede, se duc, vin, oscilează, se urcă, se coboară. Se apropie de unul sau de altul din asistenți, foarte aproape de capul asistentului și atunci acest asistent și vecinii săi imediați, câteodată toți experimenterii, văd o față mai mult sau mai bine formată. Cele două lumini par atunci două puncte strălucitoare, puse una pe buza superioară și cealaltă pe buza inferioară.

În alte cazuri luminile se desfășoară, apropiindu-se de un asistent și se vede o nebulozitate de dimensiunea aproximativă a unei fețe. Experimenterii cei mai apropiați disting toată fața luminoasă.

Când manifestatia este slabă, luminile nu se depărtează mult de mediu. Când ea este puternică,

luminile merg foarte departe de el, fac înconjurul cercului asistenților etc. Mai totdeauna se aude și o voce. Se vede deschizându-se gura Entității, marcată prin punctele luminoase ale celor două buze și se aud cuvinte greu pronunțate. Vocea este foarte distinctă de o voce normală. Uneori nu poate fi bine înțeleasă, dar alteori vocea este perfect clară.

Luminile nu luminează decât fețe. Uneori ele apar la extremitatea degetelor, pe care luminile le fac perfect vizibile. Când buzele luminoase ale Entității sărută fruntea sau obrazul asistenților, la punctul de contact al buzelor pare a fi o secreție luminoasă, care rămâne luminoasă timp de mai multe secunde.

Iată câteva extrase de procese-verbale de ședințe.

„Ședința din 15 septembrie 1921, la ora 18, la Prințul Lubomirski. Controlorii mediului: doctor GeJey, de Jeiski, alți experimentatori: domnii Gravier, prințul Lubomirski, Ossowiecki.

Foarte repede: fenomene luminoase. Puncte fosforescente se deplasează în sală cu mare rapiditate. Ossowiecki, în calitatea sa de mediu vizual, semnalează o coloană de lumini la înălțimea unui om în picioare, îndărătul și la stânga mediului. Întâi o vede el singur; dar coloana se precizează repede și este văzută de toți. Din această coloană se detașează brusc două puncte luminoase, care se reped până în apropiere de fața lui Ossowiecki. Noi toți vedem un cap, care se oprește în fața lui Ossowiecki, care surprins se dă înapoi repede. Capul Entității se depărtează puțin, - apoi reîncepe acela. și manej. O pauză.

Un punct strălucitor se apropie încet de un ecran cu sulfură de zinc, pus pe masă înaintea noastră. Ecranul este luat, ridicat sus, apoi este văzut coborând și depus în mâinile prințului Lubomirski. La sfârșitul ședinței apare un fel de coroană luminoasă, cu raze dirijate de sus în jos.

Această coroană se urcă încet spre tavan și dispare brusc. Fenomenul a durat aproape treizeci de secunde.

Ședința din 30 aprilie 1922, la ora 17, la Societatea poloneză de studii psihice.

Controlorii mediului: profesorul Pichet și doctorul Geley. Asistenții: domnii Gravier, Ossowiecki, d-na Ossowiecki, de Jeiski.

După câteva contacte, apar lumini: văd trei lumini în același timp, pe planuri diferite. Două din aceste lumini fâlfâie deasupra grupului asistenților; aceste două lumini merg una către alta și se reunesc. Se aude atunci distinct un zgomot de sărutare, apoi o conversație banală în limba poloneză.

Ședința din 11 decembrie 1922.

Controlorii mediului: dl. Rend Sudre, doamnă de C. Asistenți: doctor Geley, doamna în doamna C.

Lumini împerecheate trec înaintea tuturor asistenților, care se simt rând pe rând în contactul acestor două lumini, sărutați de două buze calde. Singur doctorul Geley nu este sărutat. Când este rândul doamnei S. sărutul este dat pe obrazul său stâng, cel mai depărtat de mediu. Se distinge, la lumina fenomenului, fața ilnei S, și lângă ea – silueta feței care o sărută.

Ședința din 12 decembrie 1922.

Controlori: Doctor Fontoynt, dl. Jean Meyer.

Asistenți: dl. și d-na S., dl. cornillier, d-na M., doctor Geley și de Jelski. După 10 minute de așteptare, fenomenele încep.

Atingerea controlorilor; lumini frumoase, unele mici și foarte strălucitoare, altele întinse în formă de nebulozitate de mărimea unei fețe. Aceste lumini descriu circuite variate și se urcă câteodată în tavan. Ori de câte or* ajung în contact cu un experimentator, acesta zice: «sunt atins» sau «sunt sărutat».

Mediul pare într-un moment înconjurat de un nor vag

fosforescent. D-l Jean Meyer se simte sărutat prelungit și de multe ori. Doctorul Fontoynt la fel; ei afirmă că simte foarte neted contactul buzelor”.

Mă opresc aici cu citarea ședințelor doctorului Geley, pe de o parte, pentru a nu lungi acest volum și, pe de alta, fiindcă ele sunt prea asemănătoare și ar deveni monotone.

Din experiențele citate cititorul s-a familiarizat cu fenomenele luminoase, produse de personalitățile spirituale.

Și acum va înțelege ușor, cât este de adevărată descrierea făcută de indianul Sadhu Sundar Singh, deja citată:

„Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Camera se umplu de o minunată, de o măreață lumină și văzui un om strălucitor, stând în picioare înaintea mea.

Am crezut că este Buddha, Krischna sau un altul dintre sfinții ce adoram și eram gata să îngenunchez înaintea lui, când, spre adâncă mea uimire, aud aceste vorbe: «Cât timp încă tu Mă vei prigoni? Eu am murit pentru tine: pentru tine Eu mi-am dat viața Mea». Atunci are văzut rănilor vindecate. Semnele rănilor lui

Hristos cel viu, acel Hristos pe care eu îl crezusem doar un om mare, care trăise în Palestina și murise de foarte mult timp... Și am descoperit că El este viu”.

Tot acum cititorul va înțelege că Livermore afirmă adevărul, când scrie:

„Materializarea vizibilă a figurii Estelei, fosta mea soție, a fost gradată și numai la a 43-a ședință am putut s-o recunosc printr-o lumină intensă de sursă misterioasă, depinzând de materializare însăși.

În sfârșit, acum cititorul se va convinge și va pătrunde adevărul absolut al tainei Pogorării Sfântului Spirit asupra apostolilor în a 50-a zi de la învierea Mântuitorului.

„Iisus spusese apostolilor: «Așteptați realizarea

promisiunii Melc înainte de a părăsi Ierusalimul; căci Ioan a botezat pe ucenicii săi în apă, dar voi veți fi botezați peste câteva zile cu Duhul Sfânt».

În a cincizecea zi erau toți împreună în același loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.

Niște limbi de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt.

Atrag serioasa atenție a cititorului, că Duhul Sfânt, manifestat în pogorârea Sa din cer, prin Vântul vijelios și Limbile de Foc, era însuși Dumnezeu, de o ființă cu Tatăl și cu Fiul, a treia Persoană din Ființa Sfintei Treimi.

În ziua cincizeci și i au început apostolii a propovădui Evanghelia iudeilor din toate părțile lumii, reuniți la Ierusalim pentru sărbătoarea săptămânilor, când trei mii de evrei s-au făcut creștini, cerând botezul Ziua aceasta a Rusaliilor (sărbătoarea zisă și a Secerișului la iudei) este, deci, ziua de naștere a Bisericii creștine.

Din prevestirea învierii și împlinirii ei, din prevestirea și împlinirea pogorârii Sfântului Duh peste apostoli și din liberarea din închisoare, din voința Sa, a apostolilor și a lui Petru, se vede dovada absolută a Divinității Mântuitorului.

SEMNE ȘI ÎNTIPĂRITURI DE MÂINI DE FOC. În anul 1905 profesorul Charles Richet a publicat în Anales de Sciences Psychiques un articol intitulat „Fenomene metapsihice de altă dată”, în care traduce din latinește o cronică din anul 1654, privitoare la „Minunile făcute de un spirit”, care s-a manifestat unei tinere fete numită Regina Fischerin. Minunea a constat Introantipăritură a mâinii de foc a spiritului, care a rămas gravată pe o stofă și alte întipărituri de foc în formă de cruce, care au rămas gravate pe mâna fetei. O fotografie a acestor întipărituri a fost reprodușă în acel articol.

Cronica latină, tradusă de profesorul Richet, a fost

întâi publicată în anul 1654 din ordinul arhiepiscopului de Strigont, Monseniorul George Lippac. Această cronică este păstrată în „Venerabilul Capitol” din Pesta. În această cronică se afirmă, că la Presburg trăia un german, numit Jean Clement, care se convertise la religia protestantă, dar care mai târziu, când era deja în etate, revenise la catolicism. El murise în vârstă de 60 de ani, după ce trăise într-un mod puțin lăudabil.

„După moarte, Jean Clement a apărut la mai multe persoane, dar cronica se ocupă în special de manifestările lui față de o tânără fată din Hallstad (Austria), numită Regina Fischerin, în etate de 19 ani, catolică și de o moralitate ireproșabilă.

Nu insist asupra «fenomenelor luminoase», asupra «aducerilor de obiecte», asupra «deplasărilor de obiecte» și asupra «încorporării». Prin acest din urmă fenomen Jean Clement a convorbit cu preoții catolici, care alergaseră să vadă fenomenul și câțiva dintre ei au recunoscut ca fiind vocea autentică a defunctului.

În cronică se citește că într-o împrejurare, când s-au produs fenomene de deplasări de obiecte fără contact, «Regina a Stat două ore fără cunoștință * - și într-o altă ocazie «Regina, manifestând oboseală de aceste încercări. adormise profund». Aceste citate dovedesc că Regina era un mediu și cădea în transă în momentul producerii fenomenelor fizice.

Raportul cronicii afirmă, că la un moment dat spiritul devenea turbulent și violent, bătând în uși și mișcând scaunele, în timp ce Regina își pierdea adesea uzul vorbirii și rămânea neanimată mult timp.

Atunci tatăl fetei sfătui pe fiica sa Regina să pună mâna pe spirit și să-l imobilizeze (fiindcă ea îl vedea).

Fata încercă, dar nu strânse nimic în brațe. Cronică conți nufi astfel:

«Atunci, temându-se să nu fie victima unei iluzii, ea

ceru ființei invizibile, dacă este un spirit bun, s-o atingă cu degetul. Atunci el îi atinge brațul drept, ceea ce că simte.

Imediat apare la locul atins o veziculă, care o doare ca o arsură. Vezicula a fost văzută de toți servitorii. Apoi ca să știe că nu era vorba de acțiunea unui spirit rău, Regina îi ceru, ca dovadă că el era un spirit hun, să facă. semnul crucii. «Iată - zise el - ceea ce ceri». În același timp el arată o cruce de flacără și arde profund mâna Reginei, lăsându-i o cruce, întipărită pe mână, pe care toată lumea o vede.

Dar tânăra fată, vrând dovezi mai sigure, cere alt semn. Ea îi arată scrisori scrise și semnate de episcopul de Smirna, scrisori, în care episcopul cerea diverse lucruri, de care Regina n-avea idei. Spiritul răspunse că el nu știa să citească scrisorile, cu toate acestea el o să-i dea satisfacție, și atunci, luând aceste scrisori cu cele trei degete ale sale, mâna lui, fără îndoială, fiind o mână de flacără, traversează scrisorile, unde le atinge întocmai co contactul unei flăcări. În urmă, el reamintește cu durere crima pe care o comisese, spunând că banii produși prin această crimă existau încă în parte (ceea ce a fost demonstrat în cele din urmă), că o parte servise la nevoi casnice, iar cealaltă parte urma să servească la alte nevoi. Regina cere ca mâna spiritului - dacă este spirit bun, - să facă semnul crucii pe monezi. Spiritul se supune; ia o monedă, o aruncă jos și luând din mâinile Reginei o stofă, o aruncă peste monedă; apoi luând mâna Reginei, cu forță și arzând-o profund, ca și înainte, îi imprimă caracterul unei întreite cruci. «Iată alt semn» - zice el. Asta s-a făcut cu atâta forță, încât flacăra merse până la inima tinerei fete și atinse zidul, care era în față. În acel moment Regina căzu fără cunoștință. Mai târziu, servitorii putură să vadă cu propriii lor ochi semn de flacără pe stofă și pe monedă. Și multe persoane au putut să vadă și să atingă semnele pe haină, pe stofă, pe monedă și arsura scrisorilor.

Lucrul este extraordinar, mai întâi pentru că o cruce

și o imagine a mâinii drepte sunt exact imprimate, apoi pentru că urma de foc nu depășește marginile sale, pe când obișnuit pe stofa pe care o arde, focul are tendința să se extindă. În sfârșit, mâna dreaptă, care este întipărită aici, reprezintă exact mâna dreaptă a lui Clement, ca și cum ar fi vorba de mâna lui adevărată. Într-adevăr, pe când el trăia, o parte din degetul lui arătător îi fusese tăiat de un chirurg, pentru o boală ce se cheamă «Vermes» și această lipsă se poate vedea pe imagine.

Întipări tura mâinii de foc, rămasă gravată pe o stofă, a rămas până în zilele de astăzi și dovedește autenticitatea fenomenului”.

Profesorul Richet adaugă:

„Nu este imposibil să reproduci un semn de foc pe scrisori, dar pe o stofă să lași impresia unei mâini (semănând sau nu cu mâna defunctului Clement) este ceva mai greu și trebuie o fraudă dibace (dacă e fraudă), să imprimi pe o stofă de în semnul unei mâini, care arde stofa. Nu se poate contesta că această întipări tură de mâna a fost făcută”.

Avocatul Zingaropoli în Luce e Ombra 1910, paginile 464 - 467, se raportează la niște întipărituri de mâini de foc. ce se păstrează și azi în mănăstirea de călugărițe sfânta Clara din Todi (Ombria). Zingaropoli scrie: „Preotul V. Jouet, misionar apostolic, a fondat la Roma (Lungo Tevere Prati 12) «un muzeu al lumii celeilalte. Partea cea mai curioasă a colecției consistă în întipărituri de mâini de foc, colecție care - zice el - se mărește în fiecare zi. Multe din aceste figuri, însoțite de articole destinate să le ilustreze, sunt reproduse în revista lunară «Purgatoriul vizitat de caritatea credincioșilor» și în cărticica din aprilie 1908 (pagina 114) se vorbește de faimoasele întipărituri de foc ce se păstrează în mănăstirea sfânta Clara, la Todi.

Protagonista faptului memorabil este Clara Izabela Fornari, născută la Roma, la 25 iunie 1637, stareță a

mănăstirii sfânta Clara, din Todi, moartă în 1744, în sfințenie.

Procesul de beatificare este în curs; ea este deja «venerabilă». Iată raportul autentic al chestiunii:

«Aducerea adevăratei mâini a cucernicului preot Panzini, la 1 noiembrie 1732».

Sora Clara Izabela Fornari primise de la mine, părintele Isidore Gazale, preot al Prea Sfântului Crucifix, confesorul său, permisiunea de a se oferi pentru sufletul răposatului cucernic preot Panzini, preot la Mantua, Olivetan. Ea suferise zilele din urmă mari părăsiri (transă) și alte foarte mari suferințe (gemete), pe care Domnul i le ordonase, pentru a ușura și a scăpa acest suflet, care suferea, căci nu era încă cu Domnul, așa după cum Iubirea Divină i-o făcuse cunoscut.

Astăzi de dimineață, pe când sora Clara Izabela se supunea la alte suferințe, ea obținu de la Domnul trimiterea în paradis a sufletului, de care am vorbit, - tocmai în momentul pe când eu celebram pentru acel suflet Sfânta Rugăciune.

Spusei surorii Clara Izabela că aş fi dorit ca câțiva din prietenii mei decedați, pe care că îi văzuse în cer, să-mi dea un semn, așa cum se întâmplase părintelui Piu M. Crivello, fostul ei director de conștiință.

În adevăr, fratele acestui preot lăsase surorii Clara Izabela semnul mâinii lui, mergând în paradis. Doream ca ceva asemănător să se producă pentru mine, pentru a autentifica mai bine aceste fapte. Șt Dumnezeu a permis ca sufletul prietenului meu să-mi aducă consolarea cerută, căci el a apărut surorii Clara Izabela, pe când celebram rugăciunea, mulțumindu-i de ofertele generoase, pe care ea le făcuse pentru el; mulțumindu-mi și mic pentru celebrarea Sfintelor Sacrificii.

Acest suflet asigură pe sora Clara Izabela c-o să-i păstreze o recunoștință eternă și că, grație rugăciunilor ei.

Domnul îi scurtase timpul ce trebuia să treacă ca să vină în paradis. Zicând acestea, sufletul puse mâna sa pe o tăbliță pe care sora Clara Izabela o avea înaintea ei, pentru confecția efigiilor sale a Copilului Iisus, de ceară. Întâi sufletul imprimă pe această tăbliță semnul crucii, așa cum au obiceiul să facă sufletele care nu sunt încă în rai. Crucea și mâna au rămas gravate pe tăbliță. Apariția (deci, era o materializare de mână) luă în urmă de braț pe sora C. I.; cu cealaltă mână ea apăsă o foaie de hârtie. Așa că mâna adevărată a cucernicului preot Panzini a rămas întipărită pe braț, pe cămașă, pe haină și pe o foaie de hârtie. Această mână cred că este mâna abatelui; aceia care l-au cunoscut, ca și mine, sunt de aceeași părere. Nu s-ar fi putut să fie mai asemănătoare, căci a fost produsă de propria lui mână și nici n-am văzut o reproducere atât de asemănătoare cu mâna originală. După ce a făcut aceasta și i-a lăsat acest semn, acest suflet a zburat spre a trimite călugăriței mii de binecuvântări din frumosul paradis.

Îndată ce sora C.I. mi-a relatat aceasta, i-am ordonat să detașeze mâneca hainei ei, mâneca cămășii ei și să mi le aducă împreună cu foaia de hârtie și tăblița, ceea ce a și făcut. A păstrat pentru ca rana, care îi rămăsese pe braț, în urma arsurii produsă de mâna spiritului. Rana n-a dispărut decât când călugărița a îndurat aceleași suferințe, la care se supusese pentru salvarea sufletului în chestiune. Am păstrat obiectele de mai sus ca o certificare a acestor adevăruri și a acestor grații sublime și mulțumesc din ce în ce mai mult Domnului, de mila pe care o are pentru noi, grație acestei creaturi, care îi este așa de plăcută. Atest prin acest document, scris de mâna mea, că toate acestea sunt purul adevăr. Semnat „Părintele Isidore Gazalc, confesor”.

În acest caz întipăriturile de for obținute nu fost foarte multe: o mână stângă și o cruce pe o tăbliță de lemn; întipăritura de mână stângă pe o foaie de hârtie:

întipăritura unei mâfrd drepte pe mânecile haine i, ale cămășii venerabilei măicuțe stairețe și în sfârșit rana (vezicula) rămasă pe brațul călugăriței, în urma atingerii mâinii ființei spirituale.

Cinstea raportorului și a viitoarei sfinte nu pot fi bănuite. Trebuie să admitem buna credință absolută. Aceste întipărituri se pot vedea și azi la mănăstirea din Todi sau în fotografie la Roma. În muzeul citat.

Relatez încă două mici incidente de arsuri analor. ge color relatate mai sus, dar petrecute în zilele noastre. Cea dintâi este raportată de prea cucernicul William Stainton Moses. Iată cum este relatată.

„Cercul nostru își relua ședințele după o întrerupere de trei săptămâni. Se obținu la început fenomenele fizice obișnuite. În urmă se manifestă spiritul unei persoane decedate de curând, pe care mediul îi cunoscuse în timpul vieții. El se anunță prin lovituri bătute foarte tare și influența lui apăru îndată tuturor, ca fiind repulsivă. Mediul îl vedea șezând pe un scăunel, privind supărat. El atinse mâna mediului și mediul se plânse de durere în locul atins; Într-adevăr, o veziculă, de o culoare roșie se formă pe locul atins”.

Alt incident - provocând veziculă - s-a petrecut la Leipzig, la inginerui Paul Horra, raportat în revista „Die Uebersinnliche Welt”, în iunie 1906. În ședința cu faimosul mediu de «aduceri de obiecte» * Heinrich Meizer, din Dresda, care fusese închis într-un sac cu mâneci și cu o deschizătură pentru a introduce capul - s-au obținut cu acest mediu numeroase - «aduceri de obiecte», printre care două plante întregi, cu vasele în care fuseseră plantate. Ele au fost depuse în mâinile a doi experimantatori, dintre care unul a simțit în același timp o arsură ia degetul mare. Fiind făcută lumină, s-a văzut că în acel loc era semnul Unei arderi, dovedit printr-o veziculă.

Profesorul Vincent Collis din Chrudim (Cehoslovacia)

a raportat în 1926 periodicului „Revue Spirite” (1926. pag: 320) următoarele: „De curând căzându-mi în mână un număr vechi din 25 august 1891 al ziarului ceh Chradimski Kvaj. cotidian politic și economic din regiunea Chrudim și în rubrica „Tribunale” citind articolul „Sufletul mortului care n-are pace” și crezând că poate interesa revista vi-l trimit spre publicare, în cazul când faptele n-au avut răsunet până acum în revistele psihice”.

„SUFLETUL MORTULUI CARE N-ARE PACE.

Dare de șeamă a unei audiențe înaintea Tribunalului de a doua instanță, la Chrudim.

Cititorii ziarului nostru își amintesc poate de misteriosul asasinat al numitei Ana Mráček, soția lui Ion Mráček, proprietarul unei mici barace în Vojtechov, subprefectura Ilinako.

La 11 septembrie 1890, seara, femeia Mráček plecând din baraca sa, ca să strângă așternut de paie pentru vacile ei, nu s-a mai întors acasă. A doua zi cadavrul ei a fost găsit în buruienile de pe marginea unui râu, care curge în apropiere. Un foc de pușcă, tras în spate, o ucisese. Bănuielile au căzut întâi pe bărbatul său, dar în lipsă de probe a fost eliberat. După aceasta au fost incriminați Joseph Zavrel și Michel Vesely, care în lipsă de probe au fost lăsați liberi și afacerea clasată.

La 21 februarie 1891 fermierul Joseph Creil s-a prezentat la procurorul general din Chrudim și i-a făcut, tremurând, această «declarație stupefiantă»:

«Sunt câteva zile, către miezul nopții m-am simțit deșteptat de o forță ciudată și, deschizând ochii, am văzut pe femeia Ana Mráček lângă patul meu, îmbrăcată în alb. Am recunoscut-o imediat. Speriat voiam să fug. Dar fantoma îmi zise: «Nu-ți fie frică. Lastuvka (supranumele cultivatorului Joseph Zavrel) m-a omorât cu un foc de pușcă și celălalt, Vesely, m-a târât în grajdul fermei lui Lastuvka. Du-te la preot și spune-i ce ți-am spus. Va face ci

restul». De trei ori a repetat fantoma aceste cuvinte și apoi a dispărut. Eram treaz, în plină conștiință, nici vorbă nu era de vis. Privind ceasul, am văzut că era 12 și 30 minute noaptea. Nimeni nu-mi vorbise de afacerea aceasta. Eu sunt străin de satul Vojtechov și nu mă interesasem niciodată de asasinatul Anei Mráček; niciodată nu mă interesasem.

Apariția s-a produs încă a doua oară, a treia și a patra oară, totdeauna după miezul nopții și în aceleași împrejurări, ca în prima noapte, cu diferența că ultima oară moarta a amenințat pe Creil cu mânia ei, spunându-i că n-o să înceteze să-l tracaseze până ce nu va îndeplini ce i-a spus.

Nimeni nu credea în declarațiile lui, iar el nu mai putea dormi noaptea. O ultimă apariție a avut loc în casa lui Creil. Fantoma, stând lângă pat, îi spunea iarăși: «Lastuvka m-a ucis cu un foc de pușcă și Vesely m-a târât». Creil, clănțănind din dinți și cu fruntea acoperită de o sudoare rece, bâlbâi: «Ei bine, lasă o probă de spusele tale sau cel puțin un semn vizibil, ca să pot fi crezut». La acestea fantoma răspunse: «Ca să dau o probă n-am mijloace, dar dacă vrei un semn, apropie-te de mine». Creil sări din pat și aprinse o lumânare. Cu toate că era lumină, fantoma se vedea, era în picioare în același loc, aproape de pat. Când Creil în lângă fantomă, moarta ridicând brațul puse mâna dreaptă pe umărul stâng al omului. Creil, zăpăcit, cu privirile speriate spre Ana Mráček o privea în toate detaliile relative la fizionomie și costum. În sfârșit o văzu topindu-se și dispărând.

Creil în mijlocul odăii, cu lumânarea aprinsă pe 236

masă, își zise: «Asta nu mai este o halucinație» și a doua zi se duse la preotul satului și după sfatul preotului, plecă la Chrudim să raporteze totul procurorului general. Procurorul stabili imediat un proces-verbal, după care, spre stupoarea magistratului, după citirea depoziției și

semnarea procesului-verbal, Creil își dete la o parte cămașa: pe umărul stâng era «semnul» negricios ni unei mâini cu degetele depărtate. Cele cinci degete, dar mai ales degetul mare, erau vizibile.

În urma acestei depoziții procedura a reînceput contra lui Joseph Zavrel și Michel Vesely.

După datele noului proces, faptele care aduseseră moartea Anei Mráček erau următoarele: La 11 septembrie 1890 Zavrel și Vesely se duseseră în pădure după vânat. Norocul nefiindu-le favorabil, se întorceau plouați. Era noapte și întuneric de nu se vedea la doi pași și ploua. La un moment dat Zavrel, ajungând la câmpul lui de sfecle și varză, văzuse o formă aplecându-se și ridicându-se în mijlocul câmpului. El nu vedea, dacă era o persoană sau vreun animal de vânat. Forma apoi s-a pus pe fugă și Zavrel, după ce i-a strigat: - stai sau trag», deodată a căzut și fără să știe - zice el - pușca s-a descărcat. Când s-a apropiat, a văzut și recunoscut pe Ana Mráček, care timp de 16 ani fusese servitoare în casa lui și care, după căsătoria ei cu Mráček, venea din când în când să ajute, când era chemată, la lucrările urgente.

Zavrel, înmărmurit, spune fapta lui Vesely și îi declară, că a doua zi o să se predea justiției, la Chrudim. Vesely îi dă alt sfat: «Eu nu voi spune nimic - promite el - nu sunt martori, n-o să fii supărat». Apoi ci târăsc cadavrul în coșarul lui Lastuvka, unde rămâne pună a doua zi. În zori, după multă cugetare și puțin calmat, Lastuvka îl pune în buruiene, acolo unde fusese găsit în ajun.

Mráček a căutat fără rezultat toată noaptea pe femeia sa cu lanterna de miner, presimțind ceva rău, întrucât acasă fiica sa îi spusese: «Am auzit o lovitură de pușcă undeva, într-acolo», și la ziuă descoperă cadavrul lângă râu.

Apariția moartei, depoziția lui Creil și reînceperea cercetărilor au adus pe vinovați să mărturisească.

(Urmează numele magistraților care au constituit curtea, ale procurorului general și apărătorilor, cât și sentința cu pedepsele date vinovaților).

Și ziarul încheie:

„Iată un fapt care trebuie să dea de gândit oamenilor, care nu cred în supraviețuirea sufletului omenesc și în realitatea comunicărilor între morți și vii”.

Aici nu e nici halucinație, nici telepatie, nici criptestezic, nici criptomnezie, nici viziune în trecut sau prezent, nici «rezervorul cosmic al amintirilor individuale». Este un fapt real, iar semnul este o întipăritură de foc, rămasă gravată pe corpul lui Creil.

Ajuns aici cititorul, convins că spiritele defuncțiilor pot produce lumini așa de mari și arsuri pe stofe etc., va putea pricepe, cât de simplu și ușor și ce neînsemnat lucru este pentru Dumnezeu a produce lumina în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, în noaptea Paștilor, lumina, de la care aprinde lumânarea Patriarhul Ierusalimului și de la el în urmă toți credincioșii.

Și cred că cititorul spiritualizat va înțelege, că, dacă Dumnezeu, Care este Spiritul Infinit, poate aprinde o lumânare, apoi poate să mistuie prin foc și o jertfă (Levitic, cap. 9):

„În ziua a opta Moise a chemat pe Aaron și pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel. Moise a zis: «Să faceți ce a poruncit Domnul și azi vi se va arăta slava Domnului».

Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta, au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața, la pământ”.

Cititorul fiind convins că „spiritul” se poate manifesta prin „nor luminos”, va înțelege, sper, și adevărul absolut scris în Evanghelia după Matei (17 - 5): „Pe când vorbea el

(Petru) încă, iată că l-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați»”.

După aceste cunoștințe își va întări convingerea că „Norul care a acoperit locașul cortului întâlnirii și care noaptea avea înfățișarea unui foc”, de care am vorbit la sfârșitul capitolului 1, este de asemenea un adevăr absolut (Numeri 9 – 15).

Și se va pricepe și adevărul celor scrise (în Fapte 1 – 9) cu privire la înălțarea Domnului: „După ce a spus aceste cuvinte, pe când se „uitau ei la El, s-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor”.

Tot luminat de aceste cunoștințe, cititorul, care s-a încredințat că „spiritul” se manifestă „prin nor”, prin „fulgere și tunete” și „vânt puternic*”, va înțelege și adevărul absolut din Exod (19 – 10):

„Și domnul a zis lui Moise: «Du-te la popor și sfințește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele, să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul se va pogor! pe muntele Sinai».

A treia zi dimineața au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte.

Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea „lui Dumnezeu și s-au așezat la poalele muntelui.

Muntele era tot mimai nor (fum), pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului și muntele tremura puternic (furtună).

Atunci Dumnezeu a rostit aceste cuvinte și a zis:

«Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Să nu ai alți Dumnezei, afară de Mine» etc. (Exod, cap. 20).

Atunci Dumnezeu a dat cu Glasul Său propriu: „Cele 10 porunci” (Decalogul).

Dacă Dumnezeu va voi, cititorul, luminat de toate cunoștințele expuse până aici, va putea pricepe, cum:

Dumnezeu e Spiritul, Care umple cerurile și pământul. (Ioan 4 - 24 și Ieremia 23 - 24).

Dumnezeu e Norul. (Numeri 9 - 15, 16, 17 și 1 Regi 8 - 10, 11).

Dumnezeu e Norul și Cuvântul. (Exod 33 - 9, 10).

Dumnezeu este Fulgere, Tunete, Furtună și Cuvântul. (Exod, cap. 20).

Dumnezeu este Furtună și Cuvântul. (Iov 38 - 1).

Dumnezeu este Murmur dulce și ușor și Cuvântul. XI Regi 19 - 12, 13, 14).

Dumnezeu Duhul Sfânt e Vânt puternic, Limbi de foc și Cuvântul în toate limbile pământului. (Fapte 22, 3, 4.)

Dumnezeu este Lumină. (1 Ioan 1-5 și Exod 13 - 21).

Dumnezeu este Flacăra de foc. (Exod 3 - 2, 4, 6; Numeri 9 - 15 și Exod 13 - 21).

Dumnezeu este Foc mistuitor. (1 Regi 18 - 38, 1 Cronici 21 - 26, Numeri 11 - 1, 2, 3).

Dumnezeu este Spiritul nevăzut și necunoscut. (Ioan 14 - 17). Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul Lui Fiu, Care este în Sânul Tatălui, acela L-a făcut văzut:

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. (Ioan 1-18 și 14 - 9).

CAPITOLUL VIII

MORȚII ÎȘI DOVEDEȘC SUPRAVIEȚUIREA LOR PRIN ACȚIUNI CARE SE VĂD CU OCHII:

PRIN FENOMENE ZISE DE TELEKINEZIE ȘI LEVITAȚIE

Prin fenomene de telekinezie trebuie să se înțeleagă obiecte care se mișcă de la un loc la altul sau își schimbă

poziția în care erau așezate, să fie atinse de vreo persoană vizibilă, dar cu prezența la oarecare distanță a mediului, care bineînțeles trebuie să stea nemișcat și să nu fie în niciun contact cu obiectul care se mișcă.

Prin levitație se înțelege ridicarea în aer a unei persoane fără niciun contact al mediului sau al asistenților.

I. Experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasumi în 1867, în prima ședință, cam pe la amiază.

„Fakirul era acum cu mâinile întinse spre un vas uriaș de bronz* plin cu apă. Nu trecuse nici cinci minute și vasul începu să se clatine pe temelia lui și să se apropie încetul cu încetul și fără nicio zguduitură de vrăjitor.

Cerând lui Covindasami să conduc eu operațiunea, lucru la care el consimți numaidecât, vasul, tot sub înrâurirea fakirului, înainta, se trase înapoi sau rămase locului, ascultând de ordinele ce-i dădeam.

Și toate acestea se făceau fără pompă, fără solemnitate, fără nicio taină, pe o terasă de câțiva metri pătrați. Vasul pus astfel în mișcare, abia putea fi urnit din loc de doi oameni zdraveni, când era gol. Larg și scobit ca o cupă, așezat așa ca să primească apa, care cădea ție sus, slujea la spălarea de dimineață, care în India este o adevărată baie.

Care era puterea ce mîna greutatea asta?! Repetai din nou aceste deosebite experiențe, ele se reproduseră în aceeași ordine și regularitate”.

Fenomenul produs de fakir: mișcarea vasului de apă, fără contact, după ordinul lui Jacolliot, este, după cum cititorul a înțeles desigur, un fenomen de telekinezie.

În ședința de a doua zi. tot la amiază, pe aceeași terasă, fakirul a produs o levitație:

„Luând un baston de lemn, pe care îl adusesem din Ceylon, ist sprijini palma de capătul cârjei și. cu ochii pironiți în pământ, începu să rostească descântece magice. După câteva momente, fakirul prinse o s-o înălța în aer,

cam la o depărtare de un cot cu picioarele așezate cruce, turcește, și rămase neclintit într-o poziție care îl făcea să semene cu acei idoli de bronz, pe care toți turiștii i-aduc cu dânsii din extremul Orient.

Timp de douăzeci de minute căutai să înțeleg, cum putea Covindasami să treacă astfel peste legile firești ale echilibrului. Îmi fu însă cu neputință să izbutesc; **n**; ci un sprijin văzut nu-l puneă în legătură cu bastonul, core nu era în legătură cu trupul lui decât prin palma mâinii drepte.

Una din ședințele cu fakirul a avut loc seara. Luminasem terasa ca ziua, spre a nu pierde nimic din ce avea să se petreacă. După câteva minute, în timpul cărora fakirul părea că își concentrează voința, scaunașul de bambus, pe care se așezase, începu să alunece fără zeomnt pe jos, prin înșci zvâcnituri, care îl făceau să înainteze de fiecare dată cam cu zece centimetri.

Observam pe indian cu cea mai mare atenție; era tot așa de nemișcat ea o statuie. Terasa era de vreo șapte metri pătrați; în timp de zece minute o străbătu până la capăt; ajuns aici, scaunașul își reluă mersul înapoi, până când se întoarse la locul de unde plecase. Făcui pe Malabar să repete de trei ori aceeași operațiune, care reuși în aceleași împrejurări. Trebuie să mai adaug apoi, că picioarele fakirului, puse cruciș sub dânsul, erau la o depărtare de pământ, egală cu înălțimea scaunașului.

Panca este un fel de evantai mișcător, în forma unui paralelogram și legat de tavanul camerei, prin cele două capete. Pus în mișcare de un servitor anume, dă o răcoare, trecătoare este adevărat, dar foarte plăcută. Fakirul se sluji de instrumentul acesta, spre a îndeplini unul din fenomenele sale. Fakirul se așeză sub pancă. În curând, fără ca indianul să fi făcut o singură mișcare, evantaiul începu să se clatine încetisor deasupra capetelor noastre, prinse a se tălăzui furtunos, ca și cum ar fi fost împins de o

mână nevăzută.

La capătul terasei se aflau trei vase cu flori, destul de grele, pentru ca să fie nevoie de efortul zădărnici al unui bărbat, spre a le urni din loc. Covindasami alege unul și punându-și mâinile deasupra, cu vârful degetelor, îi impune, fără nicio efort vizibil, o legătură pe baza lui. tot așa de regulată ca și a unui pendul. În curând mi se pare că vasul se ridică de la pământ, fără să-și modifice mișcarea, și-l văd foarte deslușit plutind în aer, apucând când la dreapta, când! **t** stânga, după direcția ce-i dădea fakirul.

O altă ședință ziua. „Luai o masă de lemn de tek. pe care o ridicam cu cea mai mare ușurință cu două degete. O pusei în mijlocul terasei și întrebai pe fakir, dacă poate s-o înțepenească în poziția ce ocupa, așa încât să **f** S cu neputință a o strămuta din locu-i. Acest lucru îl văzusem făcui de alt fakir.

Indianul se îndreaptă numai decît spre această molii la și punându-și mâinile pe tăblița de deasupra, rămase nemișcat în această poziție cam vreun sfert de ceas, după care îmi zise:

— Duhurile au venit și nimeni nu va putea clinti din loc acest lucrușor, fără voia lor.

Mă apropia! cam cu neîncredere și, luând masa în mână, făcui mișcarea necesară ea s-o ridic. Nu putui însă s-o urnesc din loc; părea că fusese ținută în pământ. Îmi îndoi eforturile și tăblița subțire a masei se rupse, rămânându-mi în mâini. Mă opintii atunci din toată puterea ca să urnesc picioarele, ce rămăseseră în ființă, unite prin tfoa stinghii în formă de X.; toate însă fură în zadar.

Apusul soarelui trebuia să găsească pe Covindasami ngominchiat în rugăciuni pe malurile fluviului sacru. Ceasul se apropia; Luându-și rămas bun de la mine, îmi dădu de știre că nu va veni a doua zi. Cum eu îi arătam părerile mele de ră. u, dânsul îmi răspunse: «Măine e ziua

a douăzeci și una de la sosirea mea în Benares și cea din urmă, când mai am de îndeplinit datoriile către mort; fakirul trebuie să stea de rugăciune de la un răsărit de *soare* până la celălalt răsărit.

În momentul când să treacă peste pragul casei, zărind într-un vas un mănunchi de pene de tot felul, de ale păsărilor cele mai curioase din India, luă din ele un pumn și le aruncă cât putu mai sus deasupra capului. Penele se grăbiră să coboare, însă fakirul făcea semne magice cu mâna dedesubtul lor și, pe măsură ce una din ele ajungea până aproape de mâna lui. Începeau să se învâртеască incct pe loc, apoi prindeau să se urce în sus. În forma unei spirale, până la rogojina de vetiver, care slujea drept acoperiș mișcător deasupra terasei. Toate urmară același drum. După câteva clipe din nou ascultară de legile atracției, care tindeau să le coboare pe pământ: de data asta însă n-ajunseră nici la jumătatea drumului și își reluară suitul, lipindu-se de tavan.

I, n ultim freamăt urmat de o ușoară privire spre coborâre se arată din nou printre pene; însă în curând răni, seră cu desăvârșire nemișcate și văzându-le desembrându-se pe aurul rogojinii, cu culorile lor puternic accenturile în toate tonurile, îți venea să crezi că pensula unui artist priceput le pictase acolo. De îndată ce fakirul plecă, căzură toate fără putere la pământ? lullă vreme le lăsaî împrăștiate pe lespezi, ca o dovadă pentru mine însumi, ca un semn pipăit, că nu fusesem victima unei închipuiri”.

IT. Voi trece la experiențele făcute în Europa.

Demnul înluzzi din Neapol? a publicat în decembrie 18 f» 3 descrierea unei ședințe, la care asistase la Roma la un pictor dl. Francesco Alegiani, în prezența domnului Henri de Sicmiradski, a doctorului Nicola Santangelo, medic din Venosa, a profesorilor Ferii și Lorgi, de la Universitatea din Roma, a domnului Hofman, director al

revistei „Lux”, a domnului Giorli și a altor câtorva d-ni și d-ne: În total douăzeci persoane, printre care tro* medii: dl. inginer Pampani și doi tineri studenți Arturo Rugirri și Alberto Fontana. Acesta din urmă era mediul cel mai puternic.

Persoanele prezente au format lanțul împrejurul mesei luminate cu o lumină roșie. „Fonta. – ta era la unul din coifurile mesei. Mâna lui dreaptă ere ținută de Gierli și mâna l-ai stângă de doctorul Santangelo.

Masa începu să pârâie, să se ridice ușurel, apoi se înalță întreagă la 39 centimetri de pământ. Atunci? e fă: u întuneric complet după cererea mese*, prin lot it un bătute. După câțva timp, deodată, Fontana, Giorli și d-rul Santangelo au fost ridicați în aceeași th-ip și alezați; ce masă; Fontana și Giorli în picioare, Sahtancclo în genunchi. Pentru ridicarea deodată a acestor trei porsoane> trebuie desigur o forță.

În același timp mediul Fontana era ridicat în aer deasupra mesei cam cu zece centimetri. Cum obscuritatea era completă și cum s-ar fi putut presupune că amide picioare nu aparțineau mediului, ci un picior ar fi putut fi al lui Giorli și altul al lui Fontana, seaprinse lumina roșie, fură coborâți de pe masă cei doi controlori, rămânând ne masă numai Fontana. Fo-țn. are lucra și care zicea că este spiritul numit Oscar, fu rugată să reproducă fenomenul din nou cu Fontana; ca a. ceptă.

Întunericul făcut din nou, mediul se simți ridicat în sus. Faptul a fost verificat de toți care au putut trece mâna în dungă între picioarele mediului și între masă. Rugărăm atunci pe spirit să-l coboare el de p° masă. Pe când mediul era coborât, țipa să nu fie părăsit de mâini.

Puține minute după aceea, mediul fiind așezat pe scaun, ținut de mână deoparte de Giorli, de alta tâc Santangeio, deodată fu azvârlit sub masă împreună ev Gierli. ivr Șantan, gelo fu trântit jos. Giorli încercă să

ridice mediul, dar în zadar. Mai multe alte persoane încercară și ele, în zadar, să ridice mediul de sub masă. Sieiniradzki, un om mare și robust încercă și el să ridice pe

Fontana, dar ci declară că Fontana era ca «bătut în cuie pe parchet și că nu putea nici să-l miște.

Rugarăm atunci pe spiritul Oscar să-l ridice el pe mediu; într-o clipă Fontana fu pus pe scaun.

Doctorul Santangelo a confirmat toate aceste fenomene, adăugând: «În a doua seară (la 15 decembrie 1893) s-a produs un fapt, care m-a impresionat mult și care mă impresionează ori de câte ori îl povestesc. Pe când mediul ttugteri începea să se înalțe, eu îl țineam tare de mână; dar văzându-mă tras și eu cu forța, mă cramponai de brațul lui Rugieri și astfel am fost ridicat și eu în aer. cu tovarășul meu și cu Fontana, până la o înălțime du cel puțin 3 metri deasupra dușumelei, pentru că atingeam distinct cu picioarele mele lampa de suspensie, care atârna de centrul tavanului. În rapida coborâre, lumina fiind făcută, mă găsii îngenunchiat pe masă, gata să-mi rup gâtul, fără ca eu toate astea să mi se fi întâmplat ceva rău.

Da, la Roma, eu, eu însumi am zburat în aer și asta pot s-o atest în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Dar înainte de mine cele 3 medii, Cecrehini, Rugieri Docilă, au fost și oi ridicați în spațiu până la tavan”.

III. Experiențele făcute de pastorul englez Walter Winn, care era el însuși foarte bun mediu. El vorbea prin masă cu spiritul fiului său.

„Poți tu să vezi acum, că e aproape noapte în cameră? *” „Da”. „Vrei tu să conduci masa în fața mamei talc și s-o ridici către fața ei, ca și cum ai dori s-o îmbrățișezi?”

„Ceea ce urmă, este cel mai însemnat lucru din lume, pe care l-am văzut. Masa mă părăsi brusc, merse drept către doamna Winn și se ridică către fața ei. Cerut apoi ca masa să fie pusă în fața a diferite obiecte; ceva cu fu făcut

exact”.

Pastorul în mai multe părți ale cărții sale jură în fața lui Dumnezeu, că nu scrie decât adevărul.

IV. Experiența lui Leopold Dauvil, care descrie astfel sedința care S-a determinat să creadă în supraviețuire.

„Laia fenomenul în toată simplitatea lui și dacă printre aceia. și acelea care vor citi aceste rânduri va fi vreunul care să fi asistat la un asemenea spectacol, îl rog să mi-l explice și voi vedea, dacă argumentele prezentate mă vor autoriza să părăsesc credința mea într-o putere invizibilă.

Doctorul și Lady Blackwell, spiritualiști convinși și distinși, fratele doctorului, soția și o fiică a sa. În etate de 11 ani, veniseră într-o iarnă din Philadelphia la Nisa, pentru a petrece câteva luni în Europa. Această familie americană binevoise să mă admită în fermecătoarea și simpla lor intimitate. Când acești buni amici aflară că aveam arzătoarea dorință de a vedea pentru a crede, mă rugară să asist la una din ședințele lor particulare, unde rar ei depășeau numărul de 6 membri, așa cum se practică dincolo de Atlantic, la oameni care sunt inamicii celei mai mici fraude și prin aceasta la adăpostul oricărei bănuieli.

O solidă și masivă măsuță de lemn, care servea ziua să suporte colivia unui papagal, era mobila preferată a acestui mic cerc și a ființelor invizibile familiare, care o adoptaseră și ele.

Abia ne așezasem și lovituri bătute, sau rapse, anunțau că invizibilii erau lângă noi. Unul din ei dictă, că el saluta grațios pe noul oaspete în numele prietenilor din lumea invizibilă și că această scară îi va fi profitabilă. Eu îi mulțumii politicos. Toți eram în jurul măsuței, cei doi frați Blackwell, soțiile lor, eu și fetița pe care o socoteam ca o cantitate neglijabilă, pentru că se așezase, zicând în englezește: «Și cu vreau să mă joc de-a electricitatea cu voi».

Tot ceea ce se petrecu în timp de o oră și jumătate, a fost de natură să satisfacă pe acești adepți convinși, dar îndoielile mele erau numai adormite. Fetița a distrus aceste îndoieli dintr-odată. Pe la 11 noaptea, această copilă, care, fără să știe, era mediul grupului și a cărei putere psihică părinții nu i-o semnalau, primi ordinul să meargă să se culce și ea se retrăgea liniștit cu mama ei, după ce dăduse fiecăruia din noi acel lucru dulce, care poartă numele de sărutare de copil, **cevd** vechea măsuță izolată și părăsită, lângă care mă găseam, începu să se agite singură și alergă după copilă, apoi se aplecă către ea și, Dumnezeu să mă ierte, păru că-i cere o sărutare și să-i zică adio. Fetița sărută măsuța și se retrase.

Ai casei păreau a nu da nicio atenție acestui fapt; ei erau poate obișnuiți cu această manifestare a mobilei familiare, dar eu rămăsei încremenit.

Salonul era tare luminat și pot să asigur pe necredincioși, că nu se legase de masa papagalului nici sfoară, nici păr de coadă de cal pentru a constrânge să salute o fetiță, care se ducea să se culce. În seara aceea, părăsind familia Blackwell, le-am declarat că zvârlisem în focul care ardea în căminul lor, orice îndoială și că am devenit spiritualist*”.

V. Experiențele Institutului general psihologic din Paris, care avea și aparate, care înscriau grafic numărul și amplitudinea mișcărilor; ele arătau ridicările mesei; dacă că se ridica complet sau dacă se ridica numai» unul. două, trei sau toate picioarele sale. Citez un extras din Buletinul Institutului general psihologic (pagina 436):

„Mediul Eusapia cere doamnei contese de Gramont. care este în afară de lanț (**de mâini**) să șadă pe masă. Dânsa se așază pe latura mică a mesei opusă Eusapiei. În aceste condiții, picioarele 3 și 4 ale mesei (**cele mai depărtate de mediu**) sunt ridicate (**fără niciun contact**) și când masa revine la loc, un picior al mesei se sfărâmă.

Controlori ai mediului: la stânga dl. Iurievici, la dreapta dl. Curie. (Murele savant care a descoperit radiul).

Ridicarea completă a mesei. Jaluzelele ambelor ferestre ale sălii de experiențe sunt deschise. Controlor de stânga dl. Iurievici, la dreapta dl. profesor d'Arsonval.

Eusapia întreabă, dacă dl. Bergson (filosoful), care este în afară de lanț, vede bine cei doi genunchi ai ei.

D-I: Bergson: Foarte bine.

Masa se ridică singură brusc cu toate cele patru picioare.

D-l Iurievici: Eu sunt sigur că i-am ținut mâna și nu i-am părăsit-o.

D-l profesor d'Arsonval: Eu la fel.

Alt caz. Toată lumea este în picioare. La cererea Eusapiei, dl. courtier îi ține ambele picioare. Masa atunci se ridică cu cele patru picioare la aproape 50 de centimetri de la parchet.

D-l Debierne: Mâna ei era pe masă (nu pe masa care s-a ridicat).

D-l Courtier: Eu țineam amândouă picioarele ei.

Masa este a doua oară ridicată în aceleași condiții".

Citez încă un ultim exemplu în care condițiile de evidență sunt absolut reale: „Măsuța (pusă la stânga Eusapiei la 1/2 metru depărtare de scaunul său) este complet ridicata, atunci când picioarele Eusapiei sunt legate de picioarele scaunului ei cu șnururi groase și pumnii ci sunt legați de pumnii controlorilor.

Măsuța ajunsă la înălțimea umerilor d-lut Curie, se întoarce singură cu picioarele în aer, apoi este pusă cu fața pe altă masă. Mișcarea n-a fost repede: la stânga dl. curie, la dreapta dl. Iurievici.

Nici Curie, nici Fielding, nici Iurievici, nici Courtier, sul) ochii căroră s-a produs fenomenul într-o lumină suficientă, spre a i se analiza fazele n-au constatat în acel

moment vreo mișcare suspectă din partea mediului, care era, după cum s-a arătat, cu mâinile și picioarele legate”.

VI. Experiențele savantului Crookes, care, în cartea sa, citată de atâtea ori, scrie:

„Nu arăt aici decât câteva din faptele cele mai însemnate, care toate au avut loc în așa condiții, încât orice înșelătorie era imposibilă. A atribui aceste rezultate fraudei este absurd, căci experiențele s-au făcut în casa mea.

Un mediii, circulând prin sufrageria mea, nu putea – când eu ședeam în altă parte a aceleiași camere cu mai multe persoane, care îl observau atent – să cânte prin fraudă la un acordeon pe care îl țineam eu cu mâna mea, cu clapele în jos, nici să facă să se plimbe singur același acordeon ici-colo prin cameră, cântând în tot acest timp. Mediul nu putea să aducă cu el un aparat pentru a agita perdelele ferestrelor sau să ridice jaluzelele venețiene până la opt picioare înălțime. Mediul nu putea să facă un nod la o batistă, pe care n-o atingea și să o pună într-un colț depărtat al camerei – fără să o atingă: să cânte la pian de la distanță – fără să-l atingă; să facă să zboare un porteearte. fără să-l atingă și fără să facă vreo mișcare; să miște un evantai și să facă vini cu el asistenților, fără să-l atingă: sau să pună în mișcare un pendul închis într-o vitrină, soi id fixată de zid.

Exemplele în care corpuri grele, ca: mese, scaune, 248

canapele, – au fost puse în mișcare, fără contactul mediului, au fost foarte numeroase. Voi arăta câteva din cele mai importante. Scaunul meu, pe care ședeam fără ca picioarele mele să atingă pardoseala, a descris în parte Nu core. Sub ochii tuturor asistenților, un scaun u venit încet dintr-un colț depărtat al camerei și toate persoanele prezente au văzut aceasta.

Într-o altă Împrejurare un fotoliu a venit – fără să fie

atins de cineva - până la locul unde eram așezați noi și, după cererea mea, el s-a înapoiat încet, la o distanță de aproape trei picioare.

În trei seri consecutive o mică masă s-a deplasat lent prin camera, în condiții pe care le pregătisem dinainte, pentru ca să răspund oricărei obiecții, care s-ar fi putut face contra acestui fapt. Am obținut de mai multe ori repetarea unei experiențe pe care comitetul Societății de dialectică a considerat-o ca decisivă, adică, mișcarea unei mese grele, în plină lumină, spatele scaunelor fiind întoarse către masă și fiecare persoană fiind îngenunchiul pe scaunul ci, cu mâinile rezemate pe dosul scaunelor, dar neatingând nimeni masa. Odată acest fapt s-a produs pe când treceam dintr-un loc într-altul, căutând să văd, cum era așezat fiecare.

Când manifestări de acest gen sunt expuse, se pune în general această întrebare: pentru ce numai mesele și scaunele produc aceste efecte?!... Pentru ce această proprietate este particulară mobilelor?! Eu aș putea răspunde **că eu nu** fac decât să observ și să relatez faptele. și nu am să intru în «pentru ce și pentru că». Cu toate acestea este clar, că dacă în sufragerie un corp greu trebuie să se ridice în sus, apoi în acest caz nu pot fi decât scaune sau o masă. Am numeroase probe că această proprietate nu este particulară mobilelor, dar inteligența sau forța care produce aceste fenomene, nu poate să se servească decât de obiectele pe care ea le găsește apropiate scopului ei.

În c'noi ocazii diferite o masă prea din sufragerie s-a ridicat cu 10 - 15 centimetri deasupra pardosoici și în așa condiții încât făcea fraudă imposibilă. Într-o altă ședință, o masă grea s-a ridicat deasupra pardoselei în plină lumină, pe când cu însumi țineam mâinile și picioarele mediului. Cu altă ocazie, masa s-a ridicat de pe pardoseală, fără ca nimeni s-o atingă, în condiții așa fel pregătite dinainte, încât să pot dovedi fără putință de tăgadă acest fapt.

Într-o ședință, am văzut un scaun, pe care ședea o doamnă, ridicându-se la mai mulți centimetri de pardoseala. Într-o altă ședință, pentru a îndepărta orice bănuială, că această ridicare era produsă de doamnă, dânsa a îngenunchiat pe scaun, așa încât se vedeau perfect cele 4 picioare ale scaunului. Atunci, ea a fost ridicată la 3 degete deasupra pardoselei, a stat suspendată în aer timp de 10 secunde și apoi a coborât ușor. Altă dată doi copii, în două ocazii diferite, au fost ridicați de pe pardoseală cu scaunele lor, în plină zi, în condițiile cele mai riguroase de observație, căci n-am pierdut din ochi picioarele scaunelor, observând bine, că nimeni nu le atinge.

Cazurile de levitație cele mai remarcabile la care. im fost martor, au avut lor cu mediul Home. În trei rânduri diferiți l-am văzut înălțându-se în aer. Întâia oară era așezat pe un scaun lung, a doua oară era în genunchi pe o sofa și a treia oară era în picioare. În toate aceste trei rânduri am avut ocazia și toată latitudinea posibilă să observ faptul în momentul când: „e produce?... A nega evidența acestor manifestări, echivalează cu a nega orice mărturie omenească, oricare ar fi. căci nu este fapt în Istoria Sfântă, sau în istoria profana. care să se sprijine pe probe mai convingătoare”.

VII. Experiențele cavalerului Chiulia, făcute la >apole în 1899 cu mediul Eusapia, în prezența profesorului don Manuel Otero Acevedo din Madrid și a domnului Tassi din Peruza.

Mediul era în letargic și lumina lămpii micșorată.

După puțin timp, Eusapia în loc de a vorbi ca totdeauna în dialectul napolitan, a început să vorbească în limba curată italiană, rugând persoanele care ședea lângă ea să-i țină mâinile și picioarele. Apoi fără să se audă cea mai mică frecare sau vreo mișcare, Otero și Tassi. cei mai apropiați de mediu, observară cei dintâi o înălțare neașteptată: ei se simțiră ridicați de brațe și

nevoind să părăsească mâinile mediului, au trebuit s-o însoțească în înălțarea ei.

Deși mirați de un fapt așa de extraordinar, unul din noi ceru lui John, spiritul conducător al experienței, dacă i-ar fi posibil să ridice pe mediu deasupra mesei, așa ca să ne permită să vedem și mai bine ridicarea. Fără să discute cererea exigentă și răutăcioasă. Eusapia fu ridicată deasupra mesei cu 10 - 15 centimetri. Flecare din noi a putut în voie să treacă mâna sub picioarele «magicianei» suspendată în aer.

VIII. Experiențele profesorului Nielsson, care au fost făcute cu dotatul mediu Indridason.

„Deja în toamna anului 1905 mediumnitatea lui Indridason se dezvoltase în cel mai înalt punct. Nu numai mesele mici erau ridicate, chiar când încercam să le reținem pe pardoseală, apăsând deasupra, din toate forțele noastre, ci mediul însuși a fost ridicat până în tavanul camerei. Și într-o seară, sofaua pe care mediul era întins, a fost ridicată cu mediu cu tot împrejurul mesei. Aceasta se petrecea la mine acasă, în camera unde țineam ședințele. Eram așezați, este adevărat, în întuneric, dar chiar în obscuritate, mediul n-ar fi putut să transporte sofaua pe care era culcat. Sofaua a fost pusă ușor pe genunchii noștri și am putut să atingem mediul. Dar tîfaua n-a lovit pe nimeni tare și a fost repusă la locul chiar de unde fusese ridicată, ca și cum forța inteligentă, care dirija aceste levitații, putea vedea foarte bine în întuneric. De multe ori am încercat transa mediului întepând în întuneric pe mediu cu ace, fără să fi fost prevenit și în locurile cele mai sensibile. Totul se petrecea ca și cum am fi băgat acele în lemn, nimic nu mișca.

Am experimentat cu Indridason mai mult de 5 ani și aveam regulat una sau două ședințe pe săptămână, de la jumătatea lunii septembrie până la sfârșitul lui iunie. Personalitățile spirituale erau prezente la ședință cu

aceeași punctualitate, ca și cum ar fi fost persoane trăind pe pământul nostru.

Ele încercau să ne convingă, că ele dispuneau de forțe, care pe pământul nostru nu sunt cunoscute. Ele încercau, de exemplu, să deplaseze scaune, mese sau alte obiecte, fără ca mediul sau vreo altă persoană să le atingă. Cu cât mediul se dezvolta cu atât eforturile lor erau dirijate în acest sens. Ele au ridicat de mai multe ori ix* mediul la o mare înălțime. Pentru a putea controla acest fenomen, am pus într-o seară pe Lndridason pe un scaun de paie (nuiele), care trosnea la fiecare cea mai mică mișcare. Am pus acest scaun într-unul din colțurile camerei și am aranjat în urmă, scaune pe două rânduri așa de strânse, că orice trecere între ele era imposibilă. Am stins lumina. În foarte puțin timp, mediul scaunul lui de paie a. fost ridicat și toți asistenții au auzit foarte bine scaunul trosnind, pe când mediul trecea fx? deasupra capetelor noastre și era depus pe pardoseală îndărătul scaunelor. Imediat s-a făcut lumină și am găsit pe mediul inconștient, în plină transă, pe scaunul lui de paie.

Mai târziu, la 18 ianuarie 1909, acest fenomen de Icvitație n-a fost mai puțin minunat. Rămăsesem cu doi experimenter după sfârșitul ședinței. Inteligențele invizibile păreau că au greutate să deștepte pe mediul. Ele ne deteră această explicație: că le era foarte greu în acea seară să redea mediului puțină forță (teleplasmă), pe care ei o luaseră din corpul mediului.

Mediul devenise un mediu de voce directă și în seara aceea mai multe ființe spirituale se făcuseră ascultate. Într-un fel de transă, în care el trăia în două lumi și părea că poate să vorbească și cu noi tot așa de ușor după cum vorbea cu ființele din lumea invizibilă, mediul zise: «Unde vreți să mă duceți?». Imediat apoi îi auzirăm vocea tocmai în tavan și spuseram cu voce tare, că asta ar putea fi periculos, fiindcă ar putea cădea pe pardoseală brusc. Dar auzirăm o voce, pe care o cunoșteam aparținând spiritului

conducător, spunând de acolo de sus de sub tavan: «Fiți fără grijă». Toți trei asistenții am auzit, cum s-a atins de tavan și cum a lovit în tavan cu cei doi pumni. Puține momente după aceasta mediul fu coborât și ne fu permis să aprindem lumina. Mediul, lungit pe masă, era în transă profundă, nu simțea nimic.

După ce experimentasem patru ani, un medic foarte sceptic, a fost autorizat să participe la ședințele noastre. Nu i-am impus decât o condiție: să nu vină numai de câteva ori sau o lună, ci că trebuia să ia parte cu noi toată iarna. Numai așa el putea să-și facă o părere asupra acestor fenomene. Construisem atunci o mică casă, care era exclusiv rezervată experiențelor noastre. Dar și cercul se mărise considerabil. Eram aproape șaptezeci de persoane prezente la ședințe. Pentru a preveni posibilitatea vreunei fraude din partea asistenților, întinsesem un grilaj de sârmă deasă din tavan până în pardoseală, care separa perfect pe mediu și controlor de asistenți. Spațiile dintre sârmă erau așa că nu permiteau trecerea unei mâini prin ele. Mediul cu un controlor erau așezați de o parte a grilajului și toți asistenții stăteau de cealaltă parte a grilajului. Acest aranjament n-a jenat deloc fenomenele. Obiectele libere: o masă. O cutie de jocuri, o chitară, două trompete etc., au fost, ca și înainte, deplasate și trecute prin sârma grilajului, ceea ce în mod normal nu se putea face și fără ca sârmele să fi suferit ceva.

Cel mai adesea, mie îmi revenea sarcina de a controla pe mediu și în această calitate am. avut cea mai bună ocazie de a observa fenomenele, mai bine decât oricare alt societar.

Am relatat că aveam în sală, în porțiunea unde era mediul, o chitară, o cutie de jocuri și că amândouă au fost deplasate de inteligențele invizibile. Modicul sceptic a fixat pe chitară o panglică fosforescentă, care lucea în obscuritate. Puteam astfel s-o observăm oricât de departe

zbura. Adesea s-a cântat pe coarde, pe când, cu repeziciunea fulgerului, chitara era deplasată în aer. Acest fapt era observat de toți asistenții, pentru că banda fosforescentă arăta continuu unde se găsea chitara. Într-o seară banda fosforescentă a căzut de pe chitară pe pardoseală. Puțin timp după asta, banda a fost ridicată în aer și cum vecinul meu și eu supravegheam mediul, un putut vedea trei degete, de culoarea naturală a carii⁵. care plimbau panglica în aer și ne-au adus-o. Vocea spiritului John vibră, ca totdeauna triumfătoare. Nu erau degetele materializate ale lui John, pe care le văzusem?

Medicul sceptic, care este acum profesor la Universitatea din Reykjavík, a fost absolut convins le realitatea fenomenelor și a cerut înscrierea ca membru al societății noastre. Anul următor medicul, care fusese sceptic, a scris o serie de articole asupra cercetărilor noastre în unul din ziare și el dădea, între altele, o vastă explicație: deși la fiecare ședință din întreaga iarnă, ei încercase să găsească fraudă sau trucul, nu putuse niciodată să găsească niciuna, nici alta. Din contra, el fusese convins că fenomenele erau adevărate și este și astăzi de aceeași părere. Înainte de a părăsi Islanda, pentru a veni aici în Copenhaga, am avut o convorbire cu el. El mi-a spus între altele: «Poți să atestezi de absoluta mea convingere, că fenomenele sunt perfect reale».

Inteligențele cu care am fost în relații în tot timpul acestor ani și-au menținut personalitatea, ca și noi.

«Ele își propuneau numai un scop: să ne convingă de importanța aparițiilor lor, că ele erau spirite descarnate, care trăiseră înainte pe pământ. Am experimentat mult și în Anglia și în Islanda și toate experiențele mele n-au făcut decât să întărească convingerea mea, pe care mi-am făcut-o grație mediumnității lui Indridason. Știu foarte bine că mulți vor să explice fenomenele prin telepatie sau prin subconștientul mediului. Alții prin radiațiile corpului omenesc. Materialiștii din biroul lor, fără să asiste la

experiențe, vor să facă teorii.

Eu am experimentat în Islanda cu zece medii și am participat la una sau mai multe ședințe în Anglia cu cincisprezece medii, din care unii americani. Cu cât am cercetat și experimentat mai mult și cu cât am citit mai mult studiile psihice ale altora – și am citit asupra acestor lucruri enorm – cu atât m-am convins, că numai ipoteza spiritualistă explică toate fenomenele”.

IX. Experiențele lui Sir William Barret, profesor la Universitatea din Dublin, membru al Societății regale a Angliei.

„Este vorba de o d-ră, care trăia la vărul său, fotograf din Dublin. O voi numi d-șoara L. Ea nu este mediu profesional retribuit și îi mulțumesc că mi-a permis să experimentez cu dânsa.

Niciuna din ședințe n-a avut loc în întuneric. Lumina era suficientă, puteam citi o carte cu litere foarte mici și vedeam gesturile tuturor persoanelor prezente.

DIL d-ra L. și eu, fiind într-o zi singuri, lovituri violente, care mă făcură să tresar, răsunară pe masa la care eram așezați și când întrebai pe vizitatorul invizibil să arate prin lovituri date, câte degete aveau întinse, mâna mea fiind ascunsă de cei prezenți, răspunsul corect fu bătut. Asta în două rânduri, una după alta.

Mâinile și picioarele tuturor perfect vizibile și masa neatinsă de nimeni se puse să meargă singură, pe o latură. Masa era grea, avea patru picioare. La cererea mea. cele două picioare apropiate de mine se ridicară, apoi se ridicară și celelalte două, la 20 sau 25 centimetri deasupra pardoselei și masa rămase astfel câteva momente. Nimeni nu o atinsese. Dădui înapoi scaunul meu, masa înainta spre mine, dl. L. și d-ra L. nu o atingeau și masa sfârși prin a veni la fotoliul meu, împiedicându-mă să-l părăsesc. Când masa fu sub nasul meu, ea se ridică de mai multe ori și putui să mă conving prin vedere că ea nu stătea pe

pardoseală și că nicio ființă omenească nu putuse să dirijeze mișcările ei.

Într-o seară am asistat la o ședință în compania doctorului Crawford. Eu și doctorul eram așezați în afară de cerc; camera era luminată cu gaz, prin o lanternă cu geamul roșu, pusă pe sobă. Experimentatorii erau așezați în jurul mesei, ținându-se de mâini, dar fără să atingă maso.

La început se auziră lovituri și comunicări ni se făcu, unul din noi repetând tare alfabetul. Loviturile devenită deodată foarte violente. Una din lovituri zgudui camera, părea o lovitură de ciocan de forjă dată pe nicovală.

Apoi masa se ridică la o înălțime de 45 centimetri de pardoseală și rămase suspendată astfel, perfect la nivel. Nimeni nu o atingea. Un spațiu gol o separa de asistenți.

Încercai s-o fac să se coboare pe pardoseală, dar nu reușii. Atunci mă așezai pe maso, fui mișcat cu masa de o parte și de alta și la sfârșit căzui jos pe pardoseală.

Tot ce pot spune este că în spatele acestor manifestări este o inteligență invizibilă, afirmație extraordinară, care distruge toate fundamentele materialismului".

X. Termin acest capitol prin relatarea experiențelor făcute de doctorul Geley, intitulate „Telekinezie și senzații de atingeri și de contact”, în cartea sa citată anterior, la pagina 331:

e Telekinezie. „Fenomenele de telekinezie sunt din cele mai dese cu mediul Guziic. În niciun caz nu pot fi produse fraudulos. Întâi, pentru că mișcările n-au ca obiect chiar masa de experiențe. În jurul căreia experimentatorii sunt așezați și fac lanț, prin ținere de mână. Mișcările telekinetice se execută totdeauna la distanță de mediu și fără niciun contact al persoanei sale. Obiecte foarte grele: scaune, fotolii, mese, sunt deplasate în diverse direcții, împinse departe de asistenți, adesea pe masa de

experiență, pe deasupra capului experimentatorilor. Ele descriu câteodată traiectorii complicate, totdeauna cu o siguranță remarcabilă, cu tot întunericul.

Raportul cu semnătura celor 34 persoane (citată în capitolul precedent), care au asistat la ședințe și care au făcut toate controalele imaginabile, arată lămurit că fraudă nu era posibilă în ședințele noastre.

Atingeri. „Se pot distinge trei feluri de senzații de atingeri sau contacte, la ședințele cu mediul Guzik.

1. Atingerile dau impresia a fi produse de mâini sau de un cap omenesc. Săruturile, cu senzația a doua buze calde, simt din cele mai dese. În aceste cazuri, vederea este de acord cu simțul tactil, căci fețele sunt în general luminoase. Atingerile cu mâna sunt din cele nu. i nete.

Unul din fenomenele cele mai remarcabile consistă în senzația simultană a doua mâini. Adesea unul sau altul din controlorii mediului este apucat umerii de două mâini, de amândoi umerii. El are atunci siguranța matematică că nu poate fi vorba de o fraudă a mediului. Întrucât una din mâinile mediului este ținută de mâna sa.

2. Când forța lui Guzik este mai mică, atingerile și contactele par produse cu bonturi.

Iată descrierea câtorva experiențe, dată de Geley.

„Ședința din 9 aprilie 1923, la ora 16 și 30. la Paris în laboratorul Institutului metapsihic internațional. Experimentatori: Profesorul doctor Richet, dl. Raymond P., dl. Sudre, d-na P., doctor Geley, de Jeâski, Richet. controlor al-mâinii drepte a mediului, dl. P., controlor al mâinii stângi. Precauțiunile sunt luate integral.

Se Tace întuneric, numai după ce experimentatorii s-au legat, pumn cu pumn, prin mici; lanțuri. Încheiate cu lacăte și pumnii mediului fixați prin cordoane plumbuite, foarte scurte, cu pumnii controlorilor”.

Ușile au fost închise, zăvorâte și pecetluite. Mediul a fost complet dezbrăcat de hainele sale și îmbrăcat într-o

pijama fără buzunare, dată de experimentatori.

Guzik este foarte obosit de un voiaj" de 5 zile, tușește.

Ședința are două părți.

Partea 1. Așteptare lungă, în timpul căreia experimentatorii vorbesc încet. Niciun fenomen important. Transă incompletă a mediului, care doarme cu ușoare tresăriri. D-l Raymond P. acuză câteva contacte pe brațul stâng, pe umăr și pe cap. Ședința este întreruptă de o criză de tuse, care trezește pe mediu.

Partea a 2-a. Fenomene tot așa de slabe ca în partea întâia, dar atingerile au avut loc asupra profesorului Richet".

Am relatat această ședință spre a arăta că unele din ele dau probe extrem de slabe, aproape nule, cu care experimentatorii trebuie să fie obișnuiți. Am relatat-o încă spre a se vedea măsurile extraordinare ce se luau, spre a nu se putea produce vreo fraudă.

„Ședința din 15 aprilie, la ora 16 și 30, în salonul particular al doctorului Geley.

Experimentatori: Profesor Leclainche, dl. Xavier Leclainche, contele Potocki, doctor Geley, d-na G., d-na

D.; controlor de stânga al mediului: dl. Xavier Leclainche; cont roloj" de dreapta: d-na D.

În partea întâia a ședinței controlorii mediului acuză atingeri și lovituri.

Partea a doua a ședinței. Transă rapidă a mediului. Manifestări asemănătoare celor precedente, apoi fenomene telekinetice importante. Pe o masă pusă îndărătul domnului Xavier Leclainche, la 1 metru și jumătate de mediu, se găsea o tavă de cupru marocan. Această tavă este luată și azvârlită pe pardoseală, cu obiectele pe care le suporta și anume: o scrumieră și o cutie de chibrituri. Se aud foarte bine zgomote de pași împrejurul cercului. Din nou tava de cupru este luată de pe

pardoseală, ridicată probabil deasupra și lăsată să cadă, cade pe pardoseală cu așa zgomot, că trezește pe mediu.

Se aprinde lumina. Pecițile ușilor, legăturile pumnilor mediului, lanțurile încuiate cu lacăte ale asistenților sunt intacte. Se vede tava pe pardoseală, în spatele domnului Xavier Leclainche și lângă tavă se găsește batista

17 - Misterul morții 257

d-nei D., care era pe genunchii ei la începutul părții a doua. Batista este înnodată la trei din colțurile ei.

Sedința din 16 aprilie 1923, la ora 20 și 30 minute, în marele salon al Institutului metapsihic. Controlor de stânga: Richet; controlor de dreapta: d-na Le Bert, fiica profesorului Richet. Experimentatori: Richet. d-na Le Bert, dl. Sudre, doctor Geley, dl. de Jelski.

Prima parte. După o scurtă așteptare, în timpul căreia Richet recită versuri cu voce înceată, mediul intră în transă. Controlorii simt atingeri pe brațe, gambe și spate. Lovituri sunt date în ei. Richet primește o lovitură în plină figură, pe obraz și d-na Le Bert o lovitură în piept. Se aude zgomot de pași. Mediul este deșteptat printr-un zgomot de tuse.

A doua parte. Aceleași condiții.

Atingeri prelungite asupra controlorilor. Zgomote de pași. Creioanele puse pe o masă, la un metru în spatele mediului, sunt luate și mișcate. Se aude zgomot de creion scriind.

Deodată un scaun este transportat pe masa de experiențe, pe deasupra capetelor noastre, fără să atingă pe nimeni. Acest scaun este culcat pe masă. Este un scaun care cântărește 5 kilograme. Înainte <te-a fi pus pe masă se găsea la un metru și jumătate de mediu. Constatăm în plus, că hârtia albă pusă pe o masă în spatele mediului, cu creioane, poartă urme necitibile de scriere.

Termin aici descrierile de fenomene de telekinezie și

levitație, precum și fenomenele de atingeri. Cititorul este acum familiarizat cu ele și, pentru mai multe detalii, poate citi în întregime volumele care descriu aceste fenomene.

Dar cititorii trebuie să știe că, pentru producerea acestor fenomene, persoanele invizibile au nevoie de medii bine dotate, care nu sunt prea dese. Iată ce scrie doctorul Osty, actualul director al Institutului metapsihic internațional din Paris, în urma experiențelor făcute cu un mediu relativ cu mare renume*: Rudi Schneider, cu care răposatul doctor Schrenck-Notzing și Harry Price constataseră numeroase fenomene de deplasări de obiecte la distanță, fără niciun contact (telekinezie) și câteodată, mai rar, materializări de forme omeneste (teleplastic):

„Rudi Schneider a stat la dispoziția Institutului metapsihic din Paris în octombrie și noiembrie 1930, și, în comparație cu producția sa anterioară, se poate zice că în acest interval de timp Rudi a fost în mediumnitate slabă. Din primele 13 ședințe, 11 ședințe, deși au fost lungi (trei ore fiecare), n-au dat niciun fenomen constatat, numai 2 au dovedit o deplasare de masă, vizibilă la lumina roșie, la un metru depărtare de Rudi, vizibil și bine controlat”.

În posesiunea acestor cunoștințe, cititorul va putea pricepe, că dacă spiritele simplilor muritori, care au trăit pe pământ, fără să fie vizibile, pot deplasa prin aer la destul de mari distanțe așa importante greutatea, ca: oameni, mese, scaune, canapele etc. sau le pot înțepeni pe loc, cititorul va pricepe, zife, cum Dumnezeu Spiritul, „care umple cerurile și pământul”, mișcă aerul, producând vânturile (Exod 10 - 13, 19) și uneori cicloanele, mai mult sau mai puțin catastrofale, „din care face trimișii săi. Dumnezeu „mișcă munții” și determină cutremurele de pământ și trombele marine, „El ia apele mării și le răspândește pe pământ” (Amos 5 - 8). Dumnezeu zice: „Eu fac să cadă ploaia pe pământ” (1 Regi 18 - 1). „El oprește furtuna și se face liniște”. „El face să cadă zăpada, dar la suflarea vântului său, toate se topești și apele curg”

(Psalm). „Furtuni și grindină, foamete și ciumă, fiare sălbatice, și sabie, – toate acestea au fost făcute pentru pedeapsa păcătoșilor” (Eccli 39 – 35; Exod 9 – 23; 2 Samuel 21 – 1; 1 Cronici 21 – 14).

Spiritul divin produce toate fenomenele ce se observă în natură, le produce unde și când vrea, având putere suverană și desăvârșită asupra tuturor elementelor.

Și dacă face toate acestea, cititorul va pricepe, că a făcut și toate cele scrise în Scriptură: „A tăiat capul și cele două mâini ale idolului Dagon” (1 Samuel 5 – 1, 2, 3, 4, 5); „A despicat altarul din Betel” (1 Regi 13 – 1, 2, 3, 5), „A despicat stâncile, a rupt în două perdeaua dinlăuntrul templului și a cutremurat pământul” (Matei – 51), „A prăbușit zidul Ierihonului” (Iosua 6 – 20). Căci „nu se întâmplă nicio nenorocire într-o cetate fără să o fi făcut Domnul” (Amos 3 – 6).

CAPITOLUL IX

SUFLETELE MORTILOR SE POT MANIFESTA PRIN VOCEA LOR PROPRIE, PARA SA FIE VIZIBILI

Experiența I. Pastorul Wynn relatează astfel experiența sa:

„Un mediu porte-voix sau trompetă este o persoană care zice că posedă o putere permițând celor din «lumea cealaltă» să ne vorbească cu propria lor voce, prin acest instrument

Am asistat la o ședință cu un asemenea mediu.

Lumina fu luată din cameră. D-na Harris ne explică că pentru un motiv necunoscut de ea, obscuritatea era necesară pentru a obține bune rezultate. Se puse o trompetă în mijlocul camerei și asistenții luară loc împrejur. Examinai camera și trompeta, dar nu găsii nimic sus –, pect. Eu eram așezat drept în față mediului. Trecură 10 minute. Deodată aurii o voce care zicea:

— Un tânăr dorește să vorbească domnului din fața sa.

— Tată (era o voce diferită, dar foarte distinctă. Continuă să ascult atent) sunt fericit c-ai venit și că ai făcut atâtea eforturi să ajungi aici. (Vocea nu era tocmai aceea a lui Rupert. Am avut indulgență pentru această constatare. Mi-am amintit că la telefon este adesea greu să recunoști vocile amicilor celor mai intimi, deci cât trebuia să fie mai greu printr-o trompetă. Cu toate astea am simțit că vocea era a lui Rupert. Acela care vorbea făcea desigur un mare efort).

Vocea continuă:

— Doresc să arăți toată dragostea mea mamei și tuturor de acasă.

— O să comunic. Dar n-ai putea tu să-mi dai o dovadă că ești tu?

— Ba da. Tu priveai și citeai alaltăieri scrisorile mele (exact); ai încercat să găsești ceasornicul meu și n-ai reușit (exact). Păstrează pe acela care ți l-a trimis Ministerul de război (exact).

— Unde ai murit tu?

— În Franța; n-am suferit (exact).

În aceeași seară am auzit deodată 4 voci distincte, în același timp, prin trompetă”.

Experiența II. Nielsson afirmă și el: „Indridason era un excelent mediu și de «voce directă». Ne serveam de 2 haut – parleurs sau trompete pentru ședințele noastre. O trompetă mai mică, pe care inteligențele invizibile o făceau să evolueze în sală după voia lor și o alta mult mai mare, care era pusă pe un suport de fier, pe care se putea face să basculeze. Acest mare haut – parleur mărea vocile minunat. Vocile directe cântau adesea foarte bine, în particular 3 dintre ele. Una, care pretindea că fusese preot în Islanda; a doua era aceea a unui cântăreț și compozitor norvegian și a treia a unei doamne franceze, care, după cât am putut înțelege, ar fi fost o artistă de operă în viața ci pe pământ. Puteam din când în când să auzim cântând 2 voci

deodată, o voce de artistă soprană și una masculină de bas-bariton. Cântarea se făcea prin trompetă. Cântărețul norvegian și cântăreața franceză cântau într-adevăr miraculos”.

Cititorul va putea înțelege acum și adevărul din Sfânta Scriptură cu privire la Vocea Divină. După ce s-a convins că spiritele pot vorbi direct prin trompetă, fără să fie văzute, va pricepe acum, cum Dumnezeu a vorbit prin voce directă (1 Samuel 3 - 3 - 14):

„Iar candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă și Samuel era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu.

Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns: «Tată-mă. Și a alergat la Eli și a zis: «Iată-mă că m-ai chemat. Eli a răspuns: «Nu te-am chemat, întoarce-te și te culcă. Și. s-a dus și s-a culcat.

Domnul a chemat din nou pe Samuel. Și Samuel s-a sculat, s-a dus la Eli și a zis: «Iată-mă, căci m-ai chemat». Eli a răspuns: «Nu te-am chemat, fiule, întoarce-te și te culcă». Samuel nu cunoștea încă pe Domnul și Cuvântul Domnului nu-i fusese încă descoperit.

Domnul a chemat din nou pe Samuel, pentru a treia oară. Și Samuel s-a sculat, s-a dus la Eli și a zis: «Iată-mă, căci m-ai chemat». Eli a înțeles că Domnul cheamă pe copil și a zis lui Samuel: «Du-te de te culcă și, dacă vei fi chemat, să spui: «Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă». Și Samuel s-a dus să se culce la locul lui.

Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți; «Samuele, Samuele». Și Samuel a răspuns: «Vorbește, căci robul tău ascultă».

Atunci Domnul a zis lui Samuel: «Iată că voi face în Israel un lucru, care va asurzi urechile oricui îl va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit împotriva casei lui; voi începe și voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna din pricina

fărădelegii de care are cunoștință și prin care fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fii oprit. De aceea jur casei lui Eli, că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispășită; nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare". Capitolul 4 din 1 Samuel arată pedepsele date casei lui Eli și împlinirea lor.

Acest citat din Scriptură arată cum: DUMNEZEU ESTE CUVÂNTUL.

Vocea directă Divină este arătată și în Exod (cap. 20), și în 1 Regi (cap. 19 - 13 - 18) și în Deuteronom (cap. 4 - 12 - 13 și 32, 33 etc.).

CAPITOLUL X

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA

PRIN PRODUCEREA FENOMENULUI NUMIT „ÎNCORPORARE”.

Starea de transă este acel grad de somn hipnotic, care permite corpului eteric să se exteriorizeze în mare măsură, din corpul material, iar spiritul să dispună un oarecare timp de libertate relativă. Starea de transă poate fi provocată fie prin acțiunea unui hipno-magnetizor, fie prin aceea a unei personalități spirituale, fie direct prin exercitarea mediului.

Când starea de transă este profundă și spiritul cu corpul eteric este mult exteriorizat, atunci în corpul mediului, momentan părăsit, poate să se încorporeze spiritul unul defunct; poate veni să se integreze o personalitate spirituală. În alți termeni, de corpul mediului, părăsit în parte de spirit și corpul eteric prin exteriorizare, se poate servi o personalitate spirituală, pentru a comunica prin cuvintele sale proprii cu persoanele prezente.

Acest fenomen este denumit în știința psihică „încorporare”.

Trebuie să se știe că în acest caz, când un mediu este „posedat” de spiritul unui defunct, prezintă următoarele

caractere:

a) Posedatul ia o nouă fizionomie; trăsăturile feței lui se schimbă. Iată ce scrie doctorul Justinus Kerner în „Geschichten Besessener neuerer Zeiit” de o femeie posedată: „Fața ei lua aceleași trăsături, pe care defunctul le avusese în timpul vieții sale și care erau foarte accentuate, așa că era nevoie, în cazuri de posesiune, să fie îndepărtate persoanele care cunoscuseră pe acest defunct, când era în viață, pentru că ele îl recunoșteau imediat, după fizionomia posedatei”.

Flournoy, psihologul materialist, scrie și el despre încorporarea celebrului magician din secolul XVIII Cagliostro în mediul Helfene Smith: „Numai încet și progresiv Cagliostro reușește să se încorporeze. Helfene se plânge de senzații dezagreabile și chiar dureroase la gât, ceafă și cap; pleoapele se lasă în jos, expresia feței sale se modifică, gâtul pare că se umflă într-un fel *de* dublă gușă, care îi dă un aer* de asemănare cu figura bine cunoscută a lui Cagliostro”.

b) Vocea corespunde noii individualități, care se manifestă în mediu și este condiționată de această nouă individualitate; timbrul vocii se modifică.

Profesorul de la Universitatea din Tttbingen T.K. Oesterreich, în cartea sa „Posedații”, apărută în 1921, scrie: „Vocea feminină se transformă într-o voce de bas”. Doctorul Kemer în cazul prezentat de M.B., care era o fetiță de 11 ani, zice: „ne făcea să auzim o voce profundă de bas”.

Asupra încorporării rectorul Oliver Lodge se exprima astfel la 31 ianuarie 1902, la Societatea regală a Angliei, în această chestiune: „Mașina corpului nostru poate fi întrebuințată, în caz de transă, nu numai de inteligența care a fabricat-o, ci de oricare alte inteligențe, cărora li se permite să uzeze de ea. Natural aceasta nu are loc decât pentru un timp scurt și cu destulă dificultate.

Profesorul Myers de la Cambridge afirma la congresul de psihologie de la Paris din 1900: „Eu sunt convins că această substituție de personalitate, sau control de spirit, sau posesiune, este un progres sensibil în evoluția rasei noastre”.

Când transa nu este profundă, spiritul exteriorizat influențează încă corpul său obișnuit și jenează mult interiorizarea persoanei spirituale, care vrea să se servească de organismul său. De aceea trebuie să se judece și aprecieze bine, care este partea mediului în acest gen de manifestări și care partea personalității spirituale incomplet încorporată. Și cum pe de altă parte hipnotizatorul poate, chiar fără voința lui, să producă sugestii în spiritul mediului, este mai bine să se lase personalității spirituale să lucreze singură asupra mediului, evitându-se orice intervenție hipnotică omenească.

Când mediul este de valoare reală și când posesiunea corpului (în parte părăsit de spiritul exteriorizat) de către o personalitate spirituală este completă, fenomenul de încorporare apare superior multor alte fenomene. Trebuie totuși ținut cont de dificultatea, pe care o întâmpină personalitatea spirituală încorporată de a comunica direct, servindu-se de un organism străin. Mai întotdeauna personalitatea încorporată zice: „Sunt ca închis; n-am mijloace suficiente să-mi exprim gândurile. Particulele fizice ale acestui creier de care mă servesc nu vibrează suficient sub acțiunea mea și comunicările mele sunt slăbite”.

Defunctul Robert Histop, tatăl profesorului Histop, spunea fiului său într-o seară, când era încorporat la trupul unui mediu: „Toate ideile îmi sunt așa de clare și când vin aici pentru a ți le exprima, James, nu pot”.

Când mediul se deșteaptă nu are nicio cunoștință de rolul pe care corpul său l-a îndeplinit în timpul transei. El

nu știe nimic din ce s-a întâmplat cu el, întocmai cum se întâmplă la deșteptarea dintr-un somn fără vise.

I. Experiență. Iată ce a scris un literat din Louissiana, C. Will, care după ce pierduse trei copii și pe soția sa, venise disperat la o ședință spiritualistă de încorporare:

„Mă dusei să aud pe T.G. Forster. Intrasem ca să-mi bat joc. Rămăsei să ascult și să mă mir. Ieșii emoționat și zguduit și revenii altă dată din nou. Acest om vorbea despre toate cu o elocință, de care nimic până atunci nu-mi dăduse vreo idee. Auzisem de oratori celebri; am citit pe Cicerone, pe Chatham, pe Pitt și alții; nimic care ar fi putut să se apropie de elocință fără replică a acestui om adormit. Oratorii de catedră și tribună sunt forțați să umple prin cuvinte intervalul între două idei; la el nu era așa; ideile, faptele, datele se succedau fără întrerupere, fără muncă, fără nicio ezitare. Istoria tuturor popoarelor îi era cunoscută; toate științele îi erau familiare, ca și cum ar fi dat lungimea unei vieți deorii fiecăreia din ele și limbajul lui, simplu și înalt, era la înălțimea științei lui. Voi să-i fiu prezentat mediului când își revenise în stare normală și găsii în el un om bine crescut, dar departe de omul universal al discursurilor sale. El fu pus în transă pentru mine și conversai prin intermediul său, cu profesorul Drayton, spiritul său control. Fusel convins. Acum sunt alt om. Sunt fericit”.

II. Experiență. Savantul Russel Wallace a confirmat studiul făcut de amicul său Sergeant Cox, jurisconsult și filosof eminent al Angliei. Iată descrierea lui Sergeant Cox confirmată de Russel Wallace: „Am auzit un băiat de magazin, fără educație, susținând când era în transă, o conversație cu un grup de filosofi, asupra rațiunii și preștiinței, asupra voinței și fatalității și ținându-le piept. I-am pus cele mai grele întrebări de psihologie și am primit răspunsuri totdeauna pline de judecată și de forță și invariabil exprimate în limbaj ales și elegant. Cu toate acestea, un sfert de oră mai târziu, când acest băiat era în

starea sa naturală, era incapabil să răspundă la cea mai simplă întrebare asupra unui subiect filosofic și avea greutate să găsească cuvintele pentru a exprima ideile cele mai comune și mai obișnuite”.

În general sunt personalități spirituale, numite „spirite conducătoare”, după francezi sau „spirite-control”, după englezi, care dirijează obișnuit pe medii, care se încorporează și se manifestă prin gura mediului, dând consilii, instrucții pline de lexică și de măreție asupra problemelor vieții și ale destinului.

Se încorporează apoi spirite mai puțin înalte, din care mulți au trăit printre noi; ei deci ne sunt cunoscuți din timpul vieții. Scene patetice se produc. Un tată sau o mamă se încorporează spre a vorbi copiilor prezenți. Alteori se încorporează prieteni din lumea spirituală și ne reamintesc suveniruri din copilărie, servicii făcute, greșeli comise. Ei arată modul lor de trai în spațiu și vorbesc de bucuriile sau suferințele morale, resimțite după moarte.

III. Experiență. Leon Denis afirmă: „Prin gura unui mediu orb, adormit, spiritul lui Massenet a venit să ne dicteze 5 lecții asupra muzicii cerești, urmând aceeași metodă de expunere, pe care o urma când era pe pământ, în cursurile lui de la Conservator.

Un alt spirit, care a fost un mare artist al Renașterii italiene, în același timp arhitect, pictor și sculptor, dar care, când se încorporează se prezintă cu numele de «Estet», ne face să auzim dizertații remarcabile asupra legilor frumuseții și asupra aplicării lor artistice sub toate formele pe pământ și în viața spațiului. Toate aceste documente sunt publicate de «Revue Spirite» din 1922 într-o serie de articole”.

IV. Experiență. Unul din bunele medii de încorporare a fost doamna Piper. Doctorul Richard Hodgson, care studiasse faptele extraordinare ale doamnei Blavatski din Extremul Orient și care după un examen aprofundat

conchisesc la înșelătorie, scrie în „Proceedings”:

„De 12 ani studiez mediumnitatea d-nei Piper. La început nu voiam decât un lucru să descopăr în ea: fraudă și înșelătoria. Am intrat la ea profund materialist, în scopul de a o demasca. Astăzi spun simplu: Cred! Demonstrația mi-a fost făcută în așa fel, încât mi-a ridicat orice posibilitate de îndoială.

Ceea ce l-a convins pe doctorul Hodgson a fost manifestația spontană a prietenului său Georges Pelew (alias Pelham), om de! tere, mort la 32 de ani într-un accident de călărie și care s-a încorporat în mediul d-na Piper, câțva timp după moarte.

Când doctorul Hodgson și-a scris raportul său, care a apărut în 1898, Pelham încorporat în mediul d-na Piper, avusese ocazia să vadă 150 consultanți, dintre care 30 din vechii lui prieteni. Toți acești 30 prieteni au fost recunoscuți de el și niciun străin n-a fost luat drept un fost amic al lui. Nu numai că el i-a spus pe nume fiecărui prieten, dar încă le-a adresat cuvântul, pe tonul pe care avea obiceiul să-l ia cu fiecare din ei. Nu voi cita decât câteva exemple.

Cei care ar dori să citească cu detaliu toate acestea, vor citi documentul original în traducere franceză „Madame Piper”.

Comunicându-se tatălui lui Georges Pelham, că fiul său se manifesta prin mediul Piper, tatăl său, deși foarte sceptic prin natură și educație, totuși se duse la ședință cu soția lui.

În acel timp Pelham se manifesta prin ceea ce se numește scriere mediumnică sau scriere automată, adică scria cu mâna d-nei Piper. Tatăl și mama sa fură introduși, când mediul era adormit, sub un nume fals. Georges Pelham scrisese: „Ei, tată și mamă, sunt eu, George”. Comunicările care au urmat au fost exact ceea ce tatăl și mama sa ar fi putut aștepta de la fiul lor.

Când Pelham, de astă dată încorporat în corpul d-nei Piper, vede pe fostul său prieten James Howard și o parte din familia sa, pe care el o cunoștea, Pelham spune:

„Jim, ești tu? Vorbește-mi repede. Eu nu sunt mort. Tu crezi că eu sunt mort?! Tu nu poți să mă vezi, dar nu poți nici să mă auzi? Exprimă tatălui tău toată afecțiunea mea, spune-i că vreau să-l văd. Eu sunt fericit aici și mai mult încă, fiindcă-mi este dat să pot comunica cu tine. Mi-e milă de aceia care nu pot face la fel ca mine”.

La o ședință Pelham vede pe un domn Vance și îl recunoaște, întrebând: „Unde este fiul tău? Trebuie să mi-l aduci, vreau să-l văd”.», George, unde ai. cunoscut pe fihl meu?” „La colegiu, a fost camaradul meu” „George, în ce loc ai locuit cu noi?” „În casa voastră de la țară, casă înconjurată de arbori. Are o poartă mare în față, o vie alături și un balansoar de partea cealaltă” Toate acestea erau exacte.

La o altă ședință vine d-ra Helen Vance, pe care d-na Piper n-o văzuse niciodată; vine când mediul Piper era deja adormită. Pelham făcuse parte dintr-aceeași societate, ca membri, cu d-ra Helen Vance. Societatea avea ca scop să se formeze mutual în arta de a scrie, pentru a deveni scriitori. Pelham cum o vede intrând îi spune:

„«Cum merge societatea? Cine îți corijează acum scrisul?» «Ne corijăm unul pe altul». «Ești satisfăcută?» «Da». «Cum, ești satisfăcută de corecții?» «Da, dar nu atâta ca de corecția ta» «Asta vreau să spui». «Adică, așteptai un compliment de la mine?» «Asta e, tu ai o mai bună idee de mine».

Lui James Howard, care era scriitor, Pelham într-o altă ședință îi z-ce: «Pentru ce nu scrii tu acest subiect: Supraviețuirea?» Apoi întreabă de un prieten Rogers, care și el era scriitor: «La ce scrie Rogers acum?» «Un roman». «Nu voiam să spun asta. Nu scrie el ceva relativ la mine?» «Da, pregătește un elogiu comemorativ». «E gentil. No

place să nu fim uitați. El este foarte amabil. El a fost totdeauna bun cu mine, când trăiam».

Altă dată, când James Howard și Georges Pelham, pe când trăia, conversau seara împreună în biblioteca lui James Howard, acesta avea obiceiul să fumeze cu o pipă lungă. La o ședință ținută în aceeași bibliotecă, unde avuseseră loc convorbirile, Georges Pelham zise: «Pentru ce nu iei pipa ta lungă și pentru ce nu fumezi?»

Unui monist, partizan al doctrinei darwiniene, convins că moartea este sfârșitul totului, și pe care Pelham îl cunoștea, prezentându-se la o ședință, Pelham îi zise: «Darwin n-a știut până a venit aici, că aici evoluăm noi».

Evelyn era fiica domnului Howard. Georges Pelham îi făcuse în vremuri cadou o carte. La o ședință el o întreabă dacă ca ist amintește. În viață el tachina pe Evelyn, că nu era tare în matematici. La ședință Pelham îi zise: «Nu vreau să te tachinez acum: te tachineam mult altă dată, dar tu mă ierți, știu». Aceasta nu-l împiedică să adauge imediat: «Evelyn este o d-ră capabilă să ne spună totdeauna, cât fac doi și cu doi?» «Desigur». «Ai învățat acum, nu este așa?... Totuși nu ești o matematiciană de prima forță» și repede adaugă: «Fii bună, Evelyn, lecțiile n-au decât o importantă relativă. A fi bun, lată punctul capital».

Trebuie știut că ființele spirituale percep - ele o afirmă - direct gândirea. În schimb ele nu percep materia, care pentru ei este inexistentă, întrucât ele nu văd decât partea eterică a materiei. Georges Pelham ne afirmă apoi că sufletul este motorul și că corpul nu este decât o mașină, de care se servește temporar, spre a putea acționa în lumea materiei.

El spune într-o ședință: «Cugetarea există în afară de materie și nu depinde de materie în niciun fel. Distrugerea corpului n-are drept consecință distrugerea gândirii. După disoluția corpului, Eul continuă existența sa; dar atunci

percepe direct gândirea; atunci este mult mai liber și poate să se exprime mult mai clar decât când materia îl înăbușea. Sufletul și cugetarea sunt una. Cugetarea este atributul imprescriptibil al Eului sau sufletului individual. Ajuns aici, sufletul este gata să înregistreze o întreagă lume de gânduri noi».

Altă dată Georges Pelham spune: «Avem un facsimil (este termenul de care s-a servit) eterat al corpului fizic, facsimil care persistă după părăsirea corpului fizic».

Asistenții la ședințele acestea voiau să știe cum este dincolo. La o atare întrebare, unul din unchii profesorului Histop, care fusese în timpul vieții printre cei fericiți, încorporat în mediul Piper, a spus nepotului său: „Nu este mult de când sunt aici și cu toate astea n-aș vrea să mă întorc în lumea voastră, pentru nimic din ce m-a bucurat: muzică, flori, plimbări, trăsură cu cai, plăceri de tot felul, cărți și tot restul”.

Iar Georges Pelham a spus lui Jonh Hart; „Lumea asta este reședința păcii și a abundenței”.

La rândul său în altă ședință doctorul Hodgscyr întreabă pe Pelham: „George, n-ai plecat prea devreme dintre noi V* El răspunse repede: „Nu, Hodgson, nu prea devreme. Pelham întrebat, care este ocupația spiritelor, a răspuns; „Ocupațiile noastre seamănă celor mai nobile din ocupațiile voastre: ajutăm pe alții să progreseze.

În comunicările lui Pelham se găsesc continuu fraze ca acestea:

„În fiecare zi mă depărtez mai mult de voi”. „Sunt acum foarte departe de voi. „Prin partea spirituală a ființei voastre, vă văd, vă pot urmări și vă pot spune din când în când ce faceți”. „Voi ne apăreți ca închiși într-o închisoare”.

O soră geamănă a profesorului Histop, care murise de copilă, îi zise profesorului într-o zi: „Eu trăiesc, pe când voi continuați a visa. Ești tu cel puțin fericit în viața

visului?».

Pelham a mai spus: „Cugetările voastre mă ating; ca să vin și să mă manifest, trebuie să vă gândiți la mine”.

V. Experiență. Profesorul Histop, voind să studieze pe d-na Piper, comunicase numai soției sale și doctorului Hodgson intenția sa, de a avea ședințe cu d-na Piper. Zilele au fost fixate nu cu d-na Piper în stare normală, ci în stare de transă, cu Imperator, șeful controlorilor ce se încorporează pe atunci în mediul d-na Piper. Numele profesorului nu fu dat lui Imperator. Doctorul Hodgson îl desemnase cu numele „amicul cu 4 ședințe”. Profesorul Histop și-a pus o mască, pe când era în trăsură închisă, și a păstrat această mască la două ședințe. La sosire, Hodgson l-a prezentat sub numele de dl. Smith.

În cele 16 ședințe, pe care profesorul Histop le-a avut cu d-na Piper, el a conversat cu tatăl său, Robert Histop, care a dat prin vocea d-nei Piper comunicările cele mai interesante; cu unchiul său Carruthers; cu vărul său Robert Harvey Mac Clellan; cu fratele său Carol, mort în 1864 la etatea de patru ani jumătate; cu sora sa Annie, moartă tot în 1864, la etatea de 3 ani; cu unchiul său James Mac Clellan și, în fine, cu un alt Mac Clellan, al cărui prenume era John.

Tatăl său se plânge la prima ședință, că nu poate rămâne mult în mașină (în corpul d-nei Piper): „Mă simt că mă sfârșesc, James, ies un minut, așteaptă-mă”.

Profesorul Histop după experiențele făcute în cele 16 ședințe a scris;

„Am convorbit cu tatăl meu, cu frații mei și cu unchiul. Oricâte puteri supranormale s-ar acorda personalităților secunde ale d-nei Piper, nu mă pot lăsa convins, că aceste personalități secunde au putut reconstitui atât de complet personalitatea morală a rudelor mele decedate. Mai bine cred că sunt rudele mele, cu care am vorbit, este mai simplu”.

Tatăl profesorului vorbea cu locuțiunile și expresiile din timpul vieții.

Robert Histop, tatăl profesorului Histop, încorporat în mediu, își amintește de toți membrii familiei; el îi reamintește pe toți, face aluzie la incidentele vieții și la caracterul fiecăruia din ei. Le trimite expresia afecțiunii lui: „N-am uitat pe nimeni, James, copilul meu. n-aș vrea să uit pe niciunul”.

Robert Histop era un intransigent, un fanatic religios, pe când profesorul Histop era liber-cugetător. La una din primele ședințe el spuse: „Îți aduci aminte, James, de ceea ce cugetam eu asupra vieții viitoare? Ei bine, vezi că aveam dreptate? Aveam siguranța vieții viitoare. Tu, tu te îndoiai. Tu aveai ideile tale, care nu erau decât ale tale”. Această frază: „Tu ai ideile tale, care nu sunt decât ale tale” – observă profesorul Histop – îmi fusese repetată de foarte multe ori în timpul vieții lui, de tatăl meu.

Profesorul Histop spune că din 205 întrebări, 152 au fost recunoscute exacte, 37 pe care nu a putut să le determine și 16 au fost recunoscute false.

James Harvey Histop, profesor la Universitatea din Columbia, New York, a publicat un raport cu procesele-verbale ale ședințelor, notele, comentariile consultantului, discuția ipotezelor, expunerea experiențelor făcute la Universitate pentru a lumina unele puncte. Acest raport are 650 pagini și totuși nu se referă decât la 16 ședințe, din care cea dintâi a avut loc la 23 decembrie 1898. În acest raport, cel mai mic incident, ca și cel maimic argument, sunt judecate și analizate.

VI. Experiență. Iată ce scrie în privința încorporării pastorul Wynn:

„Într-o zi, în tren, am întâlnit un mediu (în Anglia).

Mediul îmi zise:

— Cred că vă cunosc. Sunteți dl. Wynn din Chesham, nu este așa? Fiul vostru Rupert (mort în războiul 1914 -

1918) a venit alaltăieri seara la una din reuniunile mele și m-a rugat să vă cer să țineți o ședință cu mine și bărbatul meu în biblioteca dumneavoastră.

Doamna mi-a vorbit așa de liniștit și de natural, ca și cum mi-ar fi oferit o ceașcă cu ciocolată.

— Doamnă - i-am spus: d-na Wynn și eu vom avea mare plăcere să vă primim.

D-na Rice, mediul, a venit cu bărbatul ei la Chesham. Ne-am așezat în biblioteca mea. Doamna Rice, care locuiește la Nora, Northwood, Middlesex nu venise niciodată în casa noastră. Eu nu-i vorbisem nimic relativ la Rupert. Pregătisem câteva întrebări, pentru a-i încerca vederea ei psihică.

Ea nu se așezase decât de câteva minute, când ca încarna pe W.T. Stead. Avea aparenta, manierele, vocea marelui jurnalist.

— Bună ziua, Wynn, sunt fericit câte revăd. Am adus pe Rupert. Am venit cu ideea să te convingem, deși cred că te-am convins.

— Cine ești? Întrebai eu.

— Stead. E posibil să fie altul?

— Sunt încântat că ai venit. Dacă cu adevărat ești dl. Stead, spiritul tău așa de fin va putea să-mi dea o probă, un fapt, la care eu nu mă gândesc în acest moment și care este imposibil să fie cunoscut de mediul.

— Desigur: noi ne-am întâlnit de curând.

— Unde?

— La dejunul cu fiica mea.

— Unde?

— Aproape de Stand (exact).

— Mă faci să-mi vină amețeală, d-le Stead.

— N-ai nevoie să fii așa mirat. Eu sunt. Este purul adevăr. Ne silim să vă fim folositori. Grăbiți publicarea cărții. Rupert dorește să-ți vorbească.

O lungă pauză-Rupert se încarnează (se încorporează în mediu).

— Vă iubesc pe toți; este așa de bizar; Ruskin (numele fratelui său, de care era imposibil să fi știut ceva mediul) se găsește cu mine.

— Mamă dragă, scumpe Pa (papa prescurtat), se pregătește un loc aici pentru voi doi.

După ce vorbise de Ruskin, primul meu născut, îmi păru crud să întreb: cine ești. Atunci zisei liniștit:

— Rupert, dragă, o să ai vreo obiecțiune de făcut, dacă îți cer câteva probe?

— Deloc, vorbește, chiar o doresc.

— Unde te culcai tu în casa asta?

— În camera asta, colo în colț (exact).

— Poți tu să-mi spui cum numeai tu pisica?

— Tibba (exact).

— De ce culoare era părul pisicii?

— Negru și alb.

— Ai făcut tu ceva pentru ea?

— Da. Eu am adus-o de pe câmp, când era mică, acasă. Era atunci murdară și slabă-moartă.

— În ce loc păstrai tu scrisorile tale?

— În cutia aia (mediul o arată cu degetele).

Toate aceste răspunsuri erau exacte.

Doamna Rice își reveni și noi îi repetam ce se întâmplase.

— Nu știu nimic de toate astea - răspunse ea încet.

VII. Experiență. Mdxwell, doctor în medicină și avocat general la Curtea de apel din Bordeaux, în opera sa „Phénomènes psychiques”, studiind fenomenul încorporărilor pe care le-a observat la mediul d-na Agullana, soția unui lucrător de ciment, se exprimă astfel: „Personalitatea cea mai curioasă, pe care am studiat-o, este aceea a unui medic, mort acum o sută de ani.

Limbajul lui medical este arhaic. El dă plantelor numele lor medicinale vechi. Diagnosticul lui, în general, este exact: dar descrierea simptomelor interne, pe care el la vede, este așa de bine făcută, încât miră pe un medic din secolul al douăzecilea. De zece ani de când observ și studiez pe confratele meu din lumea cealaltă, el n-a variat și prezintă o continuitate logică frapantă”.

Încorporare de spirite în mare suferința.

Cititorul trebuie să știe că se pot încorpora în medii și ființe spirituale, care sunt în suferință. Iată ce scrie pastorul Wynn: „Miss M. Creadie este adormită. Deodată fața sa ia o expresie teribilă și tristă. Aud gemetele unui suflet în suferință strigând: «Oh! unde aş putea găsi pacea». Nicio actriță din lume n-ar fi putut reproduce ceea ce am văzut și auzit. Eu nu mă înfricoșez ușor, dar câteva minute am fost ca speriat. Nu voi da alte detalii. Când miss M. Creadie s-a deșteptat din somn, era tulburată tare. „Îmi pare - zice ea - că am fost vizitată de un suflet tare nenorocit. Sărman suflet! Cum aş vrea să-l pot fi de ajutor!” Fără comentarii.

Profesorul Nielsson adaugă și el: „Trebuie știut, că

18 - Misterul morții 273

sunt și spirite nenorocite, într-o situație de plâns. Spiritele controloare ne-au spus că, printre ele, erau din cei care se sinucisese. Unul din aceste spirite nefericite ne-a vorbit așa de distinct, că mulți din membrii cercului au crezut că este o persoană pe care o cunoscuseră în timpul vieții și deseori am fost rugat în timpul ședinței să mă rog cu voce tare pentru ele. Controloarele afirmău că rugăciunea era de un puternic ajutor pentru acești dezmoșteniți.

Acest spirit noi îl distingeam cu un nume foarte banal în Islanda: Ion și am avut foarte bune probe de identitatea lui. În disperare se sinucisese, aruncându-se în mare. Era Jan Evensson, de la S.I., atât de curiosul scriitor islandez,

care a câștigat un renume mare în literatură”.

Trebuie știut că într-o seară de experiență se pot încorpora succesiv într-un mediu de încorporare numeroase ființe spirituale.

Profesorul Nielsson afirmă: „într-o seară 26 inteligențe diferite s-avusuccedat și an vorbit, prin gura mediului, care era în transă. Toate erau distincte mia de alta”.

SPIRITELE ÎNCORPORATE VORBESC ÎN LIMBI STRĂINE, PE CARE MEDIILE NU LE CUNOSC.

I. Iată cum descrie profesorul Nielsson experiențele sale cu privire la asemenea încorporări:

„Cea mai mare parte din cercetătorii psihici au început aceste cercetări fiind sceptici sau chiar adversari înverșunați ai spiritualismului. Dar toți aceia care au aprofundat studiul, nu în câteva săptămâni sau câteva luni, ci într-o serie de ani, toți au fost convinși de realitatea fenomenelor și mulți dintre ei au fost convinși de posibilitatea de a intra în relație cu ființele Inteligente ale lumii, care ne este invizibilă și în particular cu morții scumpi. Aceștia au dorința arzătoare de a ne întreține despre supraviețuirea lor, de a ne aduce consolare și întărire, de a ne comunica cunoștințe mai întinse asupra drumurilor miraculoase, care duc la Dumnezeu și asupra măreției creațiunii.

La început, experiențele noastre. Le conducea tânăra d-ră din lumea cealaltă, care iscălea „Stulkan” (domnișoară, asistată de o inteligență masculină, care se dădea drept bunicul mediului. Dar aceste două inteligențe sau «conducători-controlori», se plângău că nu posedau o putere suficientă asupra mediului: mediul nu li se supunea îndeajuns și ele aveau mare dificultate în a-l proteja contra altor spirite, mult mai puțin dezvoltate, care luau din forța psihică ce emana din mediu. Din când în când se putea observa că mediul în transă se speria de ceea ce el numea

spirite.

Pentru a împiedica aceasta, noul control luase direcția experiențelor. El era foarte energic și autoritar și refuza la început să ne spună cine era. El se servea de un pseudonim. Cel puțin el nu vrea ca mediul să știe cine era el. El ne ruga să ținem secret acest lucru de mediul Indridason. El ne-a spus apoi, că era fratele bunicului mediului, îi era teamă că mediul nu s-ar mai fi pretat la experiențe, dacă ar fi știut că el (controlul) era rudă cu mediul. Pentru asta el dorea să-l domine complet.

«Trebuie – zicea el – să convingem pe mediu să respecte pe controlor.

El pretindea, că în viața sa pământească fusese profesor la Universitatea din Copenhaga. Poate acesta era motivul pentru care el era ajutat de un danez, foarte competent în a-l ajuta.

Ajutorul danez, care asista pe controlorul mediului Indridason, ne-a povestit că numele lui, când era pe pământ, fusese Emil Jensen, fabricant, și că locuise în Copenhaga.

Acum puteți înțelege ce enorme dificultăți trebuia să învingă Jensen ca să vorbească o limbă prin trucajul creierului mediului. Mediul Indridason nu învățase și nu știa altă limbă decât cea islandeză; și limba islandeză și cu cea daneză sunt așa de diferite și chiar mai diferite decât daneza și limba germană. Indridason învățase ceea ce învață copiii de la țară din Islanda. Dor Jensen a reușit într-un mod miraculos, deși din când în când cuvintele ajungeau pe buzele mediului puțin estropiate. să se exprime prin gura mediului în cea mai bună limba din Copenhaga.

Ceea ce a făcut din capul locului popular între noi pe Jensen, a fost următoarea comunicare, care ne-a făcut-o într-o seară în limba daneză, pe care mediul n-o cunoștea:
„Este un mare incendiu pe una din străzile Copenhagâi și

casa care a luat foc era o fabrică”.

Glumind, el spusese unuia din prietenii mei, asistenți la ședință, că el se interesa încă de uzine, deși era în cer; căci știți că el ne spusese, că fusese fabricant în timpul vieții. Mă ocupai cu mult interes să știu, dacă el putea, în realitate, aici, în Islanda, să ne vorbească de un incendiu, capre în același moment izbucnise în Copenhaga. Pe vremea aceea n-aveam telegraf. Era în ziua de 24 noiembrie 1905. Ca să avem un martor afară de cercul nostru, mă dusei la unchiul meu, Haligrimur Sveinsson, care era atunci episcop și îi comunicai ceea ce Jensen ne spusese, îi rugai să înregistreze în scris aceasta și să controleze în ziarul „Politiken” din Copenhaga, când II va primi.

În timpul Crăciunului sosi primul vapor-poștă din Danemarca și unchiul meu curios căută descrierea incendiului în „Politiken”: Într-adevăr, incendiul avusese loc. Fabrica de lămpi și candelabre din Copenhaga luase foc în strada Regală. Ziua și ora arătate de Jensen concordau exact.

La prima ședință de după Crăciun, comunicăm lui Jensen ceea ce citisem în „Politiken” și îi mulțumim. El se bucură că prin această știre, pe care ne-o dăduse, putuse să convingă scepticismul nostru.

Repede făcurăm cunoștința mai multor personalități spirituale sau personalități mediumnice, spre a ne servi de termenii științifici. Spontan ele pretindeau că erau spirite dezincamate, care trăiseră înainte pe pământ. Eu mărturisesc, că am avut totdeauna un oarecare respect de ceea ce spuneau aceste personalități spirituale. Controlul părea că avea un stat major de colaboratori, din care cea mai mare parte erau islandezi (adică trăiseră în existența lor pământească în Islanda), iar unii erau străini. Unul din străini a fost numit totdeauna în cursul ședințelor „medicul norvegian”.

El zicea că fusese în cursul vieții sale pământești o cunoștință a profesorului de Universitate din Copenhaga, controlul suprem al experiențelor. Acest norvegian se exprima prin gura mediului în limba oficială norvegiană; dar el declara că putea vorbi și în limba populară norvegiană și din când în când el se servea de cuvinte pe care noi nu le înțelegeam și pe care trebuia să le căutăm în dicționarul lui Ivar Adsen, unde le găseam. De exemplu, el ne spuse odată: Aceasta trebuia să fie numai un „Emning”. Noi nu înțelegeam acest cuvânt, dar descoperirăm mai târziu în dicționar, că el însemna: „pregătire”.

Acest medic norvegian a fost apreciat de noi în mod deosebit și prietenii noștri din lumea cealaltă aveau multă stimă pentru el. În afară de el, patru preoți aparțineau statului major; de asemenea un țăran extraordinar de brav și bine dotat, însoțit de câțiva din prietenii săi.

Din când în când veneau, cu titlul de asistenți, un medic olandez, un medic englez și un ofițer german, (cred). Acesta din urmă a dirijat un moment levitațiile. Am aflat numele a cea mai mare parte din eu Dar dacă în realitate se numeau așa, nu pot să știu. Ceea ce pot numai să spun este că am fost foarte surprins, când cu ajutorul unui dicționar german, am constatat că un german cu numele pronunțat de mediu, existase în realitate pe pământ. Afirm că mediul în stare normală nu cunoștea acest dicționar și încă mai puțin numele; deși acest nume ne-a fost comunicat, în timpul transei mediului, de unul din spiritele conducătoare prin intermediul corpului mediului.

Am experimentat cu acest mediu mai mult de 5 ani și aveam periodic una sau două ședințe pe săptămână, de la jumătatea lui septembrie până la sfârșitul lui iunie. Personalitățile spirituale erau prezente la ședință cu aceeași punctualitate, ca și cum ar fi fost persoane trăind pe pământul nostru. Nu s-a întâmplat niciodată ca ele să se confunde, deși pentru a vorbi, trebuiau să se servească de același corp”.

II. Eminentul scriitor psihic Leon Denis, în cartea sa „Problema ființei”, citează cazul judecătorului Edmonds, președintele Curții supreme de justiție din New York, care în 1860 a experimentat în compania câtorva persoane, având ca mediu vorbitor de încorporare pe fiica sa, m-se Laura. În această stare, miss Laura, care nu cunoștea decât limba engleză, vorbea diferite limbi.

„D-l Green, membru al «Cercului Edmonds», a introdus într-o seară pe un grec, numit Evanghelides. Acesta, prin intermediul d-rii Laura, în transă, s-a întreținut în grecește cu un amic decedat în Grecia, fratele patriotului Botzaris. D-l Evanghelides a recunoscut pe amicul său în mod precis prin revelațiile făcute de amicul său încorporat în mediu, privind fapte intime din trecut. Amicul decedat anunță totodată domnului Evanghelides moartea unuia din fiii săi, pe care el îl lăsase sănătos la plecare. Zece zile după această ședință, o scrisoare a confirmat decesul fiului lui Evanghelides.

Judecătorul Edmonds afirmă, că fiica sa n-auzise niciun cuvânt grecesc și nu studiase niciuna din limbile în care ea se exprima în stare de mediumnitate. La această ședință asistau 18 persoane, printre care dl. Green, artist din New York, dl. Arllen, președintele băncii din Boston, doi antreprenori ai drumului de fier din Statele din Vest, miss Keyer, nepoata lui Edmond etc”.

Cititorul trebuie să remarce și să se convingă, că mediul d-ra Laura Edmonds vorbea în transă în grecește, limbă pe care n-o cunoștea, iar mediul Indridason, de asemenea în transă, vorbea când în limba norvegiană, când în limba daneză, limbi pe care nu le cunoștea în stare normală și pe care nu le învățase niciodată.

Cu aceste cunoștințe, cititorul va putea să-și explice cum d-ra Neuman, de care am vorbit în capitolul I, poate x orbi în limba arameeană, în timpul transei ci săptămânale- Cu aceleași cunoștințe, cititorul va putea să priceapă și să

se convingă de adevărul absolut din „Faptele Apostolilor” și anume de faptul vorbirii în limbi străine a apostolilor, imediat după pogorârea peste ei a Duhului Sfânt.

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.

Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.

Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.

Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: «Toți aceștia care vorbesc, nu sunt ei galileeni?

Cum dar îi auzim vorbind fiecareuia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Părți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei despre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliți, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre cuvintele minunate ale lui Dumnezeu.

Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă și ziceau unii către alții: – Ce vrea să zică aceasta?» „(Fapte 2 – 4 – 12).

Rog pe cititori să observe și să mediteze. Când „Legea” (Decalogul) a fost dat de Dumnezeu, cu glasul Său pe muntele Sinai, a fost dat într-o singură limbă, limba poporului ales. Când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra apostolilor, a anunțat mântuirea în toate limbile, a vorbit tuturor popoarelor în limbile lor, arătând harul și iubirea Sa tuturor neamurilor.

Atunci s-a împlinit cuvântul spus apostolilor de Mântuitorul, că: „vor vorbi în limbi noi” (Marcu 16 – 17).

Și era ziua întâi a săptămânii, ziua începutului zidirii Bisericii, în care au fost chemați la viață toți fiii oamenilor.

ACȚIUNEA SPIRITELOR RELE INVIZIBILE

Ca exemplu de ceea ce poate să se petreacă, din

fericire rar, în ședințele spirituale, îmi permit să reamintesc ceea ce urmează, scrise de Nielsson:

„Ședeam, într-o seară singur, cu mediul îndărătul cadrului cu sârmă, care ne separa de la pardoseală până în tavan și dintr-un perete până în celălalt, de cele trei persoane, care ședeau de cealaltă parte a cortinei de sârmă și care erau: medicul sceptic Gutmundur Hannesson, oculistul Bjørn Olafsso» și scriitorul Einar H. Kvaraiv După o luptă dârză cu 2 inteligențe, care erau în particular grosolane în expresiile lor, m-am așezat cu mediul pe scara care conducea la catedră. Am pus amândouă brațele mele împrejurul umerilor mediului și am presat ambele sale gambe între genunchii mei, spre a-l controla. Atunci, catedra* care era bătută în coie, în zid și în pardoseală, fu deodată smulsă și sfărâmată șizvârlită pe pardoseală până la cadrul de sârmă. Continuum să țin mediul destul de tare, dar am fost aruncat cu mediu cu tot în aer, așa că am zburat amândoi și am căzut mult mai departe pe pardoseală. Mi-am lovit mâinile în cădere și mediul fusese atât de strâns de bucățile smulse ale catedrei, că vârful unui cui pătrunsese profund în carnea sa, la cădere”.

Îndrăgiții.

Fiindcă sunt persoane, care nu pricep ce erau „îndrăciții”, de care se vorbește în Evanghelie, pe de o parte, și pentru a arăta și pericolele la care se pot expune experimentatorii ușuratici în spiritualism, pe de altă parte, voi reproduce, după doctorul Gibier (Analyse des choses, pag. 160 - 167), cele ce urmează:

„Într-o împrejurare, pe care n-o voi uita niciodată, chiar dacă aș fi trăit o mie de ani, am văzut de aproape imensul pericol, la care expune acest fel de studii, dacă nu se iau măsurile necesare, de care nu trebuie să se depărteze niciodată experimentatorul. Trebuie să mărturisesc, că în acel timp, mă ocupam cu studiile psihice

cu oarecare ușurință, tratând acest subiect ca oricare altul și cînsiderându-l ca o parte oarecare a fiziologiei. De atunci, am înțeles că trebuie să uzez de oarecare forme, fără care un experimentator neprevenit poate avea de suferit.

Iată faptul. În ultimele luni ale anului 1886 făceam aproape în fiecare zi și mai ales seara, experiențe asupra forței spirituale. Două ședințe au fost în special foarte accidentate. Aceste ședințe aveau loc într-un laborator al vechilor așezăminte ale Colegiului Rollin, transformat provizoriu, în acel timp, în școală practică a Facultății de medicină. Localul pe care îl ocupam și care îmi servea de laborator era vecin cu amfiteatrul de disecție al Facultății, unde în acel moment se găseau numeroase cadavre (pentru studiul anatomiei de studenții Facultății de medicină). În una din sălile acestui laborator chiar, adusesem, câteva zile mai înainte, cadavrul unui om, care îmi servise la studii de medicină operatorie. Aceia care sunt la curent cu chestiunile, de care mă ocup în acest moment, vor înțelega importanța acestor detalii.

Mediul care mă asista în cercetările mele era un american, M. Slade, a cărui forță mediumnică era emisă în cantitate suficientă pentru a produce materializări și transporturi de obiecte la distanță, fără contact într-o sâmbătă seara din luna decembrie 1886, mediul, doctorul de B. și cu ne-am dus la 9 seara la laboratorul din strada Lhomond. Doi din amicii mei, doctorul A. și M.L., publicist, redactor șef al unei reviste politice și literare, cărora le dădusem întâlnire la laborator, sosiseră deja. Laborantul meu preparase obiectele necesare experienței: ne propuneam să obținem tipărituri în ghips. Ghipsul a fost așezat într-un recipient sub o masă în jurul căreia ne-am așezat toți (afară de laborant). Recipientul a fost acoperit cu zăbrele de sârmă în formă de clopot, pe care am pus picioarele noastre. Sala era perfect luminată prin două lămpi cu gaz, din care una era deasupra capetelor noastre.

În ziua aceea am obținut numai urme neînsemnate, ca și cum un deget ar fi atins suprafața ghipsului, dar mai mulți dintre noi am avut pe hainele noastre pete de ghips, care nu fuseseră mai înainte. Mediul se plângea că nu se simte bine; el spunea că simte influențe rele împrejurul lui și nu putea să le îndepărteze, ca să nu se încorporeze în el. După ce am obținut o serie de fenomene, care ar fi fără interes să le raportăm aici, am ridicat ședința și am plecat. Mediul fiind slăbit, era susținut de domnul M.L. și de mine. În drum, din strada Lhomond spre strada Claude-Bernard, pe când căutam trăsură de piață, am fost asediați de o grindină de lovituri, ce se auzeau și se simțeau foarte bine (eu știu ceva) și care atingeau mai ales pe mediu. Aceste lovituri ne erau date de la spate în sfârșit am găsit o trăsură și mediul, care era foarte agitat și părea foarte speriat, s-a urcat în trăsură cu doctorul de B. În momentul plecării trăsorii se auzeau lovituri date în coșul trăsorii. Aceste lovituri au continuat – după spusele doctorului de B. – până la Champs-Élysées, unde locuia mediul. Ne dădusem întâlnire pentru sâmbăta următoare.

În ziua fixată ne-am reunit în același loc și în același număr, ca în ședința trecută: dl. M.L., doctorii de

B. și A., care practică medicina la Paris, mediul și eu.

De la început lucrurile s-au anunțat rău; abia intrați în curtea școlii practice provizorii, în momentul când mergeam pe lângă amfiteatrul de anatomic, am auzit deodată un şuierat, urmat de lovitura violentă a unui obiect, izbindu-se de gardul vecin. Obiectul era un mic flacon gol, de modelul acelora, care servesc să conserve piesele anatomice. Nimeni n-ar fi putut să se ascundă unde eram și noaptea nu era prea întunecoasă, în momentul când ne angajam în vestibulul care ducea la scara pe care trebuia s-o urcăm, ca să mergem la laborator, care era la al doilea etaj, cum se uitase să se aprindă gazul, care lumina scara, și întunericul era ca și complet, am chemat laborantul să aprindă lumina. În acest timp am început să

urcăm scara, care ducea la etajul întâi. Abia ajunși la primul etaj, mediul fiind întâiul și eu cel din urmă, o nouă şuierătură s-a auzit, urmată de zgomotul unui flacon zvârlit cu violență și spărgându-se în bucăți pe treptele celei de a doua scară, ce trebuia să urcăm. Când s-a aprins lampa, s-a găsit o cantitate de sfărâmături de sticlă, provenind din un flacon analog cu primul.

Ajunși în laborator, care era bine luminat, pe când eram așezați în jurul mesei (o masă pătrată, simplă, pe care o construiseam special), după ce am preparat ghipsul, am spus cu voce tare, jumătate serios și jumătate în gluma, în franțuzește, așa ca să nu fiu înțeles de mediu, care nu știa decât limba engleză, că dat fiind locul unde ne găseam, nu era de mirare ca vreun spirit rău al vreunui trup disecat să ne împiedice în studiile noastre. Abia sfârșisem de vorbit și mediul fu apucat de un fel de mișcare convulsivă, care îi agita tot corpul și un spirit rău se încorporează în el - ceea ce s-a petrecut atunci a fost înfricoșător: s-a sculat, cu ochii mari deschiși ca și cum ar fi vrut să-i iasă din orbite, a făcut câțiva pași în cameră și fiecare simțind că o să se petreacă ceva, stătea în gardă. Mediul se învârti, luă un scaun de laborator, fără spate, prietenii mei se retraseră într-o parte, iar eu care eram lângă perete eram în fața acestui american îndrăcit, făcut ca un Hercule, care părea că mă urmărește în special pe mine și de care eram depărtat prin masa pătrată, în jurul căreia eram așezați cu un minut mai înainte. Fața lui în acel moment era oribilă de văzută, cu degetul mâinii stângi mă arăta, iar cu mâna dreaptă ridica scaunul deasupra capului lui. Scena aceasta, în această veche cameră de Colegiu, improvizată în laboratorul de psihologie experimentală, era într-adevăr singulară, în acea noapte de decembrie. Prietenii mei terorizați stăteau de o parte și nu suflau un cuvânt. Eu nu pierdeam din ochi gesturile mediului, care părea supărat pe mine. El se apropie de mine și-mi dete o formidabilă lovitură cu scaunul spre cap.

Eu însă ridicasem masa, care era lângă mine și m-acoperisem cu ea ca un scut. Lovitura fu teribilă, scaunul izbi masa și masa fu crăpată în două. Totuși adăpostindu-mă sub ea, înaintai spre mediu, care căzu pe un scaun pradă unei convulsii. Noi ne precipitarăm asupra lui, ca să nu cadă, dar a fost în zadar, că el și-a revenit imediat, fără să știe nimic și pentru a nu-l speria, ne-am așezat din nou în jurul mesei.

De astă dată l-am așezat pe el lângă zid. Precauțiunea n-a fost inutilă, căci din nou a fost îndrăcit, posedat de un spirit rău. După ce a fost agitat convulsiv, s-a sculat, apoi s-a reășezat, cu fața contractată de un rictus înfricoșător, cil ochii ca Ieșiți din orbite. Sculându-se din nou, ne-am sculat și noi. De astă dată între el și mine era soba. El luă un scaun și veni spre mine; la rândul meu mă armasem cu un alt scaun ca să mă apăr, în această luptă ca și fantastică. Pe când venea spre mine, îmi veni în gând – nu știu prin ce forță – să fac o experiență încercând un mijloc, care îmi fusese indicat de o persoană foarte la curent cu aceste lucruri, ca infailibil în asemenea împrejurări. Dădui într-o parte scaunul ce țineam în mână și înaintai spre el cu cele 10 degete înainte, voină tare să-i sugerez imobilitatea. Proiectai asupra lui voința mea însoțind acest efort cerebral de un gest energetic. Efectul fu instantaneu, îndrăcitul zvârli înapoia lui scaunul ce-l ținea și cu care mă amenința. Mediul fu ca trăsnet, corpul său fu agitat de o tremurătură convulsivă și transportat brusc la perete, la 3 sau 4 metri de locul unde se găsea. Căzut și întins pe podea, toate membrele i se contractară. Câteva pase magnetice l-au adus în stare normală. Puțin după asta am părăsit acest loc așa de puțin propice pentru studiile psihologice, cu felinare în mână, pentru a lua trăsurile care ne așteptau în stradă”.

Iată un exemplu de îndrăcit temporar, prin încorporare de spirit rău în mediu.

Acum se va putea înțelege adevărul din Evanghelia

după Marcu (1 - 23, 24, 25, 26):

„În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: «Ce avem noi a face cu Tine, Iisuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu».

Iisus l-a certat și i-a zise Taci și ieși afară din omul acesta». Și spiritul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare”.

Și îndrăcitul doctorului Gibier, și Indrădtul din Evanghelie, când sunt părăsiți de duhurile rele, sunt scuturați cu putere prin convulsia mușchilor tuturor membrelor.

Trebuie știut că Mântuitorul „nu lăsa pe draci să vorbească (prin gura oamenilor în care erau încorporați), pentru că L cunoșteau” (Marcu 1 - 34).

D! n punctul de vedere al acțiunii îndrăcitului descris de doctorul Gibier cititorul poate vedea marea asemănare pe care o are acțiunea lui cu acțiunea regelui Saul din Scriptură:

„Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul și a fost muncit de un duh rău, care venea de la Domnul. Slujitorii lui Saul i-au zis: «Iată că un duh rău de la Domnul te muncește. Poruncească numai regelui nostru-Robii tăi sunt înaintea ta. Ei vor căuta un om, care să știe să cânte cu harpa; și când duhul rău trimis de Dumnezeu va fi peste tine el va cânta cu mâna și vei fi ușurat». Saul a răspuns slujitorilor săi: «Găsiți-mi, dar, un om, care să cânte bine și aduceți-l la mine».

Și când spiritul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui: Saul se simțea atunci ușurat și duhul cel rău pleca de la el”. (1 Samuel 16 - 14, 15, 16, 17, 23).

„A doua zi, duhul cel rău, trimis de Dumnezeu, a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca și în celelalte zile și Saul era cu sulita în mână.

Saul a ridicat sulița, zăcându-și în sine: «Voi pironi pe David de perete». Dar David s-a ferit de el de două ori”. (1 Samuel 18 - 10, 11).

„Altă dată spiritul cel rău, trimis de Domnul, a venit peste Saul, care ședea în casă, cu sulița în mână. David cânta. Și Saul a vrut să-l pironască cu sulița de perete. Dar David s-a ferit de el și Saul a lovit cu sulița în perete. David a fugit și a scăpat noaptea” (1 Samuel IP-9, 10).

Brusca trecere din starea de agresivitate năprasnică și neexplicabilă a îndrăcitului mediu american - din experiența doctorului Gibier - la starea sa normală de om liniștit, este foarte asemănătoare cu brusca însănătoșire a îndrăcitului din Evanghelia după Luca (8 - 27, 39).

„Când a ieșit Iisus la țarm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulți draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină și nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte. Era păzit, legat cu cătușe la mâini și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile și era gonit de draci prin pustii. Când a văzut pe Iisus, a scos un strigăt ascutit, a căzut jos înaintea Lui și I-a zis cu glas tare: «Ce am eu a face cu Tine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea înalt? Te rog nu mă chinui. Dracii cerând voie să intre în porcii din apropiere, căci nimic nu împiedică acest fluid rău să intre și în el - și voia acordându-li-se de Iisus, omul s-a vindecat și ședea la picioarele lui Iisus îmbrăcat și în toate mințile și îl ruga să-i dea voie să rămână cu El. Dar Iisus l-a trimis și i-a zis: «Întoarce-te acasă și povestește ce ți-a făcut Dumnezeu». El a plecat și a vestit prin toată cetatea ce-l făcuse Iisus*”.

Cititorul va putea pricepe și taina cuvintelor marelui epignostidan, sfântul evanghelist Ioan: „În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-l vândă”. În aceste cuvinte evanghelistul ne arată, că diavolul numai sugerase lui Iuda ideea vinderii Mântuitorului, dar nu intrase încă în el.

După aceea s-a încorporat în el diavolul, căci „Cum a fost dată bucățica, a intrat satana în Iuda. Iisus l-a zis: «Ce ai să faci, fă repede». Dar nimeni din cei ce ședeau la masă n-au înțeles pentru ce-i zisese aceste vorbe”. Acestea dovedesc că în acțiunea cu totul rea a omului satana e încorporat în el-Dumnezeu numește „insuflate” ceea ce noi numim „sugerare”. Dovadă următoarele cuvinte zise de Dumnezeu: „Nu vă temeți de împăratul Babilonului, de care vă este frică; nu vă temeți de el, zice Domnul, căci Eu sunt cu voi, ca să vă scap și să vă scot din mâna lui. ÎI VOI INSUFLA MILA de voi și vă va lăsa să locuiți în țara voastră” (Erechia 42 – 11, 12).

ÎNCORPORAREA DUHULUI SFÂNT

Ajunși aici, cititorii vor putea pricepe, că dacă cu voia lui Dumnezeu, fără a Căruia voie nu se poate mișca niciun fir de iarbă, se pot încorpora în om spiritele defuncțiilor și duhurile rele, atunci se poate încorpora în om și Duhul Sfânt.

Pentru încorporarea însă a Duhului Sfânt este nevoie de împlinirea tainei botezului, mister anunțat în Psalmul 73 (13): „Tu ai zdrobit capetele balaurilor în apă”, prin care Dumnezeu vestea eliminarea din om, prin botez în apă, a „stăpânitorului veacului acestuia”. Același mister îl prevestea mai clar prin Ezech-el (36 – 25.27): „Vă voi spăla cu apă curată și veți fi curați de toate păcatele voastre și de toți idolii voștri (duhurile rele) și voi pune în voi un Duh nou, voi pune în voi Duhul Meu”.

După cum după botezul Domnului S-a pogorât asupra Lui Duhul Sfânt, în chipul Porumbelului, tot așa în chip nevăzut. Se pogoară Duhul Sfânt asupra celor ce se botează, care devin prin aceasta fii ai lui Dumnezeu care zice în chip neauzit, ca și Divinului Iisus, la botezul Lui: „Acesta este fiul Meu cel iubit”.

Că Duhul Sfânt e în popoarele creștine se poate dovedi indirect: a) Ele sunt în fruntea civilizației, ele au

farul luminii și al puterii, ele au descoperit tainele materiei și forțelor puse la dispoziția oamenilor de Spiritul Divin. Lor li se datoresc așa-zisele minuni științifice ale electricității, vaporilor, trenurile, vapoarele, submarineele, telegraful cu și fără fir, cinematograful sonor, aeroplanele, zepelinul, radio și toate cunoștințele științifice în general; **b)** Astăzi niciun popor creștin pe tot întinsul pământului nu este sub stăpânirea sau protectoratul vreunui popor de altă religie, oricare ar fi ea. Pe când numeroase popoare mahomedane, budiste, brahmane etc. sunt sub tutela și stăpânirea popoarelor creștine.

Creștinii sunt, într-adevăr, copii ai lui Dumnezeu; dar sunt copii ascultători și copii neascultători; sunt copii care fac voia Tatălui lor și copii care fac voia lor proprie; ba unii merg până acolo, că nu vor să știe nimic de Tatăl lor, nimic de Cuvântul Lui. Nu este nicio mirare: „Mulți chemați, puțini aleși”, „Efraim s-a lipit de păcat: Iasă-l în pace!” (Osea 4 - 17).

Dacă copilul lui Dumnezeu rupe legătura personală și comuniunea, pe care trebuie s-o aibă neîncetat - prin rugăciune - cu Tatăl Ceresc și biruitorul nostru Domn Iisus Hristos; dacă nu-i cere neîntrerupt ajutorul Său este învins în lupta spirituală cu „domnitorul lumii acesteia”, al cărui câmp de bătaie - pământul - este bine cunoscut de el de veacuri multe. Acest domnitor invizibil caută prin toate ispitele materiei vizibile, ale nevoilor și plăcerilor noastre să ne sugereze necredința, îndemnându-ne continuu să părăsim „Cuvântul scris”, ca nedemonstrat și „Duhul Sfânt”, ca nevăzut.

Fără voia noastră, totuși, nimeni nu poate intra în noi.

Dumnezeu însuși nu silește intrarea în noi. El vine în noi numai cu învoirea noastră liberă* „Iată cu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mint*¹¹ (Apocalips O-20). Nici

satana, deci, nu va putea intra în om. Dacă se opune și nu voiește. Dar în om va fi sau Duhul Sfânt, sau duhul rău. Nimeni nu este neutru, căci „Cine nu este* cu Mine, este împotriva Mea” (Luca 11 - 23).

Cuvântul întrupat prin moartea Lui, fără păcat, a biruit pe satana. Hristos n-ar fi murit niciodată pentru Ei, fiindcă moartea este urmarea păcatului și, unde nu este nici păcat strămoșesc, nici păcat săvârșit, nu este nici moarte. El a murit spre a lua păcatul oamenilor asupra Lui și a dezrobi apoi de sub puterea satanei pe cei ce vor voi să fie dezrobiți. „Dacă Fiul vă face liberi (de păcat), veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8 - 36). El are toată puterea în cer și pe pământ: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28 - 18). Satana îi este supus și nu poate nimic fără voia Lui, de aceea zice apostolul Ioan de cel în care este Duhul Sfânt: „și Cel născut din Dumnezeu (Hristos) îl păzește și cel rău nu se atinge de El”. Și adaugă: „Voi, sunteți din Dumnezeu și l-ați biruit (pe cel rău), pentru că) Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume”.

În aceste cuvinte apostolul insuflat arată lămurit încorporarea Duhului Sfânt în om, puterea Lui și victoria lui sigură. Fără ajutorul Duhului Sfânt, trimis de Hristos, în cei ce i se roagă și L iubesc, înfrângerea noastră e sigură. Duhul Sfânt este locțiitorul Mântuitorului pe pământ, trimis nouă pământenilor să lupte cu puterea

Lui nemărginiți în noi și să înfăptuiască în viața noastră, plin noi, aceeași biruință, pe care a câștigat-o El.

Duhul Sfânt este Spiritul Divin și este un alt Eu al Domnului nostru, asemenea Domnului Nostru și, dacă al este în noi, biruința noastră este sigură. Dar noi decidem victoria sau înfrângerea noastră, prin alegerea noastră. Dacă primim sugestia celui rău, că Scriptura și Evanghelia nu sunt cuvântul Lui Dumnezeu, atunci părăsim Duhul Sfânt, fiindcă noi îl părăsim, nu El: „Domnul este cu voi,

când sunteți cu El; dacă-L părăsiți și EU vă va părăsi*” (2 Cronici 15 - 2), părăsire pe care o manifestăm prin necredință în „Cuvântul scris”, în Divinitatea și învierea lui Hristos și consecutiv prin săvârșirea de picate, care credem că sunt fără sancțiuni. În acest caz duhul rău este în noi și suntem cei închipuiți prin sămânța căzută lângă drum din „Pilda semănătorului”: „Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum sunt cei ce aud Cuvântul, apoi vine satana și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți” (Luca 8 - 12).

După părăsirea Duhului Sfânt (și intrarea în noi a duhului rău), pentru reîncorporarea în noi a Duhului Sfânt, se cere ca cel greșit să ceară iertare; este nevoie de împlinirea tainei pocăinței, care este întoarcerea omului de bunăvoie la Dumnezeu. „Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul, și Mă voi întoarce și Eu la voi” (Zaharia 1 - 3), (Ieremia 3 - 13); „Pocâiți-vă, copii răzvrățiți și vă voi ierta păcate” (Ieremia 3 - 22); „Dacă nu vă pocâiți, toți veți pieri” (Luca 13 - 3).

Pocăința stă în mărturisirea cinstită a tuturor păcatelor și în iertarea lor de Mântuitorul, prin preot, ispravnicul său pe pământ, hirotonit prin sugăciune și punerea mâinilor, cum se arată în Faptele apostolilor (6 - 6), 1 Timotei (4 - 14) și 2 Timotei (1 - 6) - căci El a zis, după înviere, apostolilor: „Luați Duh Sfânt! celor ce veți ierta păcatele, vor fi iertate; celor ce veți ținea, vor fi ținute” (Ioan 20 - 23).

Pocăința trebuie însă să fie adevărată întoarcere la Dumnezeu și o completă depărtare de păcat. Când Duhul Sfânt este cu adevărat în om, păzește cuvântul: „Voi pune în voi Duhul Meu și vă voi face să urmați poruncile mele” (Ezechiel 36 - 27).

După pocăință și iertarea păcatelor prin mărturisire, duhul necurat iese din om și reintră Duhul Sfânt. „Duhul necurat când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără

apă și caută odihnă. Fiindcă nu găsește, zice: «Mă voi întoarce în casa mea, de unde ani ieșit» și când vine o găsește măturată și împodobită (de Duhul Sfânt). (Luca 11 - 24, 25).

Pocăitul, născut cu adevărat din Duhul Sfânt, născut din Dumnezeu, nu mai păcătuiește: „Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3 - 9).

CAPITOLUL XI

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA DE ZGOMOTE CARE SE AUD DE CEI VII

Dumnezeu, văzând rătăcirea materialistă a occidentalilor, a revelat din nou spiritualitatea omului prin următoarele circumstanțe, pe care le voi descrie:

I. În decembrie 1847, după autorul american Hardinge, familia Foit, de origine germană, al cărui nume primitiv de Voss fusese americanizat, se stabilise într-un sat cu numele de Hydesville, situat în comitatul Wayne, circumscripția Arcadia, în America de Nord. Familia Fox se compunea din tatăl, John Fox, mama și din trei fete, dintre care numai Margareta Fox de 15 ani și Kate de 12 ani au avut un rol, astăzi devenit istoric în știința psihică. Prin aceste două fete și în special prin cea mai mică, prin Kate Fox, a fost din nou făcut cunoscut secretul morții, de o ființă invizibilă. Familia Fox aparținea Bisericii episcopale metodiste-Câteva zile după instalarea lor în locuința din Hydesville fapte ciudate de o intensitate mereu crescândă s-au produs în casa lor.

„Se auzeau - scrie Hardinge - lovituri bătute în ziduri, în pardoseală și în camerele vecine. Câteodată, când familia era reunită la masa de seară, se făcea un mare zgomot în camera de dormit a fetelor; fiecare aler

19 - Misterul morții 83

ga să vadă cauza tapajului; deși ușile și ferestrele erau închise foarte bine, fără să se poată găsi pe cineva în

cameră, mobilele se găseau răsturnate, sau puse unele peste altele. Aceste mobile chiar în prezența familiei erau agitate de o mișcare de oscilație, ca și cum ar fi fost balansate pe valuri. Acest fapt se producea mai ales pentru patul copiilor. Toată familia Fox vedea mobila lor mișcându-se ca și cum ar fi avut viață. Se auzeau pași mergând pe pardoseală, fără să se vadă nimeni. Fetele simțeau chiar mâini atingându-le.

Noaptea întreagă familia Fox făcea înconjurul casei pentru a surprinde pe acei care erau autorii perturbațiilor ciudate din casa lor. Dar nu descopereau pe nimeni și nimic.

În februarie 1848, viața familiei Fox devenise insuportabilă, în casa din Hydesville, pentru că noaptea nu puteau să doarmă din cauza zgomotelor și tulburărilor mobilelor; și nici chiar ziua membrii familiei nu erau lipsiți de aceste tulburări. În luna martie, zgomotele au fost variabile ca intensitate, dar la 31 martie 1848 au fost mai tari ca totdeauna. Pentru a suta oară, soții Fox au căutat proveniența acestor zgomote, fără niciun rezultat; mai mult încă, au constatat un fapt nou și neașteptat; au auzit sunete, care imitau perfect de bine zgomotele produse de ușile și de ferestrele care se deschid sau se închid.

Cea mai mică dintre fete, Kate Fox, văzând că aceste zgomote, în definitiv nu-i făceau niciun rău, ajunsese să se familiarizeze cu ele și cum familia credea și ca să le atribuie diavolului, mica d-ră Fox, numea pe acest autor misterios, în derâdere, dl. Picior crăcănat. Într-o seară, Kate Fox, bătând din palme zise într-o doară: „Fă ca mine, domnule Picior crăcănat” și imediat același zgomot fu repetat și tot de atâtea ori. Fetița atunci a făcut câteva mișcări arătând câteva degete și a rămas înmărmurită constatând că drept răspuns a fost bătut un număr de lovituri, egal cu numărul degetelor pe care ea le arătase pe tăcute.

„Mamă, mamă – zise ea – El și vede și aude”.

Doamna Fox atunci, extraordinar de mirată, zise ființei invizibile; «numără până la zece» și zece lovituri fură bătute. Mai multe întrebări fuseră puse invizibilului, la care i se răspunse foarte just. La întrebarea: «Ești tu un om?», nu se primi niciun răspuns. La întrebarea: «Ești tu un spirit?» mai multe lovituri netede și repezi fură date.

Prin acest mod de înțelegere, prin lovituri, ca răspuns la întrebările exprimate prin cuvinte, s-a aflat că agentul invizibil, care făcuse și continua a face atâtea tulburări, afirma că este un spirit Rămânea de găsit mijlocul mai ușor de comunicat cu acest spirit. Găsirea mijlocului de comunicare n-a durat mult, căci în câteva zile s-a descoperit dintr-odată mediumnitatea și telegraful spiritual, sau mai clar, mijlocul de comunicare prin lovituri. Găsirea mediumnității a rezultat din observația că fenomenele spiritului aveau nevoie pentru a se produce, de prezența Margaretei și Katei Fox, dar mai ales a trei Kate.

Prin mijlocul loviturilor bătute în ziduri – fiecare literă a alfabetului fiind însemnată printr-un număr corespunzător de lovituri – această inteligență invizibilă a declarat că se numise în viață Carol Rosna, că avusese meseria de colportor și a dat detalii cu privire la sfârșitul lui tragic, detalii necunoscute de nimeni, și a căror exactitate a fost recunoscută prin descoperirea osemintelor omenești din pivniță, la locul precis afirmat de agentul invizibil, ca fiind locul unde cadavrul său fusese îngropat după asasinat.

Prima comunicare cu invizibilul – zice Eugen Nu-s – stabilită de o fetiță de 12 ani, acest fenomen, care trebuia să năvălească în America și Europa, să fie exploatat de șarlatani, ridiculizat de ziare, anatematizat de religie, condamnat de justiție – a avut contra lui, toată lumea oficială, iar pentru el acea forță mai puternică decât orice: atracția miraculosului.

Familia Fox, care se considera ca însărcinată de Dumnezeu cu misiunea de a răspândi cunoștința acestor fenomene, fu exclusă din Biserica episcopală metodistă. Ea se refugie la Rochester, în urma persecuțiilor lui Carol Rosna, care dădea lovituri mereu și perturba interiorul casei. Dar la Rochester familia Fox dădu de persecuțiile locuitorilor orașului. Mulțimea se revoltă contra lor. Familia Fox se oferă atunci să dea o probă publică a fenomenelor înaintea populației din Rochester, reunită în cea mai mare sală d-n localitate, în sala Coryntian Hall.

Prima întrunire publică fu primită cu huiduieli și fluierături. Cu toate acestea se numi o primă comisie, care să observe fenomenele și să raporteze. După examenul cel mai minuțios, bine înțeles, contra așteptării populației comisia conchise la realitatea fenomenelor arătate.

Puțin satisfăcuți, cetățenii din Rochester aleseră o a doua comisie, care fu mai dârză ca cea dintâi. Mediile, adică Margareta și Kate Fox, fură căutate prin buzunare și peste tot, de comisarii feminini. Raportul acestei a doua comisii fu mai concludent și mai favorabil fenomenelor – Atunci indignarea populației a ajuns la culme și imediat o a treia comisie a fost numită, din persoanele cele mai batjocoritoare și mai incredule în posibilitatea acestor fenomene. Investigațiile au fost mai injurioase pentru sărmanele fete; dar cu urechea pleoștită, comisia a fost obligată să proclame că fetele aveau dreptate, că fenomenele de producere de lovituri și zgomote erau reale și că populația din Rochester trebuia să se închine în fața adevărului. Exasperarea populației de data aceasta era să depășească orice limită; era vorba să se linșeze și fetele medii și membrii comisiei. Când s-a făcut citirea raportului de a treia comisie, pe estrada sălii Coryntian Hall, familia Fox, amicii lor și comisiile celorlalte experiențe n-au datorat salvarea lor decât intervenției unui preot numit George Willets, care, în virtutea caracterului pacific al religiei pe care o profesa, a avut în aceste circumstanțe

dramatice o autoritate deosebită. Preotul George Willets s-a urcat pe estradă, înaintea mulțimii care voia să năvălească și a declarat că cei ce vor să linșeze pe cele două fete, vor trebui s-o facă trecând întâi peste corpul lui”.

Puțin a lipsit ca știința psihică sau spiritualismul să nu-și aibă martirii săi.

Cincisprezece mii de iscălituri au atestat adevărul producerii bățăilor în ziduri și mese prin d-ra Kate Fox.

Cunoștința existenței acestor fenomene se întinse cu mare rapiditate în America de Nord.

Judecătorul Edmonds foarte curând publică o carte asupra cercetărilor sale, pe care le întreprinsese cu scopul să demonstreze falsitatea fenomenelor psihice. Rezultatul final fu diametral opus celui ce și-l propusese autorul.

Apoi, savantul Mapes, profesor de chimie la Universitate, după ce combătuse în scris aceste fenomene, fu obligat să recunoască „că ele n-au nimic comun cu întâmplarea, înșelătoria sau iluzia”.

Mai târziu, în 1856, doctorul Robert Hare, profesor la Universitatea din Pennsylvania, a publicat o carte asupra acestor fenomene, al cărei răsunet a fost considerabil.

De la 1850 până la 1860 nu se vorbea în libera Americă decât de fenomenele spiritualismului. Societățile savante examinau faptele, preoții discutau, scriitorii, avocații, în sfârșit, toți se întrețineau cu aceste fenomene, unii admitându-le, alții negându-le. Alții au găsit ocazia să speculeze aceste fenomene, ceea ce a făcut pe Consiliul legislativ din Alabama să facă o lege, prin care se hotăra, că orice persoană care se va preta la manifestările spiritualiste să fie condamnată la plata a 500 dolari. Noroc că guvernatorul a refuzat să semneze legea, care astfel a rămas nulă.

II. Senatorul american Tallmadge, făcând și el experiențe cu renumitele dre Fox, a scris:

„Fenomenul următor s-a produs într-o ședință cu aceste fete. Luau parte la ședință generalii Hamilton, Waddy Thompson și eu-Ni se spuse să punem Biblia închisă într-o cutie a mesei. Era o mică Biblie de buzunar, imprimată cu litere foarte mici.

Câtva timp numeroase lovituri bătute cântă un marș, pe care îl cerusem noi, slăbiră și apoi încetară; alte lovituri, dând semnalul alfabetului, însemnau: „priviți.

Luai Biblia cu precauție, căci acum era deschisă. Loviturile alfabetice date din nou însemnau: „citiți”; de asemenea bătut numărul versetelor, ce invizibilul dorea să citim. Erau versetele 8, 11, 19 și 34 din Evanghelia Sfântului Ioan (cap. III):

„Spiritul suflă unde vrea și tu auzi vocea Lui, dar tu nu știi nici de unde vine, nici unde se duce.

Adevărat, adevărat vă spun: noi vorbim de ceea ce știm și atestăm ce am văzut, dar voi nu primiți mărturia noastră.

Și asta este condamnarea: că Lumina a venit în lume și oamenii au preferat întunericul Luminii, pentru că actele lor sunt rele.

Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu spune cuvintele lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu dă spiritul cu măsură.

În timpul acestei citiri, lovituri violente au accentuat cu o forță ciudată sentimentele exprimate.

După asta Invizibilul îmi spuse să pun foi de hârtie și un creion în cutia mesei. Imediat auzirăm zgomotul creionului pe hârtie și după asta lovituri. Privii în cutie sub masă; pe foaia de deasupra era scris:

„I'm with you still. John C. Calhoun” (Eu sunt încă cu voi).

Am arătat această frază generalului Hamilton, fost guvernator al Carolinei de Sud, generalului Waddy Thompson, fost ministru al Mexicului, generalului

Campbell din Havana, cât și altor prieteni ai lui Calhoun. Am arătat foaia de hârtie și unuia din fiii săi și toți au afirmat, că era un facsimil al scrierii lui John C. Calhoun”.

III. Voi cita două din experiențele făcute de Jacolliot cu fakirul Covindasami.

„Dădui drumul fakirului. Plecând îmi dădu de știre că în momentul când elefanții sacri vor bate miezul nopții în gongurile de aramă de la pagoda lui Shiva, el are să cheme spiritele familiare, care ocrotesc pe franghi (pe francezi) și că duhurile acestea au să vină să-și arate ființa chiar în odaia mea de culcare.

Indienii se înțeleg între ei de minune și ca să mă feresc de orice puțință de înșelăciune, îmi trimisei amândoi servitorii să doarmă la noapte în barcă. N-aveam nicio înclinare să cred în lucruri supranaturale. Cu toate acestea, dacă evenimentul, de care eram prevenit, s-ar fi produs, voiam să nu fiu victima unei scamatorii de rând. În orice caz, trebuia să fac tot ce-mi sta în puțință, ca să pun bețe în roate fakirului.

Locuința lui Peșva era clădită într-un chip ciudat. Ferestre nu sunt decât în partea dinspre Cange; alcătuită cum este, din șapte apartamente, construite unul deasupra celuilalt, toate camerele din fiecare apartament dau în niște galerii acoperite, iar terasele înaintează spre chei. Felul de comunicare de la un etaj la altul este din cele mai curioase: o singură scară duce de la apartamentul de jos, la cel care este deasupra lui; după ce străbați tot apartamentul acesta, cât e de lung, găsești în cea din urmă încăpere altă scară, fără comunicație cu cea dintâi, care duce la etajul de deasupra și așa mai departe, până la al șaptelea etaj. În care nu te poți sui decât printr-un pod mișcător, pe care îl poți ridica în sus cu ajutorul unor lanțuri și întrerupe astfel orice legătură cu etajele de jos.

Peșva îmi făcuse cinstea să-mi încredințeze tocmai acest al șaptelea etaj, mobilat pe jumătate oriental, pe

jumătate europenește și din care te puteai bucura de aerul cel mai răcoros și de vederea cea mai splendidă.

De îndată ce se întunecă bine, cercetai cu cea mai mare atenție toate încăperile apartamentului și încredințat că nimeni nu se putea ascunde undeva, ridicai podul mișcător și tăiai astfel orice comunicație cu restul casei.

La ceasul arătat, mi se păru că aud două lovituri foarte distincte chiar în zidul camerei mele. Mă îndreptai spre locul de unde păreau că vin aceste zgomote, când o bătaie scurtă, provenind din apărătoarea de porțelan, care ocrotea de țăntări și de fluturi de noapte lampa atârnată de tavan, mă făcu să mă opresc locului. Câteva zgomote se mai auziră la intervale neegale în grinzile de cedru ale tavanului. Apoi totul intră iarăși în liniște.

Mă îndreptai atunci spre capătul terasei; era una din acele nopți argintate, necunoscute de ținuturile noastre neguroase de miazănoapte. Fluviul sacru își desfășura tăcut pânza-i uriașă de ape, la picioarele Benaresului adormit. Pe una din trepte o formă omenească se desemna întunecată: era fakirul din Trivanderam, care se ruga pentru odihna celor morți.

Această din urmă întâmplare întrece? tot ce văzusem până atunci și negăsind nicio explicație satisfăcătoare, îmi zisei în mine că, afară numai dacă nu fusesem jucăria unei închipuiri, casa lui Peșva trebuia să fie clădită ca o cutie de scamatorie.

A doua zi așteptai pe fakir, întins pe terasă. Se făcuse noapte de-a binelea, când indianul intră fără niciun zgomot.

— Ei bine, îi zisei cu, îndată ce-l zării, zgomotele de care m-ai prevenit s-au auzit., akirul e foarte meșter.

— Fakirul nu-i nimic, îmi răspunse el cu cel mai mare sânge rece: el doar rostește rugăciunea și duhurile îl ascultă. Acelea care te-au vizitat sunt sufletele strămoșilor tăi francezi.

— Ai, dar, putere și asupra spiritelor străine?
— Nimeni nu poate porunci duhurilor.
— M-am exprimat greșit... Cum se face că duhurile unor francezi pot să asculte de rugăciunile unui indian? Ele nu sunt din casta lui.

— În lumile de sus nu sunt caste.
— Așadar chiar strămoșii mei mi s-au arătat astă noapte?

— Ai zis-o.
— Pentru ce nu mi-au vorbit?
— I-ai întrebat?
— Nu.
— Atunci nu te plânge; duhurile nu-și deschid gura decât pentru aceia care se roagă de ele.
— Ai putea să le faci să se arate?
— Ți-am mai spus, stăpâne, duhurile nu sunt la porunca mea

— Cu toate astea tu produci vedenii.
— Nu, fakirul nu produce nimic. Eu doar recit rugăciunile, care au puterea să le îmbrace cu o formă vizibilă”.

Voi reproduce, tot după Jacol Iiot, una din experiențele făcute cu fakirul, pe care am descris-o în parte, dar am eliminat expres fenomenele de lovituri (raps), spre a le expune în acest capitol.

„Fakirul era acum cu mâinile întinse spre un vas de bronz plin cu apă. Nu trecuse nici cinci minute și vasul începu să se clatine pe temelia lui și să se apropie încetul cu încetul și fără nicio zguduitură de vrăjitor. Pe măsură ce depărtarea se micșora sunete metalice se auzeau ieșind din vas, ca și cum cineva ar fi lovit în vas cu o varga de oțel. La un moment dat, loviturile devenirii așa de numeroase și de repezi, încât, efectul produs semăna cu căderea grindinei pe un acoperiș de zinc. Cerând lui

Covindasami să conduc eu operațiunea, la o singură poruncă a mea, loviturile se prefăceau când într-o uruitură neîntreruptă, când dimpotrivă se continuau cu încetineala și regularitatea bătailor unui orologiu. Cerui ca să se bată câte o lovitură din zece în zece secunde numai, și mă pusei să urmăresc pe Cadranul ceasornicului mersul secundarului. Zece lovituri sonore se auziră regulat timp de 100 secunde.

Pe masa salonului, care ținea de apartamentul meu, era una din acele cutii cu cântece, de care indienii sunt așa de entuziasmați. O pusei pe terasă și cerui ca bățile vasului de bronz să fie în măsura ariei ce avea să cânte instrumentul. Întorsei mașina și apăsai butonul, fără să mă interesez de aria la care era pus. Numaidecât izbucniră, ca o adevărată furtuna, notele repezi și săltărețe ale unui vals. Ciulii urechea către vas Un șir de băți scurte și iuți se auzeau în cadență cu regularitatea vârguței unui șef de orchestră priceput”.

IV. Maxwell, în tratatul său chat, se exprimă astfel cu privire la acest gen de fenomene:

„Am avut ocazia, cu câteva medii, să aud rapse răsunând pe o masă, care era la aproape doi metri de mediu. Făcusem o foarte scurtă ședință și părăsisem masa. Eram întins într-un fotoliu și mediul, în picioare, vorbea cu mine, când o serie de lovituri fu bătută în masa pe care o părăsisem. Loviturile pot fi auzite bătând în pardoseală, pe asistenți, pe mobile, pe ziduri și în tavan.

Mi s-a întâmplat odată să întâlnesc în voiaj, printre tovarășii mei de drum, un interesant mediu. Nu mi-a dat permisiunea să-l numesc, dar pot spune că este un domn foarte onorabil, instruit, ocupând o situație oficială. Am obținut cu el lovituri răsunătoare în săli de restaurant și în bufete de gări ale căilor ferate.

Într-o serie de experiențe, care au durat mai mult de doi ani, am avut ocazia frecventă să studiez loviturile care

au personificat diferite entități spirituale. Una din ele, care își zcea John, controlul Eusapiei, se manifesta prin lovituri repezi, semănând cu manipularea unui telegraf Morse. Alte entități băteau lovituri clare. Ele formau cu mediul Eusapia un grup de 4 individualități, care se numeau «Feele». Ele se amestecau în conversație, aprobând sau dezaproband ideile emise de experientatori. Ele păreau că pun un interes considerabil în experiențe și, când se discuta explicația probabilă a loviturilor, ele aprobau sau nu, prin lovituri convenționale-Câteodată, loviturile imitau izbucnirea râsului; aceasta coincidea fie cu o poveste amuzantă spusă de unul din asistenți, fie cu o tachinăric.

O altă entitate care personifică un bărbht, pentru care am avut cea mai mare afecțiune, produce lovituri grave. Intervenția sa s-a manifestat în condiții așa de curioase, dar de un caracter așa de particular, încât nu pot fi date în public. Voi cita însă o altă personalitate spirituală, de dată mai recentă. Ea se dă drept astronomul Chappe d'Anteroche și a povestit exact detaliile vieții și ale morții lui în California, pe care am controlat-o cu notița biografică privind pe acest savant, care se găsește în dicționare și mai ales în Larousse. El se manifestă prin lovituri mici, precipitate”.

V. Voi. reproduce din experiențele lui Crookes:

„Numele popular de raps dă o idee foarte falsă de acest gen de fenomene. În diferite rânduri, în experiențele mele, am auzit:

a) Lovituri delicate, ce ar fi putut fi atribuite unui vârf de ac; b) o cascadă de sunete pătrunzătoare, ca acelea ale unei mașini de inducție în plină mișcare; c) Detunături în aer (fine tunete); d) Ușoare zgomote metalice acute; c) Cracmente, ca acelea produse când o mașină de frecare este în acțiune; f) Sunete care seamănă zgârieturilor.

Aceste zgomote le-am constatat la aproape toate mediile. Dar niciun mediu nu se poate apropia, din punctul

de vedere al producerii acestor fenomene, de d-ra Kate Fox. Cu celelalte medii trebuie să te așezi ca să se poată dezvolta fenomenele. Am auzit aceste fenomene producându-se cu acest mediu, într-un arbore viu, pe un geam, în fir de sârmă, pe o tobă și pe parchetul unui teatru.

Contactul ei nu este necesar cu obiectele unde se aud zgomote. Am auzit aceste zgomote ieșind din pardoseală, din tavan, din ziduri, când Kate Fox era în picioare pe scaun; când ea avea mâinile și picioarele legate; când se găsea într-un balansoar suspendat de tavan; când era închisă într-o colivie de fier și când era în sincopă pe o sofa. Am auzit zgomotele pe mâinile mele, pe umerii mei.

Aceste zgomote sunt ele guvernate de o inteligentă?!

De la începutul cercetărilor mele am constatat că puterea care produce aceste fenomene nu era o forță oarbă, ci că o inteligentă îi era asociată. Astfel zgomotele, pe care le-am descris, au fost repetate un număr de ori determinat; au devenit tari sau slabe, după cererea mea; printr-un vocabular de semnale convenit dinainte mi s-a răspuns la întrebări și comunicări mi-au fost transmise cu o exactitate mai mult sau mai puțin mare”.

Nu mai continui cu citarea de noi experiențe, întrucât cred că cititorul s-a convins de existența lor, de varietatea lor și de agenții producători.

Pentru toate aceste fenomene mediile sunt pasive, zgomotele sunt produse de personalitățile spirituale cu forță fluidică, luată din medii, cu sau fără voia lor.

Cititorul trebuie să știe și să fie convins că producerea de zgomote de către ființele spirituale este de o raritate extraordinară, o dată în veacuri. Nimeni să nu atribuie acest caracter zgomotelor obișnuite și normale, care se pot percepe în camere și care sunt datorate – după cum se știe – dilatării materialelor din mobilele casnice.

CAPITOLUL XII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA FENOMENELOR ZISE DE TYPTOLOGIE

Mesele care răspund la întrebări au adus mulți aderenți spiritualismului și au zguduit mulți increduli. Masa, în genere, este o masă cu trei picioare. Persoanele care fac ședința pun ușor degetele pe marginea mesei. Printre persoane dacă este un mediu, fenomenele sunt mult mai întinse. Nimeni din experientatori sau asistenți nu trebuie să dea voluntar sau să încerce să dea vreo mișcare mesei cu mâinile sau cu picioarele, dar nici să se opună oscilațiilor, chiar ușoare, care s-ar simți. Experientatorii trebuie să urmărească cu totul pasivi, toate mișcările mesei.

Fenomenul ce se obține, după un timp de așteptare mai mult sau mai puțin lung, consistă în ridicarea unui picior al mesei, care revine în urmă pe pardoseală și face să se audă zgomotul unei lovituri mai mult sau mai puțin tari.

Unul din experientatori pune întrebările ființei invizibile invocate, sau acelei care se prezintă de la sine. Masa răspunde prin loviturile bătute de piciorul care se ridică. Se face convenție de exemplu ca o lovitură să însemne: da; două lovituri: nu. Pentru celelalte cuvinte, literele alfabetului sunt desemnate printr-un număr de lovituri care corespund numărului lor: a - o lovitură; **b** - 2 lovituri; e - 3 lovituri etc. Sau se poate ca pentru fiecare literă, pe care ființa spirituală vrea să o determine, să se bată o lovitură și atunci unul din experientatori, pronunță pe rând literele alfabetului și, la litera aleasă, masa dă o lovitură prin piciorul ei.

I. Iată o relație dată în privința acestui gen de comunicare de pastorul Wynn, despre care am relatat și cu altă ocazie, că el jură că nu afirmă în cartea sa decât adevărul.

Săptămâna următoare am făcut o vizită la Bradford și la Earby, pentru a predica și a face discursuri auditorilor mei de altă dată-Am tras la „Midland hotel” Bradford, pentru o noapte. Când am voit să plătesc nota, casierița mi-a spus: Nota dumneavoastră a fost plătită, de doi amici”. Am izbucnit în râs și explicai că trăisem cincizeci și doi de ani, dar că era prima oară, când constatam că mi se plătește hotelul de altcineva. Casierița râzând, refuză cu orice chip să dea numele prietenilor mei; atunci o rugai să le transmită mulțumirile mele. La Lightcliffe, trăsesem la Thomas Henry Hartley, diaconul bisericii mele din Earby, unul din oamenii cei mai cumsecade și credeam că el este binefăcătorul meu. Dor, ideea îmi veni, că dacă aș scrie domnului Hartley pentru a-i mulțumi lui și d-nei și dacă din întâmplare n-ar fi el, care ar fi plătit nota, ar putea vedea în recunoștința mea un fel de ironie, de care desigur nu sunt capabil. Deci ajuns acasă, m-am adresat mesei. Ea a rămas mută o jumătate de ceas. Deodată masa se plimbă în jurul camerei.

Rupert (fiul său) ne dădu numele său.

— Rupert ne-ai însoțit tu la Sandy Lane și la Earby?

— Da.

— Te-ai înapoiat odată cu noi astăzi?

— Da.

— Cine a plătit nota mea la «Midland Hotel»? Știi tu?

— Da, Clifford Sowden.

Am scris domnului Clifford Sowden din Sandy Lane și i-am mulțumit, explicându-i cum ajunsesem să știu, că el era binefăcătorul meu. Domnul Sowden mi-a răspuns că el și tatăl său, într-adevăr, plătiseră nota mea la hotel”.

IL Iată o altă relatare făcută de Eugene Nu-s în cartea sa „Choses de Pautre monde”:

„Încercăm în urmă o măsută, care, mai ușoară, se ridică sub mâini, imită mișcarea leagănului; nu mai este un lucru, este o ființă. N-are nevoie ca să înțeleagă nici de

cuvinte, nici de gesturi, nici de semne. E de ajuns să vrei, și repede, ca gândirea, merge, vine, se ridică în două picioare și se supune-Masa... vorbește cu ajutorul loviturilor bătute cu piciorul, dictează sentințe, învățăminte, fraze delicate sau profunde, cum este de exemplu fraza următoare: «Experiența singuratică este izvorul erorilor, halucinațiilor și nebuniilor. Pentru a face utile experiențele, trebuie să fi preocupat de Dumnezeu. Înalțați sufletele voastre spre Dumnezeu, spre a fi reînviat contra afirmațiilor celor ce se îndoiesc».

Îi cerem să vorbească englezește. Ea ne vorbește în mod foarte poetic. Mai multe expresii necunoscute de asistenți nu pot fi traduse decât cu dicționarul.

Apoi vin definițiile în douăsprezece cuvinte: «Desfid - scrie Eugene Nu-s - toate academiile reunite să formuleze brusc, instantaneu, fără pregătire, fără reflexie, definiții circumscrise în douăsprezece cuvinte, așa de nete, așa de complete și de multe ori așa de elegante, ca acelea improvizate de masa noastră:

Harmonie (Armonia): L'équilibre parfait de l'ensemble et des parties entre elles. (Echilibrul perfect al totului și al părților între ele).

Amour (Iubirea): Pivot des passions mortelles; force attractive des sens; element de la continuation. (Stâlpul pasiunilor muritoare, forța atractivă a simțurilor, element al continuității).

Bien (Binele): Harmonie de Vetre, association des forces passionelles en accord avec les destinies. (Armonia ființei, asocierea forțelor pasionale în acord cu destinele).

Mal (Răul): Trouble dans les phénomènes, discord entre les effets et la cause divine. (Tulburare în fenomene, ruptură între efecte și cauza divină)

Philosophie (Filosofia): Jeu de mots, fahtaisie de dictionnaire, analyse du vide, synthese du faux. (Joc de cuvinte, fantezie de dicționar, analiza golului, sinteza

erorilor).

Uneori opream continuarea frazei pentru a căuta noi înșine sfârșitul frazei. Un exemplu! masa ne dădea definiția credinței: La foi, ddifie ce que le sentiment navele et... (Credința dumnezeiește ceea ce sentimentul revelează și... Și ce? zic deodată oprind masa, pentru a o împiedica de a termina fraza. Se cer trei cuvinte; să căutăm. Noi ne privim, cugetăm și rămânem cu gura deschisă. Negăsind nimic, redăm mesei libertatea mișcărilor ei și ca termină liniștit fraza ei: „... et la raison explique” ... - (și rațiunea explică).

Ne-a fost imposibil să rămânem indiferenți la afirmațiile acestui personaj misterios, care puna și impunea ciudata lui personalitate, cu atâta limpezime și independență, superior nouă tuturor, care eram, cel puțin, în expresia și concentrarea ideilor.

Un alt mesaj obținut de Nu-s:

„Când timpul vine, nimic nu ar putea să rețină sau să-l înlânțuiască pe cel care trebuie să vă părăsească; asemenea prizonierului căruia i se dă libertatea, el zboa A către noile orizonturi, care îi sunt deschise. Nu plângeți prea mult pe doi care au zburat dintre voi, căci după ce veți fi cunoscut durerile separației, veți cunoaște și plăcerile revederii”.

Citez încă una din comunicările primite prin masă de Nu-s:

„Moartea nu este mormântul omului. Ea mărginește
302

forma ființei materiale, ea degajează elementul material; moartea inițiază sufletul la o nouă existență! neredeți-vă într-un destin, pe care vi-l faceți voi înșivă.

La această ședință a lui Nu-s, care a avut loc la Paris, strada Beaume nr. 2, luau parte pictorul Gh. Brunier, compozitorul Allyre Bureau, inginerul Franchot și alții.

III. Hașdeu scrie în cartea sa: „Sic cogito”:

„Disprețuind mesele, nici mesele nu mă iubeau. Cu toate acestea, fără a lua parte la învârtire, nu odată am privit-o șezând la distanță.

Un caz mi-a rămas întipărit în memorie și l-am găsit scris de pe atunci, pe un petic de hârtie. La 1881, petreceam într-o seară în familie la profesorul Pană Constantinescu. Căsnicii și amicii învârteau o masă, care răspundea foarte lămurit la mai multe întrebări de natură cifrică.

— Dumneata nu vrei să întrebi nimic? – îmi zise unul

— Ba da; întrebați-o câți lei am eu în buzunar? dar mai înainte să-mi spuneți fiecare din dumneavoastră, cam câți credeți că voi fi având. Erau patru lângă masă. N. mi-a spus, râzând: «n-ai nicio para»; P.: «a: un Napoleon»; M.: «ai zece lei»; T.: «ai cinci lei». Să adaug că cu însumi știam că am numai bani mărunți, dar nu știam deloc, câți anume.

Fiind întrebată, mesdoara a răspuns prin 23 băți de picior și s-a oprit. Am scos toți banii din buzunar, erau tocmai 23 lei.

IV. Profesorul Rocco Santoliquido, fost director general al Serviciului sanitar al Italiei, consilier de stat al Italiei și consilier al sănătății publice internaționale la Liga Societăților de Cruce roșie, a scris o foarte interesantă carte intitulată „Observation d'un caz de mediumnite intehectuelle. Spicuiesc din această carte următoarele:

„În septembrie 1906, înapoiat dintr-un voiaj, găsii în familia mea o mare noutate: se făcea «să vorbească masa». Fiul meu François introdusese această practică acasă la Frascați, după ce fusese admis la câteva ședințe în familia logodnicei lui, la Bellevue, lângă Neapolc. Experiențele fiului meu, întreprinse cu o persoană din familie pe care o voi nuihl cu prenumele ei, care este Luiza, reușiseră imediat. Luiza, care nu cunoștea nimic din spiritualism, află cu surprindere, prin comunicările mesei, că ea ora mediu.

La sosirea mea, fiul meu mă invită numaidecât să pun mâna cu el pe masă. Consimții surâzând, dar măsuța, în limbajul ei, mă respinse-Fiul meu rămase mirat de această respingere din partea mesei. Măsuța îi dete această justificare: «El nu crede în existența mea; el nu crede că eu pot citi în alte gânduri». Era adevărat și fusei surprins. Curiozitatea mea era deșteptată și voi să-mi dau seama de această noutate.

A doua zi, asistând la o ședință, dar fără să pun mâinile iftele pe masă, formulai în minte (fără să le exprim) o serie de 7 întrebări. Spre marea mea surprindere, fiecare din cele 7 întrebări primi un răspuns adecvat. Una din aceste întrebări era cu caracter delicat; răspunsul fu exact, dar brutal și tot mintal mă gândii: «oricare ar fi personalitatea care vorbește, poate o fi având dreptate, dar cu siguranță nu este un diplomat». Imediat masa dezvoltă răspunsul său voalat și termină: «Eu știu să ascund ceea ce trebuie să tac».

Printre aceste întrebări, două aveau pentru mine un interes capital, căci ele priveau pe fiul meu, care era la masă cu mediul și nu știa ce întrebam eu în gând. Ori. răspunsurile primite fură cu totul neașteptate și absolut dezagreabile pentru mine. Îndurerat surprins, repetai tot în gând cele 2 întrebări, schimbând mersul frazei. Răspunsurile urmând noul mers al frazei, sfârșiră cu aceleași concluzii.

Oricare ar fi izvorul unor asemenea avertismente, nu se poate să nu fii penibil impresionat. Voi deci să obțin detalii și să știu motivul evenimentelor nefaste ce-mi erau prezise. Dar nu primii decât răspunsul următor: «E mai bine să tac, decât să provoc o suferință inutilă».

Viii! evenimentele au confirmat prezicerile; evenimente nenorocite care s-au realizat, după cum mi se spusese, fără să fi reușit să le schimb cursul.

În urma acestor ședințe, am pus oarecare interes în

aceste experiențe. Dar nu jucam rol activ, împlineam rolul de secretar-Prin acest procedeu am primit comunăcări, - literă cu literă. Ele conțineau învățăminte filosofice remarcabile și de înaltă moralitate. Aceste învățăminte proclamă nemurirea sufletului sau veșnicia sufletului. Ele afirmă necesitatea resemnării la durerile pământești, nu resemnare pasivă, ci resemnare rațională, izvor de progres și de înălțare.

Iată câteva exemple:

a) Numai aceia sunt liberi, care iubesc prin toată ființa lor, pentru că eliberându-se de ei înșiși se găsesc înălțați și purificați. Iubirea este o rază de lumină, care pleacă direct din Dumnezeu, pentru a arăta omului drumul, care va duce direct la Dumnezeu.

b) Nu te voi decât pe tine, sufletul meu; dacă tu vrei, eu te voi iubi cum niciodată nimeni nu va ști să iubească... Aș vrea să te înalț din viață și să te duc acolo unde oamenii nu mai pot muri... Vino la mine. Eu singur, sufletul meu, voi putea să îndulcesc durerile și suferințele tale. Vino la mine și te voi iubi, cum nu se iubește pe pământ.

Durerea a fost stăpânul tău; vino la mine; voi ști să găsesc pentru tine toate bucuriile; voi ști să-ți dau. lumină. Te voi face să planezi deasupra luminii, îți voi arăta suferințele lumii; tu vei cobori acolo unde este mai mare durerea. Tu vei spune oamenilor, ce vor avea de suferit, câte lacrimi vor trebui să verse până ce adevărul să le aducă lumina-Plângeți, le vei spune tu, plângeți și așa sufletul tău va cunoaște bucuria. Binecuvântați durerea, care obligă pe om să privească în el și să se coboare în sufletul său. Și oamenii vor simți adevărul în cuvintele tale și vor fi consolati. Eli te vor binecuvânta și tu vei cunoaște atunci bucuria cea mai curată, aceea de purtător al bucuriei".

Frumusețea acestor comunicări, modul ciudat cum erau culese, m-au impresionat. Surprinzătoarele

răspunsuri la cele 7 întrebări puse în gând de mine mă atinseseră de asemenea. Cu toate astea n-aș fi pe calea acestor încercări, dacă în urmă n-aș fi fost martor al Unor fapte noi, pe care îmi era imposibil să nu le iau în considerație.

Către sfârșitul lui octombrie 1906, asistând la o sedință, voi să pun o întrebare. Răspunsul pe care îl ob

20 - Misterul morții ținui fu următorul: «Voi răspunde întrebării tale, dar mai întâi spune-mi, când vrei să termini chestiunea relativă la organizarea apărării maritime contra ciumei?».

Rămăsei mirat de această ieșire, întrucât organizarea fusese total terminată; eram sigur de acest fapt și spusei aceasta misteriosului meu convorbitor. Imediat masa îmi răspunse: «Nu, opera ta nu este terminată». Dădui din umeri, știind sigur, că de mai multe săptămâni toate lucrările Serviciului în această privință fuseseră terminate.

Totuși, a doua zi, cerui șefului meu de cabinet data decretului definitiv, nu pentru a mă asigura (n-aveam nevoie), dar ca simplă achitare de conștiință. Șeful meu de cabinet se duse să ceară dosarul și spre profunda mea surprindere, constatai că decretul definitiv, semnat câteva săptămâni mai înainte și care trebuia expediat la contabilitate, fusese uitat în dosar.

Trebuie să fac câteva observații importante: era imposibil de presupus că piesa principală ar putea fi uitată în dosar, în loc să fie trimisă la contabilitate. Toți funcționarii își făceau admirabil serviciul lor. Niciodată un asemenea incident nu avusese loc. Aveam convingerea absolută că totul fusese terminat. Niciodată n-am vorbit nimănui, nici membrilor familiei de afacerile serviciului. Mediul nu putea ști nimic din chestiuneadosarului.

Contabilitatea centrală a Ministerului de Interne și contabilitatea generală a Tezaurului, înștiințate imediat, se declarară neputincioase să remedieze situația, căci

bugetul fusese deja dat la Imprimerie. A trebuit, în ultimă instanță, să intervin personal pe lângă ministrul finanțelor, pentru a obține schimbarea necesară în proiectul de buget.

Într-o altă zi, asistam la o ședință, când cineva bătu la ușa casei melc. Înainte de a i se deschide, comunicarea fu întreruptă prin aceste cuvinte: «Rocco, tu trebuie să pânmiți persoanei care sosește, că o vei recomanda lui Tittoni. Tittoni era atunci Ministrul Afacerilor Străine. Fusci surprins, fiindcă nu primeam niciodată la mine acasă și nu așteptam pe nimeni. În realitate era un vizitator, venit să mă roage să-l recomand domnului Tittoni.

Într-o zi masa anunță, «că o să fie criză ministerială, dar că guverniul care va demisiona va veni din nou la putere, adăugând că, în ce mă privește pe mine, o să primesc o propunere periculoasă și că trebuie să fiu prudent». Nimic în acel moment nu făcea să se prevadă o criză. Prezicerea nu ceru mult timp, ca să se realizeze. Câteva ore după ședință se prezentă la mine un personaj, care nu venise niciodată și care nici n-a mai venit de atunci la mine și care îmi făcu o propunere cu caracter politic, pe care nu puteam s-o prevăd și care prezenta, după cum evenimentele posterioare mi-au probat-o, un pericol pentru mine. Câteva zile mai târziu se desfășură o criză ministerială, după cum o anunțase masa, criză extraparlamentară cu totul neprevăzută.

Din 1909 și în special din 1910 și 1911 încrederea mediului deveni mai mare și mediumnitatea Luizei se schimbă; ea începu să scrie automat. Ea era atât de ignorantă de ce scria, încât avea mare dificultate să citească scrierea ei automată și trebuia să recurgă din nou la masă, pentru a vedea reproducându-se fraza rău scrisă”.

V. Iată un episod, descris de Lodge, fost rector de Universitate, membru al Academiei din Londra.

„Incidentul următor este foarte scurt și foarte simplu: el se referă la alegerea lui Hindenburg la președinția

Republicii germane. În seara zilei de 26 aprilie 1925, soția mea și cu mine, țineam o ședință particulară cu două prietene englezoaice, la Paris. Conversam în familie cu Raymond (fiul său mort în război), prin intermediul măsuței, fără să ne gândim niciunul la afacerile publice și complet dezinteresați de ceea ce se petrecea în Germania. Când deodată, la ora 10 seara, Raymond încetează conversația, comunicând:

«Hindenburg a fost ales. Mă duc să văd serbarea. Bună scara. R. L.» >.

A doua zi, luni 27 aprilie 1925, o telegramă din «Ultima oră», în ziarul «Daily Mail» *, ediția continentală, scria: «Un mesaj al agenției Reuter, dat la ora 1 și 18 minute, declară că Hindenburg a fost ales»”.

VI. Victor Hugo, în 1853, fiind în exil la Jersey, a convorbit „cu mesele”. El a ajuns prin acest gen de experiențe la convingerea că lumea cealaltă este o realitate, că supraviețuirea după moarte este o siguranță. O parte din procesele-verbale ale ședințelor au fost publicate sub titlul: „Les tables tournantes de Jersey”. Cu această ocazie el a constatat că multe din ființele spirituale nu vor să se descopere și iau o mască, și acesta este misterul., care se adaugă la mister. O parte din personalitățile spirituale s-au prezentat numindu-se: „Eu sunt Romanul”; „Eu sunt Tragedia”; „Eu sunt Drama”.

Vom da câteva din răspunsurile date prin masă.

O personalitate, prezentată brusc, fără să fie chemată, pretindea că se numește Moise.

— Vorbește-ne I

— Adevărul absolut nu apare omului decât după moarte”.

În altă ședință se prezintă cineva pretinzând că se numea IV (ahomet El spune:

„Sufletele se recunosc între ele după lumina corpului lor. Cerul păstrează portretele vieții. Mormântul nu la vieții

decât corpul. Forma zboară în cer”.

Altă comunicare;

„Fii bun, bunătatea poate totul. Fii sărac, surâzând. Dumnezeu nu împrumută decât săracilor. Moartea este banca săracilor; prin ea ți se împrumută aripi pe amanetul ghetelor rupte. Fii generos. Te despoi jos, te îmbraci sus. Dumnezeu îți dă o îmbrăcăminte nouă și îți șa măsură pe zdrențele tale”.

La 2 ianuarie 1854 se prezintă Andra Chenier. El spune:

„Parftimul cimitirelor este cel mai dulce-Parfumul rozei de pe un mormânt, este totdeauna respirat de Dumnezeu”.

Iar altă dată a spus:

„Rugăciunea este buchetul trimis Cerului”.

CAPITOLUL XIII

MORȚII ÎȘI DOVEDESC SUPRAVIEȚUIREA PRIN PRODUCEREA SCRIERII INDIRECTE SAU SCRIERII AUTOMATE

Ființele invizibile pot să uzeze de mâna mediului, să o acapareze și să se servească de ea spre a scrie. Aceasta scriere a personalităților spirituale prin mâna mediului se numește „scriere automată”.

Acest fenomen trebuie bine scrutat. Mediile pot să înșele cu voință. Mediile pot fi autosugestionate; mediile pot suferi influența telepatică a experimentatorilor. Acest fel de mesaje sau comunicări trebuie să fie judecate cu o severitate extremă. Numai când se vor elimina toate posibilitățile de înșelăciune, de autosugestie și de telepatie, numai atunci scrierea automată va fi admisă.

Totuși scrierea automată sau mediumnică (prin mediu) este absolut sigură.

Sunt medii care scriu în limbi străine, pe care nu le cunosc, sunt comunicări scrise de copii înainte de a ști să scrie sau produse de persoane mai mari, dar care nu știu

să citească și să scrie, care nu pot fi cu niciun chip contestate de nimeni. Unele din aceste medii scriu automat, fiind în stare normală; altele scriu când sunt adormite artificial, când sunt în stare de transă.

În stare de transă ele dau o scriere de cele mai multe ori identică cu a persoanelor decedate, cu autografele și semnăturile lor proprii, fără ca mediile să fi cunoscut în vreun fel scrisul decedaților și fără să știe chiar că au putut exista vreodată persoanele care scriu prin mâna lor.

Savantul Crookes, așa de prudent în toate experiențele sale, s-a pronunțat astfel asupra scrierii automate: „Inteligența care dirijează aceste fenomene este câteodată inferioară inteligenței mediului și adesea este în opoziție directă cu dorințele ei. Inteligența este câteodată de un așa caracter, că ne face să credem să ea nu emană de la niciuna din personalitățile prezente”.

Faptele de scriere automată sunt neîndoioase. Retras într-o cavernă, Mahomet, cu o mișcare febrilă, a scris pe o mulțime de foi de palmier, pe care le-a azvârlit una peste alta. Când s-au strâns aceste foi și s-au coordonat, s-a găsit... Coranul 1).

I. Hudson Tuttle, din Cleveland (Ohio), era de 18 ani, un băiat servind la o fermă, fără instrucție și fără educație. Toată ziua era ocupat cu lucrările câmpului. Noaptea, în schimb, scria automat și a scris astfel o carte admirabilă: „Arcadele Naturii*”, care întrecea nu numai cunoștințele sale, care erau ca și nule, dar întrecea cunoștințele științifice ale timpului său. El nu avea la dispoziție nici cărți, nici bibliotecă, căci părinții lui trăiau într-o pădure și nu se ocupau decât cu agricultura. Volumul său a fost publicat în 1860, cu un appendice arătând originea sa. A avut trei ediții în America, a fost reeditat apoi în Anglia, tradus în limba germană de doctorul Ascherbrenner și publicat la Lipsea. Doctorul Büchner, șeful școlii materialiste germane, a citit această operă, fără să dea

atenție apendicelui și a crezut, din această cauză, că emană de la un om de știință; el a luat numeroase părți, pe care le-a citat în cartea sa renumită „Forța și materia*„. Mai târziu, când doctorul Büchner s-a dus în America să facă o serie de conferințe, a mers în Cleveland și a cerut să vadă pe Hudson Tuttle, „dorind - zicea el - să facă cunoștința unui om, care îi fusese de așa mare ajutor pentru opera sa”.

Mediul Tuttle i-a fost prezentat în timpul unui banchet. Când Büchner văzu pe tânăr și i se spuse cum acesta scrisese „Arcadele Naturii”, crezu că i se face o farsă. Doctorul Cyriax și dl. Teme cu greu l-au convins că-i spun adevărul.

j) Religia mahomedană este a treia religie, dală de Dumnezeu în ultimul timp (600 de ani după Hristos), simbolizată în a 3-a nevastă a lui A vream, Chetura. Această religie a fost, probabil, dată popoarelor aflate în stare de copilărie spirituală, care n-ar fi fost capabile să priceapă un Dumnezeu în trei Ipостaze și fiindcă nu erau capabile să conceapă niciun Dumnezeu - Spirit Nevăzut - religia le-a fost impusă cu forța. Acordându-le poligamia, dar ordonându-le dreptatea, mila, postul și rugăciunea, Mahomet cu sabia în mână, strigând: „Aiah akbar” (Dumnezeu e mare); El a făcut cerul și pământul și va judeca lumea și ceea ce trimite El oamenilor: moartea și chiar ce e mai rău decât moartea, este bun suprem”, a impus timp de 2 veacuri, prin urmașii săi, credința în Dumnezeu unor popoare întinse de la Delhi, din Indii, până la Atlantic, care înainte se închinau idolilor.

Pentru musulmani Coranul este Cuvântul lui Dumnezeu dai profetului lor Mahomet de îngerul Gabriel: Și așa trebuie să fie.

LI Se știe că istoricul și filologul Hașdeu a scris cartea „Sic cogito” după pierderea fiicei sale. În această carte el afirmă următoarele:

„Trecuse șase luni de la moartea fiicei mele. Era în martie 1889. Iarna trecuse, dar primăvara se făcea așteptată. Într-o seară urâtă și umedă, ședeam singur la masa mea de lucru. Înaintea mea erau hârtie și creioane. Cum - nu știu - dar, fără să știu, mâna mea luă un creion și îi puse vârful pe hârtie. Începui să simt la tâmpla mea stângă lovituri scurte și îndesate, ca și cum ar fi fost într-însa un aparat telegrafic. Deodată mâna mea se puse în mișcare, fără astâmpăr, cinci secunde cel mult. Când brațul meu se opri și creionul căzu dintre degete, mă simții deșteptat dintr-un somn, deși eram sigur că nu dormisem. Aruncaî privirea pe hârtie și citii acolo foarte limpede:

— «Sunt fericită: te iubesc; ne vom revedea; asta îți este de ajuns. Iulia Hașdeu».

Era scris și semnat cu scrisul propriu al fiicei mele”.

Ar însemna să acuzăm pe Hașdeu de impietate, afirmând că n-a spus adevărul, că a voit să se însele pe el însuși și pe alții.

III. Cucernicul Stainton Moses, pastor al Bisericii anglicane, savant și cugetător stimat, a fost și el un mediu de scriere automată. În opera sa „învățămintele spiritualiste”, el expune și starea de spirit, în care el primea comunicările lumii invizibile și diferitele mesaje scrise de el, pe această cale. Iată un extras din această carte:

„La 29 martie 1894 o comunicare fu scrisă în caietul meu. Scrierea îmi era necunoscută, foarte tremurătoare și zguduită; ea părea scrisă de o persoană extrem de slabă și în etate. Semnătura a fost o enigmă, până ce a fost descifrată de spiritul control. Acest mesaj emana de la o bătrână, de care nu auzisem niciodată vorbindu-se; ea murise când avea etatea de peste 90 de ani, într-o casă nu departe de cercul unde ne reuneam. Numele reședinței unde se scurseseră primii ani ai acestei bătrâne, etatea ei, data morții au fost date foarte exact de ea. Ea părăsise

pământul de câteva luni și se vede că vechea ei locuință o atrăsese și poate că astfel a dat și de cercul nostru, care se găsea în vecinătatea imediată”.

IV. Buletinul Societății de studii psihice, din Nancy, 1901, a publicat o comunicare făcută în ședința acestei Societăți, de la 29 martie, de dl. Fouquet, redactor șef al gazetei „L'Étoile de l'est” asupra fenomenelor de scriere automată, obținute în prezența sa de dl. P., mediul său. Cităm pasajele următoare: „Scrierea varia la infinit, după spiritul care scria. Fiecare scriere era ușor de recunoscut și de la primele cuvinte, știam cu cine aveam a face. În aceste scrieri, așa de neasemănate, niciodată n-am recunoscut scrierea proprie a lui P.

P. nu știa ce scria. Pe când mâna lui scria, privirea lui devenea ușor fixă și nu se dirija niciodată către foaia de hârtie. Cu toate astea nu dormea. Într-o zi o personalitate nouă se prezentă sub numele de Alfantis, scriind că a trăit în secolul al șaptelea, în Armenia, unde fusese preot. Am crezut că ne mistifică și i-am spus cu vocea: «Scrie numele tău cu litere armeneste». Îndată, scrierea mediului se schimbă și văzurăm apărând un fel de semnătură cu litere necunoscute, apoi o frază întreagă cu litere analoage și după ea traducerea. Niciunul din noi nu știam armeneste și nu puteam să verificăm. Am avut ideea să cer spiritului alfabetul armenesc, ca să am un mijloc de control. El scrisese alfabetul cu literele corespunzătoare. Comparând acest alfabet cu frazele scrise și numele Alfantis, am văzut că era concordantă. Alfantis ne-a dat informații asupra istorici și geografiei vechii Armenii, pe care n-am putut să le controlăm decât în parte. Mediul nu cunoștea aceste detalii. Experimentatorii nu și-au putut procura niciun fragment de scriere armenescă din secolul al 7-lea, ci numai o frază în armenesca modernă-Deși foarte diferită una de alta - cum ar fi limba franceză modernă de limba franceză din secolul al șaptelea - totuși spiritul a putut-o traduce și un student bulgar, care cunoștea Hmha

armeană, a confirmat traducerea" *

V7. Doctorul Dusart, la congresul din Paris, din 1900. de spiritualism experimental, a prezentat un memoriu asupra mediilor cu scriere automată, pe care le-a întrebuintat în experiențele sale. Extrag din acest memoriu următoarele: „Maria D. scrie automat. Caracterul scrieții și ortografia variază după persoanele postume, care se manifestă. Se recunoaște scriitorul înainte de a fi semnat. În mai multe cazuri, comparația scrierii persoanei moarte cu aceea a celui ce scrie, arată asemănări izbitoare.

Patru fete: de 12 luni, 23 luni, 3 și 4 ani, au scris singure sau reunite la o aceeași masă. Mesajele obținute, când erau simultane, reprezentau aceeași cugetare sub forme diferite. Acești copii zguduiau brațele și mâinile ca și cum ar fi voit să scape de cineva care le strângea.

Doamna B., lucrătoare de la țară, care nu știa să scrie deloc, sub influența unui spirit, a scris o jumătate de pagină cu o scriere conținând consilii”.

Mediile automate pure n-au conștiință de ceea ce scriu. La aceste medii numai brațul este influențat: numai de braț se servește persoana spirituală care se manifestă. Alte medii par a fi semiautomate. La acestea și creierul și mâna sunt influențate-Ele au conștiință de ce scriu și cuvintele vin în cugetarea lor, în momentul când se scriu pe hârtie.

VI. Iată o dare de seamă făcută de un institutor, cu privire la scrierea automată, periodicului „Revue Spirite” nr. din 15 ianuarie 1886.

„În 1854, eram institutor într-un sat, comuna mea natală, Amance (Meurthe). Întâmplarea a făcut să dau «de un număr dintr-o publicație asupra spiritualismului. Această lectură mi-a inspirat dorința să încerc experiențele, ale căror detalii le citisem. Cu toată buna mea voință și destul de lungă perseverență n-am obținut niciun rezultat. Nici mesele, nici scaunele nu sufereau

influența mea. În aceeași epocă aveam un tânăr institutor ajutor, care asista curios la încercările mele, dar nu lua parte. Când am părăsit partida, a început el să vadă, dacă cu el o să se învârtască sau o să bată masa. Acest tânăr constată deodată că era mediu și încă unul puternic; abia atingea un scaun sau omăsuță și ele începeau să se miște. Mult timp el nu s-a servit decât de măsuță pentru a stabili comunicările sale cu ființele invizibile, cu ajutorul unui alfabet convențional.

Noi ne treceam timpul cu aceste experiențe, în care nu era decât curiozitate. Într-o zi, ajutorul meu și eu ne gândeam împreună la inconvenientul pe care îl prezenta transmiterea prea înceată prin lovituri bătute. Se pierdea prea mult timp și eram expuși la erori. «Ar trebui, spuse Charles, ajutorul meu, să putem scrie cu un creion sau cu un condei» și imediat încercă. Luă un creion și o bucată de hârtie și deodată fuserăm speriați de rezultat-Creionul mergea cu o repeziciune uimitoare; toate cuvintele erau scrise destul de citeț și când o linie scrisă se termina, mâna mediului era purtată înapoi spre a începe alta.

Acest început a surprins atât de mult pe ajutorul meu, încât speriat a azărlit creionul. Câtva timp n-a mai reînnoit experiența, îi era frică; și de multe ori mi-am mărturisit că se simțea ca obsedat și constrâns să scrie. Cu toate acestea a reluat exercițiile acestea și le-a urmat la intervale, timp de un an. Câtă hârtie a consumat acest tânăr! Ce răspunsuri surprinzătoare, neașteptate și chiar stupefiante a obținut el, dar și foarte multe glume!

Această scriere era cu adevărat automată, pentru că ea era obținută în afară de voința mediului. El era complet inconștient de răspunsul sau fraza ce scria. El nu era adormit și de multe ori gândul lui era departe de ceea ce scria creionul.

Să-mi fie permis să raportez câteva fapte, continuă institutorul. Un preot de la catedrala din Nancy (preotul

care), auzind vorbindu-se de revelațiile surprinzătoare, obținute de tânărul meu ajutor, l-a chemat într-o zi le ai și eu l-am însoțit. Acolo se găseau reuniți șase preoți respectabili.

Se dete tânărului hârtie și un creion, invitându-l să răspundă la niște întrebări scrise și puse într-un plic pecetluit pe masă. N-am cunoscut niciodată natura întrebărilor puse, dar știu că primul răspuns sperie pe preoții care se priveau mirați de fraza ce fusese scrisă. Unul din răspunsuri fu făcut în limba latină; ori tânărul Charles nu avea cea mai mică noțiune de această limbă. Abatele care și prietenii săi nu voră să creadă decât după afirmația formală a mediului că nu știa deloc latinește. Ultimul răspuns obținut prin scriere automată ne-a făcut să ghicim natura întrebării. Acest ultim răspuns era: «Ce» ți pasă dacă luna este locuită sau nu, tu aici pe pământ ai o misiune de împlinit, îplinește-o».

Acest ultim răspuns fiind dat, ședința a fost încheiată și am plecat lăsând în cea mai completă mirare pe preoți, care voiseră să fie martorii acestei ședințe de spiritualism-Mai târziu tânărul Charles a părăsit școala mea, fiind mutat la școala din Ville-en-Vermois, tot ca institutor ajutor.

Într-o joi el trebuia să meargă la Saint-Nicolas să asiste la o conferință de institutori. Era iarnă, pământul era acoperit de zăpadă. În mijlocul câmpului el se opri se un moment să admire tabloul, pe care îl oferea zăpada albă; se rezemă pe bastonul lui, când deodată, îl simți» că i se mișcă în mână; lăsa bastonul liber între degetele lui și imediat bastonul scrise pe zăpadă:

«Charles, tatăl tău a murit azi dimineață; întoarce-te în sat și vei întâlni pe... care vine să-ți aducă această veste».

Numele era bine scris. Această veste îl înspăimântă pe tânărul Charles, dar el crezu. S-a întors în sat și prima

persoană, pe care a întâlnit-o, era aceea care fusese scrisă pe zăpadă și care i-a spus într-adevăr, că tatăl său, în dimineața aceleiași zile, căzuse dintr-un pod și murise.

Mai târziu, acest tânăr a fost numit șef de studii la colegiul din Commercyy. Într-o zi însoțea elevii la plimbare; era vară; o imprudență l-a pierdut. Fiind asudat, a băut apă rece și s-a culcat pe iarbă, la umbra unui arbore. Reintrat la colegiu, a făcut febră și a murit câteva zile mai târziu.

În ajunul morții, fiind în deplină conștiință, a simțit mâna dreaptă agitându-se, el a înțeles și a cerut infirmierului un creion și o bucată de hârtie și creionul a scris:

«Charles, pregătește-te; poimâine la ora 3 vei muri». El era convins acum și a treia zi la ora 3 după amiază în prezența unui profesor și a câtorva elevi și-a dat sufletul. Aceste detalii mi le-a dat profesorul însuși, care păstra cu pietate foaia de hârtie, pe care erau scrise cuvintele de mai sus.

Didelot. Roșieres-aux-Salines, octobree 1886”.

VII. Am spus în capitolul precedent că mediul Luiza, cu care experimenta profesorul Santoliquido, devenise mediu cu scriere automată. Iată unul din mesajele scrise automat:

La 18 iulie 1916 fu transmisă comunicarea următoare:

„Dragii mei, să nu văd stingându-se flacăra credinței în sufletele voastre. Păstrați sămânța bună, care vă va da viața în viață. Fiți și veți fi, v-am mai spus-o și altă dată.

Când cineva renaște, nu poate muri. Scumpă Luiza, pentru tine în special vorbesc.

Rugați-vă pentru nenorocita omenire. Rugați-vă ca marca suferință a ceasurilor acestea din război să nu piardă sămânța bună. Rugați-vă, dragii mei; vă binecuvântează”.

VIII. Hașdeu scrie de asemenea următoarele în aceeași carte citată:

„Aveam o ședință la 13 noiembrie 1890, nu scara, nici noaptea, ci pe la ora 10 dimineața.

Erau de față dr. D. Steiner, profesorul Bonifaciu Flore seu și profesorul Th. Speranță, iar ca mediu servea V. Cosmovici. Dacă nu mă înșel, tocmai la acea ședință dr. Steiner adusese pe consulul general austro-ungar D. Cavaler de Suzzara.

În acea ședință cu primesc deodată de la tatăl meu următoarea comunicare în rusește, pe care o dau în traducere: «În calitate de ultim descendent al familiei, tu ești dator a continua tezaurul limbii moldovenești: «Etymologicum Magnum Romaniae».

Comunicarea începea în franțuzește din partea fiicei mele și cu slova ei: «Attends, îl arrive. Le voilà». Urma apoi textul rusesc.

Tatăl meu cât timp era în viață îmi scria totdeauna în rusește, ceea ce nu știa și nu putea să știe nici mediul Cosmovici, nici ceilalți, căci eu nu am spus-o niciodată nimănui.

Ca basarabenii în genere, tatăl meu nu zicea niciodată: «limba românească», ci numai «limba moldovenească». Cosmovici, român neaș din Moldova, nu știe niciun cuvânt rusește; apoi Cosmovici era adormit când scria, cu ochii închiși”.

IX. În multe cazuri s-a făcut în mod neîndoios identificarea persoanelor invizibile, care scriu prin mâna mediilor.

Mediul profesorului materialist FJournoy, de la Geneva, într-o ședință scrisese automat fraza următoare:

«Astăzi, 21 mai, certific tuturor acelor care au cunoștință, că sunt Burnier, preot din Chessenaz».

Semnat: Burnier.

Cercetările profesorului Flournoy, făcute în comuna

Chessenaz (Haute Savoie) i-au revelat: 1. Existența reală a unui preot Burnier, mort de aproape un secol;

2. Identitatea scrisului și a semnăturii preotului, cu fraza scrisă de mediu în transă.

Într-o a hă ședință, afirmă profesorul Flournoy: un alt fost locuitor din Chessenaz, sindicul Chaumontet, a scris cine este și de unde este, prin mâna aceluiași mediu în transă.

Scrierea și semnătura sindicului Chaumontet au fost găsite de materialistul Flournoy identice cu scrisul și semnătura lui Chaumontet din timpul vieții.

Profesorul Flournoy caută să explice aceasta prin întâmplare și subconștient.

Printre cărțile sfinte avem o carte scrisă automat: Cartea Psalmilor, scrisă de prorocul împărat David. Domnul însuși ne-o mărturisește:

„Pe când erau strânși la un loc fariseii, Iisus i-a întrebat: «Ce credeți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?» «Al lui David» I-au răspuns ei. Și Iisus le-a zis: «Cum atunci David, FIIND INSUFLAT DE DUHUL, îl numește Domn, când zice: «Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până voie pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Deci, dacă David îl numește Domn, cum este el Fiul Lui?». Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. Și din ziua. aceea n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări”. (Matei 22 - 41, 46).

Dumnezeul întrupat zice, deci, că prorocul și împăratul Dav-d a scris psalmii „fiind insuflat de Duhul”.

Spiritul Divin cu mâna prorocului a scris, deci, tainele privitoare la Mântuitorul, pe care îl vestește ca Dumnezeu. adevărat: „Dumnezeu este Domnul și s-a arătat nouă” (117). Numeroși psalmi vestesc taina privitoare pe Mântuitorul: 2, 8, 15, 21, 33, 37, 39, 68, 71, 109, 116, iar psalmul 44 privește și pe Maica Domnului.

Am terminat capitolele care privesc experiențele.

* t

Unii necredincioși, spre a se convinge de supraviețuire experimentează cu „masa” iar alții cu „planșeta” sau „oudja”, despre care n-am scris nimic în acest volum. Cu toate că se pot obține și prin aceste mijloace, în anumite condiții de experimentare, rezultate neîndoioase, totuși, pentru că „fac însă studiile psihice cu ușurință” Intră în contact cu spiritele rele, care le debitează minciuni, (minciuna reîncarnării etc.) pe care unii le primesc ca adevăruri, iar alții rămân dezamăgiți.

Evangelhia arată clar că sufletul nu moare. Scriptura Vechiului Testament arată același lucru și oprește sub pedeapsă de moarte convorbirea cu cei plecați «finire noi: „Dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort să fie pedepsiți cu moartea; să-i ucideți cu pietre; sângele lor să cadă asupra lor” (Levitic 20 - 27); „Să nu fie la tine nimeni care să întrebe pe morți” (Deuteronom 18 - 11).

Deși nu suntem sub „Lege”, ci „sub Harul Domnului nostru Iisus Hristos, Care ne-a răscumpărat pe noi din blestemul Legii Vechi” (Galateni 3 - 13) și deși starea celor adormiți sub Noul Testament este alta decât a celor adormiți sub Lege, totuși slujitorii altarului, pe baza Scripturii, opresc aceste comunicări și ei trebuie ascultați, căci Dumnezeu a zis: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă” (Luca 10 - 16) și: „Cine nu vrea să asculte de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18 - 17).

PARTEA III

CAPITOLUL I MEDIUMNITATEA

Mediul este mijlocitorul între lumea spirituală fi cea materială. Mediul este un aparat delicat, care servește la dovedirea supraviețuirii personalității umane, cu toate amintirile și experiențele sale. Numai cu ajutorul mediului, se poate dovedi experimental că sufletul supraviețuiește. Pentru aceste motive, mediile trebuie încurajate, susținute,

respectate, îngrijite și cultivate.

Mediumnitatea este o stare psihică. A fi mediu este a poseda forțe psihice fluidice, ce pot fi puse la dispoziția ființelor spirituale invizibile, spre a le permite să se manifeste pe planul material. Din punct de vedere psihic, mediumnitatea este un dar de Sus; din punct de vedere medical este o stare particulară, dar compatibilă cu o perfectă sănătate.

Mediile sunt persoane care au darul de a-și exterioriza cu mai mare sau mai mică ușurință spiritul și corpul lor eteric. Când îndeplinesc acest serviciu, ele au o misiune de împlinit și trebuie s-o îndeplinească cu cea mai perfectă bună credință. Misiunea lor este cu adevărat un apostolat.

Mediumnitatea poate apare la orice etate: la copii, la adolescenți, la tineri și chiar la persoane relativ bătrâne. Fetele, în special, și sexul feminin, în general, sunt mai des dotate de mediumnitate. Bărbații totuși nu sunt lipsiți de acest dar. Copiii nu trebuie să servească drept medii, chiar dacă dovedesc facultăți mediumnice, fiindcă experiențele psihice făcute cu ei, le pot altera sănătatea. La un adult și chiar la adolescenți, bine dezvoltăți, mediumnitatea nu oferă niciun pericol, dacă experiențele psihice, la care se supun, sunt făcute cu grijă și cu măsură de oameni cunoscători, și dacă mediul duce o viață morală și curată, și-și înalță sufletul la Dumnezeu prin rugăciuni; altfel poate cădea în obsesie, de care cu greu se va vindeca. Controlul mediilor trebuie să fie de o rigurozitate extremă.

Cele mai dotate medii sunt cele care dau materializările complete. Din ceea ce a fost numit ectoplasma mediului, precum și din toată materia asistenților și pe care, într-un mod neexplicat, ființele invizibile și-o apropie integrând-o în corpul lor eteric, ele se formează luând toate aparențele vieții reale pentru un timp de câteva secunde sau câteva minute. Aceste ființe

venite din invizibil, aproape întotdeauna îmbrăcate în voaluri albe, ne dau dovada cea mai absolută a supraviețuirii personalității conștiente, după moarte.

Mediul geme ușor uneori, alteori are mișcări convulsive ale feței, intră în transă și deodată apare o ființă grațioasă învelită în voaluri albe mătăsoase; ea surâde, merge, vorbește, se topește; apare din nou, dă mâna cu asistenții, îi sărută, le vorbește din nou, permite să fie fotografiată, sau lasă întipărituri în parafină sau altă substanță, spre a proba venirea ei și apoi dispare în fața asistenților sau în cabinetul obscur. Mediul se deșteaptă și totul reintră în normal.

Sunt medii cu vedere psihică care în stare de transă pot vedea ființele spirituale și foarte rar le pot vedea chiar în plină conștiință, în stare de veghe. Ființa spirituală le apare mai mult sau mai puțin fluidă, asemenea unei siluete mai mult sau mai puțin precizată. Aceste medii par a filtra în afară de ele spiritul lor, care, exteriorizat parțial din materie, vede ființele spirituale. Este „darul deosebirii spiritelor. dat de Duhul”, după Sfântul Pavel.

Toți însă, uneori, în somnul natural putem avea vederea psihică și vederea ființelor dispărute. Mei mult încă putem avea și auzul psihic și auzi cuvintele ce ne spun aceste ființe.

Sunt medii cu auz psihic, medii auditive, cum a fost Jeana d'Arc. Născută la Domremy, la 1412, din țărani cultivatori de pământ, foarte religioasă, spovedindu-se în fiecare lună și cuminecându-se la toate sărbătorile mari, mergând regulat la biserică și deseori rugându-se pe câmp, unde păzea oile, că a fost salvatoarea Franței; ea, o simplă fată de țărani.

În 1425 ca a auzit de trei ori la scurte intervale de timp, în apropierea pădurii, unde se găsea cu oile el: „Jeana, tu ești menită să duci o altă viață și să faci minuni, căci pe tine te-a ales Regele Cerului pentru a reda fericirea

Franței și a ajuta pe regele Carol. Ia haine de bărbat, armează-te, tu vei fi comandantul războiului și totul se va face după hotărârea ta”.

În același timp ea spunea că a și văzut ființele spirituale, care i-au spus aceste cuvinte: „Am văzut cu ochii corpului meu, așa cum te văd și când au dispărut am plâns, căci așa fi vrut să mă ia cu ele.

Contra voinței părinților, învingând numeroase dificultăți, Jeana, în capul unei oștiri, a despresurat Orleans-ul și a făcut pe rege să se încoroneze la Reims. Jeana d’Arc a fost un extraordinar mediu; prin ea s-a făcut materializarea spiritelor Margareta și Caterina, care i-au apărut spunându-i numele lor și zicându-i că: „regele ei va recăpăta regatul Franței, cu voia sau fără voia adversarilor cu”. Arsă de vie la 10 mai 1431 la Rouen, mai târziu Biserica catolică a trecut-o între sfinte.

Sunt medii vorbitoare, printre care am citat pe d-na Piper și pe islandezul Indridason. Mediul așteaptă, intră în transă, o mișcare convulsivă îl zguduie și vorbește...

Cuvântul lui curge ca un izvor. Auditorul rămâne sub farmecul vorbirii lui. Un simplu mediu fără instrucție devine un orator sau un filosof; vocea lui devine sonoră, și domină pe asistenți. Mediul este transfigurat. Alteori vorbește cu oarecare greutate la început și apoi aproape cu ușurință în limbi străine, pe care nu le-a vorbit niciodată, pe care nu le-a cunoscut și nu le-a învățat niciodată. Este un dement? Este un halucinat? Nu. Cuvintele lui sunt logice, ele arată cunoștințe foarte întinse în subiectul pe care îl dezvoltă; el fascinează pe asis

21 - Misterul morții 321

tenth la un moment dat, înăbușit, se oprește; ochii lui iau privirea normală, figura lui devine ce era înainte de somn; se deșteaptă. Mediul devine ființa nulă, ființa ștearsă ce era înainte de ședință. Este darul; „cuvântului înțelepciunii, al feluritelor limbi și al cunoștinței” dat de

Duhul, după Sfântul Pavel.

Sunt medii ale căror forțe psihice permit ființelor spirituale să facă aduceri de obiecte, cum a fost Anna Roth și Heinrich Melzer din Dresda și Indridason.

Alte medii sunt vindecătoare. Prin aceste medii se obțin uneori cure miraculoase, care nu pot fi negate. „Este darul tămăduirilor” după Sfântul Pavel, dat de Același Duh.

Profeții Vechiului Testament erau medii ale Duhului Sfânt, medii ale Divinității.

Cititorii știu de asemenea că sunt medii cu scriere automată. Mâna alunecă pe hârtie, fără să știe ce scrie. Prin zguduirii, mâna se agită, scrie și se oprește brusc. Acest gen de mediumnitate trebuie judecat cu o mare rezervă și extremă rigoare. Numai când conținutul scrisului este deasupra facultăților normale ale mediului, numai în acest caz scrisul automat trebuie admis ca o comunicare a unei ființe invizibile.

Sunt încă medii ale căror forțe psihice pot fi întrebuințate de ființele spirituale pentru a produce fenomene fizice, ca mișcări de obiecte fără atingere, Icvitații, di ferite zgomote și lovituri în obiecte, fenomene de typtologie sau scriere directă.

În sfârșit sunt medii zise metagnomice. Ținând în mână un obiect „psihometric” care a aparținut sau aparține unei persoane, obiect pe care această persoană l-a purtat și l-a atins deseori, aceste medii arată planul de viață cu ceea ce se referă la trecutul, la prezentul și la viitorul ei. Prin aceeași enigmatică influență a obiectului psihometric, poate descrie viața unui defunct.

Pentru a ilustra acest gen de mediumnitate care se numește și metagnomie sau psihometric voi da în rezumat o experiență a lui sir Lodge, fost rector al Universității din Birmingham.

Experiența a avut loc în 1901. Mediul era d-na Thompson, din Liverpool. Davies, ajutorul profesorului

Lodge, fiind însărcinat să facă experiență cu d-na Thompson, acesta afirmă că mai târziu, 7 din 11 incidente, care trebuiau să aibă loc în viitor, s-au confirmat, celelalte patru rămânând să fie verificate într-un viitor mai depărtat.

Davies a făcut o altă experiență cu mediul psihometric care a reușit pe deplin. O cunoștință a lui Davies, David Williams era paralizic în pat, iar medicii considerau cazul, ca un caz bizar de paralizie. Davies propuse familiei să aducă mediului un obiect aparținând bolnavului. Fratele bolnavului, însoțit de Davies, a adus două obiecte, dintre care o bucată de șifori, pe care bolnavul o rula zilnic în mâinile sale. Fratele bolnavului, necunoscut mediului și fără să-i dea vreo informație a trecut obiectele aduse, în mâna mediului. Mediul spuse imediat că era vorba de un caz grav și că „bolnavul avusese un accident într-un loc profund și obscur, unde craniul îi fusese comprimat” și mediul a arătat precis locul comprimat, atingând capul domnului Davies. Ea găsisese că un cheag de sânge fusese în acel loc. Medicul nu afirmase aceasta.

Sir Lodge scrie: „Am considerat că era o bună ocazie să încerc o probă. Am rugat pe Robert Jones, medic care practica atunci în Liverpool, să consimtă să vadă și să examineze pe bolnav, fără să-i mai dau niciun alt detaliu. El constată o leziune a craniului în locul indicat de mediu. După a doua vizită, el s-a decis să opereze pe bolnav. O schemă indica locul rănirii neaparente specificată de mediu, cât și locul vecin unde trepanația a fost făcută. Operația făcută, medicul a constatat că nu era niciun cheag de sânge, dar admitea că trebuie să fi fost înainte.

Bolnavul, restabilit în parte, spune că s-a lovit de o bară pe când se urca cu ascensorul dintr-o mină, în Johannesburg, în Africa de sud.

Iată raportul chirurgical: 30 mai 1902. «Am operat pe

David Williams, practicând o deschizătură aproape de locul unde îmi părea că o depresiune există în craniu. Am constatat oarecare îngroșare și asperitate a osului luat și oarecare adeziune a durei mater de os. Dacă va fi existat vreun cheag de sânge, el trebuie să fi fost în întregime resorbit și aparența durei mater se pretează perfect la teoria unui cheag de sânge.

Deschizând dura mater am constatat că pia mater, dedesubt, părea a fi normală și că pulsația creierului era bine marcată îndepărtând astfel orice idee de presiune în interiorul craniului. Bolnavul se găsea în foarte rea condiție în momentul operației.

Semnat: ROBERT JONES

Post sriptum. Am uitat să spun că a fost fără îndoială o leziune a craniului indicată pe fața interioară.

R. J.»”.

Un asemenea mediu metagomic este descris în Faptele apostolilor (21 - 8, 9, 10, 11): „A doua zi ieșind Pavel și cei ce eram cu el, am venit la Cezareea. Am intrat în casa lui Filip evanghelizatorul, care era unul din cei șapte, și am găzduit la el. El avea patru fete fecioare care proroceau. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un proroc, numit Agab, s-a pogorât din Iudeca.

Și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile și a zis: Iată ce zice Duhul Sfânt: Așa vor lega Iudeii la Ierusalim pe omul acela, al cui este brâul și-l vor da în mâinile neamurilor”.

Se știe că profeția s-a împlinit întocmai.

CAPITOLUL II

ȘTIINȚA PSIHICĂ ȘI ȘTIINȚA MATERIALISTA

Materialism reduc tot universul la unitate: materia. Cu toate acestea, materia însăși nu este decât fantoma energiei. Masa și energia sunt același lucru sau cel puțin sunt două fețe ale aceleiași medalii - zice știința oficială. Când materia se disociază în atomii din care provine și

atomii trec, ca să zicem astfel, în lumea cealaltă, devin energie electromagnetică, energic inconștientă. Și cu asta s-a sfârșit totul; în afară de asta nu mai este nimic!

Geniile materialiste, văzând totuși că: „mesele se învârtesc, ca și pământul lui Galileu; că măsuțele vorbesc nici mai rău, nici mai bine ca profesorii de antropologie; că zidurile răsună de bătaie; că scaunele se plimbă în fața asistenților; că armonicele cântă sub mese). că cutiile ca și oamenii zboară prin aer fără contact; că flori cad din tavan și mâini vizibile sau invizibile le oferă doamnelor prezente; că creioane, nesuținute de nimeni, scriu pe hârtie sau între două ardezii, în toate felurile de limbi, sentințe filosofice sau adevăruri à la Palisse; că greutatea corpurilor, impenetrabilitatea materiei și toate legile naturii, sunt cu obraznicie violate de aceste persoane invizibile, care își bat joc de dinamometre și râd de mecanică; că ființe în carne și oase se plimbă în mijlocul asistenței, vorbesc limbi străine sau limba asistenților; râd» pozează înaintea fotografiilor* sau ca Katie King a lui Crookes, fac un tur de vals cu amfitrionul și istorisesc povești copiilor lor” și neputând să le tăgăduiască, unii văzându-le cu ochii lor, au dat la lumină imediat ingenioasele lor explicații.

Iată una din aceste explicații, care se referă în special la „materializări”, dată de doctorul în medicină Joire și admisă de mulți; „Unii subiecți posedă facultatea specială de a reuni imaginile mintale, emise de un grup de persoane prezente și de a le condensa ca un acumulator. Aceste imagini mintale se materializează atât de mult, încât devin sensibile ochilor și celorlalte simțuri ale persoanelor prezente, fiindcă iau toate proprietățile corpurilor materiale”. Cu alte cuvinte, ideea mediului și a asistenților, reunite într-un tot, se materializează într-o ființă omenească, în carne și oase, după cum am văzut, care se plimbă printre asistenți, vorbește, râde, strânge cu putere mâna, sărută pe asistenți, respiră, are puls, ochi,

păr, nas, în sfârșit o ființă vie cu toate calitățile unei asemenea ființe. Ori, în experiențele de materializare nu este nicio concordanță și înțelegere între asistenți și mediu, cu privire la persoana sau persoanele ce urmează să fie materializate în fața lor.

Și ce este ideea? După știința materialistă, ideea este rezultatul mișcărilor atomice, ce au loc în celulele cerebrale, în special în cele din substanța cenușie. Să admitem că acești atomi ar ieși în mediul ambiant din camera de experiențe, din toate creierele asistenților și al mediului. Cum ar putea acești atomi, odată ieșiți afară, să se reunească, să se grupeze și să dea naștere unei ființe vii, care să aibă toate atributele vieții? Prin forța voinței asistenților și mediului? Atunci de ce ideile și imaginile mintale ale asistenților, reunite la un loc de mediu, nu se materializează într-un obiect material neanimat? Într-un scaun. Într-un bufet de sufragerie, într-o statuie de piatră? De ce numaidecât într-o ființă omenească vie, care să afirme că a trăit altă dată pe pământ? Poate fi sigur doctorul în medicină că oricât ar experimenta și oricât asistenții, oricare ar fi numărul lor împreună cu mediul, ar dori și și-ar concentra gândurile ca să se materializeze în fața lor o masă de joc de cărți sau un maldăr de bilete de bancă, nu se vor materializa asemenea obiecte „în secula seculorum”, prin simpla condensare a aceleiași idei și reunire a imaginilor mintale. De obicei apar în sală, materializate, persoane. la oare nimeni din asistenți nu se aștepta. Unde este în acest caz concentrarea imaginilor mintale ale asistenților?

Este voința mediului? Dar aproape întotdeauna el doarme și voința lui este atât de slabă, încât el se lasă a i se extrage din corpul său o mare cantitate de materie; forțele sale nervoase și vitale sunt în mare parte pierdute. Este voința asistenților? Ei sunt mintal în stare de așteptare și de curiozitate. Este indiscutabil că trebuie neapărat o forță exterioară care să absoarbă electroni și

atomi de materie din ambianță. Această forță exterioară o are persoana invizibilă, care se materializează. Persoana invizibilă ia substanța, sub formă de fluide, din mediu. Din mediu exsudează, după cum se știe. În mare cantitate această substanță fluidică sub formă de nor sau sub formă gelatinoasă. Persoana spirituală absoarbe această substanță fluidică, o vitalizează și prin acest mijloc reușește să se materializeze. Persoana spirituală grefează această substanță fluidică absorbită și vitalizată pe canavaua corpului eteric, absolut identic corpului material și prin acest mijloc, din invizibilă, devine vizibilă ochilor noștri materiali.

Orice altă explicație este zadarnică și nulă. Persoanele spirituale, toate fără excepție, confirmă aceasta:

„— Duhul e aicea, deși numai mâna i se vede - îmi zise Covindasami (scrie Jacolliot) poți să-i vorbești, dacă ai dorință.

— Crezi că are să-mi răspundă?

— Stăpânul francez să încerce.

Câteva din cuvintele răspunse mă izbiră așa de tare încă le scrisei repede cu creionul.

— Am îmbrăcat un corp fluidic.

S-a văzut din capitolele precedente că substanța fluidică vine aproape în totalitate din mediu. S-a văzut de asemenea că greutatea mediului scade în proporții considerabile în timpul experiențelor de materializare. Alteori mediului i se dematerializează chiar membre întregi. „Cât despre țesutul stofelor - scrie doctorul Gibier - unde din ființele spirituale au spus că ele o produc dematerializând o parte din efectele mediului, altele afirmă că-l educ ele; totul este posibil. Câteodată este permis să tăiem o bucată din țesutul îmbrăcăminteii sau din păr, ce se poate examina în urmă chiar la microscop”.

Toate persoanele spirituale materializate afirmă că

au trăit înainte pe pământ. Ne aducem aminte că Jacolliot a întrebat pe bătrânul brahman materializat în fața lui.

„— Ești tu într-adevăr - îi spusei atunci, cu voce tare - un fost locuitor de pe pământ?... Nu isprăvisem întrebarea și cuvântul „Da” apărea și dispărea numaidecât pe pieptul bătrânului brahman, printr-un efect care semăna foarte mult cu acela ce l-ar produce un cuvânt scris la întuneric cu ajutorul unei bucăți de fosfor”.

Același răspuns îl dau toate aceste persoane materializate.

Cititorul își amintește că doctorul Gibier a întrebat și el pe Eltîn, persoană invizibilă materializată, dacă nu era a doua personalitate a mediului sau o personalitate născută din subconștientul mediului. „El îmi declară emfatic, că el și toate celelalte «spirite», care se manifestă prin mijlocirea mediului, sunt personalități distincte de mediu, sunt spirite dezîncarnate, a căror misiune este de a demonstra existența vieții celeilalte. El adăugă că numai cu ajutorul «forțelor materiale», absorbite din mediu, ei reușesc a se manifesta pe planul nostru material.

Tot doctorul Gibier scrie că, cerând relații micii Maudy asupra morții sale, „răspunsul ei fu că ea nu era moartă și că nu făcuse decât să-și schimbe situația („changer de condition”).

Cum știu aceste ființe să meargă și să vorbească sau să sărute pe persoana iubită - tată, mamă, soră, frate, copil, dintre asistenți? Pentru ce mama lui Lombroso nu l-a sărutat și nu s-a adresat decât lui? Pentru ce Naldino a vorbit și a sărutat numai pe tatăl său? Cum se explică că Jensen, materializat, vorbește perfect în limba daneză, când toți asistenții erau islandezi și mediul nu știa limba daneză?

Alți materialişti susțin că ființele materializate sunt dublul mediului, fără să explice, ce poate fi acest „dublu” și fără să observe că prin afirmarea existenței acestui

dublu, ajung tot la nemurirea acestui dublu. Este adevărat, uneori, extrem de rar, apariția materializată pare a fi dublul mediului. Dar când mediul este de sex feminin și apariția materializată este un domn cu barbă, cum poate fi această apariție dublul mediului? Când mediul este o femeie de 50 ani, cum era d-na Salmon și apariția materializată era un copil de mai multe luni. cum poate acest copil să fie dublul mediului? Când aceeași persoană materializată se manifestă identică cu ea însăși, în prezența a medii diferite și de sexe diferite. cum poate fi ea dublul acestor medii? Când mai multe persoane diferite se manifestă succesiv în aceeași ședință în prezența și prin fluidele aceluiasi mediu, cum pot fi ele același dublu al mediului? Când persoana materializată este cu totul neasemănătoare în talie și în totalul fizic și mintal cu mediul, cum poate fi ca dublul mediului? Când persoana materializată este cu totul asemenea, în liniile fizice și mintale, cu o persoană defunctă, cunoscută și recunoscută perfect de unul sau mai mulți din martorii asistenți, cum o să credem că este dublul mediului, dublu pe care știința materialistă nu-l admite, căci de el nu se vorbește în nicio carte de știință oficială. De unde a apărut?

Alți materialişti, fără să aibă vreo cunoștință de aceste materializări, le neagă complet și le consideră - a priori - ca o halucinație. Este posibil ca o asistență de opt, zece, douăsprezece persoane și mai mult să fie halucinată colectiv, subit, total și Identic? Psihistii le-au arătat fotografiile, mulajele, întipăritu Kile obținute în condiții de control absolute. Materialişti, fără să experimenteze sau să fi văzut vreodată asemenea materializări, au răspuns că trebuie să fi fost vreo fraudă la mijloc. Dar. experimentatorii psihiști au luat toate măsurile contra posibilității unei înșelătorii cu privire la mediu, la local și la asistentă. Mediul a fost verificat total. I s-au schimbat hainele, nu i s-a permis să posede nimic; nimic în mâini, nimic în buzunare sau în brice altă parte. Mediul a fost

închis în sac sau în colivie închisă și pecetluită, legat de galvanometru. Localul? De multe ori era localul experimentatorului, un savant – doritor să studieze – un sceptic. S-au închis ușile și s-au pecetluit, s-au închis și pecetluit ferestrele. Nicio comunicare necunoscută, nici prin uși ascunse, nici prin tavan, nici prin pardoseală. Asistența? Rude, prieteni, intimi, curioși și increduli. Același control, după ședință, al localului, al asistenților și mediului. Este zadarnică explicația prin fraudă, este nulă.

Pentru celelalte fenomene: scriere directă, fenomene luminoase, telekinezie și levitație, materialist îi au formulat altă explicație” Aceste fenomene, după ei, sunt produse de energia fluidică nervoasă, condusă de subconștientul mediului”. Ce este energia fluidică nervoasă? Un curent nervos. Și ce este subconștientul? Materialmente, el nu poate fi decât un electron, sau un grup de electroni sau atomi, de molecule sau în fine o celulă sau un grup de celule, de substanță cenușie sau albă, existând undeva în casier; iar spiritualmente sunt cunoștințe avute și depuse în fundul conștiinței spiritului. Cum poate acest grup de celule, acest subconștient, întrebuintând, forța fluidică nervoasă”, să scrie de la distanță între două arderii în limbi necunoscute de mediu cu o perfectă ortografie? Poate ști subconștientul limbi străine, pe care conștientul nu le-a învățat și nu le cunoaște? Poate fi primită și admisă de cineva o asemenea explicație? Este posibil ca subconștientul unui băiat de prăvălie să scrie în limbi străine, între două ardezii legate și înșurubate? Este posibil ca subconștientul să producă fenomenele luminoase? De ce, până azi, materialiștii n-au produs și n-au vorbit de aceste fenomene în niciun tratat de studiu? De ce nu l-au adus la cunoștința tuturor și profesorii respectivi de ce nu l-au scris în cărțile lor? Este posibil ca subconștientul mediului Indridason, cu „forța lui fluidică nervoasă” să-l poarte pe el însuși prin aer cu scaun cu tot, pe lângă tavan, de la un capăt al sălii la alt capăt și să-l

facă să traverseze nevătămat cadrul de Sârmă, fără să modifice în nimic sârmele acestui cadru?

Este posibil ca același subconștient al mediului, întrebându-l forța sa fluidică nervoasă să aducă obiecte? Este posibil ca subconștientul mediului Indridason să fi adus borcanul conținând mai multe păsări în alcool, din casa doctorului, traversând tavanul în sala de ședință unde experimenta Nielsson? Cred că nicio minte omenească nu poate admite această explicație.

Este posibil ca subconștientul trei Fox să fi produs lovituri în zid, în mese, în pardoseală, în diversele obiecte, zgomete recunoscute adevărate de trei comisii?

Pentru celelalte genuri de fenomene, pentru fenomenele intelectuale, pentru încorporare și scrierea automată, materialist» au găsit următoarea explicație: „Este sugestia exterioară uneori; este autosugestia alteori și de multe ori acțiunea subconștientului metilului, care produce aceste fenomene”.

Este posibil ca un mediu, păzitor de oi, fiind adormit, să țină o conferință asupra unui subiect de metafizică, de filosofie sau de istorie? Este posibil prin auto sau heterosugestie, ca băiatul de tipografic, Indridason, adormit, să vorbească în limba norvegiană sau limba daneză și d-ra Edmonds în limba greacă, când în stare normală aceste medii nu cunoșteau aceste limbi? Este posibil ca inconștientul să cunoască și să vorbească limbi străine, pe care conștientul să nu le cunoască? Este posibil ca în somn profund să scrii exact cu litera și să semnezi cu semnătura exactă a preotului Burnier și a sindicului Chaumontet, morți cu 100 de ani mai înainte, scris și semnat pe care mediul profesorului materialist Floumoy le-a scris, fără să fi văzut vreodată scrisul și semnătura lor și fără să știe nimic nici de existența satului Chessenaz și nici de existența anterioară a lui Burnier și Chaumontet?

Materialismul este înfrânt.

Citez părerile câtorva oameni de știință cu privire la supraviețuire, păreri dobândite în urma experiențelor.

Opinia lui Sir William Crookes, celebru fizician englez:

„Eu nu spun că supraviețuirea este posibilă: cu zic că aceasta este”.

Opinia lui Sir Oliver Lodge, all mare fizician englez, fost rector al Universității din Birmingham, ale cărui lucrări în domeniul electricității, mai ales teoria ionilor, sunt admise și învățate în lumea întreagă:

„Vorbind pe contul nostru și cu tot sentimentul responsabilității, am de constatat că drept rezultat al investigației mele în psihism, am câștigat, după mult timp și gradat, convingerea și acum sunt convins, după mai mult de douăzeci de ani de studiu, nu numai că persistența existenței personale este un fapt, dar că o comunicare poate ocazional, dar cu dificultate și în condiții speciale, să ne parvină prin spațiu.

Acest subiect nu este din acelea care permit o concluzie ușoară; dovezile nu pot fi căpătate decât de aceia care consacră acestei chestiuni timp și un serios studiu”.

Mai târziu, după 30 de ani de cercetări și experiențe, Sir Oliver Lodge a formulat această frază capitală, într-un discurs pronunțat la Wolworth la 22 noiembrie 1914: „Concluzia mea este că supraviețuirea este științific dovedită, prin mijlocul experienței științifice”.

Părerea profesorului Lombroso, de la Universitatea din Torino, ilustrul criminalist italian, care combătuse mult timp faptele spiritualiste, dar care în urmă consimțisc să le studieze:

„Eu sunt forțat să formulez convingerea mea că fenomenele psihice sunt de importanță enormă și că este de datoria științei să dirijeze atenția sa, fără întârziere, asupra acestor manifestări. Se tratează spiritualismul de înșelătorie, fiindcă dispensează de orice reflexie. Mie îmi

pare rău că am combătut posibilitatea fenomenelor spirituale”.

Părerea naturalistului Russel Wallace, președintele Societății engleze de antropologie:

„Eu eram un materialist așa de convins, încât nu puteam avea niciun loc în spiritul meu pentru o existență spirituală. Dar faptele sunt lucruri încăpățânate și faptele m-au convins, încât nu puteam avea niciun loc în spiritul meu pentru o existență spirituală. Dar faptele sunt lucruri încăpățânate și faptele m-au convins. Fenomenele spirituale sunt tot atât de probate ca faptele tuturor celorlalte științe”.

Părerea lui Camille Flammarion, celebrul astronom francez, ale cărui lucrări remarcabile au permis popularizarea științei astronomice în toate părțile:

„Moartea nu există; ea - nu este decât o evoluție. Ființa omenească supraviețuiește morții. «Mors Jānua vitae» - moartea este poarta vieții. Corpul nu este decât o îmbrăcăminte materială a spiritului; spiritul rămâne. Sufletul este indestructibil. Sufletul supraviețuiește organismului fizic și poate să se manifeste după moarte”.

Părerea profesorului Barret de la Universitatea din Dublin:

„Eu cred că este o «inteligență activă» îndărătul «scrierii automate» și «încorporației», care probabil este persoana decedată care se afirmă a fi”.

Părerea lui C. Varley, inginer șef al companiilor de telegrafie internațională și transatlantică, inventator al condensatorului electric, care a permis să se rezolve problema telegrafiei submarine: „Eu nu cunosc exemplul unui om de bun simț, care studiind cu grijă fenomenele psihice să nu le recunoască evidența”.

Părerea lui Duclaux, directorul institutului Pasteur din Paris, într-o conferință ținută la Institutul general psihologic:

„Această lume populată de influențe pe care noi le suferim fără să le cunoaștem, pătrunsă de acel QUID DIVINUM, pe care noi îl ghicim, fără a avea detalii. Ei bine, această lume a psihismului este mai interesantă decât lumea la care s-a mărginit gândirea noastră. Să ne silim să o deschidem cercetărilor noastre; sunt în acea lume imense descoperiri de făcut, de care va profita omenirea”.

Următorii oameni de știință și-au afirmat convingerile lor afirmative în chestiunea supraviețuirii în cărțile publicate de ti.

Astfel, eminentul matematician A. de Morgan, președinte al societății de matematică din Londra, secretar al societății regale de astronomie, care, după zece ani de experiențe, a condensat experiențele sale în cartea sa:

„From matter of spirit”.

M. Barkas, membru al societății de geologic din Newcastle, care a scris „Oulliness of investigation into modern Spiritualism”.

M. Oxon, profesor la Universitatea din Oxford, care a publicat convingerile sale în „Spirit identity”.

R. Hare, profesor de chimie la Universitatea din Pensylvannia, autor al cărții „Jtecherches experimentale sur les phenom & nes spirites”.

Frederic Myers, autor al interesantei opere: „La personality humaine et sa survivance”. Profesorul de geologie Denton, doctorii Sexton, Chambers, James Gully.

În Franța au scris cărți Camille Flammarion, Doctor Gibier, Doctor Geley, Gabriel Delanne, Leon Denis, ajungând la aceleași concluzii.

În Italia astronomul Porro, profesorul Santoliquido, Bozzano.

În Rusia profesorii Acsacoff și Ochoromicz au adus prețiosul lor concurs științei psihice.

Scriitori și filosofi după studii îndelungate au ajuns să

aibă aceleași păreri asupra supraviețuirii.

Poetul Victor Hugo se exprima astfel într-o conferință publică:

„Cu cât omul devine mai matur, cu atât trebuie să creadă mai mult; cu cât se apropie de Dumnezeu cu atât trebuie să vadă mai bine pe Dumnezeu. Este o nenorocire de a pune totul în viața aceasta. Dând omului ca sfârșit și ca scop viața pământească și materială, se agravează toate mizeriile, se adaugă la suferința nenorocitului om greutatea insuportabilă a neantului. Do aici urmează toate convulsiile sociale.

Cât despre mine, să-mi fie permis de a declara din înălțimea acestei tribune: eu cred profund într-o altă lume mai bună. Pentru mine lumea cealaltă este cu mult mai reală decât această mizerabilă himeră, pe care noi o numim viață pământească. Lumea cealaltă este fără încetare înaintea ochilor mei. Cred în lumea cealaltă din toate puterile convingerii mele și după multe lupte, după multe studii și multe încercări, această credință este suprema siguranță a judecății mele, cum este suprema consolare a spiritului meu”.

Victor Levere zicea: „A nu ști să cauți viața dincolo de moarte, este a căuta moartea în viață”.

„Voi care mă credeți nebun acum, voi mă veți crede mort, pe când eu voi fi printre stele” – zicea Schwob.

„Am văzut morții. Am văzut pe mama mea și pe nepotul meu tot așa de bine cum i-am văzut în viață. Sunt un om cu nervii solizi și de spirit ponderat; la mine nu poate fi vorba de halucinație. Mama mea a lăsat după ea pe masa camerei, unde a avut loc ședința „o hârtie scrisă și semnată. Semnătura era a ei și avea încă și o pată pe care o făcea mai întotdeauna. Mediul nu știa nimic de mama mea.

Am văzut morții. Le-am vorbit, am primit mesaje de la ei, cu informații care depășeau cunoștința mea și care

erau adevărate. Ar trebui să fiu nebun să nu admit acest adevăr. Posed toate probele posibile ale adevărului supraviețuirii după moarte” – scria A. Connan Doyle.

„Eu cred în spiritul care bătea în ziduri și mese din America (prin mediul Kate Fox), bătați atestate de 15.000 semnături. **auguste** Vacquerie.

„Dacă, după cum am încercat să arăt, viața mentală depășește viața cerebrală, dacă creierul se mărginește să traducă în mișcări o mică parte din ceea ce se petrece în conștiință, atunci supraviețuirea devine atât de evidentă, încât obligația probei contrare cade aceluia, care o neagă*” – scrie filosoful Henri Bergson.

„Moartea – zice Hans Driesch, unul din marii filosofi actuali ai Germaniei, profesor de filosofie la Universitatea din Leipzig: înseamnă trecerea de la o formă de existență dintr-o lume într-alta. ceea ce constituie, invers, o naștere.

Scriitorul Eugene Bonnemere a scris: „Am râs ca toată lumea de ceea ce unii numesc spiritualism, dar ceea ce luam drept râsul lui Voltaire, nu era decât râsul idiotului.

Tot nu credeți?!... Mântuitorul a spus clar lui Toma. reprezentantul integral al materialismului de totdeauna, care nu crezuse în învierea Lui, deși i-o confirmase ceilalți zece apostoli, decât după ce cu degetele lui a pipăit semnele cuielor din mână și cu mâna lui a atins coasta Divinului:

„— Ai crezut fiindcă ai văzut, Tomo! Fericiți acei care cred, deși n-au văzut cu ochii lor.

De ce? Pentru că credința lor dovedește că ei văd cu spiritul lor și prin aceasta dovedesc imensa lor superioritate. Pentru că credința este acea intuiție transcendentală, care face pe om să vadă ceea ce nu se vede și să știe ceea ce mulți nu vor să știe.

Știința psihică dovedește experimental, fără posibilitate de negare, că multe din cele ce par

supranaturale în Scriptură și Evanghelie sunt adevăruri absolute. Știința psihică dovedește că supraviețuirea după moarte și continuarea vieții, sub formă spirituală „revelată și dovedită de Iisus, prin învierea Sa și arătarea Sa după moarte discipolilor Săi și sfântului Pavel, este o realitate și un adevăr absolut

Știința psihică susține că toată activitatea mecanică a universului este supusă unor legi, stabilite de Dumnezeu. Bacon avea dreptate să spună ca „nimeni nu neagă pe Dumnezeu, decât aceia care au interes să nu fie Dumnezeu”.

Crește-ți copiii în credință. Fără scutul credinței toate eforturile de a-i depărta de rău și viciu sunt insuficiente. Nu este victorie și nici fericire fără credință. „Crește-ți pe copiii voștri în mustrarea și învățătura Domnului”. (Efeseni 6 - 4). Părinții sunt răspunzători de această datorie a lor și neîmplinirea ei nu va fi fără sancțiuni din partea Celui de Sus.

Știința psihică susține:

1. Legea de conservare, în virtutea căreia ființele invizibile ochilor materiali, își păstrează toate caracterele eului intelectual, sentimental și sensibil, își păstrează forma lor, voința, rațiunea, memoria și afecțiunea lor.

2. Legea ascultării și neascultării de cuvântul lui Dumnezeu, în virtutea căreia persoanele spirituale culeg dincolo de mormânt ce au semănat pe pământ: fericirea sau suferința. Viața în Dumnezeu și Harul Său aici pe pământ e acolo începutul vieții și fericirii veșnice; viața fără Dumnezeu și Harul Său aici pe pământ, determină mari suferințe dincolo de mormânt. „Nu vă înșelați, nimeni nu-și poate bate joc de Dumnezeu. Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalm 116, 15). „Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit” (Psalm 33 - 22). Dar „moartea păcătosului e cumplită” din cauza răspunderii.

3. Legea de evoluție, în virtutea căreia persoanele invizibile progresează prin spiritualizare continuă spre adevăr, spre cunoștința Creatorului” și cunoștința originii și enigmei tuturor lucrurilor. În împărăția iubirii și a veșniciei este o adevărată stare de adevăr, pace și bucurie, fără grijă de cele materiale și fără nicio pasiune oarbă. A vieții cu Domnul Iisus Hristos, a-L vedea și a fi în comunicare cu El, a-L iubi, glorifica și cunoaște adevărul integral este suprema fericire. În iubirea omii lui pentru Dumnezeu și iubirea omului de către Dumnezeu stă fericirea: „Tu ești Domnul Meu, Tu ești singura mea fericire” (Psalm 16 - 2).

Din împărăția spirituală a iubiri, din care fac parte toți credincioșii Vechiului și Noului Testament, toți mântuiții și îngerii buni, nu fac parte îngerul întinericului și acoliții săi și nici păcătoșii nopocâți. Totuși aceștia din urmă pot fi mântuiți prin rugăciunile preoților și ale celor vii și prin actele de milostenie făcute de ai lor, în numele și amintirea lor. Despre ajutorul dat săracilor Mântuitorul zice: „Întrucât ați făcut unuia din frații mei, pentru Mine ați făcut”. Fiți siguri că El nu va rămâne îndatorat „celor ce fac pentru El”.

Toate rugăciunile pentru morți sunt ajutoare pentru iertare și mântuire; rugăciunile celor credincioși au și ele o mare putere, căci „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9 - 23) și avem scris cuvântul Domnului, Care zice: „Dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15 - 7). Nu este absolut nici urmă de îndoială că El, „Cine ține cheile morții și ale locuinței morților” (Apoc. 1 - 18) și „nu obosește iertând”, va revărsa mila Sa la timpul hotărât de El peste cel pentru care este rugat. Dar, dintre rugăciunile prescrise de Biserică, cea făcută de preot în momentul când se aduce pe altar jertfa fără sânge este în special mântuitoare. Sfântul Ioan Gură de aur zice: „Cu o jertfă atât de mare și atât de puternică este oare cu putință ca să nu înduplecăm

pe Dumnezeu, spre îndurare pentru cei răposați, când jertfa - în persoana preotului - se aduce de însuși Hristos?"

Rugăciunile făcute pentru morți sunt în parte mântuitoare și pentru cei vii, căci ele dovedesc credința lor în Dumnezeu și în dragostea Lui de oameni.

4. Intercomunicarea dintre lumea spirituală și cea materială este posibilă cu voia lui Dumnezeu, căci toți credincioșii din lumea spirituală și pământească fac o societate cu relații strânse. Îngerii s-au arătat celor neprihăniți, în vis sau în stare de veghe, spre a le anunța voia lui Dumnezeu. Vechiul și Noul Testament în atâtea locuri (Geneza 19 - 1, 22; Numeri 22 - 22; Luca 1 - 11; Matei 2 - 13) arată asemenea comunicări. Dar și sfinții vizitează câteodată pământul și fac uneori fapte ce par supranaturale și pe care noi le numim minuni.

Cei plecați dintre ai noștri, cunoscând deplin adevărul, se bucură, ca și îngerii, când noi, pocăiți, mergem pe calea dreaptă a Cuvântului și se întristează de viața noastră în păcate: „A căzut cedrul, întristați-vă voi chiparoșii” (Zaharia 11 - 2). Se întristează, de asemenea, de plânsul nostru nemoderat, care dovedește necredința noastră, căci pe aceia în care este Mângâietorul, Duhul Sfânt îi mângâie și îi întărește în credință, liniște și dragoste. Pentru ce am plânge pe niște vii, de care fiecare zi, care trece, ne apropie și a căror revedere plină de bucurie e sigură. Dumnezeu zice: „Nu plângeți pe cel mort și nu vă bociți pentru el” (Ieremia 22 - 10). Mai mult încă se întristează ci de murmurele alor lor contra lui Dumnezeu: „În cartea Ta erau scrise toate zilele, care-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalm 139 - 16). Credinciosul Iov a pierdut deodată tot ce avea: copii, avere și servitori și totuși a binecuvântat pe Dumnezeu, zicând: „Domnul a dat, Domnul a luat; fie Numele Domnului binecuvântat”. Iov crezuse că are multe bunuri, dar a văzut că se înșelase; a văzut că ființele și

acele bunuri nu erau ale lui și că nu este decât un singur Bun: Dumnezeu. Avraam s-a desfăcut de bunăvoie de orice dragoste lumească, s-a depărtat de țara sa, de neamul său, de familia sa și, la cerere, prin sacrificiul fiului său, a dovedit că cei credincioși nu iubește pe nimeni mai mult decât pe Domnul.

Să nu uităm: „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe fiii oamenilor și, când mârșăiește pe cineva, se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare” (Ieremia, Plângeri 3 - 32, 33). În unele cazuri El zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care îi iubesc. Fii dar plin de râvnă și pocăiește-te” (Apoc. 319). Și în acest caz se poate ca crucea să pară grea și suferința tare amară, dar pentru cel ce vede mâna Lui.

22 - Misterul morții 337

Înțelege și binecuvântarea și dragostea ce o însoțesc. „Până ce am fost smerit rățaceam, dar acum păzesc cuvântul Tău”.

Aurul se purifică prin foc, creștinul prin încercare și suferință: „Iată suferințele mele erau spre mântuirea mea” (Isaia 38 - 17). Și ce valoare are suferința care este ca o clipă în cumpăna veșniciei, când știm că „Moartea nu va mai fi nici suferință, nici strigăt, nici dureri, căci iată cele dintâi au trecut și Eu fac totul nou”. Dragostea Lui se obține prin suferințe. „În lume veți avea necazuri” a zis El apostolilor Săi aleși. Despre Pavel a zis lui Anania: „Îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu” (Fapte 9 - 16). Toți iubiții Lui au purtat crucea suferinței fiind batjocoriți, prizoniți, chinuiți, trăind în piele de capră, în peșteri și în crăpăturile pământului. Apostolii zic despre ei: „Flămânzim și însetăm, suntem dezbrăcați, batjocoriți și n-avem sălaș”. Unora li s-a tăiat capul, alții au fost chinuiți și uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul sau uciși de sabie. Domnul însuși, cu cununa de spini pe cap, a fost disprețuit, batjocorit, scuipat, bătut cu pumnii și S-a lăsat

răstignii pe Cruce.

Prorocii, apostolii și martirii au suferit pentru Adevăr. Domnul a suferit pentru noi și pentru că „El era și este Adevărul”. Iar noi suferim, unii aici, alții dincolo, ca să venim la Adevăr.

Fericirea supremă a oricărui adevărat creștin nu este în această viață trecătoare, ci aceea a vieții veșnice și a slavei infinite în eternitatea vremurilor.

Dumnezeu a lăsat pe om să cadă, dar tot El S-a coborât pe pământ să-l înalțe și să-l aducă la El. Pentru ca omul să fie „părtaș al firii dumnezeiești” a trebuit ca Dumnezeu să fie „părtaș al firii omenești”. Pentru ta omul să fie fiu al lui Dumnezeu, a trebuit ca Fiul Lui Dumnezeu să fie om. Pentru ca omului să i se ridice păcatul, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să-l ia asupra Sa. Pentru ca omul să fie iertat, a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să fie osândit. Pentru ca omul să fie nemuritor a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să moară pentru el. Învierea Lui este dovada absolută a iertării păcatelor și a nemuririi și slavei noastre. Iată taina din veci; iată ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ca să putem sta înaintea

Lui în toată desăvârșirea lui Hristos. El poate ierta păcatul după pocăință, dar nu-l poate lăsa nepedepsit. Crucea însăși arată, pe de o parte, osânda inexorabilă a păcatului și, pe de alta, dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos. A nu voi să fii răscumpărat și iertat prin pocăință și a fi în slavă cu El, este a fi orb, ignorant și împietrit, este / a uita că ai fost curățit de vechile tale păcate” (2 Petru 1 – 9), este a fi depărtat de El, pentru că „Ochii Lui sunt așa de curați, că nu pot să vadă păcatul și nu pot să privească nelegiuirea” (Habacuc 1 – 13), dar „fericit, cel cu inima curată (chiar curățată prin iertare), că acela va vedea pe Dumnezeu” și, cum „Domnul este singura fericire”, cel ce s-a abătut de la Domnul, cel ce nu-L caută și nici nu întreabă de El”, va fi depărtat de El, întrucât toată viața

sau L-a uitat, sau L-a jignit. „Dacă nu rămâne cineva în Mine este aruncat afară, ca mlădița neroditoare și se usucă; mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard” (Ioan 15 - 6).

De aceea cei care nu cred în Domnul n-au nicio nădejde; prin moarte se cred morți definitiv. Conștiința loc, care e vocea lui Dumnezeu în ei, le spune tainic că sunt pierduți, morți de la fața lui Dumnezeu. După cum trupul este chipul și o îmbrăcăminte trecătoare a sufletului, tot astfel sufletul este trupul duhului; și după cum trupul mort este dus afară din cetate și îngropat tot așa sufletul, care nu este îmbrăcat în haina de nuntă a Duhului Sfânt, sufletul, „care nu este găsit îmbrăcat, ci gol”, este dus afară din cetatea cerească. „Dar pe cel ce vine la Mine, nul voi izgoni afară”, căci „Voia Tatălui este ca oricine crede în Fiul să fie nemuritor” (Ioan 6 - 37, 40). De aceea „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine crede în Mine este nemuritor” (Ioan 6 - 47).

Cititorule, „fără credință este cu neputință să plăcem lui Dumnezeu” (Evrei 11 - 6). „Dacă nu credeți că cu Dumnezeu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 824). Fii fără îndoială, crede și iubește pe Acela care a zis Tatălui ceresc;.. Răstignește-Mă pe Mine, aruncă pe Mine păcatele color creați «după chipul și asemănarea Mea și redă slava păcătoșilor”. Iubește pe Acela care din dragoste pentru noi S-a jertfit, ca să fim în slavă, căci „ce ochiul n-a văzut, nici urechile n-au auzit, nici la inima omului nu s-a suit sunt lucruri pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (1 Cor. 2 - 9).

Sunt unii, mai ales dintre cei din capitală, care fără nicio cunoștință de Invizibil, fără nicio noțiune de epignoză, care nu știu că continuă a trăi după moarte și care nu vor să înțeleagă că Scriptura întreagă este Cuvântul lui Dumnezeu - fiindcă nu vor s-o adâncească - cred că fac bine și sunt moderni, lăsând cuvânt rudelor lor, să le ardă trupul după moarte. Dar Dumnezeu spune lui

Avraam, care este părintele tuturor, care cred în Dumnezeu-și în cuvântul Lui: „Tu vei merge în pace la părinții tăi, VEI FI ÎNGROPAT, după o bătrânețe fericită”. În Scriptură vedem că numai trupul împăratului Saul, care fusese îndrăcit, și ale celor trei fii ai săi au fost arse, dar totuși nu B s-au ars și oasele, căci oasele le-au fost îngropate (1 Samuel 31 - 12, 13). De ce și-or mai atârna de gât oamenii, în ultimul moment, încă o călcare a cuvântului divin? Și cei care împbnesc dorința doveditoare a necredinței celui plecat, cred că n-au nicio vină? Cred ei că rugăciunea pentru cel ars, trimisă prin gramofonul crematoriului, înainte de ardere, este primită de Dumnezeu? Dumnezeu zice lui Eli: „Cum se face că tu cinstești mai mult pe fiii tăi. decât pe Mine?” (1 Samuel 2 - 29). Iar Dumnezeul întrupat zice: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine” (Mate* 10 - 37).

Cititorule, cinstește cuvântul lui Dumnezeu, dacă vrei la El să te cinstească. Dumnezeu însuși zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți” (1 Samuel 2 - 30).

CAPITOLUL III

ȘTIINȚA PSIHICĂ ȘI BISERICA

Ștunța psihică sancționează iubirea de Dumnezeu, fondată pe cunoștință, demonstrând științific că adevărurile religioase sunt adevăruri absolute.

Cu toate acestea, slujitorii Bisericii au combătut studiile spiritualismului superior. S-au ridicat glasuri eclesiastice contra cercetărilor științifice în domeniul invizibil și s-au iscat chiar polemici vii și violente între cercetătorii psihici și reprezentanții Bisericii. Neavând căderea să intru în discuție cu slujitorii altarului, las această sarcină pe seama unui om al Bisericii. În acest scop voi reproduce din scrierea profesorului de teologie

Nielsson, atât de cunoscut de cititori, cuvintele ce adresează el ecleziasticilor, în cartea sa citată, sub titlul „Biserica și cercetările psihice.

„Slujitorii Bisericii sunt de părere că în materie religioasă numai credința poate să ne ajute. Ei nu par să fi înțeles că creștinismul nu a început numai prin credința în înviere, ci prin cunoștința faptelor, pe care se bazează învierea. Dacă am fi întrebat pe sf. apostol Pavel, pentru a ști dacă el credea în înviere, cu siguranță că ar fi răspuns: «Nu; a crede nu este cuvântul care convine acestui fapt, eu am cunoștință despre înviere. Eu nu cred numai, ci știu, căci eu am văzut de mai multe ori pe Cel înviat și am vorbit cu El.

Sfântul Pavel și creștinismul la început credeau într-o comunicare neîncetată cu o lume invizibilă, mai înaltă. Aceeași comunicare au regăsit-o spiritualiștii. Sunt mai bine de 80 de ani de când ei au anunțat descoperirea lor. Dar în regulă generală, ei n-au întâlnit decât dispreț și mânie și din partea Bisericii, ca și din alte părți.

Spiritualismul superior este rudă de aproape cu creștinismul primitiv, și e curios că ecleziastici nu au observat aceasta. Ca acest lucru să fie greu descoperit de laici, asta se explică prin faptul că cunoștința lor despre Noul Testament este foarte mică.

Dacă credința în spirite a înflorit în vreo scriere, este în această descriere a primei comunități creștine. Actele Apostolilor ne vorbesc de apariții, de revelații, de profeții, de vindecări, de materializări (apar îngeri) și mărețelevitații. Două din aceste relații atrag în particular atenția noastră: darea de seamă a celui de-al doilea capitol asupra minunilor Pogorârii Sfântului Duh (zgomotul venind din cer ca acela al unui vânt vijelios: limbi separate ca limbi de foc; discursurile apostolilor în limbi străine) și în frumoasa dare de seamă a celui de-al doisprezecelea capitol: cum îngerul S-a arătat sfântului Petru în închisoare, l-a

deșteptat pe jumătate și l-a făcut să iasă prin porțile închise și zidurile solide, după care îngerul a dispărut, lăsând pe sfântul Petru în stradă, venit în plină conștiință, în afara zidului închisorii.

Să ne reprezentăm ce erau primele reuniuni ale primilor creștini. Sf. apostol Pavel în prima epistolă către Corinteni ne-a dat o limpede descriere a acestor reuniuni. În acel timp nu era încă predicator instruit, care predica adunărilor. Ci se asculta cu atenție ceea ce profeții aveau de zis sau alți oameni care posedau daruri spirituale; și favorurile cerești ale acestor oameni plini de Duh Sfânt puteau fi de mai multe feluri.

Sfântul Pavel se exprimă astfel despre ci: Unuia îi este dat de Duhul să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, altuia darul tămăduirilor; altuia puterea să facă minuni, altuia profeția, altuia deosebirea duhurilor, altuia felurite limbi; și altuia tălmăcirea limbilor" (1 Corinteni 12 - 8, 9, 10).

Și nu trebuie să uităm că acești oameni inspirați, cel mai adesea, se găseau într-o stare psihică particulară. Primii creștini credeau că adevărate spirite vorbeau prin acești oameni particulari, pe care noi îi numim profeți sau oricum altfel. Sfântul Pavel se exprimă în două locuri așa de clar, că este imposibil să nu-l înțelegem. El spune că ei pot ține ușor ordinea în adunări, căci: «Spiritele profeților sunt supuse profeților» (1 Cor. 14 - 32). Și într-un alt pasaj, al aceluiași capitol, spune: „Tot așa și voi, pentru că aspirați după daruri spirituale (adică să intrați în relații cu spiritele), să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii" (1 Cor. 14 - 12).

„După concepția timpurilor apostolice, spiritele puteau fi bune și rele. Se putea întâmpla să se manifeste spirite cu care nu se dorea să se intre în relație, exact în același mod, cum se întâmplă, din când în când, în

ședințele spiritualiste. De aceea sfântul evanghelist Ioan reamintește cititorilor săi de a nu avea încredere în toate spiritele:

«Iubiții mei, nu dați credință oricărui spirit, ci în342
cercați spiritele, pentru a ști dacă sunt de la Dumnezeu» (1 Ioan 4 - 1).

Toate darurile spirituale, de care vorbește și. Pavel, atribuite astăzi mediilor moderne, sunt foarte cunoscute. Mediumnitatea are numeroase forme, exact ca favorurile cerești în timpul sf. Pavel. Și ce erau acei oameni inspirați de Dumnezeu, după concepția apostolică, dacă nu intermediari între lumea invizibilă și noi? Este exact același lucru care este tradus astăzi prin cuvântul medium. Sfântul Pavel considera ca o favoare particulară a lui Dumnezeu de a avea facultăți mediumnice. Cu siguranță că apostolii și sfântul Pavel posedau acestefacultăți, prin care ei puteau intra în relație cu Mântuitorul iubit, după ce suferise moartea umiltoare și dureroasă pe cruce.

Ați fi fost foarte mirați dacă ați fi intrat în sala simplă, unde se țineau reuniunile Bisericii din Corint; dacă ați fi ascultat pe pneumatici (aceia care erau dirijați de spirite), ținând discursuri hi transă. Dar ceea ce v-ar fi mirat extrem de mult, ar fi fost să vedeți pe sfântul apostol Pavel și să-l fi auzit vorbind în diferite limbi, Noul Testament socotindu-l maestru din acest punct de vedere. Dacă no raportăm la Sfânta Scriptură, el poseda în cel mai înalt grad toate darurile spirituale. Sfântul Pavel ne spune că el era adesea în transă. Sfântul apostol Petru ne spune același lucru.

Dacă veți citi o Biblic engleză, veți găsi deseori cuvântul transă (extaz). Din Biblie chiar cuvântul transă a trecut în limbajul obișnuit. În ședințele psihice, când facultatea mediumnică a mediului este destul de dezvoltată, pentru a permite să vorbim de o comunicare adevărată, inteligențele care se manifestă prin mediu și

care exercită asupra lui un control, cer asistenței să se roage sau să cânte. Și asta o cer pentru ca cercul să fie cât mai armonios posibil și toți asistenții să simtă cea mai mare simpatie, unii pentru alții. Când relații armonioase domnesc în asistență, aceste relații ajută spiritele bune în eforturile lor de a pune comunicarea la punct și gonesc spiritele inferioare, care se forțează să capteze forțele mediului în profitul lor, pentru a face rău.

Nu este inutil să reamintesc că posesiunea (încorporarea) este o realitate și că mediul poate cădea sub influența spiritelor josnice, dacă asistența se comportă ușuratic.

Vindecarea îndrăciților, de Hristos, era o realitate.

Eu cred că Biserica creștină ar trebui să fie recunoscătoare cercetătorilor psihiști de tot ce au făcut pentru a reabilita Biblia. Mulți dintre ei au declarat că admit toate minunile Noului Testament. Ceea ce ar trebui să deștepte interesul slujitorilor Bisericii este că aceleași fenomene, care au fost menționate în Noul Testament, sunt constatate azi și confirmate prin experiențele științifice.

Este de mirare că slujitorii Bisericii nu-și îndreaptă ochii către aceste remarcabile lucruri, care se petrec înaintea și în timpul lor. În Anglia este cu totul altfel. Acolo, un mare număr de religioși contează printre pionierii mișcării spiritualiste. Mi s-a arătat la Londra o listă, cu numele a mai mult de 50 eclesiastici, care toți se interesează de cercetările psihice. Permiteți-mi să citez câteva nume:

Pastorul Arthur Chambers, astăzi decedat, a scris asupra raporturilor spiritualismului experimental cu Biserica și creștinismul numeroase cărți, dintre care una din ele a avut 120 ediții.

Thomas Colley, pastor la Stockton, a lucrat mai mult de 30 ani la răspândirea spiritualismului. El obținuse fenomenele cele mai remarcabile, cu un alt pastor, care îi

servea de mediu.

Pastorul L. Tvecdale a scris una din cele mai bune cărți, care există asupra științelor psihice și nu este spiritualist mai convins decât el. El se exprimă chiar de la amvonul său și rezultatul este că Biserica sa este cu mult mai frecventată decât înainte.

Mai bine cunoscut este pastorul englez G. Vale Owen, la Oxford, care scrie automat, fiind el însuși mediu. I-am făcut o vizită în vara anului 1909 și m-am dus în anul acesta, 1921, în prezbiteriul său. El este un om miraculos, un adevărat servitor al lui Dumnezeu. El mi-a spus că i-au trebuit zece ani să se convingă de realitatea fenomenelor spirituale și după asta, i-au trebuit cincisprezece ani pentru a se convinge că era permis să primim mesaje din lumea cealaltă. Și abia după acești 25 de ani a început să scrie automat. După publicarea mesajelor, obținute de el automatic, doctorul Dearmer a scris un excelent articol în ziarul ecleziastic «The Guardian*1–, în care se puteau citi următoarele: «Un mare număr de bărbați și femei din toată țara au fost convinși, în cursul anului acesta, de realitatea căci vorbesc cu morții lor, ca și cum aceștia ar exista. El nu se mai tem de moarte, ci o privesc în față, cu o așteptare senină. Ei nu se mai preocupă atât de mult de lucrurile pământești și îndoiala invizibilului nu-i mai tulbură. Dumnezeu a devenit pentru ei Marea Realitate și au devenit creștini mai adevărați, față de cum erau înainte».

Trebuie să vă mai spun ca unul din cei mai însemnați pastori ai Bisericii engleze, primul decan Basil Wilberforce, care nu era numai pastor în celebra biserică din Westminster, dar și capelan al Camerei comunelor și renumit orator al Universității din Oxford, era convins că noi putem intra în comunicare cu morții noștri și el însuși exprimă această părere și convingerea sa în discursurile sale.

Pastorul bine cunoscut F. Fielding Ould a scris mai

multe cărți, printre care una poartă titlul: «Spiritualismul este opera diavolului? El pretinde că ar fi păcat să tăcem, când am ajuns la cunoștința unor chestiuni așa de importante. După el, spiritualismul a făcut un infinit bine și a devenit pentru oameni de o mare importanță. El scrie: «Spiritualismul este o nouă revelație, care dă oamenilor o convingere solidă și le deschide o lume până aici necunoscută, de o frumusețe nebănuită».

Spiritualismul experimental ne-a ajutat să înțelegem mai bine creștinismul și să punem la punct diferite chestiuni, care înainte fuseseră neînțelese. Știința psihică ne-a învățat să înțelegem forța gândirii. Legile telepatiei au consecințe imense pentru viața religioasă. Gândurile cu siguranță că nu sunt scutite de vamă. Prin puterea gândurilor tale tu întinzi influența ta în lumea invizibilă, poți trimite rugăciunea ta la Dumnezeu și poți fi asigurat că ea va fi auzită.

Știința psihică ne-a ajutat să înțelegem că Iisus vorbea de un adevăr și de o realitate tangibilă, când insista asupra importanței rugăciunii.

Acum înțelegem cum Biblia a fost scrisă.

Sir Arthur Conan Doyle în cartea sa «Noua revelație» a precizat concepția noastră despre înviere și despre viața după moarte. «Cât de dezolantă era concepția odihnei în mormânt saiu-a vieții ireale până în ziua judecății din urmă! Biserica trebuie să fie recunoscătoare științei psihice, pentru toată noutatea pe care a adus-o la lumină în acest domeniu». Dacă Biserica ar înțelege ceasul, ar trebui să fie și recunoscătoare și veselă.

Dacă este ceva absolut sigur, este aceasta: Iisus și-a dat multă osteneală să convingă pe discipolii Săi, în timpul vieții, că El va trăi și după moartea Sa pe cruce. El, pentru același scop, li S-a arătat din nou după moarte, așa încât chiar Toma a trebuit la sfârșit să-și părăsească îndoiala. Hristos nu voia să-i trimită în lume cu o credință slabă și o

speranță nesigură. Nu, El le-a dat semne de identitate, dovezi neîndoioase și de netăgăduit, pe care discipolii să le pipăie și să le simtă. Dacă Mântuitorului îi părea așa de important să vorbească cu ei după moarte și să le dea o convingere tot așa de nezguduit ca o stâncă, să nu fie permis cercetarea invizibilului?

Cercetătorii psihici au obținut probe netăgăduite, că scumpii noștri dispăruți trăiesc ducând o viață mai înaltă și pot comunica cu noi, făcând să dispară frica de moarte, care provine mai ales din reprezentările imprecise și inexacte pe care ni le-am făcut despre viața cealaltă. Sunt numai câțiva ani de când Episcopul actual al Londrei zicea că noi ne-am făcut o imagine așa de falsă despre viața de după moarte, încât oamenii au încetat să aspire și să mai creadă în supraviețuire.

Eu sunt convins că știința psihică va da întregii omeniri probe de continuarea vieții dincolo de mormânt și va avea o puternică influență asupra vieții religioase a oamenilor. Ce consolare aduce apoi acelor care pierd ființe iubite! Este sigur că Biserica va fi în pericol, dacă eclesiasticiii rămân prea mult timp, în fața acestor chestiuni, în ignoranța lor și în disprețul lor. Această știință este de o importanță extraordinar de mare pentru religie. Convingerea mea este că dacă eclesiasticiii ar vorbi în predicile lor, de ce este bun și adevărat în spiritualism, bisericile s-ar umple.

Ce poate fi pentru noi mai important decât acest adevăr **z** Am obținut probe absolut indiscutabile că moartea nu pune capăt vieții noastre.

Dacă lumina limpede a unei științe noi cade asupra noastră, din «cerul deschis» al lui Dumnezeu, trebuie s-o primim. Știința nouă ne impune datoria sfântă de a mărturisi marele adevăr, chiar dacă alții ne contrazic, fără să fi avut ocazia de a vedea și auzi același lucru ca noi. «Iubire de adevăr» cerea Iisus de la discipolii Lui. Nu

avem altă misiune mai frumoasă de îndeplinit, decât a mărturisi adevărul.

Reamintim slujitorilor altarului cuvintele adânci ale sfântului Pavel: «Nu înăbușiți spiritul, nu disprețuiți profeții, examinați toate și opriți ce este bun».

Reamintim, de asemenea, că o mulțime de oameni de știință, în urma experiențelor, sunt absolut convinși astăzi de adevărul supraviețuirii după moarte.

Doctorul James H. Histop s-a exprimat astfel în una d-n cărțile sale «Consider existența spiritelor dezîncarnate, științific probată și nu mai am niciun menajament pentru sceptici, care n-au dreptul să vorbească în această chestiune, fără experiență. Cine nu acceptă existența spiritelor dezincamate și proba acestei existențe, este sau un ignorant sau un amoral» *”.

PARTEA IV

CUM A VORBIT DUMNEZEU OAMENILOR. DOVEZI DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU. DOVEZI CA SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. VECHIUL LEGământ făcut de dumnezeu cu poporul său. răscumpărarea. NOUL LEGĂmă NT făcut de dumnezeu cu întreg neamul omenesc

CUM A VORBIT DUMNEZEU OAMENILOR

Acum am ajuns la punctul culminant al acestui volum. Acum, în sfârșit, cititorul va putea pricepe, cum Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și cum Dumnezeu a vorbit poporului Său.

A. De multe ori Dumnezeu vorbea direct cu Glasul Său prorocilor, cum am arătat în capitolul IX.

A vorbit direct lui Moise, Aaron, Iosua, Samuel, Ilie etc. și ei reproduceau poporului cuvintele lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a dat „Legea” (Decalogul) poporului Său pe muntele Sinai, nu s-a auzit de popor decât un Glas, care zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din țara Egiptului „din casa robiei. Să nu ai alți Dumnezei afară de Mine...” etc.

Când a vorbit profetului Ilie la gura peșterii: „Un Glas i-a vorbit zicând: Ce faci tu aici Ilie? Du-te, întoarce-te pe drumul tău din pustie până la Damasc...” etc. (1 Regi 19 - 13, 15, 16, 17, 18).

La Botezul Mântuitorului nostru: „De îndată ce a fost botezat, Iisus a ieșit afară din apă și din ceruri s-a auzit un Glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea»” (Matei 3 - 16, 17).

Când Mântuitorul S-a schimbat la față, pe Muntele Tabor, spre a-și arăta Dumnezeirea lui Petru, Iacov și Ioan: „Din nor s-a auzit un Glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea, de El să ascultați» 11 (Matei 17 - 6).

Dumnezeu e Spiritul infinit El ne spune: „Nu umplu Eu cerurile și pământul?” (Ieremia 23 - 24). El este peste tot în cer ca și pe pământ, pe vârful munților, ca și în fundul văilor, pe apă, în cer ca și pe uscat; pretutindeni și în orice loc. Dar El s-a manifestat prin Glas, prin Cuvânt.

Iată de ce Dumnezeu e Cuvântul. Iată de ce sf. evanghelist Ioan zice: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul” (Ioan 1-1).

B. Alteori Dumnezeu încorporează Duhul Său în proroci și vorbea prin gura lor.

Așa a vorbit prin: Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel Mica, Zaharia etc.

Dumnezeu zice: „Dar ei n-au vrut să ia aminte, și-au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul prin prorocii de mai înainte” (Zaharia 7 - 11, 12).

Dumnezeul întrupat zice și El: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecată soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pericina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să sluiți ca mărturie înaintea

neamurilor; ba va veni vremea când cel ce vă va ucide, va crede că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Dar când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela, fiindcă nu voi veți vorbi, CI DUHUL SFÂNT VA VORBI PRIN VOI" (Matei 10 - 17, 20; Ioan 16 - 2). Iar când anunța apostolilor Pogorârea peste el a Duhului Sfânt, le-a zis: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, Care să rămână cu voi în veci și anume Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi pentru că nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi ȘI VA FI ÎN VOP (Ioan 14 - 16, 17).

C. Uneori Dumnezeu vorbea prorocilor și apostolilor în vedenii reale, după trecerea lor în stare de extaz (în stare de răpire sufletească).

Astfel a vorbit lui Daniel, Ezechiel, Zaharia, Amos, sf. Petre și sf. Pavel etc. Dumnezeu zice: „Eu am dat o mulțime de vedenii și am spus pilde prin proroci" (Osca 12 - 10).

D. Mai rar, Dumnezeu le vorbea în vis.

În vis a vorbit lui Iacov, Solomon, sf. Iosif, Abimelec, Laban etc.

Vor fi nedumeriți, care se vor întreba: Acum de ce nu mai vorbește Dumnezeu?... Prin prorocul Amos, Dumnezeu a anunțat că va înceta să vorbească prin proroci: „Iată vin zile când va fi foamete, nu foamete de pâine și sete de apă, ci foamete și sete de a auzi cuvântul Domnului, și nu-L veți găsi. Veți pribegi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, veți umbla istoviți încoace și încolo ca să căutați cuvântul Domnului și tot nu-L veți găsi (Amos 8 - 11, 12).

Cam 500 de ani după ce încetase de a vorbi prin proroci (ultimul proroc, prin care a vorbit, fiind Maleahi) Dumnezeu Fiul S-a întrupat și a vorbit, arătându-se poporului Său, după cum îi promisese, a spus ce avea de spus și a completat ce mai trebuia completat prin apostolii

Săi.

Necredincioșii poate vor zice: De ce creștinii, în care este Duhul Sfânt, nu prevestesc și ei evenimentele ce vor trebui să aibă loc, ca vechii proroci?... Domnul a spus după înviere: „Nu este lucrul vostru să știți vremurile sau soroacele: Pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1 - 7).

Duhul Sfânt, după venirea Mântuitorului, are misiunea de a naște din nou pe oameni și a-i face „făpturi noi”, spirituale. El distinge pe fiii lui Dumnezeu de fiii lumii, pe omul eliberat de păcat, de făptura căzută, a cărei voință e contrară Voinței divine. „El ne învață tot adevărul și ne mângâie” în toate încercările noastre.

DOVEZI DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU. DOVEZI CA SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.

Auzi zicându-se „Crede și nu cerceta”, ceea ce este absolut fals, căci Dumnezeu ne spune exact contrariul: „Căutați-Mă și Mă veți găsi. Dacă Mă veți căuta din toată inima, Mă voi lăsa să fiu găsit de voi” (Ieremia 29:13, 14). t

Unde să-L găsim pe Dumnezeu? Vedem universul, creația Lui, dar nu vedem pe Creator, fiindcă de la păcat am pus între noi și El o perdea groasă: trupul nostru; de aceea sf. apostol Pavel zice: „Cât suntem în trup, pribegim departe de Domnul”. (2 Cor. 5 - 6).

Pe Dumnezeu îl găsim în Scriptură, căci Dumnezeu e Cuvântul și Cuvântul este scris în Scriptură. Dumnezeu-Fiul însuși a spus că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu, când a zis: „Tatăl însuși a mărturisit despre Mine. Cercetați Scripturile că Ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5 - 37, 39).

Și Dumnezeu dă și mijlocul de a-L găsi, celor ce-L caută din toată inima, căci iată ce ne spune: „Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă și afară de Mine nu este alt Dumnezeu. Cine a făcut prorocii ca Mine (să spună și să-mi dovedească) de când am făcut pe oameni din vremurile

străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple! Voi sunteți Martorii Mei – zice Domnul – voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să mă credeți și să mă înțelegeți că eu sunt. Înainte de Mine n-a fost niciun Dumnezeu și după mine nu va fi. Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este niciun Mântuitor. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple” (Isaia 44 – 6, 7 și 43 – 10, 11; 46 – 10).

Dumnezeu zice, deci, că Scriptura dovedește existența lui Dumnezeu și dovezile existenței lui Dumnezeu sunt împlinirea profețiilor făcute de El cu privire la:

a) Poporul ales; b) Mântuitorul, c) Și alte diverse profeții vestitoare ale viitorului.

Să le cercetăm pe rând.

A. Să examinăm întâi profețiile care privesc poporul ales:

1. „Voi face din tine (Israel) un neam mare. Și nu este?

2. „Te vei tăia împrejur din generație în generație”. Nu se taie și azi? Se taie de 4.000 de ani și nu va înceta să se taie până ce Dumnezeu îi va face circumcizia inimii (Ieremia 9 – 25; Deuteronom 30 – 6).

3. „Toată țara Canaan o voi da seminței tale” și le-a dat-o.

Și dacă astăzi nu o mai au, iată motivul:

„Să păziți însă toate legile și toate poruncile Mele și să le împliniți, pentru ca țara în care vă duc să vă așez, să nu vă verse din mijlocul ei” (Levitic 20 – 22). „Când veți fi de multă vreme în țară (Canaan) dacă vă veți strica, dacă vă veți face idoli, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, veți pieri de o moarte repede, din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan și nu veți avea zile multe în ea” (Deuteronom 4 – 25, 26). Poporul Său a fost izgonit din țara care îi fusese dată ca s-o stăpânească, pentru că n-a păzit Cuvântul.

4. „Vă voi risipi printre popoare și în felurite țări” (Zaharia 10 - 9; Ezechie! 22 - 15). „În pustie Mi-am ridicat iarăși mâna spre ei ȘI LE-AM JURAT CĂ AM SĂ-I ÎMPRĂȘTII PRINTRE NEAMURI ȘI SĂ-I RISIPESC ÎN FELURITE ȚĂRI, pentru că n-au împlinit poruncile Mele și și-au întors ochii spre idoli” (Ezechie! 20 - 23). Este cineva pe pământ care să nege împlinirea acestui jurământ divin?

5. „Fiii lui Israel vor rămânea multă vreme fără Împărat (pe pământ), fără căpetenie, fără jertfă și fără preot” (Osea 3 - 4). Au oare azi Evreii împărat, căpetenie, jertfă sau preot? Rabinii nu sunt preoți jertfitori descendenți direcți din Aaron; ei sunt învățători.

6. „Va fi foamete și sete după Cuvântul Domnului; veți umbla istoviți încoace și încolo, veți pribegi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, ca să căutați Cuvântul Domnului și nu-l veți găsi”. Și Dumnezeu își ține Cuvântul, căci nu mai vorbește prin proroci poporului Său.

7. Totuși numai „dacă va înceta soarele să lumineze ziua și stelele noaptea, atunci va înceta și neamul lui Israel să mai fie un neam (pe pământ) înaintea Mea”.

(Ieremia 31 - 35, 36). Acest neam va ține deci până la sfârșitul lumii.

8. După sfințirea primului templu din Ierusalim, construit de Solomon, Dumnezeu a zis lui Solomon!

„Dacă vă veți abate de la Mine voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele, și legile Mele, pe care vi le-am dat și dacă vă veți duce să slujiți altor Dumnezei și să vă închinați lor, voi nimici pe Israel din țara în care i-am dat-o, voi lepăda de la mine casa pe care am sfințit-o Numelui Meu (voi distruge templul) și Israel va ajunge de răs și de pomina printre toate popoarele”. Și n-a fost distrus templul și poporul dus rob la Babilonieni 70 de ani, după cum îi anunțase, fiindcă s-au închinat idolilor și au călcat Legea?

Poporul ales este deținătorul Cuvântului, căci lui i-a făcut înalta cinste de a-i vorbi Dumnezeu și tot el, cu

starea lui, e martor al adevărului Cuvântului divin. Dar poporul ales n-a înțeles marea datorie ce-i incumba de a păzi Cuvântul și s-a purtat cu Domnul ca o femeie necredincioasă bărbatului ei. Dumnezeu le zice: „Cum este necredincioasă iubitului său o femeie, așa Mi-ați fost necredincioși voi, casa lui Israel” (Ieremia 3 – 20).

Nici noi nu facem altfel.

Dumnezeu a dat poporului Său cartea de despărțire, până la intrarea numărului deplin al neamurilor în Noul Legământ al lui Hristos, încheiat prin jertfa Sa.

Ca Atotștiutor, Dumnezeu le spusese că ei îl vor părăsi, întorcându-se spre idoli și că El îi va părăsi și își va întoarce Fața spre neamuri: „M-au întărâtat la gelozie prin ce nu este Dumnezeu și Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor, care nu este un popor (căruia să-i fi vorbit). M-au mâniat prin idoli lor deșeți, Eu îi voi mânia printr-un neam fără cunoștință” (care nu M-a cunoscut) (Deuteronom 32 – 21).

Dar când se va fi împlinit vremea neamurilor, vor recunoaște pe Mântuitorul, căci:

„Voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un I) uh de îndurare și de rugăciune. ȘI ÎȘI VOR ÎNTOARCE PRIVIRILE SPRE MINE, PE CARE L-AU STRĂPUNS. îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui Fiu și vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea se va des

23 – Kfbterul marții 353

chide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție” (Zahar a 12 – 10 și 13 – 1).

„Fiii lui Israel se vor întoarce și vor CAUTA PE DOMNUL ȘI ÎMPĂRATUL LOR DAVID și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui, la sfârșitul zilelor” (Osca 3 – 5).

După împlinirea „vremii neamurilor” și după pedepsirea lor, la sfârșitul zilelor căci și ele vor fi

pedepsite, atunci când „toate neamurile vor vedea judecățile, pe care le voi face și pedepsele cu care le va lovi mâna Mea, atunci cei din casa lui Israel vor ști că eu sunt Domnul Dumnezeu lor, din ziua aceea și de atunci înainte și neamurile vor cunoaște că din pricina nelegiuirilor ei. a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina păcatelor ei, săvârșite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns fața Mea și i-am dat în mâna vrăjmașilor lor. Le-am făcut după păcatele lor și fărădelegile lor și le-am ascuns Fața Mea. Acum voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel și voi fi gelos de Numele Meu Cel Sfânt. Atunci își vor uita ocară și toate fărădelegile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, când locuiau liniștiți în țara lor și când nu-i tulbura nimeni. Când îi voi aduce înapoi dintre popoare și îi voi strânge din țările vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri. Și vor ști că eu sunt Domnul Dumnezeu lor, Care îi lăsasem să fie prinși de război între neamuri și care îi strâng iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel” (Ezechiel 39 - 21, 29).

Atunci „Domnul Dumnezeu va îndepărta de pe tot pământul ocară poporului său” (Isaia 25 - 8). „Căci Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veșnică. El nu va fi nici rușinat, nici înfruntat pe vecie” (Isaia 45 - 17). „După intrarea numărului deplin al neamurilor, tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11 - 25, 26).

B. Acum să studiem numai câteva profeții referitoare la Mântuitorul.

1. ESTE EL FIUL LUI DUMNEZEU?

Dumnezeu a zis lui David: „Când ți se vor împlini zilele și Ye> fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău și îi voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe

vecie scaunul de domnie al împărăției Lui. Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu” (2 Samuel 7 - 12, 13, 14 și 1 Cronici 17 - 11, 12, 13, 14).

Fiul lui Dumnezeu, Împăratul veșnic urma deci să zidească o casă lui Dumnezeu. Ce casă? Dumnezeu lămurește: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56 - 7). A întemeiat Fiul lui Dumnezeu această casă de rugăciune pentru toate popoarele? CINE POATE NEGA EXISTENȚA ACESTEI CASE: BISERICA CREȘTINA, ÎN CARE SE ROAGĂ TOATE POPOARELE „FIECARE ÎN ȚARA LUI” (Tefania 2 - 11), Biserica care se vede de la Polul Nord la Polul Sud, de la Spitzberg la Capul Bunei Speranțe și de la răsărit la apus, parte din Asia și Africa și întreaga Europă, Americă și Australia? Din constatarea împlinirii Cuvântului, din constatarea zidirii Bisericii creștine, pe toată suprafața pământului, cine este acela care poate să nege că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, a doua Ipostază a Dumnezeirii, Care, între altele, a luat chip omenesc pentru a face lui Dumnezeu o casă de rugăciune pentru toate popoarele, ca fiecare să se roage în țara lui?

„Iisus a venit în părțile Cezareei lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului». Ei au răspuns: «Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Uie, alții Ieremia sau unul din proroci”. „Dar voi - le-a zis El - cine ziceți că sunt?» Simon Petru drept răspuns i-a zis: «Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu!» Iisus a luat din nou cuvântul și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun: Tu ești Petru și pe această piatră (pe adevărul: «Tu ești Hristos. Fiu] Dumnezeului Celui viu») voi zidi Biserica Mea și puterile iadului nu o vor birui»” (Matei 16 - 13, 18).

Minunea zidirii Bisericii creștine pe tot pământul este dovada absolută că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, este dovadă de existența lui Dumnezeu și dovadă că Scriptura

este Cuvântul lui Dumnezeu.

Zidirea Bisericii creștine mai este dovadă că Cuvântul este Creator: „Cuvântul Meu, care iese din gura Ijfeea, nu e spus în deșert, el va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55 - 11). Mântuitorul n-a făcut decât să pronunțe un cuvânt: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea” și Cuvântul a zidit-o.

Când Domnul a fost judecat: „Marele preot a luat cuvântul și I-a zis: Te jur pe Dumnezeu Cel viu, să ne spui, dacă ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu. „Da - i-a răspuns, Sunt. Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului. Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis „A hulit. Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula lui. Ce credeți?” Ei au răspuns: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea” (Matei 26 - 63, 64.65, 66).

Dumnezeul întrupât a fost condamnat la moarte, deci, pentru că a zis: „Da! sunt Fiul lui Dumnezeu”. Este cineva, care să îndrăznească să spună că Mântuitorul nu avea dreptul să se numească Fiul lui Dumnezeu?

Zidind casă de rugăciune Tatălui pentru toate popoarele, implicit „Scaunul de domnie al împărăției Lui este întărit pe vecie” și Hristos este „împăratul veșnic” prezis prin David, Daniel și Ezechiel (37 - 25), Căruia „I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7 - 14).

2. Este Iisus „Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii”? (Ioan 1 - 29).

Era anunțat că: „Dumnezeu însuși va purta cri jă de mielul pentru jertfă” (Geneza 22 - 8). Este El acest Miel de jertfă, anunțat și de Isaia prin cuvintele: „Ca un miel pe

care îl duci la junghiere El nu a deschis gura. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem mântuiți” (Isaia 53 - 5, 6).

Dacă El este Mielul de jertfă, simbolizat în mielul ce se sacrifica zilnic în templul din Ierusalim, atunci El trebuia să facă să înceteze vechea jertfă necurmată și jertfa pentru păcat ce se aducea în templu, spre a împlini cuvântul scris: „EU vă face un legământ trainic (Noul Legământ) cu mulți și va face să înceteze jertfa” (Daniel 9 - 27).

Ori, vechea jertfă a încetat definitiv după jertfa Mântuitorului. Și Mântuitorul a făcut să înceteze jertfa animală nu numai în Israel, dar și la neamurile păgâne (devenite creștine), care aduceau jertfe idolilor lor. ÎNCETAREA Vechii jertfe este, deci, dovada absoluta CA el era și este mielul lui Dumnezeu, CARE RIDICA PĂCATELE LUMII.

„Împlinirea cuvântului voiesc, nu jertfe” - zisese Dumnezeu (1 Samuel 15 - 22). În formă, vechea jertfă era o umbră a jertfei Mântuitorului, care arăta că numai prin jertfa Mielului lui Dumnezeu se puteau ierta păcatele; iar în fapt jertfa pentru păcat, adusă de marele preot și de preoți, de întreaga adunare, de fiecare căpetenie și om de rând în parte, era mărturisirea tuturor și a fiecăruia în parte, că au plecătuat călcând Legea și nu și-au îndeplinit angajamentul luat, când ziseseră: „Vom asculta și vom face tot ce a zis Domnul” (Exod 24 - 7).

Și s-au împlinit toate cuvintele divine anunțate cu privire la jertfa Mântuitorului: vânzarea Lui și prețul exact al vânzării Sale; străpungerea prin cuie (pe Cruce); împărțirea hainelor Lui; servirea oțetului și neatingerea oaselor: „Până și omul Meu cel mai de pace, în care Mă bizuiam, care mânca pâinea Mea, a ridicat călcâiul asupra

Mea" (Psalm 40 - 9). „Eu le-am zis: «dacă găsiți cu calc dați-Mi plata, dacă nu, nu Mi-o dați. Și mi-au cântărit ca plată treizeci de arginți. Dar Domnul mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar» (Zaharia 11 - 12, 13). Profeții împlinite întocmai de Iuda Iscarânteanul.

„Și au străpuns mâinile și picioarele Mele”. Exact cum era scris (Psalm 21 - 18). „Împărțit-au hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au tras sorti” (Psalm 2120). „În setea Mea M-au adăpat cu oțet” (Psalm 68 - 25)... Niciunul din oasele Lui nu va fi zdrobit” (Psalm 3320), întocmai cum era poruncit Iudeilor în Exod (12 - 46) cu privire la mielul pascal: „Să nu-i zdrobiți niciun os”.

Dacă vechea jertfă înceta, atunci preoții jertfitort nu mai aveau niciun rost și trebuiau să dispară odată cu jertfele; și au dispărut deodată, împlinind întocmai cuvântul scris: „Acum către voi se îndreaptă porunca aceasta, preoților! Voi blestema binecuvântările voastre; da, le-am și blestemat pentru că n-aveți în inimă porunca Mea. Iată vă voi nimici sămânța și vă voi stârpi odată cu vitele, pe care le jertfiți*” . (Maleahi 2 - 1, 2, 3). Iată încă o dovadă de nezdruccinat de existența lui Dumnezeu și dovadă că Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu.

Și dacă jertfa și preoția încetau, atunci și templul devenea absolut inutil, întrucât templul, prin jertfa zilnică a mielului, care constituia cultul, cât și jertfele pentru păcat, închipuiau „Jertfa Mielului lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii”. Odată Mielul Divin venit și jertfit, templul își termina misiunea preinchipuitoare și urma să fie distrus. Și a fost distrus pentru totdeauna la 70 d. Hristos, împlinind exact cuvântul scris: „Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic. Poporul unui domn (roman), care va veni, va nimici cetatea (Ierusalimului) și templul” (Daniel O-26). O altă puternică dovadă de existența lui Dumnezeu prin împlinirea cuvintelor Lui.

Dar distrugerea templului, dispariția preoției și a jertfei animale însemna. Ipso facto, căderea și încetarea Vechiului Legământ, Vechiul Testament, care le ordonase și le instituisese. Distrugerea templului și în special dispariția chivotului (caseta de aur care conținea cele două table de piatră ale Legii, date de Dumnezeu), care era mărturia Vechiului Legământ, semnifica sfârșitul Vechiului Legământ. Dumnezeu anunțase clar că dispariția chivotului va fi semnul căderii și încetării Vechiului Legământ și al intrării neamurilor în Noul Legământ: „Când vă veți înmulți și veți crește în țară, în zilele acelea, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului și nimeni nu se va mai gândi la el, nu-și vor mai aminti de el, nu-i vor simți lipsa și nu vor mai face altul. În vremea aceea Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în numele Domnului. Și multe popoare și multe neamuri vor veni la Ierusalim să caute pe Domnul Atotputernic și să se roage Domnului*” (Ieremia 3 - 16, 17; Zaharia 8 - 24).

Or, chivotul a dispărut odată cu templul și, exact după cum e scris, nimeni nu se mai gândește la Vechiul

Legământ și nu-i simte lipsa și toate popoarele creștine, credincioase Noului Legământ, merg la Ierusalim de se închină și se roagă Domnului, ca o dovadă că Vechiul Legământ e căzut și înlocuit cu Noul Legământ, care era anunțat prin cuvintele: „Iată vin zile când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un Nou Legământ. Nu ca Legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, când i-am scos din țara Egiptului” (Icrem-a”. - 31, 32).

CĂDEREA ȘI ÎNCETAREA VECHIULUI LEGĂMÂNT, DISTRUGEREA TEMPLULUI, ÎNCETAREA VECHII PREOȚII ȘI A JERTFEI ANIMALE DOVEDESCĂ CA DUMNEZEU EXISTA ȘI CA SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.

Dumnezeu a menit poporul iudeu să păstreze:

„Religia-Umbră” până la nașterea religiei creștine: „Religia Adevărului”, al cărei cult spiritual trebuia să înlocuiască cultul mozaic material: DAR CULTUL A RĂMAS ACELAȘI: JERTFA MIELULUI LUI DUMNEZEU.

Fiul lui Dumnezeu a înlocuit Vechiul Legământ prin Noul Său Legământ anunțat, iar templul l-a înlocuit cu Biserica Sa. Preoția levitică jertfitoare de animale, după rânduiala lui Aaron, a înlocuit-o cu preoția după rânduri ui à la lui Melchisedec (jertfitoare de pâine și vin) (Geneza 14 - 18), împlinind cuvântul scris: „Domnul a jurat și nu-i va părea rău: «<Tu (Iisus) ești preot veșnic în felul lui Melchisedec-” (Psalm 109 - 4), iar jertfa a înlocuit-o cu Euharistia, care este jertfa Mielului Divin, jertfa Trupului și Sângelui Domnului (sub anarența pâinii și vinului), împlinind și în acest caz, ca în toate, cuvântul scris: „De la răsărit până la apus Numele Meu este mare între neamuri și pretutindeni se arde tămâie în cinstea Mea și se aduc daruri de mâncare curate (pâinea și vinul), căci mare este Numele Meu între neamuri - zice Domnul” (Maleahi 1 - 11).

ÎNCHEIEREA NOULUI LEGĂMÂNT - SCRIS ÎN EVANGHELIE - ZIDIREA BISERICII CREȘTINE, SCHIMBAREA PREOȚIEI ȘI INSTITUIREA EUHARISTIEI SUNT DOVEZI TANGIBILE, VERIFICABILE ȘI DE NEZGUDUIT DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU ȘI DOVEZI CA SCRIPTURA E CUVÂNTUL LUI.

Și iată prin Mântuitorul împlinite următoarele profeții, noi dovezi de existența lui Dumnezeu, dovezi că

Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu și că în Scriptură găsim pe Dumnezeu.

„Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în «sămânța ta»” (a lui Avraam). Și toate vor fi.

„Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau (de păgâni). M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine” (Isaia 65 - 1). „Aceia cărora nu li se prorocise despre El (păgânii) Îl

vor vedea și cei ce nu auziseră despre El îl vor cunoaște (Isaia 52 - 15).

„Odraslei (lui Hristos) ce va ieși din iesle (tatăl lui David) se vor închina neamurile. Slava va fi locuința Lui” (Isaia 11 - 10).

„Voi da neamurilor (creștine) buze curate ca să cheme Numele Domnului și să-L slujească într-un gând. Din mijlocul Tău (din Israel) un număr mic și smerit va crede în Domnul” (Tefania 3 - 9, 12).

„Te pun să aduci înapoi rămășița lui Israel; să fii Lumină neamurilor și să duci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49 - 6).

„Eu Domnul am vorbit și voi face: Voi usca copacul cel verde (Israel) și voi înverzi pe cel uscat (neamurile care au devenit creștine)” (Ezechiel 17 - 24).

„Voi lăsa numele vostru (al Iudeilor) ca mărturie aleșilor Mei și anume: Domnul Dumnezeu vă va întuneca mintea și va da robilor Săi alt nume (numele de creștini)” (Isaia 65 - 15).

Și iată cum s-a împlinit cuvântul spus lui Iacov, când Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel: „un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine” (Geneza 35 - 10, 11). Neamul născut din Israel, trupește, fiind evreii și neamurile născute din Israel, spiritual, fiind creștinii.

C. Vom mai cerceta și arăta și alte prorocii vestitoare ale viitorului, împlinite, care sunt martore ale adevărului Cuvântului Divin: „Egiptenii vor alcătui o împărăție slabă, o neînsemnată împărăție, care nu se va mai înălța peste neamuri” (Ezechiel 29 - 15). Și nu s-a mai înălțat. Din contră a fost supusă neamurilor: greci, romani și englezi.

„Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Chaldeenilor va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul

acolo și păstorii nu-și vor mai țărcai turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo și stafiile se vor juca acolo” (Isaia 13 - 19, 20, 21). „Ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine, pe care le-a nimicit Domnul, așa nu va mai fi locuit nici el și nimeni nu se va mai așeza acolo” (Ieremia 50 - 40). Și distrus a rămas și n-a mai fost locuit de 25 veacuri.

„Tirul va ajunge o stâncă pustie în mare, unde se vor întinde mrejele de prins pește. Și nu va mai fi zidit deloc, căci «Eu, Domnul am vorbit» - zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 26 - 14). Astăzi în locul cetății falnice, care deținea în mâinile sale comerțul lumii și toată navigația, sunt numai câteva colibe de pescari.

„Domnul își va întinde mâna și spre miazănoapte va nimici Asiria și va preface cetatea Ninivei într-o pustietate. Într-un pământ fără apă ca pustia. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere și zicea în inima ei: «Eu și niciuna afară de mine». Vai, cum s-a prefăcut în pustie și în culcuș de fiare! Toți cei ce trec pe lângă ea fluieră și arată cu mâna” (Tefania 2 - 13, 15). Și așa este până în ziua de astăzi de 2.500 de ani.

Nu mai vorbesc de dispariția micilor popoare: Moab, Amon, Filistenii, Edomiții, dispariție care a împlinit cuvântul scris. Dar „Ierusalimul va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă pentru toate neamurile pământului”.

Și ascultați ce zice despre noi, neamurile păgâne, devenite creștine:

„Neamurile vor afla de binele pe care li-l voi face, vor rămânea mirate și uimite de toată fericirea și de toată propășirea pe care le-o voi da” (Ieremia 33 - 9). Iată explicația întâietății și propășirii sub toate raporturile a popoarelor creștine. Iată de ce popoarele creștine sunt domnitoare și guvernează lumea spiritual și material.

NU SUNT TOATE ACESTEA DOVEZI ȘTIINȚIFICE

DE EXISTENȚA LUI DUMNEZEU ȘI DOVEZI CA SCRIPTURA ESTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU?!

Cu toate aceste dovezi sunt ațâți „Care tăgăduiesc pe Domnul și zic: «Nu este Dumnezeu și nu Dumnezeu a vorbit prin proroci» (Ieremia 5 - 12, 13) și pentru care „Cuvântul Domnului este o ocară și n-au nicio plăcere de El” (Ieremia 6 - 10). Ei zic: „Mari sunt forțele naturii” după cum cei vechi ziceau: „Mare este Diana Efesenilor”. Diană care nici nu exista. Ei nu vor să înțeleagă că aceste forțe sunt produse, dezvoltate, dirijate, după voie și oprite brusc de Spiritul Divin, după cum a arătat-o Fiul întrupat, când era pe pământ. Totuși ci recunosc o „dreptate imanentă”, dar nu vor să recunoască pe Cel ce z-ce: „Eu fac dreptatea pe pământ” (Ieremia 9 - 24).

Din aceștia, unii, considerându-se nevinovați, se scuză pe ei și acuză pe Dumnezeu de necredința lor, zicând: „Nu e vina mea că nu cred; nu cred, fiindcă Dumnezeu nu mi-a dat Harul Său”. Dumnezeu zice acestora: „Cine cere, capătă”. „Tu singur te pedepsești cu necredința ta și vei ști și vei vedea, ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău. Pentru că M-ai uitat și M-ai aruncat la spate-ți, îți vei purta și tu pedeapsa păcatelor tale” (Ieremia 2-19; Ezechiel 23 - 35). Oamenii sunt obligați să creadă cuvântul Evangheliei: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelic. (Marcu 1 - 15) și vor fi făcuți răspunzători de necredința lor: „Cine nu va crede, se va osândi” (Mărcii 16 - 16).

Alții zic: „Eu cred în știință”. Dar ce, crezi că știința știe tot? Ce, crezi că nu mai este nimic care să-i fie necunoscut? Dar știe știința ce e spațiul și care sunt marginile lui? Știe știința ce e spiritul? Nici habar n-are. Știe știința că există sub cer atâtea, de care nici nu visează? Nu știe, fiindcă aceasta e supraștiință, este epignoză; nu știe, după cum nu știa acum câțiva ani de existența argonului în aer și după cum nu știe nici azi ce este eterul și care sunt legile, după care se mișcă Sipjusz și

celelalte stele, care nu fac parte din sistemul nostru solar.

Ce I Oamenii de știință au făcut soarele, stelele, pământul și tot ce se vede: Ce poate știința contra grindinei, secetei, trombelor marine și cutremurelor de pământ?

Spiritul Divin îți zice: „Ferește-te de împotririle științei și flecărelile omenești” (1 Timotei 6 - 20). Căci: „Vai de cei ce se socot înțelepți și se cred pricepuți (Isaia 5 - 21).

Astăzi Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, care arată misterul morții și răscumpărarea ei, a fost tradusă în peste 750 limbi și la multe popoare a creat, ca odinioară la Goții lui Ulfila, alfabetul și meșteșugul de a scrie și citi. Cu drept cuvânt s-a zis și se zice despre Scriptură t „Sau această Carte te va depărta de păcat, sau păcatul te va depărta de această Carte1.

Dacă deschidem primele file ale Bibliei, vedem, din cauza neascultării oamenilor de Cuvântul lui Dumnezeu, triumful răului asupra binelui. Dacă trecem, la cele din urmă file din Apocalips (cap. 20, 21, 22), vedem prin ajutorul Mântuitorului, triumful vieții asupra morții, al binelui asupra răului, triumful omului asupra satanei. Dar din nefericire, din cauza necredinței, nu și triumful tuturor oamenilor asupra satanei, căci unii trec și vor trece conștiinți și de voia lor și se vor închina lui. „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți... și pentru asta a venit Hristos în lume ca să mântuiască pe păcătoși” (1 Timotei 2 - 4 și 1 - 15), dar și mântuirea se face fără a violenta libertatea oamenilor; se face cu libera lor voință. Dumnezeu vrea ca niciunul să nu piară, ci să se pocăiască și să fie nemuritori, dar „îngustă este calea și strâmtă poarta care duce la nemurire și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7 - 14).

CE ESTE VECHIUL TESTAMENT ȘI CE ESTE NOUL TESTAMENT

Vechiul Testament sau Vechiul Legământ, făcut de Dumnezeu între El și poporul său, consistă;

A. Din făgăduințele făcute de Dumnezeu, din dragoste și fără condițiuni, patriarhului Avraam și repetate lui Isaac și Iacov și anume:

1. Că această sămânță va fi robită 400 de ani într-o țară străină (Egipt), după care va fi dezrobită și va ieși cu mari bogății.

2. Că sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov va fi un neam mare.

3. Că toată țara Canaan (Palestina) va fi dată seminției lor.

4. Că toate neamurile vor fi binecuvântate (cu Duhul Sfânt) în sămânța lui Avraam (în Hristos). Aceste făgăduințe, făcute din Har, Dumnezeu le mai numește și Legământul Lui făcut cu Avraam, Isaac și Iacov (Levitic 26 - 42).

Ca semn al credinței lui Avraam și a urmașilor săi în Dumnezeu și în împlinirea Cuvântului Lnt, Domnul a poruncit tăierea împrejur a tuturor copiilor de sex bărbătesc, urmași d>n Avraam, tare era o pecete pusă în cafrnea trupului poporului ales.

B. Legământul cu poporul Său Dumnezeu l-a făcut în pustie, la muntele Sinai - prin „Lege”. Deci acest Legământ nu mai era din Har, ci condiționat.

Prin acest Legământ Dumnezeu făgăduia: Nemurirea, dacă poporul va împlini „Legea” și poruncile date de El; iar dacă călca Legământul, poporul rămânea sub blestem.

La muntele Sinai, Dumnezeu cu propriul Său glas a dat poporului Său cele 10 porunci (Decalogul) și alte porunci, pe care le-a dat prin Moise. Apoi „Moise a scris toate cuvintele Domnului”, a zidit un altar, l-a adus jertfă de animale și cu o jumătate din sângele jertfelor a stropit altarul (care simboliza pe Dumnezeu), apoi „a luat cartea

Legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și asculta tot ce a zis Domnul*” și Moise cu cealaltă jumătate de sânge a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi, pe temeiul tuturor acestor cuvinte” (Exod 24 - 1, 8).

Apoi Dumnezeu a zis: „Să păziți legile și poruncile Mele; omul care le va împlini, va fi nemuritor prin ele” (Levitic 18 - 5). Pentru că însă poporul se semețise și zisese: „Vom face și asculta tot ce a zis Domnul”, adică „vom fi nemuritori în slavă, fiindcă suntem tari și nu vom păcătui” - ca să-l smerească, Dumnezeu a adăugat: „Blestemat este oricine nu va împlini cuvintele legii acesteia și nu le va face” și tot poporul a răspuns: „Amin” (Deuteronom 27 - 26).

Aceasta este, în special, Vechiul Testament, Vechiul Legământ îi>tre' Dumnezeu și poporul Său. Promisiunea vieții veșnice făcută de Dumnezeu poporului, ca preț al împlinirii Legii, pe de o parte, iar pe de alta, angajamentele solemne luate de popor, că va face și asculta tot ce a zis Domnul” ca porunci, primind să rămână, sub* blestem, în caz de călcarea Legământului.

Dumnezeu și-a împlinit promisiunile făcute din Har, fără condițiuni, patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov:

1. A scos poporul său din robia Egiptenilor;
2. I-a dat țara Canaan;
3. A făcut din poporul Său un neam mare.

Rămânea de împlinit a patra promisiune, care plivea tot neamul omenesc și pe care Dumnezeu o întărise cu jurământul Său. Această a 4-a promisiune era: „că din neamul lui Avraam va ieși Hristos, izvorul de binecuvântare și mântuire pentru toate neamurile pământului”. În vederea împlinirii acestei promisiuni. Dumnezeu: a anunțat venirea Mântuitorului prin toți prorocii: prin Iacov (Geneza 49 - 10), prin Moise (Deuteronom 18 - 15, 22), prin Iov (19 - 23, 27), prin

David, prin Isaia, Ieremia. Ezechiel, Daniel, Osea, Mica, Habacuc, Tefania, Hague. Zaharia etc.

Cu privire la venirea Mântuitorului Dumnezeu spusese prin Moise: „Să ascultați de El” (Deuteronom ISIS). Iar Dumnezeu direct spusese: „Dacă cineva nu va asculta cuvintele Mele, pe care le va spune El în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală” (Deuter. 18 - 19). Dumnezeu le anunțase prin Ieremia, că va face cu ei un nou contract, un Nou Legământ, un Nou Testament. Iată Cuvintele cu care Dumnezeu anunțase acest legământ:

„Tată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un Nou Legământ. Nu ca Legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, Legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor - zice Domnul. Iată Legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: voi pune Legea Mea înăuntru lor (prin Duhul Sfânt), o voi scrie în inima lor și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul», căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare - zice Domnul: că le voi „ierta păcatele și nu-Mi voi aduce aminte de nelegiuirea lor” (Ieremia 31 - 31, 34).

DUMNEZEU ARATA LĂMURIT PRIN ACESTE CUVINTE, CA TATĂL ȘI FIUL SUNT UNA ȘI NEDESPĂRȚIȚI și, în scurt, zice:

a) Poporul Meu a călcat Legământul; b) Pentru aceasta Legământul Meu cu el va înceta; c) Voi face un Nou Legământ, prin care voi scrie Cuvântul Meu, nu pe pietre, ca în Vechiul Legământ, ci în inimi; d) Voi pune Duhul Meu peste toți; e) Mă voi arăta în Hristos; și f) Toți Mă vor cunoaște, căci le voi ierta păcatele.

Că acest Nou Legământ trebuia să fie făcut de Mântuitorul o dovedesc cuvintele: „Eu, Domnul. Te-am

chemat ca să dai mântuire și Te voi pune să faci Legământ cu poporul și să fii Lumina neamurilor. Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu și Slava Mea n-o voi da altuia” (Isaia 42 - 1, 6, 7, 8 și 49 - 8).

CA ATOTȘTIUTOR, DUMNEZEU ȘTIA CĂ POPORUL SAU VA CALCA LEG AMANTUL DIVIN și spusese aceasta lui Moise în preziua intrării poporului în Canaan, făcându-i cunoscut în același timp că îndată ce poporul său va călca Legământul, Dumnezeu îl va părăsi și își va întoarce Fața de la el: „Domnul a zis lui Moise: «Iată tu vei adormi cu părinții tăi. Și poporul acesta se va închina la dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă vor părăsi și vor călca Legământul Meu, pe care l-am încheiat cu ei. În ziua aceea îi voi părăsi și Mi voi întoarce Fața de la ei»” (Deuter. 31 - 16, 17, 29).

Vechiul Testament este un curs de înaltă inițiere spirituală. Prin el oameni i iau cunoștință:

A. De Dumnezeu în trei Ipостaze; de infinitatea și omniprezența Tatălui Atoatecreator, de atotputernicia Sa, de dreptatea, îndurarea, bunătatea Sa și de planul Său de mântuire.

B. De împlinirea cuvintelor Lui ca dovadă a existenței Lui.

C. De păcatul strămoșesc și păcatele noastre; de is366

toria adevărată și soarta tragică ce omenirea și-a cros prin neascultare și cădere.

D. De Duhul Sfânt.

1. Ca vestitor al întâii veniri a Fiului lui Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt luăm cunoștință de data exactă a venirii Mântuitorului, de Divinitatea Lui, de minunile ce va face; de Noul Legământ ce va încheia; de credința neamurilor în EL de smerenia, suferințele și jertfa Lui ca Răscumpărător al păcatelor și Nimicitor al morții, de învierea Lui, de împărăția și Preoția Lui veșnică, șezând la dreapta

Tatălui, până ce „și cel din urmă vrăjmaș, moartea, va fi desființat” (1 Cor. 15 - 26).

2. Ca vestitor al viitorului poporului ales și al popoarelor înconjurătoare apropiate, de căderea Vechiului Legământ și a Templului; de încetarea preoției lui Aaron și înlocuirea ei cu preoția lui Melchisedec; de încetarea jertfei animale și înlocuirea ei cu jertfa fără sânge, de dispariția idolilor și a robiei, de evenimentele tragice din ultimii ani ce vor preceda sfârșitul lumii, de învierea în trup a tuturor oamenilor și reînnoirea întregii naturi fizice la sfârșitul veacului.

3. Ca vestitor al pogorării Duhului Sfânt peste orice făptură și al unora din taine.

E. Cunoștința omului de sine însuși, prin care se recunoaște păcătos, iremediabil pierdut, neputincios a se mântui singur.

„Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul afară de Tatăl” (Matei 11 - 27), dar fără perfecta cunoștință a Vechiului Testament nu se poate înțelege desăvârșit nici Noul Testament, nici cunoaște pe Mântuitorul atât cât e posibil minții noastre, nici nu putem fi orientați asupra stării de azi.

RĂSCUMPĂRAREA TRIUMFUL VIEȚII ASUPRA MORȚII.

TRIUMFUL SPIRITULUI ASUPRA MATERIEI

Dumnezeu și-a ținut și a împlinit toate făgăduințele Lui făcute din Har, dar poporul Său nu și-a ținut cuvântul dat, că vapăzi „Legea.

Prin Vechiul Legământ care zicea: „Să păziți Legile și poruncile Mele. Omul care le va împlini, va fi nemuritor prin ele” și „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia și nu le va face” (Levitic 18 - 5 și Deuteronom 27 - 26) - Dumnezeu zicea omului: „Dacă împlinești Cuvântul Meu îți recapeti nemurirea în Slavă; dacă îl calci rămâi blestemat”. „Sub Lege” Dumnezeu pare

neînduplecat, iar omul se dovedește neputincios, căci poporul care se angajase să împlinească „Legea” și se declarase capabil să dobândească Slava prin sine însuși, prin faptele sale, când zisese: „Vom asculta și vom face tot ce a zis Domnul”, n-a putut să învingă păcatul și prin păcat moartea, n-a putut să scape de nenorocirea ce a urmat căderii, n-a putut să devină Omul-Verb, liber de păcat și să obțină astfel Stava. Urma deci ca la sfârșitul lumii, viii de pe pământ și morții care totuși supraviețuiau să piară pe vecie din fața lui Dumnezeu (continuând totuși a trăi departe de Dumnezeu) „Căci Legea, care trebuia să dea nemurirea, a pricinuit moartea” (Romani 7 - 10).

Plata păcatului fiind moartea, ispitorul reușise prin păcatul unuia să reverse moartea peste toți.

PLANUL DE MÂNTUIRE AL DIVINITĂȚII, DIN VECI, CONSISTA ÎN MOARTEA UNUIA PENTRU PĂCATELE TUTUROR, ÎN MOARTEA UNUIA PENTRU TOȚI.

Se înțelege ușor însă, că niciunul dintre oameni n-ar fi putut lua păcatul tuturor oamenilor asupra sa, el însuși fiind un păcătos, nefiind nimeni neprihănit. Și niciunul dintre oameni n-ar fi putut muri pentru toți, întrucât acel om, fiind și el „născut în păcat și zămislit în fărădelege”, trebuia inexorabil să moară pentru el.

Și totuși trebuia să fie om, Acel care avea să moară pentru toți, pentru ca victoria asupra păcatului, ispășirea Lui și triumful asupra morții să fie ale omului; dar acel om trebuia să îndeplinească neapărat două condițiuni:

1. Să fie fără păcat, spre a putea lua asupra lui păcatele tuturor oamenilor;

2. Să fie nemuritor, spre a putea muri pentru ceilalți.

De aici nevoia ca Răscumpărătorul să aibă două firi neamestecate: divină, fără păcat și fără moarte, și omenească, ca să poată trece prin moarte; Dumnezeu-Om, Dumnezeu îmbrăcat în trup.

De aici nevoia ca a doua Ipostază a Dumnezeirii să ia

chipul omenesc, să satisfacă și să împlinească „Legea”, să nimicească moartea și să redobândească viața pentru toți.

De aici nevoia ca Dumnezeu-Fiul să ia trup din Sfânta Fecioară, spre a face legătura între Cer și pământ și pacea între Dumnezeu și om – Șilo – și pentru a încheia Noul Legământ cu întreg neamul omenesc.

Iată taina ieslelor, a Crucii și a răscumpărării.

Atunci „Cel ce este „Dragoste”, Cuvântul, care la început era la Dumnezeu, S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de Har și adevăr.

„Atunci a venit «Sămânța femeii»”, care urma să zdrobească capul „șarpelui”. Atunci s-a Împlinit făgăduința făcută sub jurământ de Dumnezeu lui Avraam: că din neamul Lui se va naște Mântuitorul Lumii: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul, pentru că n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în «Sămânța ta», pentru că ai ascultat de porunca Mea”.

Atunci a venit Împăratul Veșnic prezis prin Daniel și Ezechiel: „Dar, în vremea acestor împărați (romani) Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție (cerească), care nu va fi nimitită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și nimici toate împărățiile și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2 - 44). „Și Robul Meu David va fi împăratul lor în veci” (Ezechiel 37 - 25).

Atunci a venit „Lumina lumii”: Lumina care luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o”.

Atunci a venit: „Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Fiul lui Dumnezeu, Cel Sfânt, Cel Adevărat Leul din sămânța lui Iuda, Rădăcina lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide, Cel ce închide și nimeni nu deschide, Cel ce este Amin, începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apocalips).

Atunci a venit „Mielul, Care ridică păcatele lumii”,

„Care pentru noi oamenii și a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut Om”.

24 – Misterul morții 369

Atunci a venit Cel ce zisese: „Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci Mi-ai străpuns urechile (M-ai făcut rob), nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire (animală). Atunci am zis: Iată-Mă că vin – în sului cărții (Scripturii) este scris despre Mine. Vreau să fac voia Ta (să împlinesc Legea), Dumnezeule, căci Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalm 39 – 9, 10).

Atunci a venit Iisus, Mântuitorul lumii de păcate și de moarte. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut”.

Dumnezeu, luând chip omenesc și Venit, le-a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea și Prorocii, am venit nu să stric, ci s-o împlinesc”. El singur și numai El, fiind fără păcat, a împlinit Legea.

Deși era Dumnezeu ascuns în trup, totuși pentru a împlini cuvântul scris „Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi. Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!” (Isaia 4515), când Ichova-Hristos încheie Noul Legământ, pe munte. Se ascunde și mai mult, zicând: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi», dar Eu vă spun...” etc. (Matei 5 – 21), în loc să zică: „Când am dat Legea Mea, pe muntele Sinai, părinților voștri am zis: «Să nu ucizi...» etc. „Azi prin Noul Legământ pe care îl fac cu voi, vă poruncesc: „Să nu vă mâniați, că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății...” etc.

Legea nouă depășește cu mult în severitate Legea veche. Ea cere o mai mare stăpânire de sine: „Cine va zice fratelui său «nebunule», va fi vinovat focului gheenei”; o desăvârșită puritate morală: „Cine se uită la o femeie, poftind-o pe ea, a și păcătuit în inima sa”; o profundă

lepădare de sine și de materie și o nemărginită iubire de oameni; bogatului care pretindea că Împlinise Legea veche îi cere, spre uimirea tuturor nespirtuăliștilor den toate timpurile: „Încă una îți trebuie: (dragostea) toate câte le ai vinde-le, împarte la săraci și vei avea comoară în cer. Apoi vino după Mine” (Luca 18 - 22); o iubire de Dumnezeu până la jertfă: „Cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”.

Vechiul Legământ pedepsea pe cel ce făcea răul. Noul Legământ pedepsește și pe cel care poate și nu face binele: „Am fost gol și nu M-ai îmbrăcat” (Matei 25 - 43).

Noul Testament cere mai mult, fiindcă: „Cui i s-a dat mult, i se cere mult” (Luca 12 - 48). Pe când părtașul Vechiului Legământ, cu privire la păcat, era lăsat la discreția propriilor sale puteri și dispunea de o răscumpărare, prin jertfe, limitată aproape numai la păcatele făcute din neștiință, credinciosului Noului Legământ, care vrea să învingă păcatul și să se facă astfel părtaș firii divine, i se dă ajutorul invincibil al Duhului Sfânt; iar păcătosul care vrea să se pocăiască se bucură, prin jertfa Mântuitorului, de o răscumpărare a tuturor păcatelor. În veci fie slăvit Răscumpărătorul nostru Divin.

DAR PORUNCA RĂMÂNE ACEEAȘI SUB NOUL, CA ȘI SUB VECHIUL TESTAMENT: ÎMPLINIREA CUVÂNTULUI - IUBIREA DE DUMNEZEU ȘI DE OAMENI.

Mântuitorul e Mielul care ridică păcatele oamenilor prin Harul pe care îl dă celor care vor să biruiască păcatul; iar Crucea este dreptarul Divin, pe baza căruia păcătosul poate fi iertat „de toate păcatele, de care n-ar fi putut fi iertat prin Legea lui Moise” (Fapte 13—31), dar întoarcerea din păcate trebuie să fie întreagă: „Te iert, dar să nu mai păcătuiești” (Ioan 8 - 11).

„Cine păcătuiește cu voie (contând pe iertare), hulește pe Domnul” (Numeri 15 - 30). Nu este născut din nou de-l ce flecărește continuu despre „Har” și jonglează

cu „Mântuirea. Harul e Puterea Duhului Sfânt. „Harul dă neprihănirea” (Romani 5 - 21) și eliberează pe om de păcat: „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, fiindcă nu sunteți sub Lege, ci sub Har” (Romani 6 - 14); iar mântuit este acela care, iertat și liberat de păcate prin mărturisire, păzește cuvântul: „Adevărat, adevărat vă spun: cine păzește cuvântul Meu, va fi în veci nemuritor” (Ioan 8 - 51); iar „dacă păcătuim cu voie după ce am cunoscut adevărul, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății” (Evrei 10, 26). Este clar.

Deși Mântuitorul era Dumnezeu ascuns în trup, totuși erau semne după care Mesia putea fi recunoscut; erau în nunile: deschiderea ochilor orbilor, vindecarea surzilor și paralizicilor, dezlegarea limbii muților și iertarea păcatelor anunțate prin Isaia (35 - 4, 5, 6) și Ieremia (31 - 34). Când Mântuitorul ierta păcatele paralizicului și-l vindeca făcându-l să-și ia patul și să umble, unii din cărturarii prezenți la săvârșirea minunii ziceau: „Omul acesta hulește; cine poate ierta păcatele decât singur Dumnezeu?” (Luca 5 - 21). Dar dacă cărturarii ar fi înțeles Scriptura și ar fi stat lipiți de ce „Este scris”, ei ar fi putut recunoaște că Mântuitorul era Dumnezeu îmbrăcat în trup, băti Dumnezeu îi înștiințase că va veni să facă un Nou Legământ cu ei, zicându-le, că atunci „Toțai Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, căci le voi ierta pătatele”. Iertarea păcatelor era, deci, un semn, după care trebuiau și ar fi putut să-L recunoască și totuși nu L-au cunoscut. De ce? Pentru că „Toată descoperirea Dumnezeiască a ajuns pentru voci ca cuvintele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva, care știe să citească și îi zici: «Ia și citește», el răspunde: «Nu pot, căci este pecetluită» (Isaia 21 - 11) și pecetluită pare și azi multora, „care nu vor să știe de Cuvânt.

În vederea răscumpărării tuturor neamurilor Domnului trebuia să îplinească Scriptura, trebuia adus

jertfă pentru păcatele oamenilor, trebuia să nu fie recunoscut de mai marii lui Israel, căci așa „era scris”: „Veți auzi și nu veți înțelege, veți vedea și nu veți pricepe” (Isaia 6 - 9). „Sfințiți pe Domnul Atotputernic. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un Templu, dar și o Piatră de poticnire, o Stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o Cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma, vor da în laț și vor fi prinși (mulți nu vor crede în El. Învelește această mărturie, pecetluiește această descoperire pentru ucenicii Mei (apostolii)” (Isaia 8 - 14, 16). Dar „cine a crezut în ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? Noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53 - 1, 3). Poporul Său, aducându-L jertfă și nerecunoscându-L nici azi, până la timpul hotărât de El, împlinește profețiile și dovedește atotștiința și atotputemita lui Dumnezeu.

Și Domnul a venit, a încheiat Legământul cu toți oamenii, împlinind a patra promisiune divină: „În sămânța ta (în Hristos) vor fi binecuvântate (cu Spiritul divin) toate neamurile pământului”.

Pecetea credincioșilor Noului Legământ este în inimi, exact după cum era anunțat: „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării (Efesent 4 - 30). Sângele Noului Legământ este sângele Fiului lui Dumnezeu, sânge care trebuie băut, nu stropit pe dinafară: „Beți toți din El, căci acesta este Sângele Meu, Sângele Legământului celui Nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”.

Dar poate va zice cineva: nu sunt toate neamurile binecuvântate. Da, nu sunt toate, fiindcă dacă ar fi toate, ar fi sfârșitul lumii, căci Mântuitorul a zis: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24 - 14). De creștini depinde sfârșitul lumii și a revenirii Fiului Omului, căci lor li s-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice

făptură" (Marcu 16 - 15). Creștinilor li s-a dat în sarcină propovăduirea Evangheliei, tuturor neamurilor, tuturor oamenilor „Grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (a 2-a venire a Mântuitorului) (2 Petru, 3 - 12).

Dacă propovăduirea întârzie încă puțin, aceasta se datorează faptului că creștinii nu-și fac datoria, nu îndeplinesc cum trebuie porunca dată. Dar când Dumnezeu va voi, propovăduitorii creștini se vor înmulți și vor convinge toate popoarele să primească Evanghelia, ca să se pună capăt veacului acestuia rău. Și atunci, ca urmare a împăcării oamenilor cu Dumnezeu, toți oamenii vor învia în nou trup, iar întreaga natură fizică și tot universul se vor reînnoi, căci „Soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea și puterile cerurilor vor fi clătinate” (Matei 24 - 29) și „pământul cu tot ce este pe el va arde” (2 Petru, 3-Îl). După care „va fi un cer nou și un pământ nou”, când „cei mântuiți vor străluci ca soarele în împărăție Tatălui lor”.

După împlinirea Legii, după încheierea Noului Legământ și propovăduirea Evangheliei, vestea cea mare a mântuirii și a slavei. Domnul s-a adus jertfă „făcând să cadă asupra Lui nolegiuirea noastră a tuturor”.

Printr-un om (Adam), satana revărsase păcatele asupra tuturor oamenilor și la „împlinirea vremii” Dumnezeu, pentru mântuire, a revărsat toate păcatele oamenilor pe un „Om” și „S-a răstignit pentru noi, în zilele lui Pilat din Pont, a pățimit și S-a îngropat”. Lăsând păcatul cu viața Sa pe cruce, trupul a fost pus în mormânt, piatra prăvălită la ușa mormântului, pecetluită și pusă sub pază de străjeri.

Da! Dar Iisus, fiind fără păcat, a împlinit Legea și Legea zice: „Omul care va împlini legile și poruncile Mele, va fi nemuritor prin ele”. Deci, Iisus „prin Lege” trebuia să învieze cu trupul și a înviat a treia zi după Scripturi, ca semn al răscumpărării vieții tuturor (Romani 4 - 25 Efeseni

2—6).

„Și a dus ca Marc preot veșnic sângele Său, al legământului Nou și veșnic în locul preasfânt de Sus, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” a morții, făcându-Se izvor de viață pentru toți (Evrei 9 - 12). Și astfel printr-un om a venit păcatul peste toți; printr-un Om a venit puterea de a fi toți neprihăniți. Printr-un om, care nu a ascultat Cuvântul, a venit moartea peste toți; printr-un Om, care a ascultat Cuvântul, a venit în dar, prin credință, nemurirea pentru toți. „Darul fără plată al lui Dumnezeu este nemurirea în Iisus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6 - 23). De aceea zice Iisus: „Cine crede în Mine este nemuritor”. Toți câți cred că Iisus a purtat păcatele lor pe cruce, ca a biruit moartea și a înviat, știu precis că prin Ei au biruit-o și ei și sunt nemuritori și păzesc cuvântul Lui „și se curățesc după cum El este curat” (1, Ioan 3 - 3), convinși că vor fi la fel cu El. stăpâni în cer și pe pământ, căci „Celui ce va birui îi voi da să șeadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalips).

Vechiul Testament prin Mântuirea ce anunța, prin promisiunile și profețiile materiale ușor verificabile, cu privire la împlinirea lor, dovedesc existența lui Dumnezeu și atotputernicia Sa. Noul Testament prin împlinirea Mântuirii, prin jertfa Fiului, dovedește dragostea lui Dumnezeu. Iată de ce „Dumnezeu e Dragoste”.

Vechiul Legământ fiind temporal, a fost făcut cu un singur popor. Noul Legământ, fiind veșnic, este universal și obligatoriu pentru toți, spre a arăta Pronia Sa Divină întregii făpturi omenești și a împlini astfel făgăduința, că toate neamurile pământului vor fi binecuvântate prin Hristos. Prin acest Legământ s-au distrus până acum multe religii și, încet, dar absolut sigur, se vor nimici și vor dispărea toate religiile și toate credințele fără vreo excepție și cultul mozaic material și cultele tuturor neamurilor de orice religie, „și va fi o turmă și un păstor”

căci „Adevărul a venit prin Iisus Hristos”.

Toate simbolurile Vechiului Legământ erau umbre preînchipui toane ale Adevărului din Noul Testament. Templul, jertfa sângeroasă, preoția levitică, circumcizia pielii erau umbre ale Bisericii, Euharistiei, preoției lui Melchisedec, a zdrobirii inimii prin Duhul Sfânt. Promisiunile materiale ale Vechiului Testament: eliberarea de sub jugul lui Faraon (numai după jertfa mielului), pământul făgăduinței, bunurile materiale, sabatul trupesc, împăratul și marele preot temporal, împărăția lumească – preînchipuiau făgăduințele spirituale ale Noului Testament: eliberarea de sub jugul faraonului spiritual prin jertfa Mielului Divin, Canaanul ceresc, bunurile spirituale, sabatul odihnei și păcii sufletului mântuit, împăratul și Marele Preot Veșnic, lumea spirituală, căci „voi nu sunteți din lumea asta, după cum nici Eu sunt din lumea asta”.

Noul Testament arata pe însuși Dumnezeu, venit să ia păcatul asupra Lui și să dea Duhul Sfânt credincioșilor în El; să dea o viață în afară de puterea morții și vrăjmașului.

Omul însuși, „omul vechi” al Vechiului Testament, omul material, născut din voia omului, omul mort, cetățean al pământului, devine prin credința în Iisus Hristos – „omul nou”, spiritual, fiu al lui Dumnezeu, născut din voia lui Dumnezeu, cetățean al cerului, fără moarte, pentru care Adevărul, adevărata comoară și singurul Bun: este Dumnezeu. Nu născând trupește din primul om (Adam) mai putea omul și „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, care este Duh, ci născând spiritual din al doilea Om, Iisus, care este Viață și Duh dătător de viață, poate fi omul „după chipul și asemănarea” Dumnezeului întrupat.

Dar „ce este născut din Duh, este duh”.

făgăduințele noului testament.

NOULUI LEG AMANT

ÎNFIEREA, CA FU AI LUI DUMNEZEU ȘI

UNIFICAREA CU DOMNUL; NEMURIREA ȘI SLAVA

Pentru împlinirea acestor făgăduințe. Dumnezeu cere:

Credință și Dragoste, Credință în El și în Cuvântul Lui scris și dragoste de Dumnezeu și de oameni.

A. Credință în înfierea noastră și „unificarea cu Domnul prin nașterea din nou din Duhul, prin taina botezului: „Hristos a venit ca să căpătăm înfierea” (Galateni 4 - 5) și „voi ați primit un Duh de înfiere” (Romani 8:15). Pe baza înfierii numim pe Dumnezeu; „Tată”, dar fiii îl recunosc și fac voia Lui. „Cine se lipește de Cuvânt se face un singur Duh cu El” (1 Cor. 6 - 17), „Este trupul Lui” (1 Cor. 12 - 27), va fi „asemenea chipului Fiului Divin” (Romani 8 - 29) și „Este de ajuns robului să fie ca Domnul lui” (Matei 10 - 25). Dar pentru a ne face un singur Duh cu El este nevoie să facem din Cuvânt pâinea noastră de toate zilele, căci „Eu sunt Pâinea Vieții” (Ioan 6 - 35) și „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu” (Deuteronom 8 - 3) și „Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu sunt spirit și viață” (Ioan 6 - 63).

Să nu uităm apoi că Dumnezeu zice fiilor Săi: „Fii ai lui Dumnezeu, dați Domnului slavă și cinste. Dați slavă Numelui Său. Închinați-vă și plecați genunchii voștri în locașul Lui cel minunat” (Biserica) - (Psalmi). Slava se aduce, deci, și asistând la serviciul liturgic, care este jertfa spirituală, dar reală prin Duhul, a Trupului și Sângelui lui Hristos (sub aparența pâinii și vinului), jertfă adusă de Iisus, însuși. Tatălui pentru credincioșii în El, oile Lui și oferită ca ospăț divin fiilor Săi: „Veniți, mâncați din pâinea Mea și beți din vinul pe care l-am amestecat, părăsiți păcatul și veți fi nemuritori” (Prov. 9 - 5, 6), căci „acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18 - 20), dar „Oricine se va lepăda de Mine în fața oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu” (Matei 10 - 33).

„Făgăduința, pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică” (1 Ioan 2 - 25). „Adevărat, adevărat Vă spun, că cine crede în Mine este nemuritor” (Ioan 6-IT). Pentru nemurire se cere obligatoriu și împărtășirea cât mai des cu Trupul și Sângele Lui, care este Viața. Să nu se uite că primii creștini se împărtășeau în fiecare Duminică, căci „Trupul meu este cu adevărat o Hrană și Sângele Meu este cu adevărat o Băutură”. „Eu sunt Viața. Adevărat, Adevărat Vă spun: dacă nu mâncați Trupul Meu și nu beți Sângele Meu, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă Trupul Meu și bea sângele Meu, este nemuritor” (Ioan 6 - 52, 54).

„Dumnezeu v-a chemat prin Evanghelie, ca să căpătați slava Domnului nostru Iisus Hristos” (2 Tesal. 214). „Să vă faceți părtași firii Dumnezeiești” (2 Petru 1 - 4). „El va schimba trupul nostru și-l va face asemenea trupului Slavei Sale” (Filipeni 3 - 21) și „Când se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3 - 2).

B. Iubirea filială dovedită prin păzirea Cuvântului și prin iubirea de oameni.

„Cine păzește poruncile Mele, acela Mă iubește” (Ioan 14 - 21). „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea mea” (Ioan 15 - 10).

Prin Noul Legământ - Legământul dragostei - Dumnezeu zice omului: „Dacă Mă iubești, îți dau Harul să împlinești Cuvântul și să fii veșnic în slavă cu Mine, bucurându-te de dragostea Mea”, căci „Veți fi prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15 - 14).

Cititorule, fii sigur, că, după cum Dumnezeu a împlinit integral primul Său Legământ, tot așa îl va împlini și pe cel din urmă. „Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „«da» și «amin» în Hristos Iisus”. Credeți în Acela care a zis: „Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc” (Ieremia 1 - 12). Religia creștină este numai în parte credință numai în ce privește venirea lui antihrist, la

sfârșitul lumii (care nu e prea departe) și a doua venire a Mântuitorului pentru judecata din urmă; În tot restul religia creștină din toate cele împlinite până azi, atât din Vechiul, cât și din Noul Testament, este cunoștință sigură, este știință.

Iată acum dovezi de împlinirea Cuvântului din Noul Testament, dovezi de Divinitatea și Atotputernicia Fiului lui Dumnezeu. El a zis:

a) „La ieșirea din templu, pe când mergea Iisus, ucenicii Lui s-au apropiat de El, ca să-l arate clădirile templului, dar Iisus le-a zis: «Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dăruită» (Matei 24 - 1, 2) și din dragoste, după ce Le-a dat 37 de ani ca timp de revenire la El, Le-a distrus templul, prin Titus, și distrus a rămas până azi, aproape 2000 de ani.

b) „Eu îți spun, tu ești Petru și pe cuvântul spus de tine Mie «Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu» ca temelie, voi zidi Biserica Mea” și Ș - a ținut cuvântul: a zidit Biserica Sa peste tot pământul, pe temelia Cuvântului insuflat lui Petru de Dumnezeu.

c) Vorbind de ultimele zile, care vor preceda sfârșitul lumii Iisus a zis: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri” (Matei 24 - 34) și acest neam nu a trecut și nu va trece până la sfârșitul lumii.

d) „Eu am venit în lumea asta pentru judecata i ce cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi” (Ioan 9 - 39).

Și păgânii (care erau orbi) au văzut și cunoscut pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacov și pe Fiul său Iisus. iar Iudeii, care vedeau, au rămas orbiți și până azi.

c) Poporului Său i-a zis: „Iată vă trimit proroci înțelepți și cărturari. Pe unii din ei, îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prizoni din

cetate în cetate*” . (Matei 23 - 34). Și au omorât pe Ștefan, Iacov senior și pe Matia. Și dacă Pave! a scăpat de moarte, este fiindcă a cerut să fie judecat de Cezarul Romei. Și n-au fost închiși și bătuți apostolii? Și n-au fugit primii creștini până în Fenicia, în Cipru și Antiohia din cauza prigonirilor? (Fapte 8 - 1 și 11 - 19).

f) Apostolilor și ucenic Mor Săi le-a zis: „Iată cu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea Împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor, ba încă va veni vremea când oricine vă va uide să creadă că aduce o slujbă Lui Dumnezeu. V-am spus aceste lucruri, pentru că atunci când le va veni ceasul să se îndeplinească, să vă amintiți că vi le-am spus” (Matei, 10 - 16, 17; Ioan 16 - 24). Și n-au fost aproape toți prigoniți, bătuți, dați în judecată și apoi uciși?

g) A mai spus apostolilor, că vor vorbi în limbi străine. Și n-au vorbit apostolii în limbi străine la pogorârea Duhului Sfânt? Și n-au vorbit în limbi străine Corneliu Sutașul, cu rudele și prietenii strânși în casa sa, când le-a vorbit Petre și când S-a pogorât și peste ei Duhul Sfânt? (Fapte 10 - 46). Și n-au vorbit în limbi străine cei 12 creștini din Efes după botezul în Numele Domnului Iisus, de către Pavel? (Fapte 19 - 6).

h) A spus încă poporului Său: „Vă spun că împărăția Lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite” (Matei 21:43). Și preoția și Cultul Divin au fost luate de la el și au fost date neamurilor, odată cu distrugerea templului.

I) A spus lui Petru: „Adevărat, adevărat îți spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai, dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul

acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu” (Ioan 21 - 18). Și la Roma Petru și-a întins mâinile pe Cruce, cu capul în jos și picioarele în sus, și l-au ținut alții împlinind cuvântul.

j) A spus despre Ioan: „Petru s-a uitat la Ioan și a zis Lui Iisus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Iisus i-a răspuns: «Dacă vreau ca El să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?» „Și Ioan a rămas cel din urmă din toți apostolii, până ce Iisus a venit de i-a dat descoperirea Apocalipsici, în insula Patmos și scurtă vreme după aceea a murit.

k) Poporului Său i-a mai spus că: „Numai ei nu vor crede în El” (Luca 4 - 24). Și până azi acest Cuvânt e neclătinat și nu va fi altfel decât la timpul hotărât de El.

l) A promis apostolilor că le va trimite Duhul Sfânt, zicându-le după înviere, în momentul înălțării la cer:

„Să nu vă depărtați de Ierusalim, ci să așteptați făgăduința Tatălui, pe care ați auzit-o de la Mine. Când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi îmi veți fi martori în

Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

Și zece zile după aceasta Duhul Sfânt s-a pogorât peste apostoli și ei l-au fost martori peste tot pământul: mărturisire a cărei roade sunt constatabile azi și care nu pot fi negate de nimeni.

Pogorârea Duhului Sfânt peste apostoli este venirea Lui măreață pe pământ, spre sfințirea sărbătorească a Bisericii lui Hristos.

În a cincizecea zi după jertfa mielului și ieșirea din Egipt a Israelitilor, li s-a dat „Legea” pe muntele Sinal, în mijlocul tunetelor, fulgerelor și furtunii.

În a cincizecea. zi de la învierea Mielului Divin „a venit din cer ca vâjăitul unui vânt puternic și cu limbi de foc, Duhul Sfânt”, dar pe când „focul Legii” Vechiului Testament omora pe cel ce se apropia de El, „focul Noii

Legi" umplea de Har și dragoste de Dumnezeu pe apostolii și ucenicii Mielului.

Știe știința că Dumnezeu, prin Fiul Omului, a revărsat peste toți Spiritul Său? Nu știe, „fiindcă nu-L cundașt Ku (Ioan 14 - 17). Știința nu știe nimic de „izvorul de spirit, apă vie”, pe care Tatăl, „Izvorul vieții” și „Izvorul apelor vii” (Ieremia 2 - 13), la rugăciunea Fiului, l-a făcut să curgă ca un râu, din care a adăpat „vasele Sale alese” și la care cheamă continuu de 20 de veacuri pe toți însetații, să vină să bea din el „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani” (Isaia 55 - 1). „Veniți la apa ce iese de sub pragul Casei, că pe unde ajunge râul acesta este viață” (Ezechiel 47, 9). Despre această apă vie Mântuitorul zice tuturor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”; „cine va crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7 - 37, 38). Despre aceeași apă a vorbit Samaritencei, zicându-i: „Dacă ai fi cunoscut tu Darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice «<Dă-mi să beau», tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie”, căci oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în un izvor de viață ce-i va da viața veșnică” (Ioan 4 - 14).

Apa vie. Spiritul Divin, Duhul Sfânt, Viața se dă tuturor ce o cer: „Cere și ți se va da”, căci „cine cere capătă”. „Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce îl cer” (Luca 11 - 13). „Rugăciunea însă trebuie să fie necurmată” (Luca 18 - 11). „Cel care se roagă - zice sfântul Ioan Gură de aur - nu are idee de ceea ce se numește moartea și, ca și intrat în cer, conviețuiește cu Dumnezeu” (Șarm. XLIII).

Spiritul Divin este Cel ce desăvârșește pe oameni și îi face „asemenea chipului Fiului Divin, ca El să fie întâiul născut dintre mai mulți frați” (Romani 8 - 29), întorcându-le privirea de la cele materiale, văzute și trecătoare la cele spirituale, nevăzute și veșnice.

Duhul Sfânt este Puterea Divină, cu care Iisus a binecuvântat omenirea și care face: credincios pe cel necredincios; iubitor de Dumnezeu pe hulitor sau ateu; iubitor de oameni pe cel iubitor de sine; cinstit pe hoț; mîlos pe cel fără de milă; darnic pe zgârcit; virtuos pe vicios; cumpătat pe bețiv; abstinent pe desfrânat; nemincinos pe cel ce spune minciuni; smerit pe cel mândru; muncitor pe leneș; neclevetitor pe cel bărfitor; drept pe cel nedrept; suferitor cu credință și nădejde a orice îi vine de Sus; renunțător la slava lumească pentru slava de Sus și jertfitor de viață pentru a mărturisi Cuvântul Adevărului.

Spiritul Divin este acea Putere imensă, pe care Iisus, din dragoste, a vărsat-o peste omenire, împlinind cuvântul scris: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură chiar și peste robi și roabe” (Ioel 2 - 28, 29), „Vă este de folos să mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Duhul Sfânt, Mângâietorul, nu va veni la voi, dar dacă Mă duc vi-L voi trimite” (Ioan 16 - 7).

Duhul Sfânt e Mângâietorul care transformă suferința pentru Domnul mă bucurie: „Apostolii au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie bătuți pentru Numele Lui” (Fapte 5 - 41). El este Mângâietorul tuturor credincioșilor, care trec prin încercări oricât de grele ar fi.

Duhul Sfânt este acea Forță nemărginită și nevăzută, care a biruit lumea, făcând-o să primească Cuvântul - și să-și schimbe inima din fundament, prin propovăduirea și jertfirea unor oameni săraci, smeriți și simpli, cum erau apostolii și prin mărturisirea și jertfa martirilor, mucenicilor și misionarilor. Duhul Sfânt a născut din nou și reînnoit omenirea: „Când Tu trimiți Duhul Tău, toate nasc din nou și înnoiești fața pământului” (Psalm 103 - 31).

Spiritul Divin este Puterea nețărmurită, Care a întins iubirea de Dumnezeu până la jertfa vieții; iubirea

aproapelui până la jertfa întregii averi; nemăsurata întinădune trupească până la fetiorie și întinăciunea sufletească până la ascetism, căci: „Iubirea de Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre de Duhul Sfânt” (Romani 5 - 5).

Duhul Sfânt este Forța Divină care a făcut să dispară sclavia, care reprezenta patru cincimi din omenire și idolii, făcând toate popoarele să se închine lui Dumnezeu, fiecare în țara sa, împlinind cuvântul scris: „Deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug” (Isaia 58 - 6). Căci: „Dumnezeu va nimici toți idolii pământului și fiecare se va închina înaintea Lui, în țara lui în toate ținuturile neamurilor” (Tefania 2 - 11) și „Neamurile vor cunoaște că Numele Meu este Domnul, puterea și tăria Mea” (Ieremia 16 - 21).

Spiritul Divin a făcut pe oameni să facă descoperirile care se văd azi: radio, zborul etc., împlinind cuvântul zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine, va face și el minunile pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, fiindcă cu mă duc la Tatăl” (Ioan 14 - 12).

Iată „N-am zis: căutați-Mă în zadar” (Isaia 45 - 19). Acestea sunt adevăruri tangibile, demonstrate și deci științifice.

„Am vestit de mult aceste lucruri, am lucrat, s-au împlinit și nu vreți să le mărturișiți” (Isaia 48 - 5, 6).

„Pe Mine însumi jur că spun adevărul, întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți. Că eu sunt Dumnezeu și nu altul” (Isaia 45 - 22, 23).

„Dacă nu vă întoatreeți -, toți veți pieri” (Luca 13 - 3).

Care din cuvintele zise de Mântuitorul nu s-au împlinit? Niciunul afară de cele privitoare la sfârșitul lumii. Când toate s-au împlinit, poate fi vreo îndoială că și acelea nu se vor Împlini? Nu poate fi nicio îndoială, pentru cel cu

judecată. Mai repede vor trece cerul și pământul decât să treacă neîmplinit vreunul din cuvintele Lui. Iată de ce religia creștină este o știință. Noi cunoaștem pe Dumnezeu – Dumnezeu S-a descoperit și S-a arătat prin Hristos. „Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă”. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. El Se arată și astăzi celor ce-L iubesc și împlinesc cuvintele Lui, căc El își ține promisiunea făcută. „Cine păzește poruncile Mele, acela Mă iubește, Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14 - 21).

Adevărul Cuvântului Lui este fără posibilitate de tăgadă din cele vestite și împlinite, de la Avraam și până azi. Numai cel pierdut nu vrea să ia aminte.

Pilat întreba pe Domnul: „Ce este adevărul?”
ADEVĂRUL ESTE CUVÂNTUL ȘI CUVÂNTUL ESTE LUMINA LUMII.

Ferice de acela care poate spune: „Sunt un străin, călător pe pământ: Cuvântul Tău este o candelă pentru pașii mei și o lumină pe cărarea mea” (Psalm 118 - 19, 105).

CONCLUZII

1. Supraviețuirea, după moartea omului, este un adevăr absolut, dovedit științific, prin probe experimentale indiscutabile.

2. Știința psihică, ca și credința, apropie pe om de Dumnezeu.

3. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Vechiul Testament este Cuvântul lui Dumnezeu direct sau prin Duhul Sfânt. Evanghelia e Cuvântul Tatălui prin Fiul.

4. Religia creștină este nu o credință, ci o știință; este cea mai înaltă știință și cea mai sigură dintre toate științele; este ADEVĂRUL ABSOLUT. A fi creștin fără credință este a fi complet ignorant; este a fi fiu denaturat.

5. Multe din adevărurile scrise în Scriptura Vechiului și Noului Testament, care par supranaturale, se pot

demonstra științific, ca orice adevăr.

6. Lumea spirituală este o realitate absolută. Ea este adevărata noastră patrie.

7. După păcat, pământul este, pentru sufletele îmbrăcate în trup, un locaș de penitență până la moarte. Cel ce vrea să fie veșnic în slavă, în patrie, trebuie să plece mântuit de pe pământ.

25 - Misterul morții

TABLA DE MATERII

Prefața. 5

PARTEA I

CAP. 1.

— Știința materialistă, religia ti stlînj pslhică. 7

Începutul... 7

Nașterea universului

Viața

Sufletul. Telepatie 18

1. Ce este somnul normal - 17

2. Somnambuliemul 22

3. Hipnotismul... 27

4. Starea cataleptică sau Catalepsla... 35

5. Starea de somn artificial, denumită somnambulică.

39

6. Starea de somnambulism lucid... 39

Vederea spiritelor... 31

7. Starea de extaz 59

Exteriorizarea sufletului. Exteriorizarea sensiblr
tăților. Exteriorizarea corpului eteric. Aura

CAP. II.

— Moartea.

Păcatul adamic. Mântuirea. Spiritele râului.
Divinitatea Mântuitorului 70

PARTEA II

Observații și experiențe

CAP. I – Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se, vorbind sau scriind în fața noastră, complet materializați 89

Experiențe științifice... 66

CAP. II.

— Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se pe neașteptate în corpul lor eteric, ușor condensat și uneori vorbind 142

CAP. III.

— Morții își dovedesc supraviețuirea, arătându-se în corpul lor eteric bolnavilor, al căror corp spiritual s-a detașat în bună parte de corpul lor material 152

CAP. IV.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin materializări parțiale: fața și capul, mâinile sau picioarele „Mane – Tekel – Fares”... 157

CAP. V. – Morții își dovedesc supraviețuirea prin scrisul lor propriu și direct, fără să fie văzuți... 170

CAP. VI.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin aducerea de obiecte. Dematerializarea și” rematerializarea materiei 193

Dematerializarea materiei 205

Învierea Mântuitorului

Umblarea Mântuitorului pe mare ca pe uscat și Transfigurarea Lui pe muntele Tabor Izbăvirea din închisoare a apostolilor și a sfântului Petru

Luarea prorocului Ilio la cer

CAPVII.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin producere de fenomene luminoase 216

Pogorârea Duhului Sfânt

Semne și intipărituri de mâini de foc... 229

Cum. s-a manifestat Dumnezeu

CAP. VIII.

— Morții își dovedesc supraviețuirea lor prin acțiuni care se văd cu ochii: prin fenomene zise de telekinezie și levitaște... ” ... 240

Dumnezeu produce toate fenomenele ce se observă în natură

CAP. IX.

— Sufletele morților se pot manifesta prin vocea - lor proprie, fără să fie vizibile 260

Glasul Divinității. Dumnezeu este Cuvântul.

CAP. X.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin producerea fenomenului numit „Încorporare”... 262

Încorporare de spirite în mare suferință Spiritele încorporate vorbesc în limbi străine, pe care mediile nu le cunosc Acțiunea spiritelor rele invizibile. Îndrăciți!

Încorporarea Duhului Sfânt

Fără voia noastră, totuși, nimeni nu poate intra în noi
Taina pocăinței

CAP. XI - Morții își dovedesc supraviețuirea prin producerea de zgomote, care se aud de cei vii... 289

CAP. XII.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin producerea fenomenelor zise de typtologie. 299

Noțiunile de Armonie, Iubire, Bine, Râu, Filosofic și Credință, definite de un Spirit B.P. Hașdeu în spiritualism Victor Hugo despre „lumea cealaltă”.

CAP. XIII.

— Morții își dovedesc supraviețuirea prin producerea scrierii indirecte sau scrierii automate. 308

Pățania dr. BOchnor, șeful școlii materialiste germane
Tatăl lui B.P. Hașdeu și „Etymologicum Magnum Romanlae”.

Poziția Scripturii față de comunicările oamenilor cu spiritele

PARTEA III

CAP. I - Mediumnitatea 319

Jeanne d'Arc

Profeția prorocului Agab despre sf. ap. Pavel

CAP. II.

— Știința psihică și știința materialistă... e. 324

Explicațiile materialiştilor și combaterea lor prin știință

Materialismul este înfrânt. Părerile unora din savanții științei; sir W. Crookes, fizician englez; sir O. Lodge, fizician; prof. Lombroso, criminalist italian; R. Wallace, naturalist englez; C. Flammarion, astronom francez; prof. Barret, irlandez; C. Varley, inginer; prof. Duclaux, Institutul Pasteur din Paris; A. Morgan, matematician englez; M. Barkas, geolog; M. Oxon, prof. la Oxford; R. Hare, chimist la Universitatea Pennsylvania; F. Myers, englez; Denton, geolog; doctorii Sexton, Chambers, J. Gully, Gibier, Geley, G. Deanne, L. Denis; Porro, astronom italian; prof. Santoliquido și Bozzano - italieni; prof. Acsacoff și Ochorowicz - ruși etc.

Victor Hugo, V. Levère, Schwob, Conan Doyle, A. Vacquerie, H. Bergson, H. Driesch, filosof german, E. Bonnemere, Bacon etc. despre spiritualism și Dumnezeu.

Creșterea copiilor

Legea de conservare. Legea ascultării și neascultării de Cuvântul lui Dumnezeu Legea de evoluție

Intercomunicarea dintre lumea spirituală și cea materială

Arderea trupurilor după moarte

CAP. III. - Știința psihică și Biserica

Prof. de teologie Nielsson către eclesiastici despre

spiritualismul experimental.

Concepția învierii

Dr. J. Hislop - despre existența spiritelor
dezîncarnate

PARTEA IV

Cum a vorbit Dumnezeu oamenilor 348

Direct cu Glasul Său prorocilor. Prin încorporarea
Duhului Său în proroci. Uneori în vedenii reale prorocilor
și apostolilor. Mai rar, în vis.

Dovezi de existența lui Dumnezeu. Dovezi că
Scriptura e Cuvântul lui Dumnezeu

Profețiile privitoare la poporul ales. Pierderea
Canaanului

Profeții referitoare la Mântuitorul: El este Fiul lui
Dumnezeu și Mielul care ridică păcatele lumii

Ce este Vechiul Testament și ce este Noul Testament

Făgăduințele făcute de Dumnezeu. Legământul prin
„Lege”. Dumnezeu și-a împlinit făgăduințele, iar omul - nu.
Necesitatea unui Nou Legământ

Răscumpărarea

Triumful vieții asupra morții. Triumful spiritului
asupra materiei. Taina ieslelor, a Crucii și a răscumpărării.
Noul Legământ făcut de Dumnezeu cu întreg neamul
omenesc. Legea nouă depășește în severitate legea veche:
Iubirea de Dumnezeu și de oameni. Învierea Mântuitorului.

Făgăduințele Noului Testament, Noului Legământ

Înfierea ca fii ai lui Dumnezeu și unificarea cu
Domnul. Nemurirea și slava. Duhul Sfânt.

Concluzii

Apoi se văzu afară din perdea un braț și o mână ținând sticla luminoasă. O figură se arătă cu capul acoperit de o cantitate de voaluri albe.

BESTSELLER